

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Gerilim
-
Macera

Sahte bellek

blake

trouch

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Karanlık Madde

SAHTE BELLEK

Orijinal adı: Recursion

© 2019 by Blake Crouch

Yazan: Blake Crouch

İngilizce aslından çeviren: Solina Silahlı

Yayına hazırlayan: Sema Çubukçu

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları ONK Ajans Ltd. aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Temmuz 2020 / ISBN 978-605-09-7484-3

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Sahte Bellek

Blake Crouch

Çeviren: Solina Silahlı

DK Doğan
Kitap

Jacque'a...

Birinci kitap

Zaman, anıdan başka bir şey değildir.

— Vladimir Nabokov —

Barry

2 Kasım 2018

Barry Sutton arabasını, dış apliklerin ışığında bembeyaz parlayan art deco tarzı Poe Binası'nın ana girişindeki yangın şeridine çekti. Crown Vic model arabasından inip kaldırımında hızla ilerleyerek döner kapıdan lobiye daldı.

Asansörlerin yanında duran gece bekçisi, mermer zeminde yankılanan ayak sesleri eşliğinde telaşla kendisine doğru koşturarak Barry'yi görünce kapılardan birini açtı.

“Kaçınıcı katta?” diye sordu Barry, asansöre adımını atarken.

“Kırk bir. İnince sağa dön ve koridorun sonuna kadar yürü.”

“Diğer polisler de gelmek üzere. Ben işaret verene kadar beklemelerini söyle onlara.”

Asansör, etrafını çepeçevre saran binanın yaşıyla çelişmesine hızla yukarı tırmanmaya başladı ve birkaç saniye sonra Barry'nin kulakları tıkandı. Kapılar açıldığında bir hukuk firmasının tabelasının önünden geçti. Gözüne tek tük ışıklar ilişse de kat genel olarak karanlıktı. Halının üzerinden yürüyüp sessiz ofislerin, toplantı odasının, dinlenme odasının ve kütüphanenin önünden geçti. Sonunda koridor, en büyük ofisle birleşen resepsiyon bölümüne açıldı.

Loş ışıkta detaylar grinin tüm tonlarına bürünmüştü. Masanın ağacından geniş masa, dosya ve evrakların altına gömülmüştü. Yuvarlak bir masanın üstü ise not defterleri ve so-

ğumuş, acı kokulu kahve fincanlarıyla doluydu. Küçük bara yalnızca Macallan Rare şişeleri stoklanmıştı. Odanın diğer ucundan uğultusu gelen ısıltılı akvaryumun içinde küçük bir köpekbalığı ve birkaç tropik balık yüzüyordu.

Barry çift kanatlı kapıya yaklaştığında telefonun sesini kısıp ayakkabılarını çıkarttı. Kulpu kavrayıp kapıyı açtı ve terasa çıktı.

Yukarı Batı Yakası'nı çevreleyen gökdelenler, parlak ışıklarıyla sis tabakasının içinde mistik bir hava yaratıyordu. Şehrin gürültüsü çok yoğun ve yakından geliyordu; korna sesleri binaların arasında sekiyor, uzaktaki ambulanslar bir başka trajediye doğru hızla ilerliyordu. Poe Binası'nın cam, çelik ve gotik duvardan bir taca benzeyen kulesine on beş metre bile yoktu.

Sırtı Barry'ye dönük olan kadın, dört buçuk metre ötede, bir gargoye heykelin yanı başında bacaklarını çıkıntıdan aşağı sarkıtmış, oturuyordu.

Barry, çoraplarını sıırılsıklam yapan ıslak zeminde ona birkaç santim yaklaştı. Fark edilmeden bir iki adım daha yaklaşabilirse kadın ne olduğunu anlamadan onu çıkıntıdan çekebilirdi...

“Parfümünün kokusunu aldım” dedi kadın arkasına bakmadan.

Barry durdu.

Kadın ona bakıp, “Bir adım daha yaklaşırsan kendimi atarım” dedi.

Bu ışıktaki çok anlaşılmıyordu ama kadın kırk yaşlarında gösteriyordu. Koyu renk blazer ceket ile ona uygun bir etek giymişti. Sisten düzleşen saçlarına bakılırsa bir süredir burada oturuyordu.

“Kimsin sen?” diye sordu.

“Barry Sutton. NYPD Hırsızlık Bürosu'nda dedektifim.”

“Hırsızlık Bürosu'ndan birini mi yolladılar?”

“Tesadüfen yakınlardaydım. İsminiz nedir?”

“Ann Voss Peters.”

“Size Ann diyebilir miyim?”

“Elbette.”

“Aramamı istediğin biri var mı Ann?”

Kadın başını iki yana salladı.

“Bana bakarken sürekli boynunu uzatmak zorunda kalmaman için şimdi atlayacağım.”

Barry ondan uzaklaşınca kadının oturduğu yerin iki buçuk metre ötesindeki korkuluğa yaklaşmış oldu. Binanın çıkıntısından tekrar baktığında içi daraldı.

“Evet, dinliyorum” dedi kadın.

“Anlayamadım?”

“Buraya beni ikna etmeye gelmedin mi? Dene bakalım.”

Barry asansörle yukarı çıkarken aldığı intihar eğitimini hatırlayarak neler söyleyeceğine karar vermişti. Ama şimdi, bu anı yaşarken o güveni kalmamıştı. Emin olduğu tek şey, ayaklarının donduğuydu.

“Şu an her şey sana anlamsız geliyor, biliyorum ama yaşadığın ana özgü bir duygu bu ve anlar geçer.”

Ann avuç içlerini, on yıllardır yağan asit yağmurlarının aşındırdığı taşa yaslayıp binanın yan tarafından yüz yirmi metre aşağıdaki caddeye baktı. Kendini bırakması yeterliydi. Barry kadının, düşüş anını zihninde canlandığını, bu düşüncenin etrafında gezindiğini, bunun için gereken azıcık enerjiyi toplamaya çalıştığını tahmin etti.

Titriyordu.

“Ceketimi ister misin?”

“Daha fazla yaklaşma bence dedektif.”

“Neden?”

“Bende SAS var.”

Barry oradan kaçıp gitmemek için kendini zor tuttu. Tabii ki Sahte Anı Sendromu’nu duymuştu ama bu hastalığı

olan birini hiç tanımamıştı. Onunla aynı havayı solumamıştı. Onu tutmalı mıydı, bilmiyordu artık. Bu kadar yakınında olmak bile istemiyordu. Boş versene. Kadın atlamaya kalkışırca Barry onu kurtarmaya çalışacaktı ve bunun sonucunda SAS da kapabilirdi. Yapacak bir şey yoktu. Polis olmaya karar verdiğinde bu riski de göze alıyordu insan.

“Ne zamandır?” diye sordu Barry.

“Bir ay kadar önce bir sabah Middlebury, Vermont’taki evim yerine, korkunç bir burun kanaması ve başımda bıçak saplanır gibi bir ağrıyla aniden kendimi burada, şehirde bir apartman dairesinde buldum. Başta nerede olduğumu anlamadım. Sonra... *bu* hayatı da hatırlamaya başladım. Şu an bekâr bir yatırım bankeri olarak, evlenmeden önceki soyadıyla yaşıyorum. Ama...” duygularını gözle görülür biçimde bastırmaya çalıştı. “Vermont’taki diğer hayatımı da hatırlıyorum. Sam adında, dokuz yaşındaki bir çocuğun annesiydim. Kocam Joe Behrman’la birlikte bir peyzaj firmasını işletiyorduk. Ben Ann Behrman’dım. Mutlu olmayı hak eden herkes kadar mutluyduk.”

“Nasıl bir his?” diye sordu Barry gizlice yaklaşarak.

“Ne nasıl bir his?”

“Vermont’taki hayatınla ilgili sahte anılarından bahsediyorum.”

“Düğünümü hatırlamıyorum. Ama pasta tasarımı konusunda tartıştığımızı hatırlıyorum. Evimizin en ufak detayını hatırlıyorum. Oğlumu. Doğumunun her anını. Kahkahasını. Sol yanağındaki doğum lekesini. Okuldaki ilk gününü ve benden ayrılmak istemediğini. Ama Sam’i gözümde canlandırmaya çalıştığımda her şey siyah beyaz. Gözleri renksiz. Kendime gözlerinin mavi olduklarını söylüyorum. Ama siyahtan başka renk görmüyorum.”

Ann anlatmaya devam etti. “O hayata dair tüm anılarım grinin farklı tonlarında, siyah beyaz film gibi. Gerçek gi-

bi ama aslında hayali, aldatıcı anılar.” O an gözyaşlarına boğuldu. “Herkes SAS’ın hayatının en önemli anlarının sahte anısı sanıyor ama asıl can yakan küçük olanlar. Kocamı hatırlamakla kalmıyorum. Sabahları yatakta bana döndüğünde nefesinin nasıl koktuğunu da hatırlıyorum. Dişlerini fırçalamak için ne zaman yataktan benden önce kalksa, seks yapmak için geri döneceğini bildiğimi hatırlıyorum. Beni mahveden de bu. O hayatı yaşadığımı düşündüren şey de bu en ufak, kusursuz detaylar.”

“Peki ya bu hayatın?” diye sordu Barry. “Senin için bir anlam ifade etmiyor mu?”

“Belki SAS’a yakalanan ve şu anki hayatlarını sahte anılarına tercih edenler vardır ama ben bu hayatı istemiyorum. Dört hafta denedim. Daha fazla rol yapamıyorum.” Gözyaşları göz kalemine karışıp ince bir çizgi gibi yüzüne aktı. “Oğlum aslında hiç var olmadı. Bunu anlıyor musun? O benim zihnimin yarattığı olağanüstü bir teklemekten başka bir şey değil.”

Barry ona doğru bir adım daha attı ama kadın bu defa fark etti.

“Daha fazla yaklaşma.”

“Yalnız değilsin.”

“Hem de çok yalnızım.”

“Seni birkaç dakikadır tanıyorum ve atlarsan yıkılacağım. Seni seven insanları düşün. Onlar nasıl hisseder, bir düşün.”

“Joe’nun izini sürdüm” dedi Ann.

“Kimin?”

“Kocamın. Long Island’daki bir malikânede yaşıyor. Beni tanımamış gibi davrandı ama tanıdığını biliyorum. Bambaşka bir hayatı var. Evli, kiminle bilmiyorum. Çocukları var mı bilmiyorum. *Bana* deli muamelesi yaptı.”

“Çok üzüldüm Ann.”

“O tavrı canımı yaktı.”

“Bak, ben de bunu yaşadım. Her şeye son vermek istedim. Ama şimdi sana iyi ki son vermediğimi söyleyebiliyorum. Devam edecek gücü kendimde bulduğuma seviniyorum. Bu di-be vurma hali senin hayat hikâyenin tamamı değil. Yalnızca bir bölümü.”

“Sana ne oldu?”

“Kızımı kaybettim. Benim de kalbim kırık.”

Ann göz kamaştırıcı ufuk çizgisine baktı. “Fotoğrafları var mı? İnsanlara ondan bahsediyor musun hâlâ?”

“Evet.”

“En azından bir zamanlar hayattaymış.”

Barry’nin buna verebileceği bir cevabı yoktu.

Ann bacaklarının arasından aşağıya baktı tekrar. Ayakkabılarından birini ayağından fırlattı.

Düşüşünü izledi.

Sonra da diğerini peşinden gönderdi.

“Önceki hayatımda, yani sahte hayatımda Joe’nun ilk karısı Franny, on beş yıl önce bu binadan, tam da bu çıkıntıdan atladı. Klinik depresyon teşhisi konmuştu. Joe’nun kendini suçladığını biliyorum. Long Island’daki evinden ayrılmadan önce Joe’ya bu akşam Poe Binası’ndan atlayacağımı söyledim, tıpkı Franny gibi. Aptalca ve saçma gelebilir ama akşam gelip beni kurtarmasını bekliyorum. Franny’ye yapamadığını şimdi yapar belki. Başta seni Joe sandım ama o parfüm kullanmaz.” Ann hüznle gülümsedi ve ardından, “Susadım” diye ekledi.

Barry çift kanatlı kapıdan karanlık ofise doğru baktığında iki devriye polisinin resepsiyon masasında hazır beklediğini gördü. Sonra Ann’e döndü. “O halde oradan inip birlikte içeri girmeye ne dersin? Sana bir bardak su da buluruz.”

“Sen buraya getirebilir misin?”

Ann’in elleri titriyordu şimdi ve Barry onun gözlerindeki kararlılığı gördü.

Ann ona baktı. “Seninle ilgisi yok” dedi. “Böyle biteceği belliydi.”

“Ann hayır...”

“Oğlum dünyadan silindi.”

Ve kendine özgü bir zarafetle kendini çıkıntıdan aşağı bıraktı.

Helena

22 Ekim 2007

Sabahın altısında duşun altında, sıcak su teninden aşağı süzülürken uyanmaya çalışan Helena’nın içi, bu anı daha önce yaşadığına dair güçlü bir hisle doldu. Yeni bir şey değildi bu. Yirmili yaşlarından beri déjà vu başının belasıydı. Üstelik duştaki şu anın özel olan hiçbir yanı da yoktu. Mount- inside Capital teklifini incelemiş miydi, onu bile bilmiyordu. Üzerinden bir hafta geçmişti. Şimdiye kadar onu aramaları gerekirdi. İlgilerini çekmiş olsa en azından bir toplantı yapmak isterlerdi.

Kahvesini demleyip siyah fasulye ve her iki tarafını pişirip üzerine ketçap koyduğu üç yumurtadan oluşan kahvaltısını hazırladı. Pencere kenarındaki küçük masaya oturup San Jose’nin eteklerindeki mahallesinin üzerinde aydınlanmaya başlayan gökyüzünü izledi.

Bir aydan uzun süredir çamaşır yıkayacak vakti olmamıştı ve yatak odasının zemini neredeyse tümüyle kirli kıyafetlerle kaplıydı. Yığının arasından, insan içine o kıyafetlerle çıkmaktan çok da utanmayacağı bir tişörtle kot pantolon çıkardı.

Dişlerini fırçalarken telefon çaldı. Tükürüp ağzını çalkaladı ve yatak odasındaki telefona dördüncü çalışta cevap verdi.

“Nasılmış benim kızım?”

Babasının sesi onu her zaman gülümsetirdi.

“Merhaba baba.”

“Çıktığını sandım. Laboratuvarda seni rahatsız etmek istemedim.”

“Sorun değil. Ne var ne yok?”

“Seni düşünüyorum. Teklifinle ilgili aradılar mı?”

“Henüz değil.”

“İçimde olacağına dair olumlu bir his var.”

“Bilmiyorum. Burası zor bir yer. Çok fazla rekabet var. Para kazanmak isteyen bir sürü zeki insanla dolu.”

“Ama benim kızım kadar zeki değiller.”

Babasının ona olan inancını daha fazla kaldıramayacaktı. Özellikle de bir yıldan uzun süredir bir kişiyi bile getiremediği duvarları bomboş, sade bir evin küçük, pis yatak odasında kendini her şekilde hissettiren başarısızlık duygusuyla otururken.

“Hava nasıl?” diye sordu konuyu değiştirerek.

“Dün gece kar yağdı. Bu sezonun ilk karı.”

“Çok mu?”

“Üç beş santim kadar. Ama dağlar bembeyaz.”

Helena karı gözünde canlandırabiliyordu; çocukluğunu geçirdiği Rocky Dağları’ndaki Front Range.

“Annem nasıl?”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Annen iyi.”

“Baba.”

“Ne?”

“Annem nasıl?”

Helena babasının iç geçirdiğini duydu. “Daha iyi günlerimiz olmuştu.”

“İyi mi?”

“Evet. Üst katta uyuyor.”

“Ne oldu?”

“Önemli bir şey yok.”

“Anlat.”

“Dün gece akşam yemeğinden sonra her zamanki gibi remi oynadık. Ve şey... kuralları hatırlayamadı. Mutfak masasında öylece oturup elindeki kâğıtlara bakarak ağladı. Otuz yıldır birlikte oynuyoruz.”

Helena babasının ahizeyi sıkıca kavradığını hissetti.

“Baba, hemen geliyorum.”

“Hayır Helena.”

“Bana ihtiyacınız var.”

“Burada destek alıyoruz. Öğleden sonra doktora gideceğiz. Annene yardım etmek istiyorsan fon bul ve o koltuğu yap.”

Helena babasına söylemek istemedi ama o koltuğu yapmasına daha yıllar vardı. *Işık yılı* üstelik. Bu bir hayaldi, serap gibi bir şey.”

Gözleri doldu. “Bunu onun için yaptığımı biliyorsun.”

“Biliyorum tatlım.”

Bir an ikisi de sessiz kalıp diğerine belli etmeden ağlamaya çalıştı ama ikisi de başaramadı. Helena babasına bunun gerçek olacağını söylemeyi çok istiyordu ama yalan olurdu.

“Akşam eve döndüğümde ararım” dedi.

“Tamam.”

“Lütfen annene onu sevdiğimi söyle.”

“Söylerim, ama zaten biliyor.”

Helena, dört saat sonra Palo Alto'daki nöroloji binasının iç kısmında korkmuş bir farenin hafızasının, örümcek ağına benzer sinapslarla birbirine bağlanan nöronların floresanla aydınlatılmış görüntüsünü incelerken odasının kapısında bir yabancı belirdi. Pamuklu pantolonu ve beyaz tişörtüyle ona içtenlikle gülümseyen adama monitörünün üzerinden bir bakış attı.

“Helena Smith?” diye sordu adam.

“Evet?”

“Ben Jee-woon Chercover. Bana bir dakikanızı ayırabilir misiniz?”

“Burası muhafazalı bir laboratuvar. Sizin buraya inmeniz gerekirdi.”

“İzinsiz girdiğim için özür dilerim ama söyleyeceklerimi duymak istersiniz sanıyorum.”

Helena ona gitmesini söyleyebilir ya da güvenliği arayabilirdi. Ama adamın tehditkâr bir hali yoktu.

“Peki” dedi ve tam da o anda istifçilerin hayali olabilecek odasını, yani penceresiz, sıkış tıkış, cüruf briket duvarları boyayla kapatılmış haliyle klostrofobik bir hava uyandıran, bu da yetmezmiş gibi binlerce özet ve makaleyle dolu bir metre yüksekliğinde, altmış santim derinliğinde evrak kutularının çevrelediği masayla tam bir keşmekeş içine düşen odasını bu adamın gördüğü kafasına dank etti. “Karışıklığın kusuruna bakmayın. Size bir sandalye getireyim.”

“Ben alırım.”

Jee-woon katlanabilir bir sandalye alıp Helena’nın karşısına oturduğunda gözleri, duvarların neredeyse tamamını kaplayan fare hafızasının yüksek rezonanslı görüntüleriyle demans ve Alzheimer hastalarının nöronal ateşlemelerine takıldı.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu Helena.

“Patronum, *Neuron*’da yayınladığınız hafıza betimlemesi hakkındaki makalenizden çok etkilendi.”

“Patronunuzun bir ismi var mı?”

“Şey, bu duruma göre değişir.”

“Hangi duruma?”

“Bu konuşmanın gidişatına.”

“Kimi temsil ettiğini bile bilmediğim biriyle neden konuşayım?”

“Çünkü Stanford’dan aldığınız fon altı hafta sonra bitiyor.”

Helena kaşlarını çattı.

Adam, "Patronum ilginç bulduğu kişiler hakkında bilgi toplamam için bana iyi para veriyor" dedi.

"Bu söylediğinizin saçmalıktan başka bir şey olmadığını farkında mısınız?"

Je-woon deri çantasına uzanıp lacivert bir dosyanın içindeki belgeyi çıkardı.

Helena'nın teklifiydi bu.

"Tabii ya!" dedi. "Mountainside Capital'densiniz!"

"Hayır. Onlar size fon sağlamayacak."

"Bu belgeyi nasıl buldunuz peki?"

"Bir önemi yok. Kimse size fon sağlamayacak."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Nereden mi?" Adam Helena'nın teklifini masasındaki dağınıklığın üstüne fırlattı. "Yetersiz de ondan. Son üç yıldır Stanford'da yaptıklarınızdan fazlası gerekiyor. Öyle çok büyük bir fikir değil. Otuz sekiz yaşındasınız, ki akademide bu doksan yaşına denk. Yakın bir gelecekte bir sabah uyandığınızda en güzel günlerinizin geçmişte kaldığını fark edeceksiniz. Boşa harcanmış..."

"Gitseniz iyi olur."

"Sizi kırmak istemedim. Sakıncası yoksa şunu söylemek isterim ki sizin sorunuz, asıl istediğiniz şeyi dile getirmekten korkmanız." Helena nedense bu yabancıнын kendisini kışkırtmaya çalıştığını düşündü. Bu tartışmaya girmemesi gerektiğini biliyordu ama elinde değildi.

"Peki neden asıl istediğimi dile getirmekten korkuyordum?"

"Çünkü büyük paralara ihtiyacınız var. Yedi rakam filan değil. Dokuz rakam, hatta on. Karmaşık hafızanın kataloglanması ve projeksiyonu için algoritma tasarlamana yardımcı olacak bir kodlama ekibine ihtiyacınız var. İnsan denekler için bir altyapı oluşturmanız gerekiyor."

Helena masanın diğer tarafından adama baktı. “Ben o teklifte insan deneklerden hiç bahsetmedim.”

“Peki ya istediğiniz her şeyi size verebileceğimizi söylersem? Limitsiz bir fon. O zaman ilgilenir misiniz?”

Helena’nın kalp atışları gittikçe hızlanıyordu.

Böyle mi oluyordu?

Annesi hafızasını kaybetmeye başladığından beri, yapmayı hayal ettiği o elli milyon dolarlık koltuğu düşündü. Gariptir ki onu asla tümüyle gözünde canlandıramıyor, günün birinde *Uzun Süreli, Açık, Epizodik Hafızaların Projeksiyonu İçin Üç Boyutlu Platform* başlığıyla dosyalayacağı faydalı patent başvurusundaki teknik bir çizimden öteye taşıyamıyordu.

“Helena?”

“Kabul edersem bana patronunuzun kim olduğunu söyleyecek misiniz?”

“Evet.”

“Evet.”

Adam ona söyledi.

Helena’nın ağzı bir karış açık kalırken Jee-woon çantasından başka bir belge daha çıkarıp evrak kutularının üzerinden uzattı.

“Nedir bu?” diye sordu Helena.

“İş ve gizlilik sözleşmesi. Pazarlığa kapalı. Eminim finansla ilgili maddelerin cömertçe hazırlandığını fark edeceksiniz.”

Barry

4 Kasım 2018

Kafe, West Side Otoyolu’nun gölgesinde, Hudson kıyısında manzaralı bir noktadaydı. Barry beş dakika erken geldi-

ğinde Julia'nın bir şemsiyenin altındaki masaya çoktan oturmuş olduğunu gördü. İkisi de camdan yapılmışlar gibi kısaca ve kırılınca sarıldılar.

“Seni gördüğüme sevindim” dedi Barry.

“Ben de geldiğine sevindim.”

Oturdular. Bir garson içecek siparişlerini almak üzere yanlarına geldi.

“Anthony nasıl?” diye sordu Barry.

“Harika. Lewis Binası'nın lobisini yeniden tasarlamakla meşgul. Senin işlerin iyi gidiyor mu?”

Barry ona geçen gece durdurmayı başaramadığı intihardan bahsetmedi. Onun yerine kahveleri gelene kadar öylesine sohbet ettiler.

Pazar günüydü ve kahvaltıya gelenler ortama hâkimdi. Çevredeki masalarda hararetli sohbetlerden ve kahkahalardan geçilmezken onlar gölgede kahvelerini yudumladılar.

Havadan sudan konuştular.

Barry tepesinde uçuşan bir kelebeği nazıkçe kovaladı.

Bazen, gecenin geç saatlerinde Julia'yla detaylı konuşmalar yaptığını hayal ederdi. Yıllardır yüreğinde biriken acıları, öfkeleri, aşkı anlattığını, sonra onu dinlediğini düşünürdü. Sonunda her şey netleşir, birbirlerini anarlardı.

Ama yüz yüzeyken hiç öyle olmuyordu. Bir yara dokusunun içine sıkışıp hapsolmuş gibi hissettiği yüreğinin sıkıntısını bir türlü dile getiremiyordu. Bu tuhaflık artık eskisi kadar canını sıkıyordu. Hayatın bir kısmının başarısızlıklarınızla yüzleşmek anlamına geldiği ve bazen bu başarısızlıkların bir zamanlar sevdiğiniz insanlar olduğu fikriyle barışmıştı.

“Bugün hayatta olsa ne yapardı acaba?” dedi Julia.

“Burada bizimle oturuyor olmasını isterdim.”

“Ben işi kastetmiştim.”

“Ah, tabii ki avukat olurdu.”

Julia kahkaha attı. Barry'nin o güne kadar duyduğu en

harika sesti bu ve en son ne zaman duyduğunu bile hatırlamıyordu. Güzeldi ama tecrübenin altında eziliyordu. Eskiden tanıdığı birine açılan gizli bir pencere gibiydi.

“Her konuda muhalefet eder, genelde her defasında da kazanırdı” dedi Julia.

“Biz çok saftık.”

“Birimiz öyleydik.”

“Ben miydim o?” dedi Barry gereksiz bir öfkeyle.

“Beş yaşına geldiğinde seni zayıf halka olarak kabullenmişti.”

“Hatırlasana, araç yolunda bizi geri geri gitme çalışması yapmaya ikna etmişti...”

“Seni ikna etti.”

“...ve arabamı garaj kapısına sürmüştü.”

Julia kahkaha attı. “Çok bozulmuştu.”

“Hayır, utanmıştı.” Barry bir an için o anıyı gözünde canlandırdı. En azından bir parçasını. Meghan onun eski Camry’sinin direksiyonunun başına geçmiş, arabanın arka yarısını garaj kapısına çarpmıştı, kıpkırmızı suratıyla direksiyona sımsıkı yapışırken yanaklarından süzülen gözyaşlarını tutamamıştı. “Azimli ve zekiydi. Eminim çok ilginç şeyler yapabilirdi.” Barry kahvesini bitirdi ve paylaştıkları paslanmaz çelik *french press*’ten bir fincan daha doldurdu.

“Onun hakkında konuşmak güzel” dedi Julia.

“Artık konuşabildiğim için ben de memnunum.”

Garson yemek siparişlerini almaya geldiğinde kelebek de dönmüş, Barry’nin hâlâ katlı olan peçetesinin yanında, masanın üzerine konmuştu. Kanatlarını yayarak kendini gösteriyordu. Barry onun Meghan olduğu, onca gün dururken neden bugün ziyaretine geldiği fikrini zihninden atmaya çalıştı. Aptalca bir düşünceydi tabii ama bir türlü aklından da çıkmıyordu. Bir defasında NoHo’da bir kızılgerdanın sekiz blok boyunca peşini bırakmaması gibi. Ya da geçenlerde köpeği-

le Fort Washington Park'ta yürürken bir uğurböceğinin bileğine konması gibi.

Yemekler geldiğinde Barry, Meghan'ın da yanlarında oturduğunu hayal etti. Ergenliğin verdiği o sert mizacı törpülenmişti. Önünde koca bir yaşam vardı. Barry ne kadar uğraşırsa uğraşsın onun yüzünü göremiyordu, kendine güvendiği ve onu heyecanlandıran bir konuda konuştuğu zamanlarda tıpkı annesi gibi sürekli hareket halinde olan ellerinden başka bir şey görmüyordu.

Barry acıkmamıştı ama kendini yemeye zorladı. Julia bir şey söylemek istiyordu sanki, ama konuşmayıp omletinin kalanını isteksizce yemeye devam etti. Barry de su içip sandviçinden bir ısırık daha aldı ve gözü uzaktaki nehre daldı.

Hudson, Adirondacks'ta Bulutların Gözyaşı Gölü denen bir göletten doğuyordu. Meghan sekiz dokuz yaşlarındayken bir yaz oraya gitmişlerdi. Ladin ağaçlarının içinde kamp kurup kayan yıldızları izlemiş, bu küçük dağ gölünün Hudson'ın kaynağı olduğu fikrini kafalarına oturtmaya çalışmışlardı. Barry'nin neredeyse takıntılı biçimde hatırlayıp durduğu bir anıydı bu.

“Daldın” dedi Julia.

“Bulutların Gözyaşı Gölü'ne yaptığımız geziyi düşünüyordum. Hatırlıyor musun?”

“Tabii ki. Yağmurun altında çadırı iki saatte kurabilmiştik.”

“Ben hava açıldı diye hatırlıyorum.”

Julia başını iki yana salladı. “Hayır, bütün gece çadırın içinde tir tir titredik ve hiçbirimiz uyuyamadık.”

“Emin misin?”

“Evet. O geziden sonra bir daha ıssız doğaya adım atmayacağıma yemin ettim.”

“Doğru ya.”

“Bunu nasıl unutursun?”

“Bilmiyorum.” Aslında bunu hep yapıyordu. Sürekli geçmişe bakıp şu andan çok anılarda yaşıyor, sıkça da onları

zihninde değiştirip daha güzel bir hale sokuyordu. Yani kursuzlaştırmaya çalışıyordu. Nostaljinin de alkol gibi ağrı kesici etkisi vardı. Sonunda, “Belki de sizinle kayan yıldızları izlemek daha güzel bir anıydı benim için” dedi.

Julia peçetesini tabağına bırakıp arkasına yaslandı. “Geçenlerde eski evimize gittim. O kadar değişmişti ki. Sen hiç gittin mi?”

“Arada bir gidiyorum.”

Gerçekten de Jersey’de ne zaman işi olsa arabayla eski evlerinin önünden geçiyordu. Meghan öldükten bir yıl sonra sattıkları ev, birlikte yaşadıkları yere neredeyse hiç benzemiyordu artık. Ağaçlar daha uzun, daha gr, daha yeşildi. Garajın üstüne ek kat yapılmıştı ve ge bir aile taşınmıştı. Cephesi taşla kaplanmış, yeni pencereler eklenmişti. Araç yolu genişletilip yeniden kaldırım taşı döşenmişti. Meşe ağacına astıkları ip salıncak yıllar önce indirilmişti ama ağacın gölgesine Meghan’la birlikte oydukları baş harfleri hâlâ duruyordu. Geçen yaz o harflere dokunmuştu; Gwen ve Hırsızlık Bürosu’nun diğer çalışanlarıyla çıktığı gece, sabaha karşı saat ikide taksiyle Jersey’ye gitmenin iyi bir fikir olacağını düşünmüştü. Evin yeni sahipleri 911’i arayıp n bahçelerinde ipsiz sapsız birinin gezindiğini bildirince Jersey City polisi gelmişti. Sarhoşluktan Ayakta duramayacak kadar sarhoş olsa da tutuklanmamıştı. Polis, Barry’yi ve yaşadıklarını biliyordu. Başka bir taksi çağırıp Barry’yi arka koltuğa oturtmuş, parasını peşin ödeyerek onu Manhattan’daki evine yollamıştı.

Sudan esen hafif rüzgârın beraberinde getirdiği keskin hava ve omuzlarında hissettiği güneşin sıcaklığı hoş bir tezat yaratıyordu. Turist tekneleri nehirde yukarı aşağı sallanıyordu. Yukarıdaki otobanın gürültüsünün sonu yoktu. Gökyüzü, birbirine çapraz giden binlerce jet uçağının bıraktığı duman iziyle dolmuştu. Sonbaharın sonlarıydı, yılın son güzel günlerinden biri yaşanıyordu.

Barry kışın yaklaştığını ve bir yılın daha geçip gideceğini, yenisinin kapıda olduğunu, zamanın sonsuz hızla aktığını düşündü. Hayat, gençken ve her şeyin kontrol edilebileceği yanılgısıyla yaşadığı zamanlarda olmasını beklediğinden çok farklıydı. Hiçbir şey kontrol edilemezdi. Yalnızca katlanıyordunuz.

Hesap geldiğinde Julia ödemek istedi ama Barry hızlı davranıp kartını uzattı.

“Teşekkürler Barry.”

“Davetin için ben teşekkür ederim.”

“Bu yılı da birbirimizi görmeden geçirmeyelim.” Julia buzlu su dolu bardağını kaldırdı. “Doğum günü kızımıza.”

“Doğum günü kızımıza.” Barry keder bulutunun göğsünde biriktiğini hissetse de derin bir nefes aldı ve tekrar konuştuğunda sesi neredeyse normale yakındı. “Yirmi altı yaşında.”

Barry kahvaltıdan sonra Central Park’a yürüdü. Dairesinin sessizliği Meghan’ın doğum gününde onu tam bir karanlığın içine gömüyordu ve son beş doğum günü hiç iyi geçmemişti.

Julia’yı görmek onu her zaman altüst ediyordu. Evlilikleri bittikten sonra uzunca bir süre eski karısını özlemişti. Rüyasında sık sık onu görüyor, uyandığında yokluğunun acısı onu diri diri yakıyordu. Yarı anılardan yarı hayalden oluşan rüyalar onu derinden etkiliyordu, çünkü o rüyalarda eski Julia’yı görüyordu. Gülüşünü, tereddütsüz kahkahasını, var olmanın hafifliğini. Barry’nin kalbini yeniden çalan kadındı o. Saatlerce aklından çıkmıyor, o kaybın bütünlüğü gözlerini kırpmadan adeta ona bakıyordu. Sonunda rüyanın yarattığı duygusal sarhoşluk, yavaş yavaş kalkan sis perdesi misali onu serbest bırakıyordu. Bir defasında böyle bir rüyanın ardından eski bir dostunun partisinde tesadüfen Julia’yla karşılaşmıştı. Onu asıl şaşırtan, terasta resmi bir şekilde sohbet

ettiklerinde hiçbir şey hissetmemiş olmasıydı. Onu görmek, onunla ilgili rüyaları sona erdirmişti; Barry onu istemiyordu. Onu fazlaca sarsmasına rağmen özgürleştirici bir ifşa olmuştu bu. Özgürleştiriciydi, çünkü bu Julia'yı sevmediğini anlamıştı, onun eski halini seviyordu. Sarsıcıydı, çünkü rüyalarını ele geçiren kadın gerçekten gitmişti. Ölüm kadar ulaşılmazdı artık.

Parktaki ağaçlar birkaç gece önceki sert fırtınadan sonra zayıf düşmüş, donmuş yapraklar sonbaharın ısıltısına karışmıştı.

Ramble'da bir yer buldu, ayakkabılarıyla çoraplarını çıkardı ve kusursuzca yana eğilmiş bir ağaca yaslandı. Telefonunu çıkartıp neredeyse bir yıldır incelediği biyografiyi okumaya çalıştı ama odaklanmak çok zordu.

Ann Voss Peters onu ele geçirmişti. Kaskatı ve dimdik vücuduyla sessizce düşmüştü. Beş saniye sürmüştü her şey ve aşağıdaki kaldırıma park etmiş olan Lincoln Town Car'a çarptığında Barry gözlerini başka tarafa çevirmedi.

Konuşmalarını zihninde yeniden canlandırmadığı zamanlarda içini bir korku sarıyordu. Anılarını kontrol ediyordu. Doğruluklarını test ediyordu. Merak ediyordu...

Birinin değiştiğini nasıl anlarım? Nasıl bir his olabilir?

Kırmızı ve turuncu yapraklar gün ışığında süzülerek düşüyor, Barry'nin etrafını saran alacalı gölgelerde toplanıyordu. Barry ağaçların arasındaki yerinden dar yollarda yürüyen, gölün kenarında gezinen insanları izledi. Çoğunun yanında birileri vardı ama bazıları kendisi gibi yalnızdı.

NYPD'nin Acil Servis Ünitesi'ne bağlı terörle mücadele SWAT biriminde Herkül Ekibi'nin lideri olan arkadaşı Gwendoline Archer'dan gelen mesajla telefonu titreşti.

Bugün seni düşünüyorum. İyi misin?

Barry ona cevap yazdı:

Evet. Julia'yla görüştüm.

Nasıl geçti?

İyi. Zor. Ne yapıyorsun?

Bisiklete bindim. Isaac's'te içiyorum.

Eşlik etmek ister misin?

Tanrım, evet. Hemen geliyorum.

Gwen'in Hell's Kitchen'daki evine yürüyerek kırk dakika uzaklıkta olan barın tek görünür farkı, kırk beş yıllık uzun ömrüydü. Huysuz barmenler, tatsız, yerli fıçı biraları dolduruyordu ve şişesini dükkândan otuz doların altında alamayacağınız tek bir viski yoktu. Tuvaletler iğrençti ve içinde kondom makinesi vardı. Paralı müzik kutusu özellikle 70'ler ve 80'lerden müzikler çalıyordu, kimse kutuya para koymazsa müzik susuyordu.

Barry yanına gittiğinde Gwen, üzerinde bisikletçi şortu ve rengi solmuş Brooklyn Maratonu tişörtüyle barın arka tarafına oturmuş, bir arkadaşlık uygulamasında sola kaydırıyordu.

"Bundan vazgeçtiğini sanıyordum" dedi.

"Bir ara hemcinslerinden tamamen vazgeçmiştim ama terapistim kıcımlı kaldırıp yeniden denememi söyledi."

Gwen, taburesinden inip ona sarıldığında bisiklet sürmekten kalan ter kokusunun, vücut şampuanı ve deodorant kalıntısıyla birleşmesi sonucu ortaya çıkan tuzlu karamela benzer koku Barry'nin burnuna doldu.

"Yazdığın için teşekkür ederim" dedi.

"Bugün yalnız kalmamalıydın."

Ondan on beş yaş genç olan Gwen otuzlarının ortasında idi ve bir doksanlık boyuyla Barry'nin tanıdığı en uzun boylu kadındı. Kısa sarı saçları ve İskandinav hatlarıyla çok güzel sayılmasa da asil bir yüzü vardı. Hiç uğraşmadan da sert

görünebiliyordu. Barry bir defasında kraliyete özgü ciddi bir ifadesi olduğunu söylemişti.

Birkaç yıl önce rehin alma durumuna dönüşen bir banka hırsızlığı sırasında tanışıp arkadaş olmuşlardı. Bir sonraki Noel'de yatmış, Barry hayatının en utanç verici anlarından birini yaşamıştı. NYPD'nin düzenlediği sayısız partiden birinden sonraydı ve o geceyi ikisi de çoktan unutmuştu. Barry saat sabahın üçünde onun evinde uyandığında oda hâlâ etrafında dönüyordu. Ayıldığında yüzleşmeye hazır olmadığı şeyden kaçmaya teşebbüs etmesi ise büyük hata olmuştu. Gwen'in yatağının yanına kusmuştu ve daha yeri tümüyle temizlemesine fırsat kalmadan Gwen uyanıp, "Ben sabah kusmuğunu temizlerim, sen git!" diye bağırmıştı. Barry seks kısmını hatırlamıyordu, yapmışlar mıydı, yoksa yapmaya mı çalışmışlardı bilmiyordu ve tek umudu, Gwen'in hafızasında da aynı insafli boşluğun oluşmasıydı.

Ne olmuşsa olmuştu ve o günden sonra ikisi de bu konuyu açmamıştı.

Barmen, Barry'nin siparişini almak ve Gwen'in diğer Wild Turkey'sini sunmak için geri geldi. Bir süre içip lafladılar ve Barry biraz gevşediğini hissetmeye başladığında Gwen, "Cuma akşamı bir SAS intiharını engellemeye çalışmışsın" dedi.

"Evet."

Barry ona bütün detayları anlattı.

"Doğru söyle" dedi Gwen. "Ne kadar korktun?"

"Dün SAS konusunda internet uzmanı oldum."

"Ve?"

"Sekiz ay önce Hastalık Kontrol Merkezleri, Northeast'te birbirine benzer altmış dört vaka belirlemiş. Bütün vakalarda hasta akut sahte anı şikâyetinden bahsetmiş. Yalnız biri, ikisi değil. O ana kadar hayatlarının büyük alanını kapsayan ve tümüyle hayalden ibaret olan alternatif bir geçmiş.

Zaman zaman aylarca ya da yıllarca gerileme oluyor. Bazı örneklerde on yıllar.”

“Yani asıl hayatlarıyla ilgili hafızalarını kaybediyorlar, öyle mi?”

“Hayır, bir anda *iki* farklı hafıza düzeni ediniyorlar. Biri gerçek, diğeri sahte. Bazı vakalarda hastalar hafızalarının ve bilinçlerinin bir yaşamdan diğerine kaydığını hissediyorlar. Bazı vakalarda ise hastalar hiç yaşamadıkları bir hayattan aniden bir sahne görebiliyorlar.”

“Buna sebep olan nedir?”

“Kimse bilmiyor. Etkilenen kişilerde en ufak fizyolojik veya nörolojik anormallik görülmemiş. Tek semptom, sahte anıların kendisi. Ha, bir de bu hastalığa yakalananların yaklaşık yüzde onu intihar ediyor.”

“Tanrım.”

“Sayı daha yüksek de olabilir. Çok daha yüksek hatta. Üstelik bu yalnızca bilinen vakaların sayısı.”

“Bu yıl beş bölgede intihar sayısı arttı.”

Barry, barmenin bakışlarını yakalayıp bir içki daha getirmesini işaret etti.

Gwen, “Bulaşıcı mı?” diye sordu.

“Buna da kesin bir cevap bulamadım. Hastalık Kontrol Merkezi herhangi bir patojen bulamamış. Dolayısıyla kandan veya havadan bulaştığı söylenemiyor. En azından şimdilik. Ancak *The New England Journal of Medicine*’daki bir makalede, taşıyıcının sosyal iletişim ağından yayıldığı iddia ediliyor.”

“Facebook gibi mi? O zaman nasıl...”

“Hayır, yani kişi SAS kaptığında tanıdığı bazı kişiler de enfekte oluyor. Ebeveynleri de aynı sahte anıyı hatırlıyor ama daha hafif düzeyde. Kardeşleri, yakın arkadaşları. Bir sabah bambaşka bir hayatı hatırlayarak uyanan bir gençle ilgili vaka çalışması var örneğin. Başka bir kadınla evli ol-

duğunu, başka bir evde, başka çocuklarla yaşadığını, başka bir işte çalıştığını hatırlıyor. Hatırladıklarından yola çıkarak düğünündeki, yani hatırladığı ama hiç yaşanmamış olan düğünündeki davetli listesi yeniden oluşturuluyor. Listedeki on üç kişi bulunuyor ve hepsi de bu hiç yaşanmamış düğünü hatırlıyor. Mandela Etkisi diye bir şey duydun mu hiç?”

“Bilmem. Olabilir.”

Yeni içkiler geldi. Barry, Old Grand-Dad shot'ını içti ve ön pencereden görünen hava kararmaya başlarken içmeye Coors'la devam etti.

“Nelson Mandela 2013 yılına kadar yaşamış olmasına rağmen binlerce kişi onun 1980'de hapishanede öldüğünü hatırlıyor.”

“Bunu duymuştum. Berenstain Ayıları gibi bir şey bu.”

“Nedir o?”

“Çok yaşlısın.”

“Hadi oradan.”

“Çocukluğumda bu isimde bir kitap serisi vardı ve Berenstain, S-T-A-I-N diye yazılmasına rağmen birçok kişi *Berenstain Ayıları* diye hatırlıyordu. Yani S-T-E-I-N diye.”

“Garipmiş.”

“Aslında biraz ürkütücü, çünkü ben de Berenstain diye hatırlıyorum.” Gwen viskisini kafaya dikti.

“Ayrıca akut déjà vu da yükselişte ve SAS'la ilgisinin olup olmadığı bilinmiyor.”

“Bu ne demek oluyor?”

“İnsanlar hayatlarının tüm bölümlerini yeniden yaşıyor-muş hissine kapılmış durumda ve zaman zaman güçten iyice düşürecek düzeyde olabiliyor.”

“Bazen ben de yaşıyorum bunu.”

“Ben de.”

“Bu atlayan kadın da kocasının ilk karısının kendini Poe Binası'ndan attığını söylememiş miydi?” diye sordu Gwen.

“Evet, neden?”

“Bilmem. Sanki... pek mümkün görünmüyor.”

Barry ona baktı. Bar iyice dolarken gürültü de giderek artıyordu.

“Nereye varmaya çalışıyorsun?” diye sordu Barry.

“Belki de Sahte Anı Sendromu yoktu. Belki de kadın aklını kaçırmıştı. Belki bu kadar endişelenmek gereksiz.”

Üç saat sonra Barry başka bir bardaydı; duvarlardan fırlayan içi doldurulmuş bufalo ve geyik kafaları ve arkadan aydınlatmalı raflara dizilmiş milyonlarca fiçisiyle bira severlere korkulu rüyalar gördüren ahşap panelli bir bardı burası.

Gwen onu akşam yemeğine götürmeye çalışmıştı ama Barry'nin ayakta duramadığını gören hostes kız onlara masa vermek istememişti. Tekrar dışarı çıktıklarında şehir for etmiş gibiydi ve Barry tüm dikkatiyle binaların dönmesini engellemeye çalışırken Gwen de onun sağ kolundan tutup tökezlemeden yürümesine yardım ediyordu.

Barry bir an kim bilir hangi sokağın köşesinde durup bir polisle konuştuklarını fark etti. Gwen polise kartını gösterip Barry'yi eve götürmeye çalıştığını ama taksinin içine kusmasından korktuğunu anlatmaya çalışıyordu.

Sonra yine tökezleyerek yürümeye devam etmişlerdi, Times Meydanı'nın fütüristik, gece ışıltısı kötü bir festival gibi dönüp duruyordu. Barry saatin 23.22 olduğunu gördüğünde son altı saatin hangi kara deliğe girdiğini düşündü.

“Eve gitmek istemiyorum” dedi boşluğa.

Tekrar saate baktığında ise dijital saat 04.15'i gösteriyordu. O uyurken biri kafatasını oymuştu sanki ve dili deri parçası kadar kurumuştur. Burası onun evi değildi. Gwen'in oturma odasındaki kanepede yatıyordu.

Geriye gidip akşamın kopuk parçalarını birleştirmek istedi ama her şey un ufak olmuştu. Julia'yı ve parkı hatırladı.

Gwen'le gittiği ilk barda geçirdiği ilk saati. Ama ondan sonrası belirsiz ve pişmanlıkla doluydu.

Kalbi kulaklarında atıyordu. Düşünceler zihninde adeta yarışıyordu.

Gecenin en yalnız, en aşına olduğu saatiydi bu; bütün şehrin uyuduğu, sizinse uyanık olduğunuz ve yaşadığınız tüm pişmanlıkların dayanılmaz bir yoğunlukla zihninize doluştuğu zaman.

Kendisi henüz gençken ölen babasını ve aklından hiç çıkmayan soruyu düşündü: *Onu sevdiğimi biliyor muydu?*

Ve Meghan. Her zaman Meghan.

Kızı küçükken, yatağının dibindeki sandıkta bir canavarın yaşadığına inanırdı. Gündüz hiç aklına gelmezdi ama güneş batıp Barry onu yatağına yatırır yatırmaz kızı çaresizce ona seslenirdi. Barry koşarak onun odasına gidip yatağının yanına diz çöker ve geceleri her şeyin ürkütücü görüldüğünü söylerdi. Oysa illüzyondur bu. Karanlığın bize oynadığı bir oyundu.

Ne garipti, on yıllar geçmişti ve hayatı planladığından çok uzaklara gitmişti. Şimdi bir arkadaşının kanepesinde tek başına uzanmış, yıllar önce çocuğunu telkin etmek için kullandığı aynı mantıkla kendi korkularını bastırmaya çalışıyordu.

Sabah her şey daha iyi görünecek.

Gün doğduğunda yine umut olacak.

Çaresizlik illüzyondur, karanlığın oynadığı bir oyundan başka bir şey değil.

Ve gözlerini kapatıp Bulutların Gözyaşı Gölü'ne yaptıkları kamp gezisinin anısıyla rahatlamaya çalıştı. O mükemmel anıyla.

Orada yıldızlar ışıldıyordu.

Mümkün olsa sonsuza dek orada kalabilirdi.

Helena

1 Kasım 2007

1. gün

Kuzey California kıyı şeridinin küçüldüğünü izlerken midesi kasıldı. Pilotun arkasında oturmuş, pervanelerin gürültüsü eşliğinde helikopter kızaklarının yüz elli metre aşağısındaki uçsuz bucaksız okyanusu izliyordu.

Denizde pek güzel bir gün değildi. Bulutlar alçalmış, su ise yer yer beyaz dalgaların göze çarptığı gri bir renge bürünmüştü. Ve yerden yükseldikçe dünya daha karanlık görünüyordu.

Yağmur suyunun çizgi çizgi süzüldüğü helikopterin ön camından uzakta bir şeyin belirdiğini gördü. Birkaç kilometre ötede bir şey suyun içinden çıkıntı yapıyordu.

Mikrofona eğilip, “Burası mı?” diye sordu.

“Evet, hanımefendi.”

Helena emniyet kemerine rağmen eğilip helikopterin inişini merakla izledi. Şimdi iyice yavaşlamıştı ve okyanusun ortasında devasa bir tripod misali üç bacağına üstünde duran demir, çelik ve betondan kocaman şeye doğru iniyordu. Pilot kolu itti ve helikopter sola yatıp ana platformu denizden yaklaşık yirmi kat yukarıda oturan yapının etrafında yavaşça döndü. Petrol ve gaz sondaj çalışmalarının yapıldığı günlerden kalma birkaç vinç hâlâ oradaydı. Bunun dışında her tür endüstriyel tuzaktan arındırılıp dönüştürülmüştü. Helena ana platformda tam teçhizatlı bir basketbol sahası gördü. Yüzme havuzu, sera ve bir de çevresini saran bir koşu pisti vardı.

Helikopter pistine iniş yaptılar. Turboşaft giderek yavaşladı ve Helena penceresinden sarı ceketli bir adamın onlara doğru koştuğunu gördü. Adam kabin kapısını açtığında Helena emniyet kemerindeki üç aşamalı kilit mekanizmasını sonunda açabildi.

Adam helikopterden kızağa, sonra da yere inmesine yar-

dım etti. Helena, helikopter pistinden ana platforma açılan basamakları adamın peşinden tırmandı. Rüzgâr kapüşonundan ve tişörtünden içeri eserken basamaklara ulaştı ve helikopterin gürültüsü kesildiğinde geriye yalnızca açık okyanusun sessizliği kaldı.

Son basamağı da tırmanıp geniş beton yüzeye vardıklarında onu gördü. Adam platformda onlara doğru yürüyordu.

Helena'nın kalp atışları hızlandı.

Adamın sakalı uzamıştı ve koyu saçları rüzgârda dağılıp savrulmuştu. Mavi bir kot pantolon ile rengi solmuş bir eşofman üstü giymişti. Kesinlikle Marcus Slade'di o; mucit, yardımsever, işadamı, Helena'nın isimlerini sayamayacağı kadar çok sayıdaki önde gelen teknoloji şirketinin kurucusu, bulut bilişim, ulaşım, uzay ve yapay zekâ gibi sektörlerle temas eden ünlü Marcus Slade. Dünyanın en zengin, en nüfuzlu kişilerinden biriydi. Lise terk. Ve yalnızca otuz dört yaşında.

Marcus gülümseyip, "Yapıyoruz bu işi!" dedi.

Heyecanı, Helena'nın sinirlerini gevşetti ve platformda yan yana geldiklerinde Helena ne yapması gerektiğini bilemedi. Tokalaşmalı mıydı? Nazıkçe kucaklaşmalı mı? Slade içten bir kucaklamayla seçimi onun yerine yaptı.

"Fawkes İstasyonu'na hoş geldin."

"Fawkes mu?"

"Guy Fawkes¹ gibi, 5 Kasım'ı hatırlıyor musun?"

"Ah, anladım. Onun anısına mı?"

"Mevcut durumu bozmak benim işim olduğu için. Üşümüş olmalısın, hadi içeri girelim." Yürüyüp platformun uzak köşesindeki beş katlı üst yapıya doğru ilerlediler.

"Böylesini beklemiyordum" dedi Helena.

"Birkaç yıl önce petrol yatağı kurduğunda ExxonMobil'den aldım. Başta burayı kendime yeni bir ev yapacaktım."

1. 5 Kasım 1605'te İngiltere Parlamento Binası'nı havaya uçurmakla görevli olan ancak girişimi başarısızlıkla sonuçlanan İngiliz askeri. (ç.n.)

“Yalnızlar kalesi mi yani?”

“Kesinlikle. Daha sonra hem burada yaşayıp hem de burayı kusursuz bir araştırma tesisi olarak kullanabileceğimi fark ettim.”

“Neden kusursuz peki?”

“Milyonlarca sebepten ama en önemlisi gizliliği ve güvenliği. Kurumsal casusluğun hüküm sürdüğü birçok alanda parmağım var ve bunun için de olabildiğince kontrol edilebilir bir ortam lazım, öyle değil mi?”

Kış sezonu için üzeri kapatılmış olan havuzun önünden geçerken üzerindeki muşamba, kasım rüzgârında şiddetle çırpınıyordu.

“Öncelikle teşekkür ederim. İkinci olarak da neden ben, diye sormak istiyorum” dedi Helena.

“Çünkü kafanın içinde insanlığı değiştirebilecek bir teknoloji var.”

“Nasıl yani?”

“Hafızamızdan daha değerli bir şey var mı?” diye sordu Marcus. “Bizi tanımlıyorlar ve kişiliğimizi şekillendiriyorlar.”

“Ayrıca önümüzdeki on yılda Alzheimer tedavisi için on beş milyar dolarlık bir pazar olacak.”

Marcus yalnızca gülümsedi.

“Şunu bilmenizi isterim ki benim öncelikli amacım insanlara yardım etmek” dedi Helena. “İleri derecede hasar görmüş beyinler için anıları saklamanın bir yolunu bulmak istiyorum. Çekirdek hafıza için bir zaman kapsülü.”

“Bunu duydum. Peki, bunun hem yardımsever hem de ticari bir girişim olmaması için sebep görüyor musun?”

Giriş bölümünden, yoğunlaşmadan dolayı duvarların buğulanıp ıslandığı geniş bir seraya adım attılar.

Helena, denizi görmek için platformun üzerinden yoğun bir bulut kütlelerinin onlara doğru süzüldüğü yöne bakarak, “Karadan ne kadar uzaktayız?” diye sordu.

“İki yüz seksen kilometre. Son derece gizli bir araştırma için ortalıktan kaybolmanı ailen ve arkadaşların nasıl karşıladılar?”

Helena bu soruya nasıl cevap vereceğini bilemedi. Son dönemde hayatı laboratuvarın floresan ışığının altında geçmiş, ham verilerin işlenmesi etrafında dönmüştü. Yaptığı işin dayanılmaz ağırlığından kaçma hızına ulaşmayı asla başaramamıştı. Bunu annesi için ve dürüst olmak gerekirse kendisi için yapıyordu. Bu hayatta ona yaşadığını hissettiren tek şey işiydi ve kendisinde bir bozukluk olabileceğini düşündürüyordu.

“Çok çalışıyorum” dedi, “o yüzden yalnızca altı kişiye söyledim. Babam ağladı ama o hep ağlar zaten. Kimse çok fazla şaşırmadı. Tanrım, ne kadar üzücü, değil mi?”

Slade ona baktı, “Bana sorarsan denge, neden burada olduğunu bilmeyen insanlar için gerekli.”

Helena bunu düşündü. Lisede, üniversitede bir amaç edinmeye teşvik edilmişti hep; yataktan kalkmak, nefes almak için. Deneyimlerinden yola çıkılırsa çok az insan amacını bulmuştu.

Öğretmenlerle profesörlerin hiç söylemediği şeyse amacını bulmanın karanlık tarafıydı. Sizi tüketen kısım. İlişkileri ve mutluluğu yok eden şey. Ama yine de Helena bundan vazgeçmeyi düşünmüyordu. Başka türlü biri olamazdı.

Üst yapının girişine yaklaşıyorlardı.

“Bir saniye” dedi Slade. “Şuraya bak.” Platformu saran sis duvarını işaret etti. Helena helikopter pistini bile göremiyordu. Bir sis bulutunun içine düşmüşlerdi.

Slade ona baktı. “Dünyayı benimle birlikte değiştirmek ister misin?”

“Burada olmamın sebebi bu.”

“Güzel. Senin için ne yaptığıma bakalım o halde.”

Barry

5 Kasım 2018

NEW YORK CITY POLİS DEPARTMANI
24. BÖLGE, 151 W 100. CADDE
NEW YORK, NY 10025

*EMNİYET AMİRİ

* TELEFON

JOHN R. POOLE

(212) 555-1811

[X] İLK POLİS RAPORU

[ ] EK RAPOR

CSRR	TARİH	SAAT	GÜN	YER
01457C	07.11.03	21.30	CUMA	2000 BATI 102ND

RAPOR TÜRÜ
POLİS – AÇIKLAMA

BEN PO RIVELLI, DEVRİYE GEZDİĞİM SIRADA, POE BİNASI'NDA HULTQUIST LLC OFİSLERİNİN TERASINDA 10-56A'YA CEVAP VERDİM. ÇIKINTIDA DURAN BİR KADIN BULDUM. KENDİMİ POLİS MEMURU OLARAK TANITIP AŞAĞI İNMESİNİ SÖYLEDİM. KADIN REDDETTİ VE KENDİSİNE YAKLAŞTIĞIM TAKDİRDE ATLAYACAĞINI SÖYLEDİ. ONA İSMİNİ SORDUM. FRANNY BEHRMAN OLDUĞUNU SÖYLEDİ [BEYAZ/KADIN DOĞUM TARİHİ: 12.06.63 509 DOĞU 110. CADDE]. UYUŞTURUCU VEYA ALKOL ETKİSİNDE GÖRÜNÜMÜYORDU. ONUN İÇİN ARAYABİLECEĞİM BİRİ OLUP OLMADIĞINI SORDUĞUMDA CEVABI "HAYIR" OLDU. HAYATINA NEDEN SON VERMEK İSTEDİĞİNİ SORDUM. HİÇBİR ŞEYİN ONU MUTLU ETMEDİĞİNİ VE KOCA-SIYLA AİLESİNİN ONSUZ DAHA İYİ OLACAĞINI SÖYLEDİ. ONA DURUMUN ÖYLE OLMADIĞINI SÖYLEDİM.

O NOKTADAN SONRA SORULARIMI CEVAPLAMADI VE KENDİNİ ATLAMAYA HAZIRLADIĞINI DÜŞÜNDÜM. TAM ONU ÇIKINTIDAN ÇEKMEYE DAVRANIYORDUM Kİ PO DECARLO TELSİZLE İLETİŞİM KURUP BAYAN BEHRMAN'IN KOCASININ [JOE BEHRMAN, BEYAZ/ ERKEK DOĞUM TARİHİ 03.12.61 509 DOĞU 110. CADDE] KARISINI GÖRMEK İÇİN ASANSÖRLE GELMEK ÜZERE OLDUĞUNU BİLDİRDİ. BAYAN BEHRMAN'A BU BİLGİYİ VERDİM.

BAY BEHRMAN ÇATIYA ULAŞTI. KARISININ YANINA GELİP ONU TERASA İNMEYE İKNA ETTİ.

BAY VE BAYAN BEHRMAN'A CADDEYE KADAR EŞLİK ETTİM. BAYAN BEHRMAN MUAYENE EDİLMEK ÜZERE AMBULANSLA SISTERS OF MERCY HASTANESİ'NE GÖTÜRÜLDÜ.

PO RIVELLI'NİN RAPORU

GÖREVLİ MEMUR
ÇAVUŞ-DAWES

Fena halde akşamdan kalma olan Barry, ofis alanındaki masasında oturmuş, olay tutanağını üçüncü defa okuyordu. Kafası allak bullak olmuştu, çünkü burada yazılanlar Ann Voss Peters'in kocası ve ilk karısı hakkında söylediklerinin tamamen zıttıydı. Ann Voss, Franny'nin atladığını sanıyordu.

Barry başı zonklayarak raporu bırakıp monitörünü uyku modundan çıkardı ve New York Eyaleti DMV veritabanına girdi.

Joe ve Franny Behrman'ın en son adresleri Montauk'ta 6 Pinewood Yolu olarak görünüyordu.

Bu işin peşini bırakmalıydı. SAS'ı ve Ann Voss Peters'i unutup masasının üstünde dağ gibi biriken evraklarla ve açık dava dosyalarıyla ilgilenmeliydi. Ortada zamanını harcamaya değer bir suç yoktu. Yalnızca... tutarsızlıklar vardı.

Gerçek şuydu ki, deli gibi merak ediyordu.

Yirmi üç yıldır dedektiflik yapıyordu, çünkü yapbozları seviyordu ve bu çelişkili olaylar dizisi de kulağına sürekli fısıldıyordu; düzeltme ihtiyacı duyduğu bir sapma vardı ortada.

Resmi onay olmadan yargı polisinin görev alanına giren bir iş için Crown Vic'iyile Long Island'a kadar giderse uyarı alabilirdi, üstelik başı da o kadar yol gidemeyecek kadar ağrıyordu.

Böylece MTA'nın² web sitesini açıp programa baktı.

Bir saate kalmadan Penn İstasyonu'ndan Montauk'a giden bir tren vardı.

Helena

18 Ocak 2008-29 Ekim 2008

79. gün

Slade'in artık kullanılmayan sondaj kulesinde yaşamak, ofis olarak da kullanıp üstüne para aldığınız beş yıldızlı bir tatil köyünde yaşamak gibiydi. Her sabah, bütün ekip odalarının bulunduğu üst yapının tepe katında uyanıyordu. Helena'nın ki yerden tavana pencereleriyle ferah bir köşe daireydi ve pencereler yağmur kaydırıcı camdan yapılmıştı. Bu camlar su damlalarını tozlaştırdığı için deniz manzarasını rahatlıkla görebiliyordu. Haftada bir hizmetçiler dairesini temizleyip çamaşırlarını yıkıyordu. Yemeklerin çoğunu Michelin yıldızlı bir şef hazırlıyordu ve genelde yeni yakalanmış balıklar ile seradan toplanmış sebze meyveler kullanılıyordu.

Marcus moralinin yüksek, zihninin de açık olması için onu haftanın beş günü spor yapmaya zorluyordu. Birinci katta, Helena'nın kötü havalarda kullandığı bir spor salonu var-

2. Metropolitan Transportation Authority'nin kısaltması olan MTA ABD'de toplu taşıma işletmecisidir. (ç.n.)

dı. Nadiren serin geçen kış günlerindeyse platformu çevreleyen yolda koşuyordu. En çok bu koşular hoşuna gidiyordu, çünkü dünyanın en üst noktasında tur atıyormuş gibi bir hisse kapılıyordu.

Fawkes İstasyonu'nun üçüncü katını tümüyle kaplayan araştırma laboratuvarı bin metrekareydi ve son on günde Stanford'daki beş yılına göre çok daha fazla ilerleme kaydetmişti. Neye ihtiyacı olsa alıyordu. Ne ödeyeceği faturası ne sürdürmesi gereken bir ilişkisi vardı. Azimle araştırmasını yapması yeterliydi.

Bu zamana kadar farelerin hafızasını kullanmış, genetik olarak ışığa duyarlı olarak tasarlanmış özel hücre kümeleriyle çalışmıştı. Bir hücre kümesi etiketlenip hafızayla bağlantısı kurulduktan sonra (örneğin, elektrik şoku), farenin kafatasına ince tellerle yerleştirilmiş özel optogenetik lazerle bu ışığa duyarlı hücre kümelerini hedefleyerek farenin korku hafızasını aktive ediyordu.

Petrol platformundaki işi ise tümüyle farklıydı.

Helena, ana problemle uğraşan gruba liderlik ediyordu ki bu da onun uzmanlık alanıydı; belli bir hafızayla ilişkilendirilmiş nöron kümelerini etiketleyip katalogladıktan sonra hafızanın izini sürüp ayrıntılarıyla göstermeye izin veren dijital bir beyin modeli yaratmak.

Prensipte fare beyniyle yaptığından çok farklı değildi ama büyüklük sırası daha karmaşıktı.

Diğer üç ekibin kullandığı teknoloji iddialıydı ama çığır açacak kadar değil; ileri teknolojiydi evet ama doğru personel ve Marcus'un çek defteri sayesinde ciddi bir engelle karşılaşmadan yeniden oluşturulabilirdi.

Dört grup içinde onun altında çalışan yirmi kişi vardı. Eşleme Ekibi'nin başındaydı. Görüntüleme Ekibi, kişinin kafatasından beynine lazer sokmadan nöronal ateşlemeyi görüntülemenin bir yolunu bulmakla görevlendirilmişti. Kısaca MEG

denen “magnetoensefalografi”nin ileri bir formunu kullanan bir cihaz geliştirmek üzere bir araya gelmişlerdi. Bir SQUID (Süper İletken Kuantum Girişim Cihazı) dizisi kadar insan beyninde ateşlenen bireysel nöronların ürettiği sonsuz küçük manyetik alanları, her nöronun pozisyonunu belirleme düzeyine varana kadar saptıyordu. Buna MEG mikroskobu diyorlardı.

Yeniden Etkinleştirme Ekibi, bir belleği yeniden etkinleştirmek için gereken yüz milyonlarca nöronun hassas hedeflemesi ve 3D kesin doğruluğu için başın etrafında bir kabuk oluşturacak geniş bir elektromanyetik uyarıcı ağı olan bir aparat geliştiriyordu.

Ve son olarak Altyapı, insan deneyi için gereken koltuğu yapıyordu.

Güzel bir gündü. Hatta harika bir gündü. Ne kadar mesafe kat ettiklerini görmek için Slade, Jee-woon ve proje müdürleriyle görüşmüştü; herkes programın ilerisindeydi. Ocak ayının sonlarında akşamüstü dördtü, kışın o kısacık süren sıcak ve masmavi günlerinden biri yaşanıyordu. Güneş okyanusa dalıp bulutlar ile denizi grinin ve pembenin daha önce hiç görmediği tonlarına boyarken Helena platformun kenarında, yüzünü batıya dönüp bacaklarını suyun üstüne sarkıtarak oturuyordu.

Altmış metre aşağıda dalgalar kabarıp denizin ortasındaki bu kalenin muazzam büyüklükteki bacaklarına çarpıyordu.

Helena burada olduğuna inanamıyordu.

Bu hayatı yaşadığına inanamıyordu.

225. gün

MEG mikroskobu neredeyse bitmişti ve etkinleştirme aparatı da mümkün olduğunca ilerlemişti. Şimdi herkes kataloglama sorununa hâkim olabilmek için eşlemeyi bekliyordu.

Helena gecikmeden ötürü sinirlenmişti. Slade'in görkemli

süitindeki akşam yemeğinde dürüstçe konuşmuştu; ekip zayıftı çünkü engelleri bilek gücü sorunuydu. Fare beyninden insan beynine yükselmek istedikleri için, kullandıkları bilgi işlem gücü insan hafızasının yapısı gibi son derece karmaşık bir şeyi eşleştirmede yetersiz kalıyordu. Helena bir kısayol bulmadığı sürece bunun altından kalkabilecekleri bir CPU devresine sahip olamayacaklardı.

Helena o güne dek tattığı en iyi şarap olan beyaz burgonyadan bir yudum içerken Slade ona, “D-Wave diye bir şey duydun mu?” diye sordu.

“Üzgünüm duymadım.”

“Britanya Kolumbiyası’ndan bir şirket. Bir yıl önce bir prototip kuantum işlemci çıkardılar. Çok özel bir aplikasyonu var ama karşılaştığımız bu muazzam veri kümesi eşleştirme sorunu için ideal.”

“Ne kadar?”

“Ucuz değil ama ben teknolojiye meraklı olduğumdan geçen yaz gelecekteki projeler için gelişmiş prototiplerinden birkaç tane ısmarlamıştım.”

Slade gülümsedi; masanın karşısından onu süzme tarzı Helena’nın sinirini bozdu. Adam onun hakkında tahmin ettiğinden çok daha fazla şey biliyordu sanki. Geçmişini, psikolojisini, onu neyin mutlu ettiğini. Ama birkaç tabaka soyduğu için adamı suçlayamazdı ki. Helena’nın beynine yıllarını ve milyonlarını yatırıyor.

Slade’in arkasındaki pencereden denize doğru tek bir ışık noktası gördü ve burada ne kadar yalnız oldukları gerçeği bir kez daha onu derinden etkiledi.

270. gün

Yaz ortasının uzun ve güneşli günleriydi; iki kuantum tavlama işlemcisinin gelmesini beklerken süreç durdurulmuştu. Helena ailesini çok özliyordu ve onlarla haftada bir

yaptığı telefon görüşmeleri buradaki varlığının önemli bölümünü oluşturuyordu. Mesafe, babasıyla arasındaki bağı garip bir şekilde etkilemişti. Kendini ona yıllardır, hatta liseden beri hissetmediği kadar yakın hissediyordu. Colorado'daki yaşamlarının ufak detayları aniden önem kazanmıştı. Her birini özömsüyor, ne kadar sıkıcı olursa o kadar iyi oluyordu.

Dağ eteklerindeki hafta sonu yürüyüşleri. Yüksek yerlerde hâlâ kar olduğuna dair haberler. Red Rocks'ta gittikleri konser. Annesinin Denver'daki nörologla randevusunun sonuçları. İzledikleri filmler. Okudukları kitaplar. Mahalle dedikoduları.

Haberlerin çoğu babasından geliyordu.

Bazen annesinin bilinci yerinde oluyordu, eski haline dönüyordu ve öyle zamanlarda eskisi gibi konuşabiliyorlardı.

Ama çoğunlukla Dorothy konuşmayı sürdürmekte güçlük çekiyordu.

Helena, Colorado'yla ilgili her şeyi garip şekilde özölüyordu. Ebeveynlerinin evinin terasından bakınca gördüğü ve Rocky Dağları'nın başladığı Flat Irons'a kadar uzanan uçsuz bucaksız düzlükleri, burada seradaki küçük bahçeden başka yeşillik görünmediği için yeşil rengi özölüyordu. Ama en çok annesini özölüyordu. Hayatının en korkunç dönemi olduğunu tahmin ettiği böyle bir zamanda onun yanında olmalıydı.

Her şey çok sıkı bir gizlilik sözleşmesi kapsamında olduğu için koltukla ilgili inanılmaz gelişmenin detaylarını paylaşamaması en zor kısmıydı. Slade'in bütün konuşmaları dinlediğini düşünüyordu. Tabii ona sorduğunda inkâr etmişti ama Helena yine de şüphe ediyordu.

Gizlilikle ilgili endişelerden dolayı kimse bölgeye sokulmuyor, ailevi ya da hastalık durumları dışında sözleşme bitmeden kimsenin ayrılmasına izin verilmiyordu.

İş arkadaşlığını geliştirmek adına çarşamba akşamları parti gecesi olarak belirlenmişti. Son döneme kadar hep yalnız ya-

şamış olan, son derece içedönük bilim insanı Helena için bu gerçekten büyük sorundu. Platformda paintball, voleybol ve basketbol oynuyorlardı. Havuz başında barbekü yapıyor, fiçılarla buraya getirilen biralarını içiyorlardı. Müzik dinleyip sarhoş oluyorlardı. Dans ettikleri bile oluyordu. Sahalar ve barbekü alanı, neredeyse sürekli yaylın ateşi misali esen rüzgârı kesmek için yüksek cam panellerle çevrelenmişti. Ama bariyerlere rağmen birbirlerini duymak için bağırımları gerekebiliyordu.

Kötü havalarda kafeteryanın ortak kanadında masa oyunları, üst yapıda saklambaç oynuyorlardı.

Helena, Slade dışında herkesin üstü olduğu için ekibindeki insanlarla yakınlaşmaya çekiniyordu. Ama hepsinin görebildiği kadarıyla sudan bir çölün ortasında, okyanusun yirmi kat üstündelerdi. Arkadaşlıktan ve yakınlaşmaktan kaçınmak onu psikotik izolasyon yoluna sürükleyecekmiş gibi geliyordu.

Saklambaç oynarken en üst kattaki çamaşır dolabının içinde, duvar tenisinde onu hep yenen zeki elektrik mühendisi ve yakışıklı bir adam olan Sergei'le birlikte oldu. Ebeler saklandıkları yerin önünden koşarak geçerken karanlıkta o kadar yakın duruyorlardı ki Helena aniden onu öpüp kendine çekti ve Sergei de onun iç çamaşırını indirip onu duvara yasladı.

Marcus, Sergei'i Moskova'dan getirmişti. Grubun en saf ve kesinlikle en rekabetçi bilim insanıydı.

Ama Helena'nın "kule aşkı" o değildi. Slade'in, D-Wave gelmeden önce işe aldığı yazılım mühendisi Rajesh olabilirdi. Gözlerinde, Helena'yı kendine çeken bir içtenlik ve dürüstlük vardı. Tatlı dilli ve fazlasıyla zekiydi. Dünkü kahvaltıda bir kitap kulübü oluşturmalarını önermişti.

302. gün

Kuantum işlemciler büyük bir konteyner gemisiyle geldi. Noel sabahı gibiydi; herkes iskelede durmuş, kulenin vinci-

nin otuz milyon dolar değerindeki bilgi işlem gücünü altmış metre yukarı çekmesini dehşetli bir hayranlıkla izliyordu.

312. gün

Eşleştirme geri gelmiş, yeni işlemciler kurulmuş, bir belleği eşleştirip nöral koordinatları yeniden etkinleştirme aparatına yükleyecek kod yazılıyordu. Yavaşladıkları hissi geçmişti. Hareket tekrar başlamıştı, Helena, yalnızlık hissinden kurtulup neşeli bir ruh haline bürünmüştü. Buna rağmen Slade'in önsezilerini de merak ediyordu. Helena'nın imgelemimin sınırsızlığını makro düzeyde tahmin etmekle kalmıyordu, granüler konusundaki tahminleri de etkileyici düzeydeydi; insan belleğini eşleştirmeyeyle bağlantılı geniş veri miktarını işleyecek kusursuz aracı da biliyordu. Ve bir işlemcinin yeterli olmayacağını da farkında olduğu için iki tane almıştı.

Helena, Slade'le haftalık akşam yemeğinde ona ilerleme bu hızda devam ederse bir ay içinde ilk insan deneyine hazır olacakları bilgisini verdi.

Slade'in yüzü aydınlandı. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Ve bunu ilk olarak benim deneyeceğimi de şimdiden söyleyeyim."

"Çok üzgünüm. Bu çok tehlikeli olur."

"Buna nasıl karar verdin?"

"Binlerce şekilde. Ayrıca sen olmazsan biz kayboluruz."

"Marcus, ısrar ediyorum."

"Bak bunu daha sonra konuşabiliriz ama şimdi kutlayalım."

Slade şarap dolabına gidip '47 Cheval Blanc aldı. Yumuşak tıpasını sadece bir dakikada çıkarıp şarabı kristal sürahiye doldurdu.

"Dünyada bunlardan fazla kalmadı" dedi.

Helena bardağını burnuna götürüp eski üzümlerin tatlı, baharath kokusunu içine çektiği anda şarap algısı tamamen değişti.

“Sana ve bu ana” dedi Slade kadehini nazikçe onun kadehine tokuşturarak.

Bugüne dek içtiği bütün şaraplar bu tada ulaşmayı hedefliyormuş gibiydi; Helena’nın zihnindeki iyi, harika, olağanüstü ölçütü yeniden ayarlanmıştı adeta.

Bambaşka bir dünyadandı sanki.

Sıcak, zengin, hoş, şaşırtıcı derecede taze.

Pişmiş kırmızı meyveler, çiçekler, çikolata ve...

“Aslında sana bir şey sormak istiyorum” dedi Slade, Helena’yı düşüncelerinden uyandırarak.

Helena masanın karşısından ona baktı.

“Neden hafızayı seçtin? Belli ki bunu annenin hastalığından önce seçmişsin.”

Helena şarabını kadehin içinde çevirirken okyanusun karanlığına bakan iki kademeli pencerenin kenarındaki masalarından yansımalarını gördü.

“Çünkü hafıza... her şeydir. Fiziksel açıdan konuşursak hafıza, birlikte ateşlenen nöronların spesifik kombinasyonundan başka bir şey değildir; sinirsel aktivitenin senfonisi. Ama aslında gerçeklikle aramızdaki filtredir. Sen *şu an* bu şarabı tattığını, söylediğim sözleri duyduğunu sanıyorsun ama öyle bir şey yok. Tat alma cisimciklerinden ve kulaklardan gelen nöral uyarılar beyne aktarılır, beyin bu uyarıları işleyip çalışma belleğine atar; yani o an deneyimlediğini sandığın şey aslında geçmişte kalmıştır. Çoktan anı olmuştur.” Helena öne doğru eğilip parmaklarını şıklattı. “Beynin böylesine basit bir uyarıyı yorumlamak için yaptığı şey inanılmaz. Görsel ve işitsel bilgi gözlere ve kulağa farklı hızda ulaşır, beyinde de farklı hızda işlenir. Beyin en yavaş uyarının işlenmesini bekler, nöral girdileri doğru şekilde yeniden sıralar ve bunları, gerçekte olandan yarım saniye kadar sonra eşzamanlı olarak deneyimlememizi sağlar. Biz dünyayı doğrudan ve hemen algıladığımızı sanırız ama deneyimlediğimiz

her şey aslında bu özenle düzeltilip geciktirilmiş yeniden yapılandırılmıştır.”

Helena şarabından harikulade bir yudum daha alırken Slade’in bu bilgiyi özümsemesini bekledi.

“Peki flaş belleğe ne diyorsun?” diye sordu Slade. “Aşırı düzeyde kişisel önem ve duyguyla dolu süper canlı olan şeyler mi?”

“Doğru. O da başka bir illüzyon. Yanıltıcı şimdiki zaman paradoksu. Bizim ‘şimdi’ dediğimiz şey aslında an değildir. Yakın geçmişin uzantısı; keyfi bir şey. Genelde son iki üç saniyesi. Ama sistemine çok fazla adrenalin yüklediğinde amigdala hızlanır, böylece zamanın yavaşladığı ya da tamamen durduğu hiper canlı hafıza ortaya çıkar. Beynin bir olayı işleyiş şeklini değiştirirsen ‘şimdi’nin süresini değiştirmiş olursun. Yani şimdinin geçmiş olduğu noktayı değiştirmiş oluyorsun. Bu, şimdi kavramının anılardan oluşan ve beynimiz tarafından yapılandırılan bir yanılsama olduğunu göstermenin başka bir yoludur.”

Coşkusundan utanıp arkasına yaslanan Helena aniden şarabın beynine gittiğini hissetti. “İşte bu yüzden hafıza” dedi. “Bu yüzden nörobilim.” Şakağına dokundu. “Dünyayı anlamak istiyorsak onu nasıl deneyimlediğimizi anlamakla, gerçekten anlamakla başlamalıyız.”

Slade başını salladı, “Zihninin şeyleri hemen tanımadığı, onlara dair fikirlerin aracılık etmesi gerektiği ortada.”

Helena şaşkınlık içinde güldü. “John Locke okudun demek.”

“Ne yani?” dedi Slade. “Teknolojiyle ilgiliysem kitap okumayacak mıyım? Senin bahsettiğin şey, gerçekliği olduğu gibi görelim diye nörobilimi algı perdesini delmek için kullanmaktır.”

“Ki bu da doğası gereği mümkün değildir. Algımızın nasıl çalıştığını ne kadar iyi bilirsek bilelim, sonuç olarak sınırlarımızdan asla kaçamayacağız.”

Slade yalnızca gülümsedi.

364. gün

Helena üçüncü katın girişinden geçip aydınlık koridordan ana deney odasına girdi. Buradaki ilk gününde duyduğu heyecanın aynısını hissediyordu ve midesi bulandığı için kahvaltısı kahve ve birkaç dilim ananastan ibaret kalmıştı.

Bir gecede Altyapı yapım aşamasındaki koltuğu atölyeden, Helena'nın şimdi kapısında durduğu ana deney odasına taşımıştı. John ve Rachel koltuğun temelini zemine sür-gülüyordu.

Helena bunun duygusal bir an olacağını biliyordu ama koltuğunu ilk defa görmenin yoğunluğu onu kasıp kavurmuştu. Şimdiye kadar iş ürünü, nöron kümelerinin görüntüleri, karmaşık yazılım programları ve bir ton belirsizlikten oluşuyordu. Ama koltuk bir nesneydi. Dokunabileceği bir şeydi. On yıldır ulaşmaya çalıştığı hedefinin fiziksel tezahürü, annesinin hastalığıyla hız kazanmıştı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Rachel. “Slade seni şaşırtmak için tasarımını değiştirmemizi istedi.”

Yaptıkları şey kusursuz olmasaydı bu tek taraflı tasarım değişiminden ötürü Helena, Slade'e çok kızabilirdi. Ama şimdi afallamıştı. Onun gözünde koltuk hep faydacı bir cihazdı, amaca ulaşmayı sağlayan bir araçtı. Onların inşa ettiği şey ise ustaca yapılmış şık bir şeydi, Eames koltuklarına benziyordu, tek farkı tek parça olmasıydı.

İki mühendis şimdi ona bakıyordu. Belli ki tepkisini ölçmeye, yaptıkları işin amirlerini etkileyip etkilemediğini görmek istiyorlardı.

“Kendinizi aşmışsınız” dedi Helena.

Öğle yemeğine kadar koltuk tamamıyla kurulmuştu. Koltuk başlığına sorunsuzca yerleştirilen MEG mikroskobu sarkık bir miğfere benziyordu. İçinden çıkan kablo demeti koltuğun arkasından aşağıya sarkıtılıp bir bağlantı noktasına takılmıştı, böylece düzgün, tertemiz görünümlü bir cihaz ortaya çıkmıştı.

Helena, belleğin uygun şekilde yeniden etkinleşmesi için ne yükseklikte bir sinaptik sayıya ihtiyaçları olacağı bilgisini saklayarak Slade'le girdiği koltuğa ilk oturma yarışını kazanmıştı. Slade, Helena'nın zihninin ve hafızasının bu riske girilmeyecek kadar değerli olduğunu savunarak geri çekilmişti ama bu yarıştan onun veya bir başkasının galip çıkması zaten mümkün değildi.

Böylece saat 13.07'de Helena o yumuşak deriye oturup arkasına yaslandı. Görüntü teknisyenlerinden biri olan Lenore mikrofonu dikkatlice Helena'nın kafasına taktığında dolgu maddesi kolayca şekil aldı. Daha sonra çene kayışını taktı. Odanın köşesinden izleyen Slade yüzünde, ilk çocuğunun doğumunu kayda alıyormuş gibi bir tebessümle el kamerasıyla çekim yapıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Lenore.

"Evet."

"Şimdi seni içeri kilitleyeceğim."

Lenore koltuk başına gömülü iki bölmeyi açtı ve iç içe geçmeli bir dizi titanyum çubuğu açığa çıkardı. Helena da onu sabitlemek için mikroskobun dışındaki yuvaya soktu.

"Şimdi başını hareket ettirmeye çalış" dedi Lenore.

"Yapamıyorum."

"Koltuğunda oturmak nasıl bir duygu?" diye sordu Slade.

"Sanırım kusmak istiyorum."

Helena herkesin deney odasından çıkıp cam bir duvarla görsel olarak bağlı olduğu bitişikteki kontrol odasına geçmesini izledi. Bir dakika sonra Slade'in sesi koltuk başındaki hoparlörden duyuldu: "Beni duyuyor musun?"

"Evet."

"Şimdi ışıkları kapatacağız."

Çok geçmeden Helena'nın tek gördüğü ekibindekilerin, düzinelerce monitörün ışığında mavimsi bir renkte parlayan yüzleri oldu.

“Rahatlamaya çalış” dedi Slade.

Helena burnundan derin bir nefes aldı ve SQUID dedektörlerinin geometrik dizisi tepesinde uğuldamaya başlarken kafatasında bir milyar nano masaja benzer yumuşak bir vızıltı hissetti.

Eşledikleri ilk hafızanın ne tür olacağı konusunda sonsuz bir tartışmaya girişmişlerdi. Basit mi olmalıydı? Karmaşık mı? Yeni mi? Eski mi? Mutlu mu? Trajik mi? Dün, Helena bunu çok fazla düşündüklerine karar vermişti. Hem “basit” hafıza nasıl tanımlanırdı ki? İnsanlık durumu söz konusuysen böyle bir şey olabilir miydi? Bu sabah koşarken platforma konan albatrosu düşündü. Günün birinde, unutulmuş anların orada öldüğü kayıtsızlık çölüne atılmaya mahkûm, anlık bir düşünceden başka bir şey değildi aslında. Ama denizin kokusunu da taşıyordu. Kuşun, güneşin ilk ışıklarında parıldayan beyaz, ıslak tüylerini. Koşarken harcadığı eforla küt küt atan kalbini. İki yandan akan soğuk ter damlalarını ve gözlerinin yanmasını. Kuşun, denizin o sonsuz aynılığında nereyi evi olarak gördüğünü merak etmesini... hepsini taşıyordu.

Her anı bir evreni kapsıyor olsa da basitin anlamı neydi?

Slade’in sesi duyuldu: “Helena? Hazır mısın?”

“Evet.”

“Bir anı seçtin mi?”

“Evet.”

“O halde beşe kadar sayıyorum ve titreşimi duyduğunda... hatırla.”

Barry

5 Kasım 2018

Yaz aylarında, Hamptons’a giden Manhattan’lılar yüzünden trende yalnızca ayakta yer olurdu. Ama şimdi soğuk bir

kasım öğleden sonrasıydı ve kurşun karası bulutlar mevsimin ilk karının yaklaştığına dair gözdağı verirken Barry, Long Island Demiryolu'ndaki vagonda nereyse tek başına yolculuk yapıyordu.

Pencereden dışarı bakıp Brooklyn ışıklarının gözden kayboluşunu kirli camdan izlerken gözleri ağırlaştı.

Uyandığında karanlık çökmüştü. Şimdi pencereden görünen manzara karanlık, nokta nokta ışıklar ve camdaki kendi yansımasıydı.

Montauk bu hattaki son istasyondur ve saat sekizden biraz önce trenden indiğinde onu sokak lambalarının ışığında sicim gibi yağan dondurucu yağmur karşıladı. Yün trençkotunun kemerini daha sıkı bağlayıp yakasını kaldırırken nefesi soğukta buharlaşıyordu. O günlük kapatılmış olan raylarının yanından istasyon binasına doğru yürüdü ve trendeyken çağırıldığı taksiye bindi.

Montauk çarşısının büyük kısmı bu mevsimde kapalıydı. Yirmi yıl önce, sokaklar ile kumsalın tatilcilerle dolu olduğu kalabalık bir hafta sonunda Julia ve Meghan'la birlikte buraya gelmişti.

Pinewood Lane, ağaç köklerinin kırıp büktüğü تنها, kumlu bir yoldu. Yaklaşık bir kilometre sonra taksinin farları, taş sütunlarından birinin üzerinde Roma rakamıyla "VI" yazan bir tabelanın asılı olduğu kapı girişini aydınlattı.

"Kulübeye doğru gidelim" dedi sürücüye.

Araç ilerlerken Barry pencere camını indirdi.

Uzanıp arama butonuna bastı. Evde olduklarını biliyordu. New York'tan ayrılmadan önce arayıp FedEx'ten geç saatte kargo getirecekmiş gibi konuşmuştu.

Kadın, "Behrman malikânesi" diye cevapladı.

"Ben New York Polis Departmanı'ndan Dedektif Sutton. Kocanız evde mi hanımefendi?"

"Her şey yolunda mı?"

“Evet. Onunla konuşmalıyım.”

Bir sessizliğin ardından fısıltılı konuşmalar duyuldu.

Hoparlörden bir erkek sesi geldi. “Ben Joe. Konu nedir?”

“Yüz yüze konuşmayı tercih ederim. Özel olarak.”

“Akşam yemeğine oturmak üzereydik.”

“Böldüğüm için kusura bakmayın ama az önce şehirden trenle geldim.”

Şahsa özel araç yolu, küçük bir kayalığın tepesine tünemiş olan malikâneye doğru kademeli şekilde yükselen geniş bir çayırın ve ormanın arasından kıvrılarak ilerleyen tek şeritli bir yoldu. Uzaktan bakıldığında ev tümüyle camdan yapılmış gibi görünüyor, içerisi karanlıkta vaha misali ışıldıyordu.

Barry, kendisini beklemesi için fazladan yirmi dolarla birlikte şoföre borcunu ödedi. Sonra yağmurlu yola adım atıp girişin merdivenlerini tırmandı. Verandaya çıktığında ön kapı ardına kadar açıldı. Kırışmış saçları ve gıdısını sarkıtacak kadar kilolu olan güneş hasarlı yüzüyle Joe Behrman, sürücü ehliyetindeki fotoğrafında görüldüğünden daha yaşlıydı.

Franny ise yıllara meydan okumuş görünüyor.

Barry üç uzun saniye boyunca onu içeri davet edip etmeyeceklerini merak etti, ama sonra Franny geri adım atıp zoraki bir tebessümle onu evlerine aldı.

Açık konsept yaşam alanı kusursuzca paylaştırılmış bir tasarım ve konfor harikasıydı. Gündüz vakti pencerelerin, denizin ve çevreyi saran ormanın muhteşem manzarasını gözler önüne serdiklerini hayal etti. Mutfakta pişen şeyin bütün evi dolduran kokusu Barry'ye mikrodalgada ısıtılan ya da tanımadığı insanların plastik poşetlerde ona getirdiği yemekler yerine evde tazesini pişirmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlattı.

Franny kocasının elini sıkıp, “Ben yemekleri ısıtma dolabında bekletirim” dedikten sonra Barry'ye döndü. “Paltonuzu alabilir miyim?”

Joe, Barry'yi bir duvarı cam kaplı, gerisi kitaplarla dolu çalışma odasına geçirdi. Doğalgazlı-odunlu şöminenin yakınına oturduklarında Joe, "Yemek vakti bir dedektifin habersizce ziyaretinize gelmesi biraz sinir bozucu doğrusu" dedi.

"Sizi korkuttuysam kusura bakmayın. Başınız dertte filan değil."

Joe gülümsedi. "Dinliyorum o halde."

"Hemen konuya gireceğim. On beş yıl önce karınız Yukarı Batı Yakası'ndaki Poe Binası'nın kırk birinci katına çıkmıştı ve..."

"Artık çok daha iyi. Bambaşka bir insan oldu." Joe'nun anlık korku veya kızgınlık yüzünden benzi attı. "Neden buraya geldiniz? Karımla sakın bir akşam geçirmem gerekirken neden evimize gelip geçmişimizi deşiyorsunuz?"

"Üç gün önce evime giderken 10-56A koduyla, yani intihar girişiminde bulunan biri için telsizle arandım. Cevap verdim ve Poe Binası'nın kırk birinci katının çıkıntısına oturmuş bir kadın buldum. SAS'a yakalandığını söyledi. Ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Sahte anı şeyi."

"Bana hiç yaşanmamış bir yaşamın detaylarını anlattı. Bir kocası ve oğlu varmış. Vermont'ta yaşıyorlarmış. Birlikte bir peyzaj şirketini işletiyorlarmış. Adamın adı Joe'ymuş. Joe Behrman."

Joe kaskatı kesildi.

"Adı Ann Voss Peters'dı. Franny'nin, tam da kendisinin oturduğu yerden *atladığını* sanıyordu. Buraya gelip sizinle konuştuğunu ama sizin onu tanımadığınızı söyledi. Franny'yi kurtaramamış olmanızı, onu kurtarmaya gelerek telafi edersiniz umuduyla o noktayı seçmişti. Ancak belli ki Ann'in hafızası hasarlıydı, çünkü siz Franny'yi kurtarmıştınız. Bu öğleden sonra polis raporunu okudum."

"Ann'e ne oldu?"

“Onu kurtaramadım.”

Joe gözlerini kapatıp tekrar açtı. “Benden ne istiyorsunuz?” diye sordu, fısıltıdan biraz yüksek bir ses tonuyla.

“Ann Voss Peters’i tanıyor musunuz?”

“Hayır.”

“Peki Ann sizi nasıl tanıyordu? Karınızın intihar girişimiyle o çıkıntıdan atlamak istediğini nereden biliyordu? Neden sizin karınız olduğunu ve Sam adında bir oğlunuz olduğunu sanıyordu?”

“Hiçbir fikrim yok ama artık gitmenizi istiyorum.”

“Bay Behrman...”

“Lütfen. Sorularınızı cevapladım. Yanlış bir şey yapmadım ben. Gidin.”

Barry sebebini bilmese de bir şeyden emindi: Joe Behrman yalan söylüyordu.

Barry oturduğu yerden kalktı. Ceketinden kartvizitini çıkartıp sandalyelerin arasındaki masaya koydu. “Fikrinizi değiştirirseniz beni aramanızı umuyorum.”

Joe cevap vermedi, kalkmadı, Barry’ye bakmadı bile. Ellerini kucağına koydu –Barry bunu ellerinin titremesini önlemek için yaptığını biliyordu– ve tüm dikkatiyle ateşi izledi.

Barry, Montauk’a doğru giderken MTA aplikasyonundan tarifeyi kontrol etti. Bir şeyler atıştırıp şehre giden 21.50 trenine yetişecek kadar vakti vardı.

Lokanta neredeyse boştu ve Barry, Joe’yla konuşmasının heyecanını hâlâ içinde hissederken tezgâhın önündeki tabureye yerleşti.

Yemeği gelmeden kafasını kazıtmış bir adam içeri girip masalardan birine oturdu. Kahve siparişi verip telefonundan bir şey okumaya başladı.

Hayır.

Telefonundan bir şey okuyormuş *gibi* yaptı.

Bakışları fazlaca temkinliydi ve deri ceketindeki şişlik silah taşıdığına işaret ediyordu. Bir polisin ya da askerin gizli yoğunluğuna sahipti; gözleri asla sabitlenmiyor, kafasını hiç kımlatmadan sürekli hareket edip etrafını inceliyordu. Bu öğrendikten sonra asla geri alamayacağınız bir koşullanmaydı.

Ama Barry'ye hiç bakmıyordu.

Paranoya yapıyorsun.

Barry *huevos rancheros*³ unu yarılayıp Joe ve Franny Behrman'ı düşünürken gözlerinin arkasında aniden bir acı hissetti.

Burnu kanamaya başladı ve kanı bir peçeteye silerken son üç güne dair bambaşka bir anı zihnine doldu. Cuma akşamı arabasıyla eve gidiyordu ama telsizden 10-56A kodu hiç gelmiyordu. Poe Binası'nın kırk birinci katına çıkmıyor, Ann Voss Peters'la karşılaşmıyordu. Kadının atladığını görmüyordu. Franny Behrman'ın intihar girişimiyle ilgili polis raporlarını okumuyor, Montauk'a tren bileti almıyor, Joe Behrman'la hiç görüşmüyordu.

Washington Heights'taki tek odalı dairesindeki koltuğuna oturmuş, Knicks maçını izlerken birden kendini Montauk'taki bir lokantada burnu kanarken bulmuştu.

Bu alternatif anıya dikkatle bakmaya çalıştığında o güne dek bildiği tüm anılardan farklı bir his uyandırdığını fark etti. Tıpkı Ann Voss Peters'ın tarif ettiği gibi siyah ve grinin tonlarına bürünmüş, cansız ve değişmezlerdi.

Ondan mı kapmıştı?

Burnunun kanaması durdu ama bu kez de elleri titremeye başladı. Tezgâhın üstüne bir miktar para bırakıp sakinleşmeye çalışarak kendini gecenin karanlığına bıraktı ama sersemlemişti.

Varlığımızda, bize ayaklarımızın altındaki zeminin kalıcılı-

ğını hissettireceğine inandığımız çok az şey vardır. Bedenimiz bizi başarısızlığa uğratar. Biz kendimizi başarısızlığa uğratırız. Barry bunların hepsini yaşamıştı. Ama anılar değişirse anbean neye tutunabilirdik ki? O zaman geriye gerçek olan ne kalırdı? Ve cevap hiçbir şey değilse gerçeklik bizi nerede bırakıyordu?

Barry delirdiğini düşündü, aklını kaçırmak böyle bir şeyse eğer.

Tren istasyonuna dört blok kalmıştı. Hiç araba geçmiyordu, şehir uykudaydı ve o hiç uyumayan bir şehrin insanı olduğu için, ölü sezon yaşayan bu küçük kasabanın sessizliği sinirini bozmaya başladı.

Bir sokak lambasına yaslanıp lokantadaki adam da dahil perondaki dört kişiden biri olarak trenin kapılarının açılmasını bekledi.

Ellerine vuran yağmur suyu çamura dönerken parmakları donuyordu ama Barry'nin istediği de buydu.

Soğuk, gerçekliğe tutunmasını sağlıyordu.

Helena

31 Ekim 2008-14 Mart 2009

366. gün

Koltuğu ilk kez kullandıktan iki gün sonra Helena, etrafını saran Görüntü Ekibi'yle birlikte kontrol odasında oturmuş, beyninin statik, 3D görüntüsünü, parlak mavinin çeşitli tonlarındaki tonlarının temsil ettiği sinaptik aktivitesini izliyordu.

“Uzamsal çözünürlük harika çocuklar. Hayal edebileceğimin çok ötesinde” dedi.

“Biraz bekle” dedi Rajesh.

Ara çubuğuna bastı ve görüntü gözler önüne serildi. Nö-

ronlar, bir yaz akşamını aydınlatan trilyonlarca ateşböceği misali parlıyordu. Yanıp sönen yıldızlar gibi.

Hafıza aktivitesi devam ederken Rajesh görüntüyü, bireysel nöron düzeyinde büyüttü. Elektrik telleri sinapstan sinapsa kavis çiziyordu. Hareketi bir milisaniye süreye kadar yavaşlattı ama karmaşıklık hâlâ çok derindi.

Hafıza görüntüleme işlemi sona erdiğinde, “Bize neye baktığınızı söyleyeceğine söz vermiştin” dedi.

Helena gülümsedi. “Altı yaşındaydım. Babam beni Rocky Dağı Milli Parkı’ndaki sevdiği nehirde sinek oltacılığı ile balık avına götürmüştü.”

Rajesh, “Bu on beş saniyede tam olarak neyi hatırladığınızı daha net açıklayabilir misin? Günün tamamını mı, belli anlarını mı?” diye sordu.

“Bunu bir bütün olarak, anılara duygusal dönüşü kapsayan anlık ışık çakmaları olarak tanımlardım.”

“Örneğin...”

“Nehir yatağındaki kayaların üstünde şırıldayan suyun sesi. Akıntıyla birlikte yüzen ve altın paraya benzeyen sarı toz ağacı yaprakları. Babamın, sineği bağlayan pürüzlü elleri. Balık yakalamayı beklediğimiz an. Kıyıdaki çimlere uzanıp suyu izlediğimiz an. Masmavi gökyüzü ve ağaçların arasından süzülen güneş ışınları. Babamın elinde çırpınan balığı tutarken çenesinin altındaki kırmızı renkten dolayı ona Cutthroat alabalığı dendiğini bana anlatması. Akşama doğru kancanın başparmağıma batması.” Helena bahsettiği parmağını uzatıp küçük beyaz yara izini onlara gösterdi. “Ucu bir türlü çıkmayınca babam çakısıyla deriyi kesmek zorunda kaldı. Ben ağlarken o da bana kıpırdamamamı söylüyordu ve kanca sonunda çıktığında başparmağımı uyuşana kadar soğuk suyun içinde tuttu. Kesikten akan kanın akıntıya karışmasını izliyordum.”

“Senin o anıyla duygusal bağın nedir?” diye sordu Rajesh. “O anıyı seçmenin sebebi.”

Helena onun kocaman, kapkara gözlerine bakıp, “Balık kancasının acısı ama ondan da önemlisi babamla ilgili en sevdiğim anım olması. Özbeöz *kendisi* olduğu an.”

370. gün

Helena'yı tekrar koltuğa oturtular ve aynı anıyı tekrar tekrar hatırlatıp Rajesh'in ekibi belli anların bireysel sinaptik modellerini saptayana kadar o anıyı parçalara ayırdılar.

420. gün

İlk yeniden etkinleştirme girişimi Helena'nın kuledeki ikinci Noel arifesinde gerçekleşti. Onu koltuğa oturtular ve kafasına elektromanyetik uyarıcılar ağına gömülü bir başlık taktılar. Sergei aparatı, Helena'nın sinek oltacılığıyla ilgili anısının tek parçasının sinaptik koordinatlarıyla programlandı. Ana deney odasının ışıkları söndüğünde Helena, Slade'in koltuk başlığındaki hoparlörden gelen sesini duydu.

“Hazır mısın?”

“Evet.”

Yeniden etkinleştirme aparatının ne zaman ateşleneceğini ya da hangi anı parçasını seçtiklerini Helena'ya söylemeye karar verdiler, çünkü anıyı tahmin ederse farkında olmadan onu düzeltebilirdi.

Helena gözlerini kapattı ve bir haftadır üzerinde çalıştığı zihin temizleme egzersizi başladı. Kendini bir odaya girerken gördü. Ortada bir sıra vardı, sanat müzelerinde olan türlerden. Oturup karşısındaki duvarı inceledi. Duvar yerden tavana belli belirsizce geçişler yapıyor, grinin gittikçe derinleşen tonlarından geçiyordu. Helena duvarın en altından başlayıp yavaş yavaş yukarı çıkarak duvarı dikkatle inceliyordu; bir bölümün rengini iyice gözlemlemeden diğerine geçmiyor, diğerinden biraz daha koyu olan sıra sıra dizili bölgeleri dikkatle izliyordu.

Kancanın başparmağına saplanmasıyla hissettiği ani acı, acıdan kıvranan sesi, babası koşarak yanına gelirken kancayı çepeçevre saran kırmızı kan kabarcıkları.

“Yaptınız mı?” diye sordu Helena; kalbinin yerinden fırlayacağını hissediyordu.

“Bir şey oldu mu?” diye sordu Slade.

“Evet, az önce.

“Anlat.”

“Kancanın başparmağımı deldiği anı hatırladım. Bunu siz mi yaptınız çocuklar?”

Kontrol odasından sevinç çılgınlıkları yükseldi.

Helena ağlamaya başladı.

422. gün

Kuledeki herkesin otobiyografik anılarını kaydedip kataloglamaya, bunları flaş belleklerde saklamaya başladılar.

424. gün

Lenore, 28 Ocak 1986'daki anısını kaydetmelerine izin verdi.

On sekiz yaşındaydı ve diş doktoruna gitmişlerdi. Ofis müdürü evden bir televizyon getirip bekleme salonuna koymuştu. Lenore randevusunu beklerken annesiyle birlikte oturmuş, fırlatıldıktan kısa bir süre sonra Atlantik Okyanusu'nun üstünde parçalanan uzay mekiğiyle ilgili kayıtları izliyordu.

Hafızasında en çok yer eden tekerlekli sehpanın üzerinde duran küçük televizyondur. Patlamadan dakikalar sonra yükselmeye devam eden beyaz bulutların görüntüsü. Annesinin, “Ulu Tanrım” demesi. Dr. Hunter'ın gözlerindeki derin endişe. Televizyona bakmak için arka taraftan gelen dental hijyenistin gözlerinden, yüzündeki maskeye doğru akan yaşlar.

448. gün

Rajesh, Amerika'ya gelmeden önce babasını son gördüğü zamanı hatırladı. İkisi birlikte Himalayalar'ın tepesinde Spi-ti Vadisi'nde safariye çıkmıştı.

Rajesh, tibetöküzlerinin kokusunu hatırladı. Dağdaki gün ışığının keskin yoğunluğunu. Nehirden esen dondurucu rüzgârı. 4000 metre yükseklikte oksijensizlikten başının döndüğünü. Açık mavi gözlere benzeyen göller, rengârenk dua bayraklarıyla dolu tapınaklar ve bembeyaz karların ışıltısıyla dolu yüksek tepelerin zirveleri dışında her şey kahverengi ve çoraktı.

Ama en çok da ikisinin birlikte sönmek üzere olan kamp ateşinin önünde otururken Raj'ın babasının savunmasız bir anında hayat, Raj, Raj'ın annesi ve her şey hakkındaki düşüncelerini anlattığı anı hatırlıyordu.

452. gün

Sergei koltuğa oturduğunda bir motosikletin arabasının arkasına çarptığı anı hatırladı. Metalin metale çarptığı o anı. Sürücü koltuğunun tarafındaki camdan motosikletin otobanda takla attığını gördüğü anı. Boğazında hissettiği korkuyu, dehşeti, paslı tadı ve zamanın durduğunu.

Ardından o kalabalık Moskova caddesinin ortasında arabasını durdurmuş, parçalanmış motosikletten sızan gaz ve yağ kokusuna doğru yürümüştü. Motosiklet sürücüsü derisi soyulmuş yüzüyle yolun ortasında oturmuş, şaşkın bir ifadeyle parmaklarının çoğunun koptuğu ellerine bakıyordu. Sergei'i gördüğü anda bağırmaya başlayıp ayağa kalkmaya ve onunla kavga etmeye çalışmış, bacağı tutmayıp iki büküm olduğundaysa bağırmıştı.

500. gün

Yılın ilk ılık günlerinden biriydi. Bütün kış kule art arda

çıkan fırtınanın etkisinde kalmış, Helena'yı bile neredeyse kapalı alanda çalışmaya zorlamıştı. Ama bugün hava ılık ve açıktı, deniz de platformun altında ısıldayacak kadar sakindi.

Helena ve Slade koşu yolunda öylece geziniyordu.

"Kaydettiğimiz ilerlemeyi nasıl buluyorsun?" diye sordu Slade.

"Harika. Umduğumdan daha hızlı oldu. Bence bir şey yayınlamalıyız."

"Haklısın."

"Öğrendiklerimizi uygulayıp insanların hayatını değiştirmeye hazırım."

Slade bir buçuk yıl önceki ilk karşılaşmalarından daha ince ve daha sert bir ifadeyle Helena'ya baktı. Ama Helena da değişmişti. Fiziki hayatında olmadığı kadar düzgündü ve işi de hiç bu kadar cazip görünmemişti.

Slade'in bu projeye dahil olması onun beklentileriyle hiçbir şekilde bağdaşmıyordu. Helena kuleye geldiğinden beri Slade yalnızca bir defa oradan ayrılmıştı ve sürecin her adımına içtenlikle dahil olmuştu. O ve Jee-woon bütün ekip toplantılarına katıldılar. Önemli bir karar alınırken herkesin fikri alındı. Helena, Slade gibi meşgul bir adamın zaman zaman onlara katılacağını sanıyordu, oysa bu konudaki takıntısı kendisinininkiyle rekabet edecek düzeydeydi.

Slade şimdi, "Sen yayınlamaktan bahsediyorsun, bense duvara toslamışız gibi hissediyorum" dedi. Şeridin kuzeydoğu köşesinden batıya yöneldiler. "Anıyı yeniden etkinleştirme deneyimi tam bir hayal kırıklığı oldu."

"Bunu duymak beni çok şaşırttı. Yeniden etkinleştirme deneyen herkes, kendi kendilerine hatırladıklarından çok daha canlı ve yoğun bir hafıza deneyimi yaşadığını belirtti. Etkinleştirme, bütün yaşamsal belirtileri, bazen yoğun stres noktasına kadar yükseltiyor. Medikal tablolarını gördün. Sen de deneyimledin. Katılmıyor musun?"

“Bir şeyi kendi kendime hatırladığımdan çok daha yoğun bir deneyim olduğunu inkâr etmiyorum ama benim umduğum kadar dinamik değil.”

Helena öfkeden yüzünün kızardığını hissetti. “Son derece önemli ilerlemeler kaydediyoruz ve yayınlamama izin verdiğin takdirde dünyayı aydınlatacak bilgilerle hafızanın anlaşılması konusunda bilimsel atılımlar yapıyoruz. Alzheimer’ın üçüncü düzeyindeki deneklerin anılarını eşlemeye başlamak ve beşinci veya altıncı düzeye geldiklerinde onlar için ayırdığımız anıları yeniden etkinleştirmek istiyorum. Ya sinaptik yenilemenin, tedavinin, en azından beyni tarafından yüzüstü bırakılmış biri için çekirdek belleği korumanın yolu buysa?”

“Sen bunu annen için mi yapıyorsun Helena?”

“Elbette onun için yapıyorum! Önümüzdeki yıl öyle bir noktaya gelecek ki eşleşecek anı kalmayacak. Burada ne işim var sanıyorsun? Hayatımı neden buna adadığımı sanıyorsun?”

“Tutkun hoşuma gidiyor ve ben de bu hastalığı yok etmek istiyorum. Ama önce istediğim şu: *Uzun süreli, açık, epizodik hafızaların projeksiyonu için üç boyutlu platform.*” Helena’nın yıllar öncesinde hayal ettiği ve henüz sunmadığı patent başvurusunun tam başlığı buydu.

“Patentimden nasıl haberin var?”

Slade ona cevap vermek yerine başka bir soru sordu: “Şimdiye kadar yaptığın şeyin üç boyutlu olduğu ne kadar söylenebilir sence?”

“Ben bu projeye sahip olduğum her şeyimi verdim.”

“Lütfen bu kadar savunmacı olma. İnşa ettiğin teknoloji kusursuz. Ben yalnızca bu teknolojiyi mümkün olan her şekilde kullanmana yardımcı olmak istiyorum.”

Kuzeybatı köşesini dönüp güneye yöneldiler. Görüntüleme ve Eşleme ekipleri voleybol sahasında bir sonuca ulaşmaya çalışıyordu. Rajesh, üzerine muşamba serilmiş havuzun

yanında açık havada suluboya resim yapıyordu. Sergei basketbol sahasında serbest atış yapıyordu.

Slade durup Helena'ya baktı. "Altyapı Ekibi'ne yoksunlaştırma havuzu yapmayı öğret. İçeride yüzen denneğin yeniden etkinleştirme aparatını stabilize etmenin ve su geçirmez olmasını sağlamanın bir yolunu bulmak için Sergei'le işbirliği yapmaları gerekiyor."

"Neden?"

"Böylece benim aradığım, hafızayı yeniden etkinleştirmenin saf-eroin versiyonu ortaya çıkacak."

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Bunu yaptıktan sonra yoksunlaştırma havuzuna giren denneğin kalbini durdurma yöntemini tasarla."

Helena, Slade'e aklını kaçırmış gibi baktı.

Slade devam etti: "Etkinleştirme sırasında insan bedeni ne kadar çok strese dayanırsa hafıza deneyimleri de o kadar yoğun olur. Beynimizin derinliklerinde epifiz denen pirinç boyutunda bir bez vardır ve bu bez dimetiltriptamin veya DMT denen kimyasalın yapımında rol oynar. Duydun mu bunu?"

"İnsanlığın bildiği en etkili psikodeliklerden biri."

"Geceleri küçük dozlarda beynimize salınan DMT rüyalarımızdan sorumludur. Ama ölüm anında epifiz bezi sel halinde DMT salgılar. Adeta bir tasfiye satışdır bu. İnsanların ölürken ışığa doğru tünelden geçmeleri ya da hayatlarının film şeridi misali gözlerinin önünden geçmesi gibi şeyler görmelerinin sebebi budur. Üç boyutlu, rüya gibi bir hafızaya sahip olmak için daha büyük rüyalara ihtiyacımız var. Ya da daha fazla DMT'ye."

"Öldüğümüzde bilinçli zihnimizin neler yaşadığını kimse bilmiyor. Hafıza tutulması üzerinde bir etkisi olup olmayacağını bilemezsin. İnsanları öldürebiliriz."

"Ne zaman bu kadar karamsar oldun sen?"

“Bu proje için ölmeye kim gönüllü olur sence?”

“Onları yeniden hayata döndüreceğiz. Ekip içinde oylama yap. Bu riski hesaba katarak iyi bir ödeme yapacağım. Ve deneme için yeterince oy toplayamazsan başka yere bakacağım.”

“Yoksunlaştırma havuzuna girip kalbinin durdurulmasına gönüllü olur musun?”

Slade’in yüzünde karanlık bir tebessüm belirdi. “Prosedür kusursuz olduğunda mı? Kesinlikle. Ancak ve ancak o zaman anneni kuleye getirebilir, anılarını kurtarıp eşlemek için tüm bilgilerini ve benim cihazlarımı kullanabilirsin.”

“Marcus lütfen...”

“Ancak ve ancak o zaman.”

“Vakti daralıyor.”

“O halde elini çabuk tut.”

Helena onun arkasından baktı. Eskiden bazı şeyler bilinç yüzeyinin altında, görmezden gelebileceği kadar uzaktı. Şimdi ise gözlerinin içine bakıyorlardı. Helena nasıl yaptığını bilmiyordu ama Slade bilmemesi gereken, bilmesinin mümkün olmadığı şeyleri biliyordu; Helena’nın hafıza projeksiyonuna bakışından, günün birinde sunacağı patent başvurusunun ismine varana kadar. Bir şekilde öğrendiği kuantum işlemcileri eşleşme sorununu giderecekti. Şimdi de üç boyutlu deneyimini derinleştirmek için kalbi durdurmak gibi çılgınca bir fikirten bahsediyordu. Daha da korkutucu olanıysa Slade bu imaları küçük küçük ifade etmekle, bilmemesi gereken şeyleri bildiğini Helena’nın anlamasını sağlamaya çalışıyor gibiydi. Gücünün ve bilgisinin kapsamından endişe duymasını istiyordu adeta. Helena’ya öyle geliyordu ki bu ihtilaf devam ederse günün birinde Slade onun hafıza platformuna girişini engelleyebilirdi. Belki de her ihtimale karşı Raj’dan gizli, el altından bir kullanıcı hesabı daha açmasını istemeliydi.

Helena bu kuleye ayak bastığından beri ilk defa buradaki güvenliğinden şüphe duymaya başlamıştı.

Barry

5-6 Kasım 2018

“Bayım? Affedersiniz bayım?”

Barry uykusundan uyanıp gözlerini açtığında bir an için her şey bulanık göründü ve kafa karışıklığı içinde geçen beş saniye boyunca nerede olduğunu hatırlamadı. Daha sonra trenin sarsıldığını fark etti. Ardından pencereden koridora yansıyan sokak lambalarının ışığını gördü. Yaşlı kondüktörün yüzünü fark etti.

“Biletinizi görebilir miyim?” diye sordu adam başka bir çağa ait saygılı tavrıyla. Barry paltosunun ceplerini karıştırdı ve sonunda cep telefonunu iç cebinin derinliklerinde buldu. Kondüktörün barkodu taraması için MTA uygulamasını açıp biletini uzattı.

“Teşekkürler Bay Sutton. Sizi uyandırdığım için kusura bakmayın.”

Kondüktör diğer vagona geçerken Barry cep telefonunun ekranındaki dört cevapsız aramayı gördü; hepsi de aynı 934 bölge kodunu taşıyordu.

Bir tane de sesli mesaj vardı.

Oynat tuşuna basıp telefonu kulağına yasladı. “*Merhaba, ben Joe... Joe Behrman. Şey... Bu mesajı alır almaz beni arayabilir misiniz? Sizinle konuşmam gerek.*”

Barry hemen numarayı aradı ve Joe ikinci defa çalmadan cevap verdi. “Dedektif Sutton?”

“Evet.”

“Neredesin?”

“New York’a giden trendeyim.”

“Şunu bilmelisin ki birinin bunu öğreneceği aklıma bile gelmemişti. Öyle bir şey olmayacağına söz vermişlerdi.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Çok korkmuştum.” Joe şimdi ağlıyordu. “Geri gelebilir misin?”

“Joe, şu an trendeyim. Ama telefonda anlatabilirsin.”

Adam bir an derin bir iç geçirip nefesini telefona doğru dışarı verdi. Barry arka fonda bir kadının ağladığını duyar gibi oldu ama emin değildi.

“Bunu yapmamalıydım” dedi Joe. “Şimdi anlıyorum. Benim güzel oğlumla harika bir hayatım vardı ama aynada kendi yüzüme bakamıyordum.”

“Neden?”

“Çünkü onun yanına gitmedim ve atladi. Kendimi affedemiyorum...”

“Kim atladi?”

“Franny.”

“Sen neden bahsediyorsun Joe? Franny atlamadı. Onu senin evinde gördüm ben.”

Barry parazit seslerinin arasından Joe’nun da ağladığını duydu.

“Joe, Ann Voss Peters’i tanıyor muydun?”

“Evet.”

“Nasıl?”

“Onunla evliydim.”

“Ne?”

“Ann benim yüzümden atladi. Duyuru bölümünde bir ilan vardı. ‘Tekrar yapmak ister misiniz?’ diyordu. Bir numara vardı ve aradım. Ann sana Sahte Anı Sendromu olduğunu söyledi mi?”

“Evet.” *Şimdi bende de var.* “Sende de olabilir. Sosyal çevrede gezdiği söyleniyor.”

Joe güldü ama kahkahası pişmanlık ve kendinden nefret yüklüydü sanki. “SAS insanların sandığı gibi bir şey değil.”

“SAS’ın ne olduğunu biliyor musun?”

“Elbette.”

“Anlat o halde.”

Hattın diğer tarafından ses gelmedi ve bir an Barry telefonunun çekmediğini sandı.

“Joe, orada mısın? Hat mı kesildi?”

“Buradayım.”

“SAS nedir?”

“Benim yaptığımı yapan benim gibi insanlar. Ve her şey daha da kötüye gidecek.”

“Neden?”

“Ben...” Uzun bir sessizlik oldu. “Açıklayamam. Delice bir şey. Kendin gidip görmelisin.”

“Nasıl görebilirim?”

“Ben bu numarayı aradıktan sonra benimle telefonda görüştüler ve beni Manhattan'daki bir otele götürdüler.”

“Manhattan'da bir sürü otel var Joe.”

“Bunun gibisi yok. Sen istediğin gibi gidemezsin oraya. Onlar seni davet edebilir. Tek giriş yolu yeraltındaki bir garaj.”

“Adresini biliyor musun?”

“Doğu 15. Cadde, Lexington ve 3. Cadde arasında. Aynı blokta yirmi dört saat açık bir lokanta var.”

“Joe...”

“Çok güçlü insanlar. Franny hatırladığında siniri bozuldu ve onlar bunu anladı. Hemen geldiler. Beni tehdit ettiler.”

“Kim bunlar?”

Cevap gelmedi.

“Joe? Joe?”

Joe telefonu kapattı.

Barry onu tekrar aramaya çalıştı ama doğruca telesekretere bağlandı.

Pencereden dışarı baktı; zaman zaman önünden geçtikleri bir evden ya da istasyondan yansıyan ışıkla kırılan karanlıktan başka bir şey yoktu.

Dikkatini, lokantada hatırladığı birbirini takip eden anı-

lara çevirdi. Hâlâ hatırlıyordu. Hiç yaşanmamışlardı ama diğer anıları kadar gerçeklerdi sanki ve Barry o paradoksu düzeltemiyordu.

Vagonun içinde etrafına bakındı, tek yolcu kendisiydi.

Rayların üzerinde hızla ilerleyen trenin sabit kalp atışlarından başka ses yoktu.

Barry oturağa dokundu, parmaklarını kumaşın üzerinde gezdirdi.

Cüzdanını açıp New York Eyaleti sürücü ehliyetine ve NYPD yaka kartına baktı.

Derin bir nefes alıp kendine şunları söyledi: *Sen Barry Sutton'sın. Montauk'tan New York'a giden trendesin. Geçmişin senin geçmişin. Değişemez. Gerçek olan şu an. Tren. Pencere camının soğukluğu. Diğer tarafına vuran yağmur damlaları. Ve sen. Sahte anılarının, Joe ve Ann Voss Peters'a olanların, her şeyin mantıklı bir açıklaması var. Çözülmesi gereken bir yapboz bu yalnızca. Ve sen yapboz çözmekte ustasın.*

Hepsi saçmalıktı.

Hayatında hiç bu kadar korkmamıştı.

Penn İstasyonu'na adım attığında saat gece yarısını geçiyordu. Pembe gökyüzünden karlar yağıyordu ve şimdiden iki buçuk santim kalınlığında bir tabaka birikmişti.

Yakasını kaldırıp şemsiyesini kaldırdı ve 34. Cadde'den kuzeye yöneldi.

Cadde ve kaldırımlar boştu.

Kar Manhattan'ın gürültüsünü hafif bir uğultuya dönüştürmüştü.

On beş dakikalık hızlı yürüyüşün sonunda 8. Bulvar ile Batı 15. Caddesi'nin kesiştiği noktaya vardı. O noktada bulvardan doğuya doğru ilerledi. Fırtınaya karşı yürüdüğü için hava şimdi daha da soğuktu ve şemsiye de rüzgârla karın altında kalkan gibi eğildi.

Lexington'da durup üç kar temizleme aracının geçmesini beklerken yolun karşısındaki kırmızı neon tabelayı gördü:

McLachlan Restoranı

Kahvaltı

Öğle yemeği

Akşam yemeği

7 gün 24 saat

Açık

Barry karşıya geçip tabelanın altında durdu ve kırmızı ışığın yansımada kar yağışını izlerken bunun, Joe'nun telefonunda bahsettiği yirmi dört saat açık lokanta olduğunu düşündü.

Yaklaşık kırk dakikadır yürüyordu ve karın ayakkabıllarının içine sızdığını hissederken titremeye başladı. Restoranın ilerisinde, kollarını dizlerine dolayıp öne arkaya sallanarak kendi kendine mırıldanan evsiz bir adamın oturduğu bir oyuğun önünden geçti. Sonra hepsi de o gecelik kepenklerini indirmiş olan bir şaraphanenin, içki dükkânının, lüks bir kadının kıyafetleri mağazasının ve bir bankanın önünden geçti.

Bloğun sonuna yaklaştığında, çelik ve camdan yapılmış iki yüksek gökdelenin arasına sıkışmış olan neo-gotik bir binanın altındaki yeraltı boşluğuna doğru kıvrılan karanlık bir araç yolunun girişinde durdu.

Şemsiyesini indirip araç yolundan sokak seviyesinin altındaki az ışıklandırılmış belirsizliğin içine daldı. Yol, on iki metre sonra güçlendirilmiş çelikten yapılmış garaj kapısında son buldu. Kapıda bir tuş takımı, biraz yukarısında da güvenlik kamerası vardı.

Lanet olsun. Bu gecelik yolun sonuna gelmişti belli ki. Yarın tekrar gelip girişte birinin içeri girmesini ya da çıkmasını bekleyecekti.

O an duyduğu çark sesiyle kalbi duracak gibi oldu. Arka-

sına dönüp baktığında garaj kapısının yavaş yavaş yükseldiğini, diğer taraftan gelen ışığın zemine yayılıp ıslak ayakka-bılarının uçlarına kadar vardığını gördü.

Gitmeli miydi?

Kalmalı mı?

Burası aradığı yer bile olmayabilirdi.

Kapı yarısına kadar aralanmış, yükselmeye devam ediyordu ama diğer tarafta kimse yoktu.

Bir an tereddüt ettikten sonra kapıdan bir düzine aracın bulunduğu sade, yeraltı park alanına adım attı.

Tepedeki halojen lambalar yandığında ayak sesleri beton zeminde yankılanıyordu.

Bir asansör gördü, yanında da büyük ihtimalle merdiven boşluğuna açılan bir kapı vardı.

Asansörün tepesindeki lamba aydınlandı.

Bir zil sesi duyuldu.

Barry bir Lincoln MKX'in arkasına eğildi ve asansörün kapıları açılırken ön yolcu tarafındaki pencerenin renkli camından izlemeye koyuldu.

Asansör boştu.

Bu da nesi?

Buraya gelmemeliydi. Bütün bunların kendi dosyalarıyla hiç ilgisi yoktu ve bildiği kadarıyla herhangi bir suç da işlenmemişti. Teknik olarak izinsiz girmişti.

Boş ver gitsin.

İçerideki duvarlar pürüzsüz, özelliği olmayan metaldendi ve asansör belli ki dış bir kaynaktan kontrol ediliyordu.

Kapılar kapandı.

Asansör tırmanmaya başladı.

Barry'nin kalbi küt küt atıyordu.

Kulaklarındaki basıncı gidermek için iki defa yutkundu ve otuz saniye sonra asansör sarsılarak durdu.

Kapılar açılırken ilk duyduğu, bir otelin lobisine benzeyen

yerde yankılanan Miles Davis'in *Kind of Blue* albümünden kusursuz bir şarkıydı.

Barry asansörden inip mermer zemine adım attı. Her yer karanlık, kasvetli ahşapla kaplıydı. Deri koltuklar, siyah vernikli sandalyeler. Hafif bir puro kokusu ortama sinmişti.

Başka bir zamana ait bir havası vardı buranın.

Tam önünde, arka kısmında başka bir çağda kullanılan eski tip posta kutuları olan insansız bir resepsiyon masası ve hepsinin daha üstündeki tuğlaya da HO harfleri işlenmişti.

Buz küplerinin bardağa düşerken çıkardığı kırılğan çınlamayı, ardından da sıra sıra dizili pencerelerin yanındaki bardan gelen sesleri duydu. Deri kaplı taburelere oturmuş iki adam sohbet ederken siyah yelekli barmen de camları parlatıyordu.

Barry bara doğru yürüdüğünde puro kokusu yoğunlaştı ve dumanlar havada puslu bir görüntü yarattı.

Barry yakındaki taburelerden birine oturup sert maun bara yaslandı. Yakındaki pencereden binalar ve şehrin ışıkları beyaz bir belirsizliğin içine gömülmüştü.

Barmen kadın yanına geldi.

Güzel bir kadındı. Kahverengi gözlüydü ve saçlarını yemek çubuğuyla tutturmuştu. Yaka kartında isminin TONYA olduğu yazıyordu.

"Ne içersiniz?" diye sordu Tonya.

"Viski alabilir miyim?"

"Tercihiniz var mı?"

"Fark etmez."

Kadın içkisini doldurmaya gittiğinde Barry de birkaç masa ötedeki adamlara baktı. Barda, ortalarında duran yarısı boş şişeden burbon içiyorlardı.

Barry'ye yakın oturan adam, seyrek kır saçları ve ölümcül bir hastalığa işaret eden zayıf vücuduyla yetmişli yaşlarının başında görünüyordu. Çöle yağan yağmur gibi kokan elinde-

ki purodan dumanlar spiral halinde yükseliyordu.

Diğer adam Barry'nin yaşlarındaydı; ince, tıraşlı ve yorgun bir yüzü vardı. Yaşlı adama, "Ne zamandır buradasın Amor?" diye sordu.

"Yaklaşık bir haftadır."

"Sana bir tarih verdiler mi?"

"Yarın."

"Vay canına. Tebrikler."

Kadehlerini tokuşturdular.

"Heyecanlı mısın?" diye sordu genç adam.

"Yani neler olacağı zihnimin içinde. Ama seni her şeye hazırlamak konusunda esaslı bir iş çıkartıyorlar."

"Anestezi yapmadıkları doğru mu?"

"Ne yazık ki evet. Sen ne zaman geldin?"

"Dün." Amor purosundan bir nefes çekti.

Tonya viskiyle birlikte geri gelip üzerinde altın sarısı harflerle HAFIZA OTELİ yazılı olan peçetenin üstüne koydu.

"Geri döndüğünde ne yapacağına karar verdin mi?" diye sordu genç olanı.

Barry viskisini yudumladı; şeri, karamel, kuru meyveler ve alkol.

"Bazı düşüncelerim var." Amor puroyu tutan elini kaldırdı. "Bunu bırakıyorum." Viskiye işaret etti. "Bunu azaltıyorum. Ben mimardım ve peşine düşmediğime pişman olduğum bir bina vardı. Başyapıtım olabilirdi. Ya sen?"

"Emin değilim. Kendimi suçlu hissediyorum."

"Neden?"

"Bencilce değil mi?"

"Bunlar *bizim* anılarımız. Kimsenin onlar üzerinde hakkı yok." Amor viskisinin kalanını da içti. "Artık yatsam iyi olacak. Yarın büyük gün."

"Evet, ben de öyle."

Adamlar taburelerinden kalktılar ve tokalaşıp birbirleri-

ne şans dilediler. Barry onların bardan uzaklaşıp asansörlerle doğru yürümelerini izledi.

Tekrar bara döndüğünde barmen kadın ona bakıyordu.

“Burası nedir Tonya?” diye sordu ama ağzını çok garip hissetti ve kelimeler biçimsiz bir cansızlıkla dudaklarından döküldü.

“Bayım, pek iyi görünmüyorsunuz.”

Barry gözlerinin ardında bir şeylerin gevşediğini hissetti.

Çözülüyordu sanki.

İçkisine baktı. Tonya'ya baktı.

“Vince odaya çıkmanıza yardım eder” dedi Tonya.

Barry tabureden indiğinde hafifçe yalpaladı ve arkasına döner dönmez lokantadaki adamın boş bakışlarıyla karşılaştı. Boynunda onu boğup canını alan bir kadının ellerinin dövmesi vardı.

Barry silahına davrandı ama kendini şerbetin içinde yüzyormuş gibi hissederken Vince'in eli paltosunun içine dalıp Barry'nin silahını koruyan kılıfı açtı ve tabancasını kendi kot pantolonunun arka cebine yerleştirdi. Barry'nin telefonunu da cebinden çıkartıp Tonya'ya uzattı.

“Ben NYPD'denim” diye geveledi Barry.

“Ben de öyleydim.”

“Burası neresi?”

“Birazdan göreceksin.”

Bilinç bulanıklığı daha da yoğunlaşıyordu.

Vince, Barry'yi kolundan tutup onu bardan uzaklaştırarak resepsiyon masasının ötesindeki asansörlere yönlendirdi. Asansörü çağırdı ve Barry'yi içeri soktu.

Biraz sonra Barry, etrafındaki her şey eriyormuş gibi bir hisle otel koridorunda tökezleyerek yürüyordu.

Sayıları, bir gözetleme deliğinin çevresinde sekiz rakamı şeklinde hareket ettiren karşı duvardaki ışıktan kapıya 1414 rakamları yansıtılmıştı.

Vince, Barry'yle birlikte içeri girip onu dört direkli karyolaya yönlendirip yatağa itti; Barry cenin pozisyonunda kıvrıldı.

Aklından, *Şimdi boku yedin, değil mi?* düşüncesi geçti.

Odanın kapısı sertçe kapandı.

Yalnızdı ve hareket edemiyordu.

Karlar altında kalan şehrin ışıkları pencerelerin perdesinden içeri süzülüyordu ve Barry'nin bilincini yitirmeden önce son gördüğü şey, fırtınada mücevher gibi parlayan Chrysler Binası'nın süslü şeritleriydi.

Ağzı kurumuştı.

Sol kolu da ağrıyordu.

Çevresindeki her şey kristalleşiyordu.

Barry siyah, şık, ultramodern deri koltukta arkasına yaslanmıştı, aynı zamanda da bağlanmıştı. Ayak bilekleri bağlıydı, el bileklerinden biri beline, diğeri göğsüne bağlanmıştı. Sol koluna serum takılmıştı ki ağrının sebebi de buydu. Koltuğun yanında kan dolaşımına bağlı plastik bir tüpü çalıştıran metal bir tekerlekli sehpa duruyordu.

Karşısındaki duvar, bir bilgisayar terminali ve bir acil destek masasının da (ki bu onu alarma geçirmişti) dahil olduğu çeşitli tıbbi ekipmanlarla kaplıydı. Odanın uzak köşesindeki girintide, tüplerle kabloların bağlı olduğu devasa bir yumurtayı andıran pürüzsüz, beyaz bir nesne duruyordu.

Yanındaki taburede Barry'nin hiç görmediği bir adam oturmuştu. Uzun, darmadağın sakalları, içinden zekâ fışkıran ve rahatsız edici bir derinlikle bakan kaskatı mavi gözleri vardı.

Barry ağzını açtı ama hâlâ kelimeleri bir araya getiremeyecek kadar sersemlemiş haldeydi.

"Sersem gibi mi hissediyorsun hâlâ?"

Barry başını salladı.

Adam koltuğun yanında duran sehpanın üzerindeki bir

butona bastı. Barry serumdan berrak bir sıvının koluna doğru aktığını gördü. Oda aydınlandı. Espresso içmiş gibi bir anda canlandı ve aynı anda içini bir korku sardı.

“Daha iyi misin?”

Barry başını kıpırdatmaya çalıştı ama o da sabitlenmişti. Herhangi bir yöne bir milim bile dönemiyordu.

“Ben polisim” dedi Barry.

“Biliyorum. Hakkında çok şey biliyorum Dedektif Sutton, çok şanslı bir adam olman da dahil.”

“Neden öyle söyledin?”

“Geçmişinden dolayı seni öldürmemeye karar verdim.”

Bu iyi bir şey miydi? Yoksa bu adam onunla dalga mı geçiyordu?

“Kimsin sen?” diye sordu Barry.

“Önemi yok. Sana hayatının en büyük hediyesini vermek üzereyim. Bir insanın almayı ümit edebileceği en harika hediye. Sakıncası yoksa” dedi korkuyla çelişkili bir nezaketle, “başlamadan önce birkaç soru sormak istiyorum.”

Barry daha fazla tetikteydi şimdi. Hafızasının son parçaları da yerine otururken kafa karışıklığı kayboluyordu; otel koridorundan geçip 1414 numaralı odaya girmişti.

Adam, “Joe ve Franny Behrman’ın evine resmi yetkine dayanarak mı gittin?” diye sordu.

“Oraya gittiğimi nereden biliyorsun?”

“Sorumu cevapla.”

“Hayır. Kendi merakımdan dolayı gittim.”

“Montauk’a gittiğini meslektaşlarından ya da üstlerinden bilen var mı?”

“Hiç kimse bilmiyor.”

“Ann Voss Peters ve Joe Behrman’la ilgilendiğinden kimseye bahsettin mi?”

Pazar günü Gwen’le SAS konusunu konuşmuş olsa da kimenin bu konuşmadan haberdar olabileceğini sanmıyordu.

O yüzden yalan söyledi. “Hayır.”

Barry telefonunda takip programını aktive etmişti. Bilin-
cinin ne kadar süre kapalı kaldığını bilmiyordu ama hâlâ sa-
lı sabahının erken saatleri olduğunu düşündü; akşama kadar
işyerinde kimse yokluğunu hissetmezdi. Teoride birkaç saat
sonrasına kadar. Randevusu yoktu. Dışarda içki içmek ya da
akşam yemeği yemek gibi bir planı da yoktu. Yokluğu ancak
birkaç gün sonra birinin radarına takılabilirdi.

“İnsanlar beni aramaya gelecektir” dedi Barry.

“Seni asla bulamazlar.”

Barry gittikçe artan panik duygusuna karşı ağır ağır ne-
fes aldı. Bu adamı kelimeler ve mantık yoluyla kendisini ser-
best bırakmaya ikna etmeliydi.

Barry, “Kim olduğunu bilmiyorum. Bütün bunları neden
yaptığını bilmiyorum. Ama beni şimdi bırakırsan bir daha
beni görmeyeceksin. Yemin ederim” dedi.

Adam tabureden kalkıp odanın diğer tarafındaki bilgisa-
yar terminaline yürüdü. Büyük ekranın karşısında durup
klavyeye bir şeyler yazdı. Bir dakika sonra Barry, kafasına
bağlanan cihazdan zar zor duyulan sivrisinek sesine benzer
uğultuyu duydu.

Barry tekrar, “Nedir bu?” diye sorarken kalp atışları bir
tık daha hızlanıp düşüncelerini bulandırdı. “Benden ne isti-
yorsun?”

“Kızını en son ne zaman canlı gördüğünü bana anlatmanı.”

Saf ve kör edici bir öfkeyle Barry onu tutan deri kayışla-
rı gerip kafasını sabitleyen o şeyden kurtulmak için var gü-
cüyle boğuştu. Deri çatırdadı. Ama kafası yerinden oynamadı.
Yüzünü boncuk boncuk saran ter damlaları, silmeye gü-
cünün yetmediği yanma hissiyle gözlerine girdi.

“Seni öldüreğim” dedi Barry.

Adam birkaç santim ötede, mavi bir alev saçan buz gibi
bakışlarıyla öne eğildi. Barry onun pahalı parfümünün koku-

sunu, nefesindeki kahve kokusunu aldı.

“Seninle dalga geçmiyorum” dedi adam. “Sana yardım etmeye çalışıyorum.”

“Defol git.”

“Sen *benim* otelime geldin.”

“Evet ve eminim Joe Behrman’a beni buraya yönlendirmesini sen söyledin.”

“Bak ne diyeceğim; bence bu seçimi mümkün olduğunca anlaşılır kılalım. Ben bir soru sorduğumda sen dürüstçe cevapla, yoksa oturduğun koltukta ölürsün.”

O koltuğa mahkûm olan Barry’nin uyum sağlamak, ne kadar küçük olursa olsun buradan kurtulmasını sağlayacak bir açık, bir şans yakalayana kadar hayatta kalmaktan başka çaresi yoktu.

“Tamam.”

Adam başını tavana kaldırıp, “Bilgisayar, seansı başlat” dedi.

Otomatik bir kadın sesi, *Yeni seans şimdi başlıyor*, dedi.

Adam, Barry’nin gözlerine baktı.

“Şimdi bana en ufak detayı atlamadan kızını en son ne zaman canlı gördüğünü söyle.”

Helena

29 Mart-20 Haziran 2009

515. gün

Üst yapının batı tarafındaki yükleme alanının girişinde duran Helena korunaklı giysisinin fermuarını çekerken rüzgârın derin sesli bir hayalet gibi kapının diğer tarafında gürlediğini düşündü. Bütün sabah seksen kilometre hızla esmişti, onun cüssesinde birini platformdan sürükleyebilecek şiddetteydi.

Helena kapıyı sürükleyerek açtı ve yağmurun yanlara çarptığı gri dünyaya bakıp emniyet kemerindeki karabinayı platform boyunca uzanan kabloya taktı. Rüzgârın şiddetini tahmin etmesine rağmen ayaklarını yerden kesen böyle bir güce karşı hazırlıklı değildi. Eğilip kendini hazırladı ve dışarı çıktı.

Platform griye bulanmıştı ve tek duyduğu çığgınca esen rüzgârın sesi ile kabanın kapüşonuna bilye misali çarpan yağmur damlalarıydı.

Sürekli dengesini kaybedip zorlu bir mücadele vererek platformu on dakikada geçebildi. Sonunda kuledeki en sevdiği noktaya, kuzeybatı köşesine vardı ve bacaklarını sarkıtarak oturup yaklaşık yirmi metre yüksekliğindeki dalgaların platformun bacaklarına çarpmasını izledi.

Altyapı'nın son iki üyesi de dün fırtınadan önce gitmişti. Ekibindekiler Slade'in yeni "insanları yoksunlaştırma havuzuna koyup kalplerini durdurma" direktifine karşı çıkmakla kalmamışlardı. Helena ve Sergei dışındaki herkes aynı anda istifa edip hemen anakaraya geri gönderilmeyi talep etmişti. Helena kaldığı için ne zaman suçluluk hissetse de annesini ve onun durumundaki diğer insanları düşünüyordu ama bu onu rahatlatmaya yetmiyordu.

Üstelik Slade'in ne olursa olsun onun gitmesine izin vereceğini de sanmıyordu.

Jee-woon medikal ekip için personel ve yoksunlaştırma havuzunu yapacak yeni mühendisler bulmak üzere anakaraya uçmuş, Helena'yı kulede Slade ve çekirdek kadroyla birlikte tek başına bırakmıştı.

Burada, platformda dünya onun kulaklarına bağırdı sanki.

Yüzünü gökyüzüne kaldırdı ve kendisi de bağırdı.

598. gün

Biri kapısını çaldı. Karanlıkta uzanıp lambayı yaktı, pija-

masının altı ve siyah askılı bluzuyla yataktan kalktı. Masasının üstündeki alarm saati 09.50'yi gösteriyordu.

Oturma odasından kapıya doğru yürüdü ve karartma perdesini kaldırmak için duvardaki düğmeye bastı.

Slade kot pantolonu ve kapüşonlu eşofman üstüyle kordorda bekliyordu. Helena onu haftalardır ilk kez görüyordu.

Slade, "Lanet olsun, seni uyandırdım" dedi.

Helena tavandaki ışıklı panonun ışıltısında gözlerini kısarak ona baktı.

"İçeri gelmemin sakıncası var mı?" diye sordu Slade.

"Başka şansım var mı?"

"Lütfen Helena."

Helena bir adım geriledi ve Slade'in içeri girmesine izin verdi, onun peşinden küçük giriş bölümüyle tuvaleti geçip salona girdi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Helena.

Slade, uçsuz bucaksız denizler dünyasına bakan pencerenin yanındaki büyük koltuğun kenarına oturdu.

"Yemek yemediğini ve egzersiz yapmadığını söylediler. Günlerdir dışarı çıkmayıp kimseyle de konuşmamışsın" dedi.

"Neden ebeveynlerimle konuşmama izin vermiyorsun? Neden gitmeme izin vermiyorsun?" dedi Helena.

"Sen iyi değilsin Helena. Bu yerin gizliliğini koruyacak ruh halinde değilsin."

"Sana gitmek istediğimi söyledim. Annem servise yatırılmış. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Babam bir aydır sesimi duymadı. Eminim endişelenmiştir."

"Şu an öyle görmediğinin farkındayım ama ben seni kendinden kurtarıyorum."

"Ah, lanet olsun sana."

"Projeyi yönlendirdiğim yol hoşuna gitmediği için ayrılmak istedin. Tek yaptığım, her şeyden vazgeçmeden önce sana biraz daha zaman tanımak."

“O benim projemdi.”

“Benim paramdı.”

Helena'nın elleri titredi. Korkudan, öfkeden.

“Artık bunu yapmak istemiyorum. Sen benim hayalimi mahvettin. Anneme ve diğerlerine yardım etme çabama engel oldun. Eve dönmek istiyorum. Beni burada kendi isteğim dışında tutmaya devam edecek misin?”

“Tabii ki hayır.”

“Yani gidebilir miyim?”

“Buraya geldiğin ilk gün sana ne sorduğumu hatırlıyormusun?”

Helena gözyaşları içinde başını iki yana salladı.

“Sana dünyayı benimle birlikte değiştirmek isteyip istemediğini sordum. Yaptığın o harika işin yanında durmuştuk ve bu sabah da sana neredeyse amacımıza ulaştığımızı söylemek için geldim. Geçmişte olanları unut. Bitiş çizgisini birlikte geçelim.”

Helena gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken ona baktı.

“Ne hissediyorsun?” diye sordu Slade. “Anlat bana.”

“Bunu benden çaldığını.”

“Hiçbir şey gerçeğin ötesinde olamaz. Senin görüş gücün azaldığında ben devreye girdim. Ortakların görevi budur. Bugün ikimizin de hayatının en büyük günü. Bunca zamandır bunun için çalıştık. Buraya bunun için geldim. Yoksunlaştırma havuzu hazır. Yeniden etkinleştirme aparatı içeride çalışacak şekilde güçlendirildi. On dakika içinde yeni bir test uyguluyoruz ve bu çok önemli.”

“Denek kim?”

“Bir önemi yok.”

“Benim için var.”

“Bilim adına büyük bir fedakârlıkta bulunması için haftada yirmi bin dolar alan bir adam.”

“Bu araştırmamanın ne kadar tehlikeli olduğunu ona söyledin mi peki?”

“Riskin farkında. Bak, dönmek istiyorsan eşyalarını topla ve öğle vakti helikopter pistinde ol.”

“Peki ya sözleşmem?”

“Bana üç yıl sözü vermiştin. Kuralı çiğnemiş olacaksın. Tazminat alamayacaksın. Kârdan ve diğer şeylerden faydalanamayacaksın. Temel kuralların uygulandığını biliyorsun. Ama eğer başladığımız şeyi bitirmek istersen şimdi benimle birlikte laboratuvara gel. Rekorlar kitabına girilecek bir gün olacak.”

Barry

6 Kasım 2018

Uyanıkken bile koltuğa bağlı olduğu yerde kâbusu devam eden Barry, “25 Ekim'di. On bir yıl önce” dedi.

“O günü hatırladığında aklına gelen ilk şey ne?” diye sordu adam. “En etkileyici görüntü ya da duygu hangisiydi?”

Barry çok garip bir duygu silsilesine kapıldı. Bu adamı ikiye ayırmak istiyordu ama Meghan'ın o geceki halini hatırlamak onu mahvediyordu.

Barry tekdüze bir ses tonuyla, “Cansız bedenini bulduğum an” diye cevapladı.

“Soruyu açık sormadığım için kusura bakma. Öldükten sonrasını değil, öncesini soruyorum.”

“Onunla son konuştuğum an.”

“Bundan bahsetmeni istiyorum.”

Barry dişlerini sıkarak odanın diğer tarafına baktı.

“Lütfen devam et Dedektif Sutton.”

“Oturma odasındaki koltukta oturmuş, beysbol maçı izliyordum.”

“Kimler oynuyordu hatırlıyor musun?”

“Red Sox ve Rockies. İkinci oyundu. İlk oyunu Red Sox almıştı. Seri dört oyunla tamamlanacaktı.”

“Sen hangi takımı tutuyordun?”

“Çok önemsemiyordum. Ama Rockies’in köşeye sıkışmasını, serinin heyecanlı geçmesini istiyordum. Bunu bana neden yapıyorsun? Amacın nedir?..”

“Sen de koltukta oturmuştun...”

“Bira içiyordum sanırım.”

“Julia da seninle birlikte izliyor muydu?”

Tanrım. Adını bile biliyor.

“Hayır. Sanırım o yatak odamızda televizyon izliyordu. Akşam yemeğini yemiştik.”

“Ailece mi?”

“Hatırlamıyorum. Büyük ihtimalle.” Barry o an göğsündeki baskının, onu neredeyse ezen yoğunluğunun farkına vardı. “O gece hakkında yıllardır konuşmuyordum.”

Adam taburesinde öylece otururken parmaklarını sakalında gezdirip Barry’yi soğukkanlılıkla izleyerek devam etmesini bekledi.

“Meghan’ın koridordan geldiğini gördüm. Ne giydiğini tam olarak hatırlamıyorum ama nedense gözümde her zaman giydiği kot pantolonu ve turkuvaz kazağıyla canlandırıyorum onu.”

“Kızın kaç yaşındaydı?”

“On gün sonra on altı olacaktı. Sonra sehpanın önünde durdu. Bu kısmından kesinlikle eminim. Elleri belinde, yüzünde sözde ciddi bir ifadeyle benimle televizyonun arasında durdu.”

Barry’nin göz kenarından yaşlar süzüldü.

“Son derece duygusal bir an senin için” dedi adam. “Bu güzel.”

“Lütfen” dedi Barry. “Bana bunu yapma.”

“Devam et.”

Barry nefes aldı ve el yordamıyla duygusal bir destek aradı.

Sonunda, "Kızımın gözlerine baktığım son andı bu. Ama bilmiyordum. Televizyona bakmak için başımı uzatıp durmuştum" dedi.

Bu adamın karşısında ağlamak istemiyordu. Tanrım, bunu yapamazdı.

"Devam et."

"Dairy Queen'e gitmek için izin istedi. Ev ödevlerini yapmak, arkadaşlarıyla vakit geçirmek için haftada iki gece oraya giderdi. Her zamanki sorularımı sordum ona. Annesi izin vermiş miydi? Hayır, doğruca bana gelmişti. Ev ödevi bitmiş miydi? Hayır, ama zaten gitmek istemesinin sebeplerinden biri de biyoloji dersinde laboratuvar eşi olan Mindy'yle buluşup çalıştıkları proje hakkında konuşmaktı. Başka kim olacaktı? Çoğunu tanıdığım bir liste isim saydı. Saatiime baktığımı hatırlıyorum; sekiz buçuktu ve maçın ilk atışları yapılıyordu. Ona gidebileceğini ama saat onu geçirmeden evde olmasını söyledim. Benimle pazarlık yapıp on bire uzatmak istedi. 'Hayır, yarın okul var, erken uyumalısın' dedim ve daha fazla uzatmadan kapıya yöneldi.

Tam çıkmak üzereydi ki önce ona seslendiğimi ve onu sevdiğimi söylediğimi hatırlıyorum."

Barry'nin gözyaşları akarken vücudu duygusallıkla sarsılıyordu ama kayışlar onu koltuğa sımsıkı yapıştırmıştı.

"Aslında ona gerçekten seslenip seslenmediğimi hatırlamıyorum. Büyük ihtimalle seslenmedim, maçı izlemeye devam ettim ve saat onu geçinceye ve neden eve dönmediğini merak etmeye başlayana kadar da onu düşünmedim."

Adam, "Bilgisayar, seansı sonlandır" dedi. Ardından, "Teşekkürler Barry" diye ekledi.

Eğilip elinin tersiyle Barry'nin gözyaşlarını sildi.

"Bunun anlamı neydi?" diye sordu Barry çökmüş bir halde. "İşkenceden beterdi."

“Sana göstereceğim.”

Adam medikal tuş takımındaki butonlardan birine dokundu.

Barry berrak bir sıvıyı damarlarına doğru akıtan tüpe baktı.

Helena

20 Haziran 2009

598. gün

Adam ince ve uzundu, zayıf kolları iğne izleriyle doluydu. Sol omzunda, hâlâ kızarıklık ve şiş görüntüsünden yeni yapıldığı anlaşılan *Miranda* yazılı bir dövme vardı. Bereden biraz daha kalın görünen gümüş bir başlık kafasına rahatça oturtulmuştu ve tahta silgisi boyutunda ikinci bir cihaz da sol kolunun üst kısmına bağlanmıştı. Bunun dışında yumurtaya benzer kabuk gibi beyaz bir şeyin önünde çıplak duruyordu. Acil destek masasının yanındaki kanatlarda bir adamla kadın bekliyordu.

Helena, yandaki kontrol odasında bulunan ana kumanda masasındaki oturakta Marcus Slade ve medikal ekibin proje yöneticisi Dr. Paul Wilson arasına oturmuş, tek yönlü camdan izliyordu. Slade’in solunda, asıl ekipten geriye kalan tek üye Sergei vardı.

Biri Helena’nın omzuna dokundu. Arkasına döndüğünde kontrol odasına az önce girip Helena’nın arkasındaki oturağa oturan Jee-woon’u gördü.

Jee-woon Helena’nın kulağına eğildi. “Bize katıldığın için gerçekten çok sevindim. Laboratuvar sensiz eskisi gibi değil.”

Slade, deneğin kafatasının yüksek çözünürlüklü görüntüsünü yansıtan ekranı izleyen Sergei’e şöyle bir baktı.

“Bu yeniden etkinleştirme koordinatlarını nasıl inceliyoruz?” diye sordu Slade.

“Ateşlemeye hazır durumda.”

Slade doktora döndü. “Paul?”

“Hazırım ben.”

Slade kulaklığındaki bir butona dokunup, “Reed, biz hazırız. Devam edip içeri girmeye ne dersin?”

Zayıf adam bir an hareket etmedi. Titreyerek orada öylece durup açıklıktan havuza baktı. Işıklar tenine mavimsi bir ton vermişti, iğne izleriyse solgun tenine rağmen kırmızı bir ışıltı saçıyordu.

“Reed? Beni duyuyor musun?”

“Evet.” Adamın sesi kontrol odasının köşelerine yerleştirilen dört hoparlörden geliyordu.

“Hazır mısın?”

“Ben yalnızca... Ya acı hissedersen? Ne beklemem gerektiğini bilmiyorum.”

Adam tek yönlü cama doğru baktı; bitkin ve zayıf görünüyordu. Kaburgaları solgun teninde çıkıntı yapmıştı.

“Konuştuğumuz şeyleri bekleyebilirsin” dedi Slade. “Dr. Wilson burada, yanımda oturuyor. Bir şey söylemek ister misin Paul?”

Dalgalı kır saçlı adam kulaklığını taktı. “Reed, bütün yaşamsal belirtilerin önümde duruyor. Seni eşzamanlı olarak gözlemliyorum ve sıkıntı yaşadığını gördüğüm takdirde tüm ihtimalleri göz önünde bulundurduğum planımı uygulayacağım.”

Slade, “Bugünkü test başarılı olduğu takdirde ekstra ödeme yapacağımı da unutma lütfen” dedi.

Reed boş bakışlarını tekrar havuza çevirdi.

“Tamam” dedi kendini hazırlayarak. “Tamam, yapalım gitsin.” Yoksunlaştırma havuzunun iki yanındaki kolları kavrayıp tereddütlü adımlarla içine girdiğinde suyun çalkalanması hoparlörden duyuldu.

“Reed, rahatça yerleştiğinde bize haber ver” dedi Slade.

Bir dakika sonra adam, “Yüzüyorum” dedi.

“Sorun yoksa kapağı kapatacağım.”

Gerginlik dolu on saniye geçti.

“İyi misin Reed?”

“Evet, iyiyim.”

Slade tuşlara dokundu. Kapak yavaşça alçalıp sorunsuz bir şekilde kapandı.

“Reed, ışıkları kapatıp başlamaya hazırız. Ne hissediyorsun?”

“Hazırım sanırım.”

“Sabah konuştuklarımızı hatırlıyor musun?”

“Sanırım.”

“Emin olmalısın.”

“Eminim.”

“Güzel. Her şey yoluna girecek. Beni tekrar gördüğünde bana annemin adının Susan olduğunu söyle. Böylece anlayacağım.”

Slade ışıkları kararttı. Daha önce uyku modunda olan monitör canlandı; havuzun tavanından doğruca Reed’e yönlendirilmiş olan bir gece görüş kamerası canlı yayındaydı. Reed çok fazla tuz yüklenmiş suyun içinde sırtüstü yüzüyordu. Slade ana monitördeki zaman ayarını alıp beş dakikaya ayarladı.

“Reed, şu an beni son defa duyuyorsun. Rahatlaman ve kendini odaklaman için sana birkaç dakika veriyoruz. Sonra başlayacağız.”

“Anladım.”

“Yolun açık olsun. Bugün tarih yazacaksın.”

Slade sayacı başlattı ve kulaklığını çıkardı.

Helena, “Ne tür bir hafızayı yeniden etkinleştiriyorsun?” diye sordu.

“Sol omzundaki dövmeyle fark ettin mi?”

“Evet.”

“Onu dün yaptık. Dün gece o olayın belleğini eşledik.”

“Dövme neden?”

“Acı yüzünden. Güçlü ve yeni bir kodlama olsun istedim.”

“Denek olarak da bir eroin bağımlısından daha iyisini bulamadın mı?”

Slade cevap vermedi. Dönüşümü şaşırtıcıydı. Bu projeyi Helena'nın istediğinden çok daha ileriye taşımıştı. Kendisinden daha azimli, daha kararlı biriyle karşılaşacağı genç kadının aklına gelmezdi.

“Kendini nasıl bir işin içine soktuğunu biliyor mu bari?” diye sordu.

“Evet.”

Helena zaman akışını izledi. Saniyeler ve dakikalar geçip gidiyordu.

Slade'e bakıp, “Bu senin sorumlu bilimsel deneyinin sınırlarını fazlasıyla aşıyor” dedi.

“Katılıyorum.”

“Umursamıyor musun peki?”

“Bugün için beklediğim atılım, havuzun sığ kenarında gerçekleşmiyor.”

Helena, havuzun içindeki Reed'in hareketsizce suyun üstünde durduğunu gösteren ekranı inceledi.

“Yani bu adamın hayatını riske atmak istiyorsun, öyle mi?” diye sordu.

“Evet. Ama kendisi de istiyor. Durumunun farkında. Kahramanca bir şey bu bence. Hem işimiz bittiğinde lüks bir klinikte rehabilitasyona gidecek. İşe yaradığı takdirde biz de seninle senin evinde şampanya içeceğiz...” O an Rolex saati-ne baktı. “On dakika sonra.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Göreceksin.”

Son iki dakika kaldığında hepsi birden gergin bir bekleyiş içine girdi ve zaman ayarı çalmaya başladığında Slade, “Paul?” dedi.

“Hazırım.”

Slade konsolun üzerinden stimülatörleri kontrol eden adama baktı. "Sergei?"

"Hazırım."

"Resüsitasyon?"

"Kanatlar şarj edildi, beklemede."

Slade, Paul'a bakıp başını salladı.

Doktor nefesini dışarı verip bir tuşa dokundu ve "Bir miligram Rocuronium verelim" dedi.

"O nedir?" diye sordu Helena.

"Nöromüsküler bloker" dedi Dr. Wilson.

Slade, "Ne olursa olsun orayı mahvetmesine, kulaklığı kırmasına izin veremeyiz" dedi.

"Geçici olarak paralize edileceğini biliyor mu?"

"Elbette."

"Bu ilaçlar nasıl uygulanıyor?"

"Sol koluna iştirilmiş kablosuz bir serumla. Bu aslında temelde ölümcül enjeksiyon kokteylinin yatıştırıcı içermeyen versiyonu."

Doktor, "İki nokta iki miligram sodyum tiyopental veriyoruz" dedi.

Helena'nın dikkati, havuzun içindeki gece görüş kamerası ile Reed'in nabzını, kan basıncını, EKG'sini ve bir düzine başka ölçüyü gösteren ve doktorun incelediği ekran arasında gidip geliyordu.

"Kan basıncı düşüyor" dedi Dr. Wilson. "Kalp atışı dakikada elliye düştü."

"Acı mı çekiyor?" diye sordu Helena.

"Hayır" dedi Slade.

"Nereden biliyorsun?"

"Dakikada yirmi beş atış."

Helena monitöre yaklaşıp gece görüş kamerasının yeşil rengine bürünen Reed'in yüzünü inceledi. Gözleri kapalıydı ve acı çektiğine dair bir ifade yoktu. Huzurlu görünüyordu hatta.

“Nabız dakikada on atış. Kan basıncı ölçülemeyecek kadar düşmüş.”

Kontrol odası düz çizginin görünmesiyle sessizliğe gömüldü.

Doktor makineyi kapattı. “Ölüm saati 10.13.”

Reed havuzun içinde farklı görünmüyordu, tuzlu suyun içinde yüzmeye devam ediyordu.

“Onu ne zaman dirilteceksiniz?” diye sordu Helena.

Slade cevap vermedi.

“Beklemede” dedi Sergei.

Doktorun ana monitöründe yeni bir pencere açıldı. *Ölüm-den Sonra Geçen Zaman: 15 saniye.*

Saat bir dakika geçtiğini gösterdiğinde doktor, “DMT salgısı görüldü” dedi.

Slade, “Sergei” dedi.

“Belleği yeniden etkinleştirme programını başlatıyorum. Stimülatörleri ateşliyorum...”

Doktor şimdi özellikle serebral oksijen düzeyi ve aktivite-siyle bağlantılı olan hayati belirtilerin düzeyini okumaya devam ediyordu. Sergei de her on saniyede bir güncelleme veriyordu ama sesleri Helena’ya gelene kadar sönüyordu. O gözlerini havuzun içindeki adamdan alamıyor, ne gördüğünü ve hissettiğini merak ediyordu. Keşfinin tam gücünü görmek için ölmek isteyip istemeyeceğini düşündü.

İki dakika, otuz ikinci saniyede Sergei, “Hafıza programı tamamlandı” dedi.

“Tekrar çalıştır” dedi Slade.

Sergei ona baktı.

Doktor, “Marcus, beş dakika sonra onu geri getirme şansımız neredeyse hiç yok. Beynindeki hücreler hızla ölüyor” dedi.

“Reed’le bu sabah bu konuyu konuştuk. Bununla yüzleşmeye hazır.”

Helena, “Onu çıkartın” dedi.

“Ben de çok rahat değilim bu konuda” dedi Sergei.

“Lütfen bana güvenin. Programı tekrar çalıştır.”

Sergei iç geçirdi ve hızlıca bir şeyler yazdı. “Belleği yeniden etkinleştirme programı başlıyor. Stimülatörleri ateşliyorum.”

Helena, Slade'e bakarken Slade açıklama yaptı. “Jee-woon bu adamı San Francisco'nun en berbat mahallelerinden birindeki uyuşturucu evlerinden birinden getirdi. Bilinci yerinde değildi, kolundan iğne sarkıyordu hâlâ. Biz olmasak çoktan ölmüş olabilirdi...”

“Haklı bir sebep olamaz bu” dedi Helena.

“Ne hissettiğinizi anlıyorum. Ama *hepinizden* tekrar rica ediyorum, lütfen bana biraz daha güvenin. Reed çok iyi olacak.”

Dr. Wilson, “Marcus, Bay King'i hayata döndürmek gibi bir niyetin varsa doktorlarıma onu hemen oradan çıkarmalarını söylemeyi öneriyorum. Kalbini tekrar çalıştırmayı başaracak bile bilişsel fonksiyonunu kaybederse senin de işine yaramayacak” dedi.

“Onu havuzdan çıkarmıyoruz.”

Segei kalkıp çıkışa yöneldi.

Helena oturduğu yerden kalkıp onun peşinden gitti.

“Kapı dışarıdan kilitli” dedi Slade. “Dışarı çıksanız bile güvenlik koridorda bekliyor. Üzgünüm. Bu noktada sinirlerinizin bozulacağını tahmin etmiştim.”

Doktor mikrofonuna, “Dana, Aaron, Bay King'i havuzdan çıkartın ve hemen resüsitasyona başlayın” dedi.

Helena cam duvardan baktı. Acil destek masasının yanındaki doktorlar hareket etmedi.

“Aaron! Dana!”

“Seni duyamazlar” dedi Slade. “İlaç sekansını başlattıktan sonra deney odasının diyafonunu kapattım.”

Sergei kapıyı hedef alıp omzuyla metale vurdu.

“Dünyayı değiştirmek istiyor musunuz?” diye sordu Slade. “İşte buna mal oluyor. Böyle bir his. Cesur ve güçlü bir azim.”

Havuzun içindeki gece görüş kamerasında Reed tek bir kasını bile kıpırdatmıyordu.

Su tamamen durgundu.

Helena doktorun monitörüne baktı. *Kalp Durduktan Sonra Geçen Süre: 304 saniye.*

“Beş dakikalık süreyi de geçtik” dedi Dr. Wilson’a. “Umut var mı?”

“Bilemiyorum.”

Helena boş bir oturağa koşup kaldırdığında Jee-woon ve Slade ne yaptığını geç fark etseler de anında yerlerinden kalkıp ona engel olmaya çalıştılar.

Helena oturağı omzuna kaldırıp tek yönlü cama fırlattı.

Ama cama ulaşmadı bile.

Barry

6 Kasım 2018

Gözleri açıldı ama bir şey göremiyordu. Zaman algısı kaybolmuştu. Yıllar da geçmiş olabilirdi, saniyeler de. Gözlerini kırptırdı ama hiçbir şey değişmedi. *Öldüm mü?* diye düşündü. Derin bir nefes aldı, göğsü şişti, sonra nefesini dışarı verdi. Kolunu kaldırdığında suyun hareket ettiğini duydu, sonra derisinin üstünden bir şeyin süzüldüğünü hissetti.

Sırtüstü yüzdüğünü fark etti, hiç çaba sarf etmeden, teninin sıcaklığındaki suyla dolu bir havuzda. Hareketsiz kaldığında bunu hissedemiyordu, tekrar durgunlaştığında bile bedeninin bir sonu ve bir başlangıcı yokmuş gibi hissediyordu.

Hayır... hissettiği bir şey vardı. Sol koluna bağlanan bir şey.

Sağ eliyle ona uzandığında sert plastik bir kutuya benzeyen bir şeye dokundu. İki buçuk santim genişliğinde, belki on

santim uzunluğundaydı. Onu çekmeye çalıştı ama ya derisi-
ne yapıştırılmıştı ya da ilıştırılmıştı.

“Barry.” Bu o adamın sesiydi. Barry koltuğa bağılyken ta-
bureye oturup onu Meghan hakkında konuşmaya zorlayan
adam.

“Neredeyim? Neler oluyor?”

“Sakinleşmeni istiyorum. Yalnızca nefes alıp ver.”

“Öldüm mü?”

“Ölmüş olsan nefes almanı söyler miydin? Ölmedin ve şu
an nerede olduğunun da bir önemi yok.”

Barry bir elini suyun yüzeyine kaldırdı ve parmakları yü-
zünün altmış santim yukarısındaki bir yüzeye dokundu. Bir
kumanda kolu, bir düğme, içine konduğu şeyi açacak bir şey
aradı ama duvar pürüzsüz ve kesintisizdi.

Kolundaki cihazda hafif bir titreşim hissettiğinde tekrar
ona dokunmak istedi ama hiçbir şey olmadı. Sağ kolu artık
kımıldamıyordu.

Sol kolunu kaldırmaya çalıştı; yine bir şey olmadı.

Sonra bacaklarını, kafasını, parmaklarını.

Gözlerini bile kırpıştıramıyordu ve konuşmaya çalıştığı-
da dudakları aralanmadı.

“Hissettiğin şey paralitik ajan” dedi adam, yukarıdaki ka-
ranlığın arasından. “Az önce hissettiğin titreşimin sebebi bu,
cihaz sana ilacı enjekte ediyor. Ne yazık ki bilincinin açık ol-
ması gerekiyor. Sana yalan söylemeyeceğim Barry. Önümüz-
deki birkaç dakika biraz rahatsız edici olacak.”

Barry’nin içini bir korku sardı; bugüne dek bildiği en şid-
detli korkuydu bu. Gözleri ardına kadar açıktı ve hareket et-
meye çalıştı, kollarını, bacaklarını, parmaklarını, her yerini,
ama hiç tepki gelmedi. Saçının teline kadar her şeyi kontrol
altındaydı sanki. Üstelik bütün bunlar asıl dehşeti hissedene
kadardı: Diyaframını kasamıyordu.

Yani nefes alamıyordu.

Panik, bir girdap gibi onu ele geçirmişti ve sonunda acı duymaya başladı, çaresizce nefes almaya çabalarken gerginliği her saniye biraz daha artıyordu. Kendi vücudunu kontrol edemiyordu. Bağırıyor, elini kolunu savuramıyor, hayatta kalmak için yalvaramıyordu, ki konuşabilse her şeyden çok bunu yapmak isterdi.

“Artık nefes alamadığını fark etmiş olmalısın. Bu sadistçe bir şey değil Barry. Seni temin ederim. Birazdan hepsi bitecek.”

Zifiri karanlıkta yatıp gittikçe hızlanan kalp atışlarının sağır edici gümbürtüsü eşliğinde zihninin içindeki çığlıkları ve birbirini izleyen düşünceleri dinlemekten başka bir şey yapamıyordu.

Kolundaki cihaz yeniden titreşti.

Şimdi akkor gibi bir acı damarlarına yayılırken kalbinin matkap sesine benzeyen gümbürtüsü, kan dolaşımına katılan şeye tepki vermekte gecikmedi.

Yavaşlıyor.

Yavaşlıyor.

Yavaşlıyor.

Ve artık kalbinin attığını ne işitiyor ne de hissediyordu.

Dönüştüğü şeyin sessizliği tamamlanmıştı.

Bulunduğu yerin sessizliği artık tamamlanmıştı.

Artık kanın vücudunda dolaşmadığını biliyordu.

Nefes alamıyorum ve kalbim artık atmıyor. Oldüm. Klinik olarak öldüm. Peki nasıl oluyor da hâlâ düşünebiliyorum? Nasıl farkındayım? Bu ne kadar sürecek? Acı ne kadar derinleşecek? Gerçekten sonum mu geldi?

“Az önce kalbini durdurdum Barry. Lütfen beni dinle. Önümüzdeki birkaç dakikada odaklanmam gerekiyor, yoksa seni kaybederiz. Öteki tarafa gidersen sana yaptıklarımı hatırla. Tekrarlamasına izin verme. Değiştirebilirsin.”

Barry'nin oksijen ve kandan yoksun kalan beyninde renk

patlamaları oldu; ölü bir adama ışık gösterisi yapıyorlardı, her biri bir öncekinden daha yakın, daha parlaktı.

Grinin tonları ile siyahın arasında çoktan kaybolmaya başlayan kör edici bir beyazlık görene kadar böyle devam etti ve sonra görüntünün ardında ne olduğunu anladı: yok oluş. Belki acıların sonuydu bu. Nefes almak için duyduğu o zalim susuzluk. Hazırdı. Buna son verecek her şeye hazırdı.

Sonra hiç koku alamadı. Garipti çünkü anlamlandıramadığı, ancak nostaljik bir acı barındıran duygusal bir tepkiyi çağırıyordu adeta bu durum. Bulması biraz zaman aldı ama sonunda Julia ve Meghan'la birlikte akşam yemeklerini yedikten sonra evlerinin öyle koktuğunu hatırladı. Tam olarak Julia'nın pişirdiği köftelerle fırında havuç ve patatesin kokusuydu bu. Ardından maya, malt ve arpa kokusunu aldı. Bira, ama herhangi bir bira değildi. Yeşil şişesinden içtiği Rolling Rocks birasının kokusuydu.

Başka kokular ortaya çıktı ve herhangi bir şaraptan daha karmaşık bir aromaya karıştı. Nerede duysa tanıyacağı bir kokuydu bu; eski karısı ve kızıyla birlikte eskiden yaşadığı Jersey City'deki evin kokusu.

Ev kokusu.

Barry aniden o biranın tadını aldı ve eskiden içtiği sigarasının varlığını dudaklarında hissetti.

Beyni, yok olmaya yüz tutan o beyazlığın içinde bir görüntüyü ateşledi; bulanık ve belirsizdi ama hızla netleşiyordu. Televizyon. Ekranda bir beysbol maçı vardı. Başta grinin tonlarında gördüğü zihnindeki görüntü yavaş yavaş renklenmeye başladı.

Fenway Park.

Stadyum ışıklarının altındaki yeşil çimler.

Kalabalık.

Oyuncular.

Atıcının durduğu kırmızı kilden tümsekte eldivenli elle-

riyle durmuş, kalede bekleyen Todd Helton'a bakıyordu.

Anıları gözlerinin önünde yeniden şekillenmişti adeta. Temelinde koku ve tatlar vardı. Sonra görsellerin yapı iskelesi kurulmuştu. Onun üstüne hissettiği, gerçekten hissettiği dokunuşlar, oturduğu deri koltuğun yumuşaklığı, tabureye yasladığı ayakları, başını çevirmesi ve bir elin, *kendi elinin*, koltuğun yanındaki sehpaye konmuş altlığın üstünden aldığı Rolling Rock şişesi.

Barry şişeye dokunduğunda, yeşil camın üstündeki buğulaşmayı hissetti ve onu ağzına götürüp çektiğinde tadı ve kokusu gerçekliğin gücüyle onu alt etti. Yalnızca anıyla sınırlı değildi, *şimdi* yaşanıyordu sanki.

Yalnızca anının kendisinin değil, o anıya bakış açısının da tümüyle farkındaydı. Bugüne dek yaşadığı hatırlamaların hiçbirine benzemiyordu çünkü *içindeydi*; gençlik halinin gözüyle etrafını görüyor, gözlerinin önüne serilen eski hayatını dikkatli bir gözlemci gibi izliyordu.

Ölüm acısı sönük ve uzak bir yıldız dönüşmüştü ve şimdi sesler de duymaya başlamıştı. Başta fırça darbesi gibi boğuk ve belli belirsizdi ama biri tuşları çeviriyormuş gibi gittikçe güç ve netlik kazanıyordu.

Televizyondaki sunucular.

Evlerinde telefon çalıyordu.

Koridorun sert zemininde yankılanan ayak sesleri.

Meghan şimdi tam karşısında duruyordu. Barry onun yüzüne bakarken kızının dudakları hareket ediyor, kendisi de onu duyuyordu; kelimeleri anlayamayacak kadar belirsiz, uzak seslerdi, on bir yılda sessizce yok olmaya yüz tutan o bildik ses tonunu duymuştu.

Çok güzeldi. Hayattaydı. Bir omzundan sarkan sırt çantası, mavi kot pantolonu, turkuvaz kazağı, atkuyruğu yaptığı saçlarıyla televizyonun önünde durmuş, ekranı kapatmıştı.

Fazlasıyla etkileyiciydi bu. Nefessiz kalmak kadar işken-

ce ediyordu ve eşit derecede kontrol dışıydı, çünkü bu kendi iradesiyle hatırladığı bir anı değildi. Kendisi için tasarlanmıştı, kendi iradesi dışındaydı; o an anılarımızın bulanık ve belirsiz olmasının bir sebebi olabileceğini düşündü. Belki soyut görünmeleri, bizi zamanın ve bizden çalıp sildiği şeyin acısından koruyan bir tampon, bir uyuşturucu görevi görüyordu.

Bu anıdan kurtulmak istiyordu ama yapamıyordu. Duyuları tümüyle bu anıya bağlanmıştı. Her şey gerçekmiş gibi berrak ve canlıydı. Ama kontrol edemiyordu. On bir yaş genç halini izleyip kızıyla yaptığı son konuşmayı dinlemekten, gırtlığındaki titreşimi, ağzının hareket etmesini ve dudaklarının kelimeleri biçimlendirmesini hissetmekten başka elinden bir şey gelmiyordu.

“Annenden izin aldın mı?” Sesi hiç garip gelmemişti kulağına. Konuştuğunda sesi tam da böyle çıkıyordu.

“Hayır, doğruca sana geldim.”

“Ödevlerin bitti mi?”

“Hayır, bu yüzden gitmek istiyorum.”

Todd Helton bir sonraki atışı beklerken Barry de genç halinin Meghan’ın arkasından ekranı görmeye çalıştığını hissetti. Hücum oyuncusu sayı yapmıştı ama Helton yakalamıştı.

“Baba beni dinlemiyorsun bile.”

“Dinliyorum.”

Barry şimdi yine ona bakıyordu.

“Mindy benim laboratuvarıda eşim ve önümüzdeki çarşamba gününe kadar ödevi bitirmemiz gerekiyor.”

“Hangi ders?”

“Biyoloji.”

“Başka kim geliyor?”

“Tanrım. Ben, Mindy, belki Jacob, Kevin ve Sarah kesin.”

Barry şimdi sol kolunu kaldırıp saate bakmasını izledi; Meghan’ın ölümünden ve evliliğin çıkmaza girmesinden on

ay sonra bu evden taşınırken kaybettiği saatine bakıyordu.

20.30'u biraz geçiyordu.

"Gidebilir miyim?"

Hayır de.

Genç Barry, diğer Rockies oyuncusunun kaleye yürümesini izliyordu.

Hayır de.

"Saat ona kadar gelecek misin?"

"On bir."

"Hafta sonları on bire kadar kalabiliyorsun bildiğin gibi."

"O zaman on buçuk."

"Unut gitsin en iyisi."

"Tamam, onu çeyrek geçe."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Eve yürümem on beş dakika sürüyor. Tabii beni arabayla bırakırsan başka." Vay canına. Çok acı verdiği için bu anı hep bastırmıştı. Kızı onu arabayla bırakmasını istemiş, o ise reddetmişti. Kabul etse kızı hâlâ hayatta olacaktı.

Evet! Onu arabayla bırak! Onu arabayla bırak seni salak!

"Tatlım, maçı izliyorum."

"O zaman on buçuk."

Barry dudaklarında bir tebessüm belirirken kızıyla yaptığı pazarlığı çoktan kaybetmiş olduğuna dair hissini hatırladı. Kızıyordu ama aynı zamanda kendini bilen ve tuttuğunu koparan cesur bir kız yetiştirdiği için de gururluydu. O ateşi yetiştikliğine kadar taşımasını ümit ettiğini hatırladı.

"Tamam." Meghan kapıya gitti. "Ama bir dakika bile geçmesin. Söz mü?"

Durdur onu.

Durdur onu!

"Evet baba." Son sözleri. Şimdi hatırlıyordu. *Evet baba.*

Genç Barry tekrar televizyona dönmüş, Brad Hawpe'in topu ortaya fırlatmasını izliyordu. Meghan'ın uzaklaşan ayak

seslerini duyarken içten içe çığlık atıyordu ama hiçbir şey olmuyordu. Kontrol edemediği bir bedenin içinde yaşıyordu sanki.

Genç hali Meghan'ın kapıya yürümesini izlemiyordu. Tek derdi maçtı ve kızının gözlerine son defa baktığını, bütün bu olanları tek kelimeyle önleyebileceğini bilmiyordu.

Ön kapının açılıp kapandığını duydu.

Ve gitmişti; evden, Barry'den uzaklaşıp ölüme doğru ilerliyordu. Barry ise koltuğa kurulmuş, maç izliyordu.

Nefes alamamanın verdiği acı onu terk etmişti. O ılık su da yüzüyormuş ya da kalbi uyuşmuş hissi yoktu artık. Algılayamadığı bir sebepten katlanmak zorunda bırakıldığı bu eziyet dolu anıdan ve kızının evden son defa çıkmış olmasından başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı...

Sol serçe parmağı kıpırdadı.

Ya da kıpırdadığını hissetti. Bu eylem, amacının sonucuydu.

Tekrar denedi. Bütün eli kıpırdadı.

Bir kolunu uzattı, sonra diğerini.

Gözlerini kırıştırdı. Nefes aldı.

Ağzını açtı ve homurdanmaya benzer bir ses çıkardı, gırtlaktan ve anlamsız bir sestir bu ama *kendisi* çıkarmıştı.

Anlamı neydi peki? Önceden anıyı salt okunur bir dosyayı gözden geçiren bir gözlemci gibi yaşamıştı. Film izler gibi. Şimdi hareket edebiliyor, ses çıkartabiliyor, çevresiyle etkileşime geçebiliyordu ve her an vücudunu daha fazla kontrol edebildiğini hissediyordu.

Uzanıp koltuğun taburesini indirdi. Sonra ayağa kalkıp on yıldan uzun süre önce yaşadığı evin içine bakınıp gördüklerinin gerçekliği karşısında hayrete düştü.

Oturma odasında yürürken ön kapının yanındaki aynanın önünde durdu ve yansımasına baktı. Saçları daha gürdü ve eski kum rengine dönmüş, son birkaç yılda gittikçe incelen

saçlarının arasında daha fazla yer kaplamaya başlayan beyazlardan arınmıştı.

Çenesi belirgindi. Gıdısı sarkmamıştı. Gözlerinin altında torbalar yoktu, burnunun iki yanında kıllar yoktu. Meghan öldükten sonra vücuduna bakmayı da tamamen bıraktığını o an fark etti.

Kapıya baktı. Kızının az önce çıktığı kapıya.

Neler oluyordu? Manhattan'da bir otelde, yoksunlaştırma havuzuna benzer bir şeyin içinde öldürülmüştü.

Gerçek miydi bu?

Böyle mi oluyordu?

Olamazdı, ama bir o kadar da gerçek gibi hissediyordu.

Kapıyı açıp sonbahar akşamına ayak bastı.

Gerçek değilse olabilecek en kötü işkencelerden biriydi. Peki ya adamın ona söylediği doğruysa? *Sana hayatının en büyük hediyesini vermek üzereyim. Bir insanın almayı ümit edebileceği en harika hediye.*

Barry tekrar o ana döndü. Bunları daha sonra sorgulayabilirdi. Şu an evinin ön verandasında durmuş, ip salıncağı sallandıran hafif rüzgârda ön bahçedeki meşe ağacının yapraklarının hışırtısını dinliyordu. Gördükleri imkânsız bir şekilde her haliyle 25 Ekim 2007'ye benziyordu, kızının bir arabanın ona çarpıp kaçmasıyla öldüğü o geceye. Arkadaşlarıyla buluşmak üzere Dairy Queen'e bile gidememişti, yani kaza on dakika içinde gerçekleşecekti.

Ve hâlâ iki dakikası vardı.

Barry ayakkabılarını giymemişti ama yeterince vakit kaybetmişti zaten.

Evin ön kapısını arkasından kapatıp çimenliğe adım attı ve çıplak ayaklarının altında çimleri ezerek kendini geceye bıraktı.

Helena

20 Haziran 2009

598. gün

Biri kapısını çaldı. Karanlıkta uzanıp lambayı yaktı, pijamasının altı ve siyah askılı bluzuyla yataktan kalktı. Masasının üstündeki saat 09.50'yi gösteriyordu.

Oturma odasından kapıya yürüdü ve karartma perdesini kaldırmak için duvardaki düğmeye bastığında içi güçlü bir déjà vu hissiyle doldu.

Slade, üzerinde kot pantolonu ve kapüşonlu eşofman üstü, elindeyse bir şişe şampanya, iki kadeh ve DVD'yle koridorda bekliyordu. Haftalardır onu ilk kez görüyordu.

Slade, "Lanet olsun, seni uyandırdım" dedi.

Helena tavandaki ışıklı panonun ışıltısında gözlerini kısarak ona baktı.

"İçeri gelmemin sakıncası var mı?" diye sordu Slade.

"Başka şansım var mı?"

"Lütfen Helena."

Helena bir adım geriledi ve Slade'in içeri girmesine izin verdi, onun peşinden küçük girişi ve tuvaleti geçip oturma odasına girdi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Helena.

Slade, uçsuz bucaksız denizler dünyasına bakan pencerenin yanındaki büyük koltuğun kenarına oturdu.

"Yemek yemeyip egzersiz yapmadığını söylediler. Günlerdir dışarı çıkmayıp kimseyle konuşmamışsın" dedi.

"Neden ebeveynlerimle konuşmama izin vermiyorsun? Neden gitmeme izin vermiyorsun?" dedi Helena.

"Sen iyi değilsin Helena. Bu yerin gizliliğini koruyacak ruh halinde değilsin."

"Sana gitmek istediğimi söyledim. Annem servise yatı-

rılmış. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Babam bir aydır sesimi duymadı. Eminim endişelenmiştir...”

“Şu an öyle görmediğinin farkındayım ama ben seni kendinden kurtarıyorum.”

“Ah, lanet olsun sana.”

“Projeyi yönlendirdiğim yol hoşuna gitmediği için ayrılmak istedin. Tek yaptığım, her şeyden vazgeçmeden önce sana biraz daha zaman tanımak.”

“O benim projemdi.”

“Benim paramdı.”

Helena’nın elleri titredi. Korkudan, öfkeden.

“Artık bunu yapmak istemiyorum. Sen benim hayalimi mahvettin. Anneme ve diğerlerine yardım etme çabama engel oldun. Eve dönmek istiyorum. Beni burada kendi isteğim dışında tutmaya devam edecek misin?”

“Tabii ki hayır.”

“Yani gidebilir miyim?”

“Buraya geldiğin ilk gün sana ne sorduğumu hatırlıyor musun?”

Helena gözyaşları içinde başını iki yana salladı.

“Sana dünyayı benimle birlikte değiştirmek isteyip istemediğini sordum. Yaptığın o harika işin yanında durmuştuk ve bu sabah da sana amacımıza ulaştığımızı söylemek için geldim.”

Helena gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken ona baktı.

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Bugün ikimizin de hayatının en büyük günü. Bunca zamandır bunun için çalıştık. Bu yüzden seninle birlikte kutlamaya geldim.”

Slade, Dom Perignon şişesinin mantarını tutan teli açmaya başladı. Çıkardıktan sonra tel kafesi sehpanın üzerine fırlattı. Sonra şişeyi bacaklarının arasında tutup dikkatlice

mantarını çıkardı. Helena, Slade'in özenle her bir kadehi ağzına kadar doldurmasını izledi.

"Aklını kaçırmışsın sen" dedi.

"Bunu daha içemeyiz. Beklememiz lazım..." Slade saatine baktı. "Aşağı yukarı on beş dakika. Beklerken sana dün neler olduğunu göstermek istiyorum."

Slade DVD'yi sehpanın üstünden alıp ekrana doğru gitti. DVD'yi oynatıcıya yerleştirip sesini açtı.

Ekranda: Helena'nın daha önce hiç görmediği uzun boylu, zayıf bir adam hafıza koltuğuna bağlanmıştı. Jee-woon Chercov ona doğru eğilmiş, sol omzuna *-M-i-r-a-n-* harflerini yazıyordu. Zayıf adam kolunu kaldırıp *"Dur!"* diye bağırdı.

Slade ekranda göründü. *"Neler oluyor Reed?"*

"Geri geldim. Buradayım. Aman Tanrım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Deney işe yaradı."

"Bunu bana kanıtla."

"Annenin adı Susan. Ben o şeyin içine girmeden önce bunu sana söylememi istedin."

Ekranda, Slade'in yüzünde kocaman bir tebessüm belirdi. *"Yarınki deneyi kaçta yaptık?"*

"Saat onda."

Slade ekranı kapatıp Helena'ya baktı.

Helena, "Benim için bir anlam ifade etmeli mi bu?" diye sordu.

"Sanırım bir dakika içinde öğreneceğiz."

Tuhaf bir sessizlik içinde otururken Helena şampanyanın baloncuklarının köpürmesini izledi.

"Eve gitmek istiyorum" dedi.

"İstersen bugün gidebilirsin."

Helena duvar saatine baktı; 10.10'du. Daire o kadar sessizdi ki kadehinden fışkıran gazın tıslamasını duyuyordu. Denize bakıp bu yaptığı her neyse sonunda bittiğini düşün-

dü. Kuleden ayrılacak, araştırmayı, her şeyi bırakacaktı. Para kaybedecek, kâr ortaklığından faydalanamayacaktı, çünkü hiçbir rüya, hiçbir hırs Slade'in ona yaptıklarına değmezdi. Colorado'ya dönüp annesinin bakımına yardımcı olacaktı. Kaybolan anılarını koruyamayacak ya da hastalığa engel olamayacaktı ama en azından kalan zamanını onunla geçirebilecekti.

On beş dakika gelip geçti.

Slade gözlerinde hafif bir endişeyle saatine bakıp duruyordu.

Helena, "Bak, bu her neyse fark etmez, ben gitmeye hazırım. Helikopter beni saat kaçta California'ya uçurabilir?" diye sordu.

Slade'in burnu kanamaya başladı.

Helena da pas tadı aldı ve kendi burnunun da kanadığını fark etti. Ellerini uzatıp kanı avuçlarına akıtmaya çalıştı ama kanlar parmaklarının arasından bluzuna aktı. Tuvalete koşup çekmecedен birkaç elbezi aldı ve birini kendi burnuna tutup diğerini Slade'e götürdü.

Bezi Slade'e uzatırken gözlerinin arkasında zonklamaya benzer şiddetli bir acı duydu, soğuk bir şey yiyip içtikten sonra hissettiği baş ağrısından beter bir şeydi bu ve Slade'in yüz ifadesinden, onun da aynısını yaşadığını anladı.

Slade dişlerinin arasına süzülen kanların arasından gülmüseddi. Oturduğu yerden kalkıp burnunu sildi ve bezi elinden fırlattı.

"Geldiklerini hissediyor musun?" diye sordu.

Helena başta hissettiği acıdan bahsettiğini sandı ama öyle değildi. Son yarım saate dair tümüyle farklı bir anı dolmuştu zihnine. Gri, kötücül bir anı. Orada Slade elinde şampanya şişesiyle gelmiyordu. Onu deney odasına çağırıyordu. Helena kontrol odasında oturduğunu ve eroin bağımlısının yoksunlaştırma havuzuna oturduğunu izlediğini hatırlıyordu. Ada-

ma dövme yaptıkları anısını yüklemişlerdi, sonra da onu öldürmüşlerdi. Kendisi de kontrol odası ile deney odasını ayıran cama sandalye fırlatmaya çalışıyordu, tam o anda aniden kanayan burnu ve müthiş bir baş ağrısıyla kendini burada, dairesinde bulmuştu.

“Anlamıyorum” dedi Helena. “Ne oldu az önce?”

Slade şampanya kadehini kaldırıp onunkine tokuşturdu ve uzun bir yudum içti.

“Helena, sen insanların anılarını yeniden yaşamalarına yardımcı olacak bir koltuk yapmadın. Onları geçmişe geri götüren bir şey yaptın.”

Barry

25 Ekim 2007

Komşu evlerin pencereleri, içerideki televizyon ekranlarının ışığından titreyormuş gibi görünüyordu; blok boyunca sıralanmış meşe ağaçlarından düşen yaprakların doldurduğu boş sokağın ortasında koşan Barry dışında dışarıda kimseler yoktu. Kendini yıllardır hissetmediği kadar güçlü hissediyordu. Gerçekleşmesine daha beş yıl olan Central Park'taki softball oyununda, kalede yaptığı ters hareket sonucu ortaya çıkan sol dizindeki ağrı da yoktu. En az on üç kilo eksik olduğu için de çok daha atikti.

Yedi yüz metre kadar ötede restoranlarla motellerin ışıltılı tabelalarını gördü, Dairy Queen de onların arasındaydı. Kot pantolonunun sol ön cebinde bir şey olduğunu fark etti. Koşmaktan vazgeçip hızlı adımlarla yürürken elini cebine attı ve Meghan'ın açık arazi koşusunun bitiş çizgisini geçerken çekildiği fotoğrafı ekran koruyucusu yaptığı ilk nesil iPhone'unu çıkardı.

Ancak dördüncü denemede kilidini açabildi ve Meghan'ın

ismini bulana kadar kişiler listesini kaydırıp onu ararken de tekrar koşmaya başladı.

Telefon bir defa çaldı.

Telesekreter.

Tekrar aradı.

Tekrar telesekretere bağlandı.

Eski binaların önündeki kırık kaldırımdan koşarak geçti. On yıl içinde burası kahve dükkânı, şarap evi ve teras katlı binalarıyla seçkin bir görünüme kavuşacaktı ama şimdilik karanlık ve terk edilmiş haldeydi.

Birkaç yüz metre ötede, bir siluetin bu gelişmemiş bölgenin karanlığından çıkıp iş merkezinin aydınlık sınırına doğru ilerlediğini gördü.

Turkuvaz kazak. Atkuyruğu.

Kızının ismini haykırdı. Ama kızı dönüp bakmadı. Barry şimdi hızla koşuyordu, hayatında hiç koşmadığı kadar hızlı üstelik ve hava yutarken ona sesleniyordu, bir yandan da merak ediyordu...

Bütün bunlar gerçek miydi? Hayatı boyunca kaç defa bu anın hayalini kurmuştu? Onu ölümden kurtarmak için bir şans...

"Meghan!" Kızı şimdi elli metre ötedeydi ve Barry, dalgın dalgın telefonda konuştuğunu görecektik kadar ona yaklaşmıştı.

Arkasında bir yerden tiz bir tekerlek sesi geldi. Arkasına dönüp baktığında hızla yaklaşan farkları gördü ve devirli motorun gürültüsünü işitti. Meghan'ın hiç gidemediği restoran uzakta, yolun karşı tarafındaydı ve Meghan şimdi karşıya geçmek üzere yola yaklaşıyordu.

"Meghan! Meghan! *Meghan!*"

Meghan yola bir metre kala durup telefonu hâlâ kulağında dayken Barry'nin olduğu tarafa baktı. Barry, yaklaşan arabanın uğultusu arasında kızının yüzündeki şaşkınlığı görecektik kadar ona yaklaşmıştı.

Siyah bir Mustang saatte 100 km hızla yolun ortasında şerit çizgisinin üzerinden zikzak çizerek geçti.

Sonra gözden kayboldu.

Meghan hâlâ kaldırımdaydı.

Barry neredeyse bir kilometre boyunca durmadan koşmanın sonucunda nefes nefese kalmış halde ona yetişti.

Meghan telefonunu indirdi. "Baba? Ne yapıyorsun?"

Barry yolun iki yanına baktı. Tepelerinden sarkan sokak lambasının sarı ışığında yalnızca ikisi duruyordu; gelen araba yoktu ve kaldırımı süpüren kuru yaprakların sesini duyacak kadar da sessizdi ortalık.

On bir yıl önce, ki aynı zamanda da bu gece kızına çarpan o Mustang miydi? Az önce onu ezilmekten mi kurtarmıştı?

Meghan, "Ayakkabılarını bile giymemişsin" dedi.

Barry hâlâ nefes nefese kalmış halde ona sımsıkı sarıldı ama şimdi gözyaşları da araya girmişti ve onlara engel olamıyordu. Bütün olanlar fazlasıyla ağır gelmişti. Kızının koku, sesi, varlığı.

"Ne oldu?" diye sordu Meghan. "Neden buradasın? Neden ağlıyorsun?"

"O araba... o sana..."

"Tanrım, ben iyiyim baba."

Bu yaşadığı gerçek değilse bir insanın ona yapabileceği en zalimce şey olurdu, çünkü bu sanal gerçeklik deneyimine ya da o adam ona ne uyguladıysa öyle bir şeye benzemiyordu. *Gerçek* gibiydi her şey. Canlıydı. Böyle bir şeyden geri dönülmezdi.

Meghan'a baktı, sokak lambasının altında kusursuz ve capcanlı görünen yüzüne dokundu.

"Sen gerçek misin?" diye sordu.

"Sen sarhoş musun?" diye sordu kızı.

"Hayır, ben..."

"Ne?"

“Senin için endişelendim.”

“Neden?”

“Çünkü, çünkü babalar bunu yapar. Kızları için endişelenirler.”

“Ama buradayım.” Meghan rahatsız olmuş bir ifadeyle gülümserken belli ki babasının akıl sağlığının yerinde olup olmadığını sorguluyordu. “Güvendeyim ve iyiyim.”

Barry, onu bulduğu geceyi hatırladı, şu an durdukları yerden çok da uzak değillerdi. Bir saat boyunca onu aramış, telefonu çalıp çalıp telesekretere bağlanmıştı. Bu yolu yürürken telefonun kırık ekranının, yolun ortasına düştüğü yerde aydınlandığını görmüştü. Sonra kızının kırıklar içinde ve kaldırımın ötesindeki karanlığa serilmiş haldeki cansız bedenini bulmuştu. Sarsıntı geçirmiş olması, yüksek hızda giden aracın ona çarpması sonucu uzağa savrulduğuna işaret ediyordu.

Barry o anı asla unutmuyacaktı ama şimdi Montauk’taki lokantada onu ele geçiren sahte anı gibi gri ve bulanık bir görüntüye dönüşmüştü. Yaşananları bir şekilde değiştirmiş miydi? Bu mümkün olamazdı.

Meghan uzunca bir süre ona baktı. Artık kızgın değildi. Nazikti. Endişelenmişti. Barry gözlerini silip ağlamamaya çalışırken kızı da hem etkilenmiş hem de korkmuş görünüyordu.

“Ağlayabilirsin. Sarah’nın babası her şeyden duygulanıyor” dedi.

“Seninle gurur duyuyorum.”

Meghan, “Biliyorum” dedikten sonra, “baba, arkadaşlarım bekliyor” diye ekledi.

“Tamam.”

“Sonra görüşürüz, tamam mı?” dedi.

“Kesinlikle.”

“Hafta sonu sinemaya gidiyoruz, değil mi? Birlikte çıkacaktık ya?”

“Evet, tabii ki.” Barry onun gitmesini istemiyordu. Onu bir hafta boyunca kollarının arasında tutsa bile yetmezmiş gibi geliyordu. “Lütfen bu gece dikkatli ol.”

Meghan arkasını dönüp yürümeye devam etti. Barry ona seslendi. Meghan da dönüp baktı.

“Seni seviyorum Meghan.”

“Ben de seni seviyorum baba.”

Barry titreyerek orada durdu, kızının ondan ayrılıp karşıya geçmesini ve Dairy Queen’e girip pencere kenarındaki masada oturan arkadaşlarına katılmasını izlerken az önce neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Arkadan gelen ayak seslerini duydu.

Barry dönüp baktığında siyahlar içinde bir adamın kendisine doğru yaklaştığını gördü. Uzaktan bile tanıdık gelmişti ve yaklaştığında Barry onu tanıdı. Lokantadaki adamdı bu, Vince, otelin barında kendinden geçtikten sonra onu odaya götüren adam. Boynunda dövmesi vardı ama şimdi yoktu. En azından şimdilik yoktu. Saçları gürdü ve daha zayıftı. *On yaş* genç de görünüyordu.

Barry içgüdüsel olarak gerilerken Vince rahat olmasını söylercesine ellerini kaldırdı.

Sokak lambasının altındaki boş kaldırımında yüz yüze geldiler.

“Bana ne oluyor?” diye sordu Barry.

“Kafanın karıştığını ve şaşırdığını biliyorum ama uzun sürmeyecek. Sözleşmemin son kısmını yerine getirmek üzere buradayım. Hâlâ anlamadın mı?”

“Neyi anlamadım mı?”

“Patronumun senin için ne yaptığını?”

“Bu gerçek mi?”

“Gerçek.”

“Nasıl?”

“Kızınla tekrar birliktesin ve o yaşıyor. Önemli değil mi?”

Bu geceden sonra beni bir daha görmeyeceksin ama sana bir şey söylemeliyim. Temel kurallar var ve çok basitler. Olacakların bilgisini ana sisteme aktarma. Daha iyi bir yaşam sür ve kimseye anlatma. Ne karına ne de kızına. *Hiç kimseye.*"

"Geri dönmek istersem ne olacak?"

"Seni buraya getiren teknoloji henüz keşfedilmedi."

Vince gitmek üzere döndü.

"Bunun için ona nasıl teşekkür edebilirim?" diye sordu Barry, gözleri yeniden yaşla dolarken.

"Şu an, 2018'de, seni ve aileni izliyor. Bu şansı kullandığını, mutlu olduğunu, kızının iyi olduğunu, en önemlisi de çeneni sıkı tutup sana anlattığım kurallara uyduğunu büyük ihtimalle görüyordur. Ona bu şekilde teşekkür edebilirsin."

"Peki 'Şu an, 2018'de' sözüyle ne demek istedin?"

Adam omuz silkti. "Zaman illüzyondan ibaret, insan hafızasından oluşan bir yapı. Geçmiş, şimdiki zaman ya da gelecek diye bir şey yok. Her şey şu an yaşanıyor."

Barry duyduklarını özümsemeye çalıştı ama hepsini bir anda işlemesi çok zordu. "Sen de geriye gittin mi?"

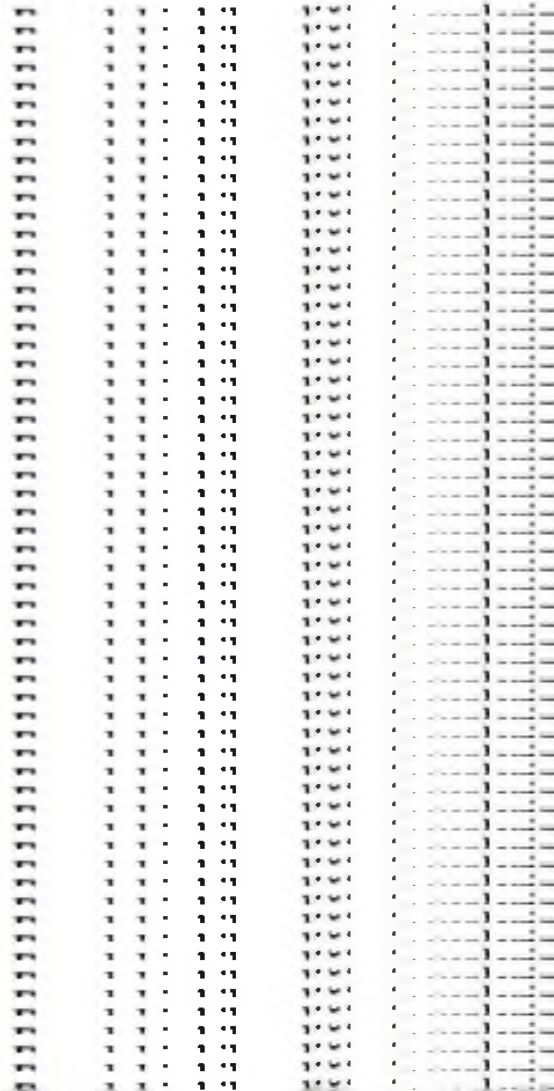
"Senden biraz daha uzağa. Ben üç yıldır hayatımı yeniden yaşıyorum."

"Neden?"

"Polisken her şeyi mahvettim. Yanlış insanlarla iş yaptım. Şimdi sinek oltacılığı malzemeleri sattığım bir dükkânım var ve güzel bir hayat yaşıyorum. İkinci şansında yolun açık olsun."

Vince dönüp karanlığa karıştı.

İkinci kitap

“Atalarımız okyanuslarda yaşadı. Işık havaya oranla suyun içinde daha yavaş gittiğinden, avın görüntülendiği bölge olan duyu hacimleri, ulaşım etkileşim kurabildikleri bölge olan motor hacimleriyle sınırlıydı. Bunun sonucu sence ne olabilir?”

Helena soruyu düşündü. “Yalnızca ani uyarıcıya tepki gösterebilirler.”

“Tamam. Şimdi dört yüz milyon yıl önce bu balıklar okyanustan çıktığında sence ne oldu?”

“Işık, havada deniz suyundakinden daha hızlı gittiği için duyu hacimleri yükselmiştir.”

“Bazı evrimsel biyologlar, motor ve duyu hacimleri arasındaki bu karasal uyumsuzluğun bilincin evrimine zemin hazırladığına inanıyorlar. İleriyi görebiliyorsak ileriye düşünebiliriz; plan yapabiliriz. Ondan sonra, gerçekte yoksa bile geleceği gözümüzün önüne getirebiliriz.”

“Ne demek istiyorsun?”

“O bilinç, çevrenin yarattığı sonuç. Bilişselliğimiz, yani gerçeklik fikrimiz, algıladıklarımızla, duyularımızın sınırlamalarıyla şekillenir. Dünyayı olduğu haliyle gördüğümüzü sanırız, ancak sen de biliyorsun ki... her şey mağaranın duvarındaki gölgelerden ibaret. Suda yaşayan atalarımız gibi at gözlüğü takmış durumdayız, beynimizin sınırları evrim kazasının bir sonucu. Doğamız gereği de onlar gibi kaybettiğimiz şeyleri göremiyoruz. Ya da... şimdiye dek göremedik.”

Helena aylar önceki o akşam yemeğinde Slade’in yüzünde gördüğü gizemli gülüşü hatırladı. “Algı perdesini delmek” dedi.

“Kesinlikle. İki boyutlu bir varlık için üçüncü boyuta yolculuk etmek imkânsız olmakla kalmayıp aynı zamanda düşünülemezdir. Beyinlerimiz bizi burada da başarısızlığa iter. Dünyayı daha gelişmiş, dört boyutlu varlıkların gözleriyle görebildiğini hayal et. Hayatındaki olayları istediğin sırada yaşayabilirdin. İstedğin bir anıyı yeniden yaşayabilirdin.”

“Ama bu... bu... çok saçma. Sebep sonucu da bozar.”

Slade yine kibirli bir ifadeyle gülümsedi. Hâlâ bir adım öndeydi. “Kuantum fiziği benim tarafımda, üzgünüm. Molekül düzeyinde, zaman ibresinin insanların sandığı kadar basit olmadığını biliyoruz.”

“Gerçekten zamanın illüzyondan ibaret olduğuna mı inanıyorsun?”

“Zaman algımızın illüzyon olabilecek kadar kusurlu olduğuna inanıyorum daha çok. Her an eşit derecede gerçek ve şimdi gerçekleşiyor ama bilincimizin doğası, her defasında yalnızca bir zaman dilimine erişmemizi sağlar. Hayatımızı bir kitap gibi düşün. Her sayfası ayrı bir an. Ve tıpkı kitap okurken yaptığımız gibi bir seferde yalnızca tek bir anı, tek bir sayfayı algılarız. Kusurlu algımız diğer tüm girişlere kapalıdır. Şimdiye kadar böyleydi.”

“İyi ama nasıl?”

“Bir defasında bana hafızamızın gerçekliğe tek geçerli erişimimiz olduğunu söylemiştin. Sanırım haklıydın. Başka bir an, eski bir anı, benim şimdi kurduğum bu cümle kadar *şu ana* ait, yan odaya girmek kadar erişilebilir. Tek yapmamız gereken, beyinlerimizi buna ikna etmek. Evrimsel sınırlarımızı kısa devre yapıp bilincimizi duyusal hacmimizin ötesine genişletmek.

Helena'nın başı dönüyordu.

“Biliyor muydun bunu?” diye sordu.

“Neyi biliyor muydun?”

“Başından beri aslında ne üzerine çalıştığımızı. Bunun, hafıza tutulmasından çok daha fazlası olduğunu.”

Slade yere, sonra tekrar Helena'ya baktı. “Sana, yalan söyleyemeyecek kadar saygı duyuyorum.”

“Yani... evet.”

“Benim ne yaptığıma gelmeden önce kısa bir süre başarımızın tadını çıkarmaya ne dersin? Sen gelmiş geçmiş en bü-

yük bilim insanı ve kâşifsin. Zamanımızın en önemli buluşunu yaptın. Tüm zamanların."

"Ve de en tehlikelisini."

"Yanlış eller tarafından kullanıldığında kesinlikle öyle."

"Tanrım, çok kibirlisin. Yanlış ellermiş. O koltuğun ne yapabileceğini nereden biliyorsun ki?"

Slade şampanyasını sehpanın üstüne bırakıp ayağa kalktı ve pencereye yürüdü. Denizin birkaç kilometre ötesinden fırtına bulutları platforma doğru yaklaşıyordu.

"Seninle ilk karşılaştığımızda" dedi Slade, "San Francisco'da Ion adlı bir şirketin Ar-Ge grubunu yönetiyordun."

"İlk karşılaşmamız'la ne demek istiyorsun? Ben daha önce hiç..."

"Bitirmeme izin ver. Beni araştırma görevlisi olarak işe aldın. Raporları senin dikte ettiğin şekilde yazıp okumak istediğin makaleleri bulacaktım. Programını ve seyahatlerini ayarlayacaktım. Sana sıcak kahve getirip ofisini temiz tutacaktım. En azından içinde gezinebilecek kadar." Slade nostalji yaşıyormuş gibi gülümsedi. "Sanırım resmi sıfatım ofis fahişesiydi. Ama sen bana iyi davrandın. Araştırmaya dahil mişim, ekibinin gerçek bir parçasıymışım gibi hissettirdin. Seninle tanışmadan önce uyuşturucularla aram iyiydi. Hayatımı kurtarmış olabilirsin.

Harika bir MEG mikroskobu ve iyi bir elektromanyetik stimülasyon ağı yaptın. Qbit teknolojisi çok daha ileri gittiği için bizim burada kullandığımızdan çok daha üstün kuantum işlemcilerin oldu. Yoksunlaştırma havuzunu ve yeniden etkinleştirme aparatının içeride nasıl çalıştırılacağını anladın. Ama başarısız oldun. Bu teoriye göre, denek havuzda öyle yoğun bir duyuşal yoksunluk yaşayacaktı ki hafıza için nöral koordinatları uyardığımızda deneyim, bu üç boyutlu, doğaüstü olaya dönüşecekti."

"Bir dakika, bunlar ne zaman oldu?"

“Orijinal zaman tüneline.”

Helena’nın, Slade’in söylediklerinin önemini kavraması biraz zaman aldı.

“Alzheimer için zaman kapsülünü mü uygulamaya çalışıyordum?” diye sordu Helena.

“Sanmıyorum. Ion koltuğu daha çok eğlence için kullanmak istiyordu ve biz de bunun üzerinde çalışıyorduk. Ama bizim burada keşfettiğimiz gibi birine, kendi kendine hatırlamasına gerek kalmadan bir anısını biraz daha canlı bir şekilde yaşatmaktan fazlasını yapamadık. On milyonlarca dolar harcanmıştı ve kariyerini bağladığın teknoloji hayata geçemiyordu.” Slade pencereden dönüp ona baktı. “2 Kasım 2018’e kadar.”

“2018 yılı.”

“Evet.”

“Dokuz yıl sonrası yani.”

“Doğru. O sabah trajik, tesadüfi ve inanılmaz bir şey oldu. Jon Jordan adlı bir denek üzerinde belleği yeniden etkinleştirmeyi deniyordun. Hatırlanan olay, karısını kaybettiği bir trafik kazasıydı. Her şey yolunda giderken yoksunlaştırma havuzunda bir terslik yaşandı. Adamın kalbi durdu. Medikal ekip onu çıkarmaya çalışırken sıra dışı bir şey oldu. Havuzu açmalarına fırsat kalmadan laboratuvardaki herkese aniden bir şey oldu. Burnumuz kanamaya başlamıştı, bazılarımızın başı çok şiddetli ağrıyordu ve sen de havuzun içindeki Jon Jordan yerine Michael Dillman adında bir adam üzerinde deney uyguluyordun. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar olmuştu, biri ışığı kapatıp açmış gibi.

Kimse ne olduğunu anlamadı. Jordan’ın laboratuvara ayak basıp basmadığına dair bir kaydımız yoktu. Şaşkın bir halde olanlara anlam vermeye çalışıyorduk. Buna yönünü şaşırmış merak da diyebilirsin ama ben bunu aklımdan çıkartamadım. Jordan’ı bulmak, başına ne geldiğini, nereye

gittiğini öğrenmek istedim ve çok garip bir şey buldum; yeniden etkinleştirdiğimiz trafik kazası hafızası vardı ya. On beş yıl önce Jordan'ın da karısıyla birlikte öldüğü ortaya çıktı.”

Yağmur, Helena'nın dairesinden zar zor duyulabilen tıkırtı sesleri eşliğinde cama vuruyordu.

Slade tekrar oturduğu yere döndü.

“Olanları ilk fark eden, Jon Jordan'ın bilincini bir şekilde belleğe geri gönderdiğini ilk anlayan ben oldum. Tabii ki hiçbir zaman emin olamayız ama gençliğine geri dönmesinin yarattığı yönelim bozukluğu, karısıyla birlikte onun da ölümüne yol açarak kazanın sonucunu değiştirmişti.”

Helena bu itirafın dehşetine göğüs germeye çalışırken gözlerini diktiği halıdan başını kaldırdı.

“Sen ne yaptın Marcus?”

“Yirmi altı yaşındaydım. Uyuşturucu bağımlısıydım. Zamanımı boşa harcamıştım. O koltuğun neler yapabildiğini çözersen onu yok edeceğinden korktum.”

“Ne yaptın peki?”

“Üç gün sonra 5 Kasım 2018'de laboratuvara gidip *kendi* anılarımdan birini stimülatöre yeniden yükledim. Sonra havuza girip kan dolaşıma ölümcül dozda potasyum klorür enjekte ettim. Tanrım, damarlarım alev alev yanıyordu. Hissettiğim en berbat acıydı. Kalbim durdu ve DMT salgılanmaya başladığında bilincim, yirmi yaşında olduğum bir anıma geri döndü. Ve bu 1992'deki orijinalinden ayrılan yeni bir zaman tünelinin başlangıcı oldu.”

“Tüm dünya için mi?”

“Öyle görünüyor.”

“Biz o dünyada mı yaşıyoruz?”

“Evet.”

“Orijinaline ne oldu peki?”

“Bilmiyorum. Düşündüğümde o anılar gri ve lanetli geliyor. Yaşam tümüyle emilip yok olmuş gibi.”

“Yani sen orijinal zaman tüneline, benim kırk altı yaşındaki laboratuvar asistanım olduğun zamanı hatırlıyorsun, öyle mi?”

“Evet, o anılar benimle birlikte gezdi.”

“Ben neden hatırlamıyorum peki?”

“Deneyimizi düşün. Reed’in yumurtanın içinde öldüğü ve dövme belleğine geri döndüğü o ana kadar ikimiz de olanları hatırlamıyorduk. Ancak o zaman, sandalyeyi cama fırlatmaya çalıştığın önceki zaman tüneline gelen hafızan ve bilincin bu zaman tüneline kayd.”

“Yani dokuz yıl sonra, 5 Kasım 2018’de diğer yaşamın tamamını hatırlayacak mıyım?”

“Sanırım. Orijinal zaman tünelineki bilincin ve hafızan bu zaman tüneline karışacak. İki hafıza ayarın olacak; biri canlı, diğeri ölü.”

Cama vuran yağmur öte tarafındaki dünyayı bulandırıyor.

Helena, “Koltuğu ikinci defa yapmak için bana ihtiyacın vardı” dedi.

“Doğru.”

“Ve geleceğe dair bilginle bu zaman tüneline bir imparatorluk kurdun ve Stanford’da ilerleme kaydettiğim anda sınırsız bir fon sözüyle beni susturdun.”

Slade onayladı.

“Böylece yapımını ve nasıl kullanılacağını tümüyle kontrol edebilecektin.”

Slade bir şey söylemedi.

“Bu ikinci zaman tüneli başladığından beri izimi sürüyordun yani.”

“‘İz sürmek’ biraz abartılı bir ifade olur.”

“Affedersin ama biz şu an sırf benim için Pasifik’in ortasına yaptırdığın eski bir petrol kulesinde değil miyiz? Yoksa kaçırdığım bir şey mi var?”

Slade şampanya kadehini kaldırıp içkisinin tamamını kafasına dikti.

“Diğer hayatımı benden çaldın sen.”

“Helena...”

“Evli miydin? Çocuklarım var mıydı?”

“Gerçekten bilmek istiyor musun? Artık bir önemi yok. Öyle bir şey olmadı.”

“Sen bir canavarsın.”

Helena kalkıp pencereye yürüdü ve grinin binlerce tonunu izlemeye koyuldu; yakındaki okyanusu ve uzaktaki okyanusu, sayısız bulut katmanını, yaklaşan fırtınayı. Geçen yıl boyunca bu dairede kendini her geçen gün biraz daha kapana kısılmış gibi hissetmişti, ama şimdiki kadar yoğun olmamıştı hiç. Ve sıcak, öfke dolu gözyaşları yüzüne akarken onu bu noktaya, hatta belki 2018'deki o ana taşıyanın da, içten içe onu yok eden hırsı olduğunu düşündü.

Bunları fark etmesi de Slade'in tavırları üzerinde aydınlatıcı bir etki yaratmıştı, özellikle de belleği yeniden etkinleştirme deneyimini artırmak için denekleri öldürmeye başlamalarına dair birkaç ay öncesindeki ültimatomu düşünülürken. O zamanlar Helena, Slade'in ne kadar umursamaz olduğunu düşünmüştü. Slade'in tavrı kuledeki herkesin toplu olarak gitmesiyle sonuçlanmıştı. Oysa Helena şimdi her şeyin titizlikle hesaplandığını anlıyordu. Slade son aşamada olduklarını biliyordu ve koltuğun gerçek fonksiyonuna kendini adanmış çekirdek ekibi dışında kimsenin sonuca tanıklık etmesini istemiyordu. Helena düşününce meslektaşlarının karaya vardıklarından bile emin olamıyordu artık.

Şimdiye kadar kendi hayatının tehlikede olabileceğinden şüphe etmişti.

Şimdi ise bundan emindi.

“Konuş benimle Helena. Tekrar içine kapanma.”

Slade'in anlattıklarına Helena'nın tepkisi, büyük ihtimal-

le Slade'in ona ne yapacağını belirleyici unsuru olacaktı.

"Kızgınım" dedi Helena.

"Haklısın. Ben olsam ben de kızardım."

Bundan önce Helena, Slade'in muazzam bir zekâyâ sahip olduğunu, tüm endüstriyel liderler gibi usta bir manipülatör olduğunu düşünmüştü. Belki yine öyleydi, ancak başarısının ve servetinin aslan payı, gelecekteki olayları bilmesine dayanıyordu. Bir de *Helena'nın* zekâsına.

Koltuğun keşfi Slade için yalnızca para anlamına geliyor olamazdı. Zaten yeterince parası, ünü ve gücü vardı.

"Artık koltuğa sahip olduğuna göre onu ne yapacaksın?" diye sordu Helena.

"Henüz bilmiyorum. Birlikte karar verebiliriz belki diyordum."

Palavra. Tabii ki biliyorsun. Buna karar vermek için yirmi altı yılın vardı.

"Onu modernize edelim" dedi Slade. "Güvenle denememe yardım et. İlk ya da ikinci seferlerde sana bu soruyu sorduğumda ne demek istediğimi söyleyemezdim ama artık gerçeği bildiğine göre üçüncü defa soruyorum ve umarım cevabın evet olur."

"Ne sorusu?"

Slade yaklaşıp Helena'nın ellerini avuçladı. O kadar yaklaşıp ki Helena nefesindeki şampanyanın kokusunu alabiliyordu.

"Helena, benimle birlikte dünyayı değiştirmek ister misin?"

Barry

25-26 Ekim 2007

Barry eve girip ön kapıyı kapattı ve portmantonun yanındaki aynanın karşısında tekrar durup genç haline baktı.

Bu gerçek değil.

Bu gerçek olamaz.

Julia yatak odasından ona seslendi. Barry, hâlâ Beysbol Dünya Serisi'nin açık olduğu televizyonun önünden geçip koridora dönerken, her noktasını bildiği döşeme çıplak ayaklarının altında gıcırdadı. Meghan'ın odasının, ofis işlevi gören misafir odasının önünden geçip kendisiyle Julia'nın odasının kapısında durdu.

Eski karısı kucağında açık bir kitapla yatakta oturmuştu ve komodinin üstünde de üzerinden buhar yükselen bir fincan çay vardı.

"Dışarı mı çıktın?" diye sordu Julia.

Çok farklı görünüyordu.

"Evet."

"Meghan nerede?"

"Dairy Queen'e gitti."

"Ama hafta içi."

"Saat on buçuktan önce dönecek."

"Kime soracağını biliyor, değil mi?"

Julia gülümsedi ve yanına gelmesini işaret etti. Barry odaya girerken gözleri düğün fotoğraflarına, Julia'nın kucağında yeni doğan Meghan'la çekildiği siyah-beyaz fotoğrafa ve on yıl önce MoMA'da orijinalini gördükten sonra aldıkları Van Gogh'un *Yıldızlı Geceler*'inin yatağın üstündeki kopyasına baktı. Yatağa girip Julia'nın yanına, yatak başına yaslanarak oturdu. Yakından baktığında güzel görünüyordu; iki gün önceki kahvaltıda fark ettiği ince çizgiler dışında teni pürüzsüzdü.

"Neden ma izlemiyorsun?" diye sordu Julia. Bu yatakta en son birlikte oturdukları gece, Julia'nın onu terk ettiği geceydi. Barry'nin gözlerine bakıp, *Çok üzgünüm ama seni bu acıdan ayıramıyorum*, demişti. "Tatlım, neyin var? Biri ölmüş gibi görünüyorsun."

Barry karısının ona *tatlım* diye seslendiğini yıllardır duy-

mamıştı ve hayır, biri ölmüş gibi hissetmiyordu. Yoğun bir yolunu kaybetmişlik ve bağlantı kopukluğuydu... hissettiği. Kendi bedeni, işlevselliğini hissettiği bir avatardı sanki.

“İyiyim.”

“Vay canına, tekrar denemek ister misin? Ama bu defa daha ikna edici olsun.”

Meghan'ın ölümünden beri taşıdığı kaybın acısı, ruhundan gözlerine ve şu ana akmış olabilir miydi? Ve Julia da düşük frekansta ondaki bu değişimi hissetmişti belki. Çünkü trajedinin yokluğu, Julia'nın gözlerine baktığında gördüğü şey üzerinde ters, orantısız bir etki yaratıyordu. Julia'nın bakışları onu şaşırtıyordu. Parlak, canlı ve berrak görünüyorlardı. Âşık olduğu kadının gözleriydi bunlar. Ve yeniden tüm etkisiyle kederin tahrip edici gücünü hissetti.

Julia parmaklarını onun ensesinde gezdirince Barry için ürperdiğini ve tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. On yıldır karısı ona dokunmamıştı.

“Neyin var? İşyerinde bir şey mi oldu?”

Teknik olarak işteki son günü yoksunlaştırma havuzunda öldürülüp bu şeye geri gönderilmesinden ibaretti. O yüzden...

“Evet, aslında öyle.”

Onu mahveden de bunun duyusal deneyimiydi. Odalarının kokusu. Julia'nın ellerinin yumuşaklığı. Barry'nin unuttuğu her şey. Kaybettiği her şey.

“Konuşmak ister misin?” diye sordu Julia.

“Sen okurken ben yalnızca yanında uzansam olmaz mı?”

“Olur elbette.”

Böylece Barry başını onun kucağına yasladı. Bu anı binlerce defa hayal etmişti, genelde sabaha karşı üçte, Washington Heights'taki yatağına uzanmış, sarhoşluk ile içki sersemliği arasında bir yorgunluk hissiyle...

Kızı yaşasa ne olurdu? Evliliği kurtulsa nasıl olurdu? Her şey raydan çıkmasa ne olurdu? Peki ya...

Bu gerçek değil.

Gerçek olamaz.

Odadaki tek ses, dakikada bir Julia'nın sayfayı çevirdiği sırada çıkan yumuşak sürtünme sesiydi. Barry'nin gözleri kapalıydı, yalnızca nefes alıp veriyordu ve Julia eskisi gibi parmaklarını onun saçlarının arasında gezdirirken Barry gözyaşlarını gizlemek için yan yattı.

İçi, titrek bir protoplazma yığınınna dönüşmüştü adeta ve akıl sağlığını korumak için de büyük çaba sarf ediyordu. O saf duygu sersemleticiydi ama güçlkle bastırıldığı hıçkırıkların etkisiyle sırtının yükseldiğini Julia fark etmiş görünmüyordu.

Barry daha az önce ölen kızına kavuşmuştu.

Onu görmüş, onun sesini duymuş, ona sarılmıştı.

Şimdi de Julia'yla eski yatak odasına dönmüştü; bu kadarı ağır gelmişti.

Dehşet verici bir düşünce içini sardı: *Ya bu bir psikotik krizse?*

Ya hepsi yine giderse?

Ya Meghan'ı tekrar kaybedersem?

Derin nefes alıp ver.

Peki ya...

"Barry, iyi misin?"

Düşünmeyi kes.

Nefes al.

"Evet."

Nefes al.

"Emin misin?"

"Evet."

Uyu.

Rüya görme.

Ve bak bakalım sabah kaldığın yerden devam edecek misin?

Perdelerin arasından süzülen ışıkla sabah erkenden uyan-

di. Üzerinde hâlâ dün gecedен kalma kıyafetleriyle Julia'nın yanında yatıyordu. Onu rahatsız etmeden yataktan kalkıp parmak uçlarında Meghan'ın odasına gitti. Kapısı kapalıydı. Barry kapıyı aralayıp içeri baktı. Kızı örtülerin altında uyuyordu ve bu saatte ev, nefes alıp verişini duyabileceği kadar sessizdi.

Kızı yaşıyordu. Güvendeydi. Oradaydı.

O ve Julia, morgda geçirdikleri gecenin ardından şu an sokta ve keder içinde olmalıydı. O güne dair hatırladıkları diğer sahte anılarla aynı lanetli görünümü almış olsa da Meghan'ın o plaka üzerindeki bedeninin hali –arabanın çarptığı gövdesi mosmordu– Barry'nin aklından hiç çıkmamıştı.

Ama işte kızı oradaydı, kendisi de burada, bu bedende geçirdiği her saniyeyle birlikte kendini daha fazla evinde hissediyordu. Diğer hayatından kesitler, en uzun, en korkunç kâbusundan uyanmış gibi siliniyordu. On bir yıl süren bir kâbustu bu.

Tam olarak böyle, diye düşündü, *kâbus*. Çünkü şimdi giderek asıl gerçekliği burada yaşadığını hissediyordu.

Meghan'ın odasına girip yatağının yanında durdu ve uyuyan kızını izledi. Evrenin oluşumuna tanıklık etmek bile içini, dünyayı Meghan ve kendisi için yeniden düzenleyen güç her neyse ona daha derin bir merak, sevinç ve minnetle dolduramazdı.

Ama bütün bunların bir yanılsama olabileceği düşüncesinin verdiği dehşet de boğazına sımsıkı yapışmış, nefes alıp vermesini engelliyordu.

Açıklanamayan mükemmelliğin bir parçası ortaya çıkarılmayı bekliyordu.

Geçmişteki hayatına dönen bir hayalet misali evin içinde geziniyor, hafızasından çıkan yer ve nesneleri yeniden keşfediyordu. Hep Noel ağaçlarını kurdukları oturma odasındaki

girinti. Özel eşyalarını tıktırdığı ön kapının yanındaki küçük sehpa. En sevdiği kahve fincanı. Faturaları hesaplayıp ödediği misafir odasındaki masa. Her pazar *Washington Post* ve *New York Times*'i baştan sona okuduğu oturma odasındaki sandalye.

Burası bir anılar müzesiydi adeta.

Kalbi normalde hızlı atıyordu, gözlerinin arkasındaki düşük doz ağrıya tempo tutuyordu. Canı sigara istiyordu. Psikolojik bir ihtiyaç değildi bu, sayısız başarısız denemenin ardından beş yıl önce nihayet bırakmıştı çünkü. Otuz dokuz yaşındaki bedeni fiziksel olarak bir nikotin bombardımanına ihtiyaç duyuyordu belli ki.

Mutfağa geçip musluktan bir bardak su doldurdu. Lavabonun yanında durup günün ilk ışıklarının fırça darbesiyle arka avluyu aydınlatmasını izledi.

Lavabonun sağındaki dolabı açıp eskiden içtiği kahve kutusunu aldı. Kahveyi demlerken önceki günden kalan bulaşıkların sığdırabildiği kadarını makineye yerleştirdi, sonra da evlendikleri günden beri üstlenmiş olduğu görevini tamamlamak üzere lavabodaki bulaşıkları yıkama işine girişti.

İşi bittiğinde sigaralar onu çağırmaya devam ediyordu. Ön kapının yanındaki masaya gidip Camel kutusunu aldı ve dışarıdaki çöp kutusuna attı. Ardından soğukta verandaya oturup kafasını boşaltır ümidiyle kahvesini yudumlarken onu buraya yollayan adamın şu an kendisini izleyip izlemediği merak etti. Daha yüksek bir varoluş düzleminden izliyor olabilir miydi? Zamanın ötesinden? O korkuyu yeniden hissetti. Şimdi yaşadığı andan aniden kopartılıp eski hayatına mı atılacaktı? Yoksa bu hayat kalıcı mıydı?

İçinde büyüyen paniği bastırmaya çalıştı. SAS'ı ve geleceği düşünmemeyi telkin etti kendine. Bu kadarı bir dedektifin bile hayalini kuramayacağı kadar ayrıntılarla donatılmıştı.

Bu gerçek.

Bu şimdi.

Bu.

Meghan hayattaydı ve bir daha hiçbir şey onu kendisinden alamayacaktı.

Bugüne dek kurduğu duaya en benzer cümleyi yüksek sesle söyledi: *“Şu an beni duyabiliyorsan lütfen bunu benden alma. Ne istersen yaparım.”*

Şafak vaktinin sessizliğinde cevap gelmedi.

Kahvesinden bir yudum daha içti ve meşe ağacının dallarının arasından süzülen güneş ışığının çoktan buharlaşmaya başlayan donmuş çimlere yansımalarını izledi.

Helena

5 Temmuz 2009

613. gün

Merdivenlerden üst yapının üçüncü düzeyine inerken ebeveynleri, özellikle de annesi aklındaydı.

Dün gece annesinin sesi rüyasına girmişti.

Hoş bir yumuşaklıkla konuşuyordu.

Helena'nın büyüdüğü eski çiftlik evinin yanındaki tarlada oturmuşlardı. Sonbahardı. Hava temizdi ve her şey, dağların ardına gizlenmeye başlayan öğleden sonrasının altın sarısı rengine bulanmıştı. Dorothy gençti, saçları hâlâ kumraldı ve rüzgârda dalgalanıyordu. Dudakları kıpırdamasa da sesi net ve güçlüydü. Helena onun söylediği bir kelimeyi bile hatırlamıyordu, yalnızca annesinin sesinin içine işlediğini hissediyordu; yüreğini sızlatan yoğun nostaljinin hissettirdiği acıya eşlik eden saf ve koşulsuz bir sevgi.

Helena onlarla konuşmak için yanıp tutuşuyordu ama iki hafta önce Slade'le birlikte hafıza tutulması cihazından çok

daha güçlü bir şey yaptıklarını ifşa ettiğinden beri annesi ve babasıyla tekrar iletişim kurmaktan kaçınıyordu. Zamanı geldiğinde onları arayacaktı ama şu an her şey yeni ve taze idi.

Tesadüfi keşfi hakkında ne düşüneceğini, Slade'in onu nasıl manipüle ettiğini ve bunun ardında neyin yattığını anlamakta zorlanıyordu.

Ama tekrar laboratuvar da çalışmaya başlamıştı.

Spor yapıyordu.

Bozuntuya vermiyordu.

Faydalı olmaya çalışıyordu.

Merdivenlerden laboratuvara yöneldiğinde vücudu adrenal in saldırısına uğradı. Bugün Reed King üzerinde dokuz numaralı testi uygulayacaklardı, yeni bir deneydi bu. Gerçekliğin ayaklarının altından kayıp gidişine tanık olacaktı ve o heyecanı inkâr etmek de anlamsızdı.

Deney odasına yaklaştığında Slade de köşeden döndü.

"Günaydın" dedi Helena.

"Gel benimle."

"Ne oldu?"

"Plan değişti."

Gergin ve sıkıntılı görünen Slade onu toplantı odasına götürüp kapıyı kapattı. Reed, yırtık kotu, örgü kazağıyla çoktan masaya oturmuş, üzerinden buharlar yükselen kahve fincanını kavramıştı. Kulede kaldığı süre içinde kemiklerinin üstüne et yapıştırılmış, esrarkeş bakışları silinmişti sanki.

"Deney sona erdi" dedi Slade, masanın başındaki sandalyeye otururken.

Reed, "Bu deney için elli bin dolar alacaktım" dedi.

"Paranı alacaksın. Şöyle ki biz bu deneyi zaten yaptık."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Helena.

Slade saatine baktı. "Deneyi beş dakika önce yaptık" diyerek Reed'e baktı. "Sen öldün."

“Olması gereken bu değil miydi?” diye sordu Reed.

“Havuzda öldün ama gerçeklik kayması olmadı” dedi Slade.
“Az önce gerçekten öldün.”

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu Helena.

“Reed öldükten sonra koltuğa geçip bu sabah tıraş olurken kendimi kestiğime dair anımı kaydettim.” Slade başını kaldırıp boynundaki derin kesiği gösterdi. “Reed’i havuzdan çıkardık. Sonra ben girdim, öldüm ve tıraş olduğum ana gittim ki buraya gelip deneyi durdurabilelim.”

“Sence neden yolunda gitmedi?” diye sordu Helena. “Sinaptik sayı yeterince yüksek...”

“Sinaptik sayı yeşile kadar çıktı.”

“Anı neydi?”

“On beş gün öncesi. 20 Haziran. Reed’in kolunda *Miranda* dövmesiyle havuza ilk girdiği gün.”

O an Helena’nın beyninde bir şey patladı sanki.

“O ölmedi” dedi. “Bu gerçek bir anı değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Olayın o versiyonu hiç gerçekleşmedi. Reed’in hiç dövmesi olmadı. Havuzda öldüğünde o anıyı değiştirdi.” Helena şimdi Reed’e bakıp parçalarını birleştirmeye başladı. “Yani dönmen için bir sebep kalmamıştı.”

“Ama hatırlıyorum” dedi Reed.

“Hayalinde nasıl canlandırırıyorsun?” diye sordu Helena.
“Karanlık mı? Statik mi? Grinin tonlarında mı?”

“Zaman donmuş gibi.”

“Öyleyse gerçek anı değil. Bu... Nasıl açıklasam bilemiyorum. Yapay. Sahte.”

“Ölü” dedi Slade, tekrar saatine bakarak.

“Yani kazayla olmadı.” Helena masanın üstünden Slade’e baktı. “Biliyordun.”

“Ölü anılar beni cezbeder.”

“Neden?”

“Başka bir hareket boyutunu... temsil ettikleri için.”

“Bu ne anlama geliyor bilmiyorum ama dün anlaştığımız gibi eşleştirme...”

“Reed havuzda her öldüğünde bize, değişimden sonra zihninizde ölen bir dizi anı bırakıyor. Ama bütün bu zaman tünellerinde gerçekte ne oluyor? Gerçekten yok oluyorlar mı yoksa bizim ulaşamayacağımız bir yerde varlıklarını devam mı ettiriyorlar?” Slade tekrar saatine baktı. “Bu sabah yaptığımız deneye dair her şeyi hatırlıyorum ben ve siz ikiniz de her an o ölü anıları hatırlamaya başlayacaksınız.”

Masada sessizlik içinde otururken soğuk bir hava dalgası Helena'yı sarmaladı.

Hiç bulaşmamamız gereken işlere bulaşıyoruz.

Gözlerinin arkasındaki ağrının yaklaştığını hissetti. Uzun burun kanamasını durdurmak için Kleenex kutusundan birkaç kâğıt mendil aldı.

Başarısız oldukları deneyin ölü anısı zihnine doluyordu.

Reed havuzda kalp krizi geçiriyor.

Beş dakikadır ölü.

On dakika.

On beş.

Helena, Slade'e bir şey yapması için bağılıyor.

Deney odasına koşuyor, yoksunlaştırma havuzunun kapısını açıyor.

Reed içeride huzurla yüzüyor.

Hâlâ ölü.

Slade'le birlikte onu çıkartıp üzerinden akan sularla yere yatırıyorlar.

Kalp masajı uygularken Dr. Wilson dahili hattan, “Anlamı yok Helena. Çoktan öldü” diyor.

Her şeye rağmen Helena ter içinde devam ederken Slade koridordan koltuğun olduğu odaya geçiyor.

Slade geri geldiğinde Helena, Reed'i kurtarmaya çalış-

maktan vazgeçerek bir köşede oturmuş, birini öldürmüş oldukları gerçeğini kabullenmeye çalışıyor. Öylesine bir adam değildi o. Onun sorumluluğundaydı. Çünkü onun yaptığı bir şeyde ölmüştü.

Slade soyunmaya başlıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor Helena.

"Bu şeyi onarıyorum." Sonra Slade deney odası ile kontrol odası arasındaki tek yönlü cama doğru bakıyor. "Biri bu kadını buradan alabilir mi rica etsem?"

Slade çıplak havuza girerken adamları içeri giriyor.

"Lütfen bizimle gelin Dr. Smith."

Yavaşça kalkıp kendi iradesiyle kontrol odasına geçen Helena, Slade'in sakal tıraşı anısını yeniden etkinleştiren Sergei ve Dr. Wilson'ın arkasına oturuyor.

Tek düşündüğü, Bu yanlış, yanlış, bu yanlış, ta ki...

Burada, bu toplantı odasında oturup Kleenex'le kanı sildiği ana kadar.

Helena, Slade'e baktı.

O da Reed'i izliyordu. Reed ise mest olmuş bir tebessümle boşluğa bakıyordu.

"Reed?" dedi Slade.

Adam cevap vermedi.

"Reed, beni duyuyor musun?"

Reed başını hafifçe çevirip Slade'e baktığında kanlar dudaklarına süzülüp masaya damlıyordu.

"Ben öldüm" dedi Reed.

"Biliyorum. Ben de seni kurtarmak için başka bir anıya döndüm..."

"Ve bu gördüğüm en güzel şeydi."

"Ne gördün?" diye sordu Slade.

"Ben..." Reed gördüklerini ifade etmekte zorlandı. "Her şeyi gördüm."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum Reed."

“Hayatımın her anı. Anılarla dolu bir tünelden hızla geçiyordum ve çok güzeldi. Çoktan unuttuğum bir anıyı hatırladım. Nefis bir anıydı. Sanırım benim için ilkti.”

“Neyin ilki?” diye sordu Helena.

“İki yaşındayım, belki üç. Kumsalda birinin kucağında oturuyorum ve yüzünü görmek için arkama dönüp bakamıyorum ama babam olduğunu biliyorum. Tatilimizi yaptığımız Jersey kıyısındaki Cape May’deyiz. Onu göremiyorum ama annemin de arkamda olduğunu biliyorum. Ağabeyim Will ise uzakta, dalgaların arasında sörf yapıyor. Okyanus, güneş kremi ve arkadaki tahta tezgâhta birinin sattığı huni pastanın kokusunu alıyorum.” Şimdi gözyaşları akıyordu. “Hayatım boyunca böyle bir sevgi hissetmedim. Her şey güzeldi. Güvende. Kusursuz bir andı, ta ki...”

“Ne?” diye sordu Slade.

“Ben böyle birine dönüşene kadar.” Reed gözlerini silip Slade’e baktı. “Beni kurtarmamalıydın. Beni geri getirmemeliydin.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“O anı sonsuza dek yaşayabilirdim.”

Barry

Kasım 2007

Her gün bir keşif, her an bir armağandı. Akşam yemeğinde kızının karşısına oturup o gün neler yaptığını dinlerken ondan af diliyordu sanki. Birlikte geçirdikleri zamanın bir anının bile değerini nasıl hafife alabilirdi ki?

Her dakikasını kana kana içiyordu; Barry okuldaki erkekleri sorduğunda Meghan’ın gözlerini nasıl devirdiğini, ziyaret etmek istediği üniversitelerden konuşurken nasıl canlandığı-

nı. Onun yanında aniden ağlamaya başlıyordu ama suçu sigarayı bırakmasına, küçük kızının genç bir kadına dönüşmesini izlemeye atmak kolaydı.

Julia'nın radarlarıysa hâlâ açıktı. Böyle zamanlarda Barry karısının onu, duvara eğik asılmış bir tabloyu inceler gibi izlediğini seziyordu.

Her sabah bilinci ilk yerine geldiğinde yatakta gözlerini açmaya çekiniyor, ikinci şansı bilinmezliğe karışırken kendini Washington Heights'taki tek odalı dairesinde bulacağından korkuyordu.

Ama her defasında Julia'nın yanında uyanıyor, her defasında perdeden süzülen ışığı izliyordu ve o diğer hayatın tek bağı, tamamen unutmaktan memnuniyet duyacağı sahne anılarıydı.

Helena

5 Temmuz 2009

613. gün

Akşam yemeğinden sonra Helena yüzünü yıkayıp yatmaya hazırlanırken kapısının çaldığını duydu ve Slade'i suratı asık, sıkıntılı bir ifadeyle koridorda beklerken buldu.

“Ne oldu?” diye sordu Helena.

“Reed odasında kendini asmış.”

“Aman Tanrım. Ölü anı yüzünden mi?”

“Varsayımda bulunmayalım. Bir bağımlının beyni bizimdekinden farklı bağlanmış. Kim bilir öldüğünde gerçekte ne gördü? Her neyse, bilmen gerektiğini düşündüm. Ama endişelenme. Yarın onu geri getiririm.”

“Geri mi getirirsin?”

“Koltukla. Doğrusunu istersen tekrar ölmeye hiç meraklı değilim. Tahmin edeceğin üzere çok tatsız bir duygu.”

“O hayatına son vermeyi tercih etti” dedi Helena, duygularını kontrol altında tutmaya çalışarak. “Bence bu isteğine saygı duymalıyız.”

“Bana hizmet ettiği dönemde duyamayız.”

Saatler sonra yatağına uzanmış, yattığı yerde dönüp duruyordu.

Düşünceler zihnine doluyor, onlardan kurtulamıyordu.

Slade ona yalan söylemişti.

Onu manipüle etmişti.

Ebeveynleriyle iletişim kurmasını engellemişti.

Hayatını çalmıştı.

Entelektüel yönden ilgisini koltuğun gizemli gücünden daha fazla çeken bir şey olmamasına rağmen bu konuda Slade’e güvenmiyordu. Anıları değiştiriyorlardı. Gerçeği değiştiriyorlardı. Bir adamı ölümden döndürmüşlerdi. Buna rağmen Slade’in takıntılı bir kararlılıkla sınırları zorlamaya devam etmesi, nasıl bir finale ulaşmak istediğini merak ettiriyordu.

Helena yataktan kalkıp pencereye yürüdü ve karartma perdesini açtı.

Dolunay yukarıdan ışığını okyanusa yansıtırken suyun yüzeyi mavi-siyah bir cila sürülmüş gibi parlıyordu ve donmuş zaman kadar sakindi.

Annesini buraya getirip o koltuğa oturtacağı, hafızasında ne kalmışsa eşleştireceği bir gün gelmeyecekti.

Böyle bir şey olmayacaktı. O hayalden vazgeçip gitme vakti gelmişti.

Ama gidemezdi. İkmal gemilerinden birine binmeyi başarsa bile Slade onun gittiğini fark eder etmez, Helena’nın gittiği anıya geri dönüp ona engel olurdu.

Sen daha kaçmadan seni durdurabilir. O fikir daha aklına gelmeden. Şu andan önce.

Yani platformdan gidebilmesinin bir tek yolu vardı.

Barry

Aralık 2007

Barry şimdi işinde daha iyiydi, bunun sebebi kısmen bazı davaları ve şüphelileri hatırlamasıydı ama asıl sebep işine daha fazla önem vermesiydi. Üstleri ona daha iyi bir ücret ödemek ve teftiş masasına almak istiyorlardı ama o reddetmişti. O iyi bir dedektif olmak istiyordu, daha fazlasını değil.

Sigara içmiyor, yalnızca hafta sonları içki içiyordu. Haftanın üç günü koşuyordu ve her cuma akşamı Julia'yı yemeğe çıkartıyordu. Araları mükemmel değildi. Julia şimdi Meghan'ın ölümünün ve evliliklerinin parçalanmasının travmasını yaşamıyordu ama Barry için o olayların aralarındaki bağı nasıl aşındırdığından kaçmanın yolu yoktu. Önceki hayatında Julia'yı unutması çok zamanını almıştı ve şimdi her şeyin yok olduğu zamanın öncesine dönmüş olsa da hislerini lamba düğmesi gibi açıp kapatması mümkün değildi.

Her sabah haberleri izliyor, her pazar gazete okuyordu; hangi adayın başkan olacağı, ekonomik durgunluğun ilk çalkantıları gibi büyük gelişmeleri hatırlamasına rağmen o sevinci yeniden aynı heyecanla hissedemiyordu.

Artık annesini her hafta görüyordu. Annesi altmış altı yaşındaydı ve beş yıl içinde, ölümüne sebep olacak olan glioblastoma beyin tümörünün ilk belirtilerini göstermeye başlayacak-

tı. Altı yıl sonra Barry'yi tanıyamayacak, bir konuşmayı sürdüremeyecek duruma gelecekti ve hastalıktan bir deri bir kemik kalmış halde bakımevinde ölecekti. Barry son dakikalarında onun kemikli elini tutacak, beyninin tahrip olmuş bölgelerinde insan dokunuşunu fark edip edemediğini merak edecekti.

Gariptir ki annesinin nasıl ve ne zaman öleceğini bilmek Barry'ye üzüntü ya da umutsuzluk vermiyordu. Noel'den bir hafta önce annesinin Queens'teki dairesinde otururken o son günler garip derecede uzak geliyordu. Hatta önceden bilmek ödül gibiydi. Babası, Barry on beş yaşındayken aort anevrizmasından aniden ve beklenmedik biçimde ölmüştü. Annesiyle vedalaşmak, onu sevdiğini, kalbinden geçenleri söylemek için önünde yıllar vardı ve bu da ölçüsüz bir rahatlık veriyordu. Son dönemde hayatın aslında sevdiklerimize uzun bir vedadan ibaret olduğunu düşünüyordu.

Bugün Meghan'ı da beraberinde getirmişti. Kendisi pencere kenarında otururken kızıyla annesi satranç oynuyordu ve annesi onu hep heyecanlandıran hoş sesiyle şarkı mırıldanırken Barry dikkatini bir satranç oyununa, bir yoldan gelip geçenlere veriyordu.

Etrafını saran eski teknolojiye ve genellikle aşına olduğu haber başlıklarına rağmen geçmişte yaşıyormuş hissine kapılmıyordu. Yaşadığı an *şimdi* gibiydi. Deneyim zaman algısı üzerinde felsefi bir etki yaratmıştı. Belki de Vince haklıydı. Belki her şey aynı anda gerçekleşiyordu.

"Barry?"

"Efendim anne?"

"Sen ne zaman bu kadar içgözlemsel biri oldun?"

Barry gülümsedi. "Bilmem. Belki kırk yaş beni böyle yaptı."

Annesi bir süre onu inceledi ve dikkatini ancak Meghan hamlesini yaparken satranç tahtasına çevirdi.

Gündüz yaşıyor, gece uyuyordu.

Daha önce gittiği partilere gidiyor, gördüğü filmleri izliyor, çözdüğü davaları çözüyordu.

Önceki hayatına hâkim olan déjà vu hissini, daha önce yaptığına ya da gördüğüne dair o hissi düşünüyordu sürekli.

Ve merak ediyordu; déjà vu aslında hiç gerçekleşmemiş ancak gölgesini gerçekliğin üstüne yansıtan sahte zaman tünellerinin hayali olabilir miydi?

Helena

22 Ekim 2007

Palo Alto'daki nörolojik bilimler binasının rutubetli iç kısımlarındaki eski masasına oturmuş, hafıza ve gerçeklik arasındaki geçişi düşünüyordu.

Havuzda ölmenin acısı hâlâ tazeydi; oksijensiz kalmış ciğerlerindeki yanma, felç olmuş kalbinin dayanılmaz ağırlığı, panik ve korku, planının işe yarayıp yaramayacağına dair duyduğu merak. Sonra belleği yeniden etkinleştirme programı nihayet başladığında ve stimülatörler ateşlendiğinde tam bir zindelik ve rahatlama hissetti. DMT'nin yokluğu, hafızanın yeniden etkinleşmesi deneyimi daha önce binlerce defa izlediğimiz bir filmi yeniden izlemekten farklı değildi. Bu da o filmi yaşamak gibiydi.

Jee-woon karşısında oturmuş, yüzü belirgin bir şekilde görünüyordu. Helena henüz bedeninin kontrolünü ele geçiremediği için adamın bir şey fark edip etmediğini merak etti. Ama zaman zaman bazı kelimeler duyuyordu; aşina olduğu bir konuşmadan parçalar.

"...*Neuron*'da yayınladığınız hafıza betimlemesi hakkındaki makalenizden çok etkilendi."

Kas kontrolü el ve ayak parmaklarının ucunda başladı,

sonra ie doğru yol alıp kollarıyla bacaklarına ulaştı ve sonunda gözlerini kırpıştırıp yutkunabilmeyi başardı. Bedeni yeniden kendisine aitti artık; gençliğine tümüyle geri dönüp kontrolü ele almanın, ona tümüyle sahip olmanın heyecanını yaşıyordu.

Ofisinde etrafına bakındı, duvarlar fare hafızasının yüksek rezonanslı görüntüleriyle doluydu. Bir dakika önce Kuzey California kıyısından iki yüz seksen kilometre uzakta, neredeyse iki yıl ileride, Slade'in petrol platformunun üçüncü katındaki yoksunlaştırma havuzunda ölüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Jee-woon.

İşe yaradı. Tanrım, işe yaradı.

"Evet. Affedersin. Ne diyorduk?"

"Patronum yaptığınız işten çok etkilendi."

"Patronunuzun bir ismi var mı?"

"şey, bu duruma göre değişir."

"Hangi duruma?"

"Bu konuşmanın gidişatına."

Bu konuşmayı ikinci defa yapmak hem son derece normal hem de akıllara durgunluk verecek ölçüde ger ek st yd . Hayatı boyunca sorgusuz sualsiz yaşadığı en garip andı bu ve odaklanması gerekiyordu.

Jee-woon'a bakıp, "Kimi temsil ettiğini bile bilmediğim biriyle neden konuşayım?" diye sordu.

"   nk  Stanford'dan aldığınız fon altı hafta sonra bitiyor." Je-woon deri çantasına uzanıp lacivert bir dosyanın içindeki belgeyi çıkardı; Helena'nın teklifiydi bu.

Jee-woon onu sınırsız fon vaadiyle patronuyla çalışmaya ikna etmek için çabalarken Helena teklifine bakıp, *Onu yaptım. Koltuğumu yaptım ve hayal bile edemeyeceğim kadar güçlü bir şey oldu,* diye düşündü.

"Karmaşık hafızanın kataloglanması ve projeksiyonu için algoritma tasarlamana yardım  olacak bir kodlama ekibi-

ne ihtiyacınız var. İnsan denekler için bir altyapı oluşturmamız gerekiyor."

Uzun süreli, açık, epizodik hafızaların projeksiyonu için üç boyutlu platform.

Yapmıştı onu ve işe yaramıştı.

"Helena?" Jee-woon şimdi, tam bir afet bölgesi gibi görünen masanın üzerinden ona bakıyordu.

"Efendim?"

"Gelip Marcus Slade'le çalışmak ister misiniz?"

Reed'in intihar ettiği gece Helena gizlice laboratuvara gitmiş, Raj'in oradan ayrılmadan önce kurduğu sisteme girip bu anın anısını eşleştirmişti; Jee-woon'un Stanford laboratuvarında yanına gelişini. Dönmeye yetecek güçte nöronal izdüşüm kalmıştı. Daha sonra hafızayı yeniden etkinleştirme sekansını programlamıştı; ilaç karışımını. Sabahın üç buçuğunda da havuza girmişti.

Jee-woon, "Helena? Ne diyorsun?" dedi.

"Bay Slade'le çalışmayı çok isterim."

Jee-woon çantasından bir belge daha çıkartıp ona uzattı.

"Nedir bu?" diye sordu Helena bildiği halde. Artık ölü anı olan şeyi imzaladı.

"İş ve gizlilik sözleşmesi. Pazarlığa kapalı. Eminim finansla ilgili maddelerin cömertçe hazırlandığını fark edeceksiniz."

Barry

Ocak 2008-Mayıs 2010

Hayat artık yine hayata benziyordu, tekdüzelik ve ivme hissi eski etkisine kavuşmaya başlarken günleri hayatını tekrar yaşadığı gerçeğini düşünmeden geçiyordu.

Helena

22 Ekim 2007-Ağustos 2010

Helena nöro bilim binasının ilk katına çıkarken Jee-woon'un parfümünün kokusu hâlâ asansörün içindeydi. Stanford kampüsüne, anakaraya neredeyse iki yıldır ayak basmamıştı. Ağaçlarla çimlerin yeşili onu neredeyse ağlatacaktı. Güneş ışığının titreyen dalların arasından süzülüşü. Çiçeklerin kokusu. Denizde yaşamayan kuşların sesi.

O sonbahar günü güneşli ve sıcaktı. Kapaklı cep telefonunun ekranına bakıp duruyordu çünkü bir yanı hâlâ 22 Ekim 2007'de olduğuna inanmıyordu.

Cipi fakültenin otoparkında bekliyordu. Güneşin ısıttığı koltuğuna yerleşip sırt çantasından anahtarını çıkardı.

Eyaletlerarası otoyolda hızla ilerlerken rüzgâr da viraj denge çubuklarının üzerinden adeta çığlık atarak esiyordu. Petrol platformu gittikçe solan, gri bir rüyaya dönüşürken koltuk, havuz, Slade ve son iki yıl *kendisinin* yaptığı bir şey sayesinde henüz hiç yoklarmış gibiydi.

San Jose'deki evinde valizine kıyafetlerini, annesiyle babasının çerçeveli bir fotoğrafını ve onun için anlamı çok büyük olan altı kitabı yerleştirdi: Andreas Vesalius'un *İnsan Vücudunun Yapısı Üzerine*, Isaac Newton'un *Doğa Felsefesi'nin Matematiksel İlkeleri*, Darwin'in *Türlerin Kökeni* ve iki roman; Camus'den *Yabancı* ve Gabriel García Márquez'den *Yüzyıllık Yalnızlık*.

Bankadaki tasarruf ve vadesiz hesaplarını kapattı; 50.000 dolardan biraz eksikti. 10.000 dolar nakit çekip geri kalan 40.000 doları komisyon hesabına yatırdı. Sonra da inanılmaz derecede ince olan beyaz zarfla birlikte öğle güneşine adım attı.

1 numaralı otobana yaklaştığında cipine benzin almak

için benzincinin önünde durdu. İşlem bittiğinde kredi kartını çöpe atıp aracın üstünü açtı ve direksiyonun başına geçti. Nereye gittiğini bilmiyordu. Dün gece kulede buraya kadarını planlamıştı ve düşünceleri hem sevinç hem de korkuyla yarışıyordu.

Bardak tutucusunun içinde bir bozuk para vardı. Onu havaya fırlatıp sol elinin tersiyle yakaladı.

Tura gelirse güneye gidecekti.

Yazı gelirse kuzeye.

Yol sarp kayalıklarla dolu sahil şeridinde kıvrılarak ilerliyor, deniz yüzlerce metre aşağıda gri pusun içinde kayboluyordu.

Helena sedir ormanlarından geçerken hızlandı.

Sahildeki burunları geçti.

Rüzgârlı düzlükleri aştı.

Zar zor bir isim almış ıssız kasabalardan; dünyanın bir ucundaki küçük yerleşim yerlerinden geçti.

İlk geceyi, San Francisco'nun birkaç saat kuzeyinde, denize bakan bir kayalığın tepesine oturtulmuş Timber Cove adlı baştan aşağı yenilenmiş bir yol kenarı motelinde geçirdi.

Yalnızca otuz iki kilometre uzaktaki bir iç bölgede yapılan şişeden doldurduğu şarabıyla ateşin yanına tek başına oturmuş, güneşin batışını izlerken hayatının nasıl bir noktaya geldiğini düşünüyordu.

Annesiyle babasını aramak için cep telefonunu çıkardı ama tereddüt etti.

Şu anda Marcus Slade, akıllara durgunluk verecek nitelikteki gerçek kapasitesini yalnızca kendisinin bildiğine inandığı koltuk üzerinde çalışmaya başlaması için Helena'nın artık kullanılmayan petrol platformuna varmasını bekliyordu. Gitmediğini anladığında ne yaptığından kuşkulananmakla kalmayıp dünyaya dönecek, onu bulmaya çalış-

şacaktı çünkü Helena olmadan koltuğu yapma ya da yenisinden yapma şansı yoktu.

Helena'ya ulaşmak için annesiyle babasını bile kullanabilirdi.

Helena cep telefonunu yere koyup çizmesinin topuğuyla ezdi.

1 numaralı otobandan kuzeye yönelip yolu biraz uzatarak Lost Coast'ta hep görmek istediği yere doğru yol aldı; Shelter Cove'daki Siyah Kumlu Plaj'a doğru.

Daha sonra da sekoya korusu ve sakin sahil kasabalarından Pasifik Kuzeybatısı'na doğru gitti.

Birkaç gün sonra Vancouver'dan Britanya Kolumbiyası'nın kıyılarının yolunu tuttu. Şehirden kasabaya, kasabadan köye, oradan da bugüne dek gördüğü en güzel ıssız kırsala gitti.

Üç hafta sonra, Kuzey Kanada'nın vahşi bölgelerinden geçerken gece karanlığı çökmek üzereyken fırtınaya yakalandı.

Altına hücum döneminden kalma bir köyün eteklerindeki yol kenarı barının önünde durdu. Ahşap panelli barda bir tabureye yerleşti ve taş ocakta ateş yanıp mevsimin ilk karrı pencere camına çarparken o da birasını içip bölge halkıyla birlikte gevezelik etti.

Yukon'a bağlı Haines Junction köyü bazı yönlerden Slade'in petrol kulesi kadar kuytuydu; Kanada'nın en ücra köşesindeki bu küçük köy, buzullaşmış dağ sıralarının eteklerindeki her daim yeşil yapraklı ormanın içine kurulmuştu. Köydeki herkes onu Marie Iden adıyla tanıyordu; ismini Nobel Ödülü'nü alan ve çalışması sayesinde radyoaktivitenin keşfedildiği ilk kadından, soyadını ise en sevdiği gerilim yazarından ilham almıştı.

Barın üstündeki odada kalıyordu ve hafta sonları bar-

da çalışması karşılığında el altından para alıyordu. Aslında o paraya ihtiyacı yoktu. Piyasanın geleceğine dair bilgisi sayesinde yatırımı önümüzdeki yıllarda milyonlara ulaşacaktı. Ama bir şeylerle meşgul olmak iyiydi ve gelirin belli bir kaynağı olmazsa sorgulanabilirdi.

Odası da sadeydi; içerde bir yatak, bir şifonyer ve Helena'nın gördüğü en تنها otoyola bakan bir pencere vardı. İnsanlarla tanışıyor ama arkadaş olmuyordu. Arada bir gelen yalnızlık hissine tahammül etmesini sağlayacak kadar gezgin de bara ve kasabaya uğruyordu.

Yalnızdı ama bu duygu buranın standardıydı. Haines Junction'ın farklı sınıflardan insanlar için bir kaçış yeri olduğunu anlaması çok uzun sürmedi.

Huzur arayanlar.

Gizlenecek yer arayanlar.

Ve tabii ikisini birden arayanlar.

İşinin zihinsel uyarımını özlüyordu. Laboratuvarda olmayı özlüyordu. Bir hedefinin olmasını özlüyordu. Ortadan kaybolmasının annesiyle babasını kim bilir ne hale getirdiği düşüncesi içini kemiriyordu. Annesi gibi insanlar için çekirdek belleği koruyan hafıza koltuğunu yapmadığı için her günün her saati vicdan azabı duyuyordu.

Bütün bunların çözümünün Slade'i öldürmek olduğu fikri aklından geçti. Ona yaklaşmak kolaydı; Jee-woon'u arayıp teklifi tekrar düşündüğünü söyleyebilirdi. Ama içinde öyle bir istek yoktu. Ne olursa olsun o öyle biri değildi.

Böylece dünyanın bu kuytu köşesinde Slade'e yakalanmadan geçirdiği her günün, yaratma potansiyeline sahip olduğu o şeyden dünyayı koruduğu fikriyle kendini rahatlatıyordu.

İki yıl sonra, Dark Web'den sahte yeterlilik belgesiyle kimlik kartı temin ederek Alaska eyaletindeki Anchorage'a yerleşti ve üniversitede, astlarından birinin dünyanın en

seçkin araştırmacı bilim insanı olduğundan habersiz iyi bir adam olan bir nöroloji uzmanının araştırma görevlisi olmak için başvurdu. Günlerini Alzheimer hastalarıyla görüşerek ve hastalığın zalimce kişiliksizleştirme düzeyine ilerlediği haftalar ve aylar boyunca daha da bozulan hafızalarını kaydederek geçirdi. Öyle çığır açıcı bir şey değildi yaptığı ama en azından bilgisini, tutkuyla bağlı olduğu bir alana aktarıyordu. Yukon'daki sıkıntılı ve amaçsız geçen günleri onu depresyonun eşiğine getirmişti.

Bazı günler, yavaş yavaş kendilerini ve onları tanımlayan anılarını kaybetmeye başlayan insanların hafızalarını yakalayıp korumaya yarayan MEG mikroskobuyla yeniden etkinleştirme aparatını umutsuzca yapma isteği dolduruyordu içini. Ama risk çok büyüktü. Slade'in gözünü açabilirdi ya da başka biri, tıpkı kendisinin yaptığı gibi hafızayı yeniden etkinleştirmekten yanlışlıkla hafızanın yolculuk etmesine sebep olabilirdi. Böylesine güçlü bir teknoloji konusunda insanlara güven olmazdı; atomun parçalanmasının atom bombasına dönüşmesi gibi. Hafızayı, dolayısıyla gerçekliği değiştirme becerisi de en az o kadar tehlikeli olurdu, üstelik baştan çıkartıcıydı. Peki şimdi kendisi de geçmişini değiştirmiyor muydu? Hem de ilk fırsatta.

Ama koltuk yapılmamıştı, kendisi ortadan kaybolmuştu ve mezara kadar kendine saklayacağı bilgiden başka hafızayı ve zamanı tehdit eden bir şey yoktu.

Kendini öldürmek de birden fazla defalar aklına gelmişti. Slade'in onu bulup kendisiyle işbirliği yapmaya zorlamasına karşı en garanti tedbir bu olabilirdi. O günün gelmesi ihtimaline karşı potasyum klorür tableti bile hazırlamıştı.

Boynundaki kolyenin içine sakladığı tableti yanından ayırmıyordu.

Helena girişin yanındaki ziyaretçi bölümüne arabasını

park etti ve bunaltıcı ağustos sıcağına adım attı. Etraf bakımlıydı. Çardaklar, su öğeleri ve piknik alanları vardı. Babası böyle bir yerin masraflarını nasıl ödüyordu kim bilir?

Danışmada kontrolden geçip ismini ziyaretçi formuna kaydettirdi. Yönetici sürücü ehliyetinin fotokopisini çekerken Helena gergin bir halde etrafına baktı.

Bu yeni zaman tüneline geleli üç yıl olmuştu. Slade'in petrol platformunda birlikte geçirdikleri zamana dair sahte anısının onu bulması, 6 Temmuz 2009'un sabah erken saatlerinde, Helena'nın yoksunlaştırma havuzunda ölüp Jee-woon'un Stanford'daki laboratuvara geldiği günün anısıyla aynı ana (önceki zaman tüneline) denk geliyordu.

Slade bu zamana kadar onu aramaya başlamadıysa şimdi başlayacaktı. Helena'nın buraya gelmesi durumunda kendisini haberdar etmesi için birine para vermiş olma ihtimali yüksekti.

Gerçekten de gelmişti işte.

Ama bu riskin farkında olmadan gelmemişti.

Slade ya da adamlarından biri izini sürerse baş etmeye hazırdı.

Elini uzatıp boynundaki madalyonu kavradı.

"Al bakalım tatlım." Yönetici ziyaretçi kartını Helena'ya uzattı. "Dorothy'nin oda numarası 117, koridorun sonunda. Seni içeri alacağım."

Helena, Hafıza Bakımı bölümünün kapısının yavaşça açılmasını bekledi.

Temizlik ürünleri, idrar ve kafeterya yemeklerinin birbirine karışan kokusu Helena'ya yirmi yıl önce, en son büyükbabasının hayatının son dönemlerinde adım attığı yetişkin bakımevinini anımsattı.

Helena, kullandıkları ağır ilaçların etkisiyle sersemlemiş hastaların, bir doğa programının gösterildiği televizyonun etrafında oturduğu ortak alanı geçti.

Helena, aralık olan 117 numaralı odanın kapısını tümüyle açtı.

Kendi hesabına göre annesini görmeyeli beş yıl olmuştu.

Dorothy, bacaklarını örten battaniyesiyle tekerlekli sandalyeye oturmuş, pencereden Rocky Dağları'nın eteklerini izliyordu. Helena'yı yandan görmüş olmalıydı, çünkü başını hafifçe kapıya doğru çevirmişti.

Helena gülümsedi.

"Merhaba."

Annesi gözlerini kırpmıyormadan baktı.

Onu tanıdığına dair bir belirti göstermedi.

"İçeri girmemde sakınca var mı?"

Helena, annesinin başını öne eğmesini onay olarak kabul ederek içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Odanı çok beğendim" dedi Helena. Sesi kısılmış televizyon haber kanalını gösteriyordu. Fotoğraflar *her yerdeydi*. Annesiyle babasının gençliğinden, daha iyi oldukları dönemden. Kendisinin bebeklik, çocukluk döneminden, on altı yaşına yeni girip sürücü ehliyetini aldığı gün Chevy Silverado'larının direksiyonun başındaki fotoğrafları.

Babasının yaptığı CaringBridge sayfasına göre Dorothy'yi geçen Noel'den sonra, ocağı açık unutup neredeyse mutfağın yanmasına sebep olunca hafıza bakım evine yatırmışlardı.

Helena, pencerenin yanındaki küçük, yuvarlak masada annesinin yanı başına oturdu. Vazonun etrafında yapraklardan ve taç yapraklarından bir tabaka oluşacak kadar eski bir buket vardı.

Annesi bir kuş kadar narindi ve yüzüne vuran sabah güneşi kâğıt kadar ince görünmesine sebep oluyordu. Daha altmış beş yaşında olmasına rağmen çok daha yaşlı görünüyordu. Kır saçları iyice incelmışti. Yaşlılık lekeleri, hâlâ gözle görülür ölçüde kadınsı ve zarif ellerini kaplamıştı.

"Ben Helena. Senin kızın."

Annesi ona şüpheli gözlerle baktı.

“Dağ manzaran harika.”

“Nance’i gördün mü?” diye sordu annesi. Başka biriydi sanki konuşan; kelimeler ağzından yavaş ve belirgin bir çabayla çıkıyordu. Nancy, Dorothy’nin ablasıydı. Kırk yıl önce doğum yaparken ölmüştü, Helena daha doğmadan.

“Görmedim” dedi Helena. “Bir süre önce onu kaybettik.”

Annesi pencereden dışarı baktı. Düzlükler ve dağ eteklerinde hava açık görünse de uzaklarda kara bulutlar yüksek tepelerin çevresinde birikmeye başlamıştı. Helena, bu hastalığın hafıza yolculuğunun sadist, şizofrenik bir şekli olduğunu düşündü. Kurbanlarını yaşamlarının bir ucundan diğerine fırlatıp onları geçmişte yaşadıklarına inandırıyor. Zaman içinde başıboş gezinmelerine sebep oluyordu.

“Uzun süredir seni görmeye gelemediğim için özür dilerim” dedi Helena. “İstemediğimden değil, babamla seni her gün düşünüyorum. Ama şu son birkaç yıl... gerçekten çok zordu. Bunu söyleyebileceğim tek kişi sensin ama bana hafıza koltuğunu yapmam için bir şans tanındı. Sanırım daha önce bundan bahsetmiştim. Onu senin için yapmak istedim. Anılarını korumak için. Dünyayı değiştireceğimi sandım. Hayal ettiğim her şeyi elde ettiğimi sandım. Ama başarısız oldum. Seni ve bu... lanet olası hastalıktan kendini kısmen kurtarmak için benim koltuğumdan faydalanabilecek olan herkesi hüsrana uğrattım.” Helena gözyaşlarını sildi. Annesinin dinleyip dinlemediğini bilmiyordu. Belki önemi de yoktu. “Ben dünyaya korkunç bir şey getirdim anne. Amacım bu değildi ama yaptım ve şimdi hayatımın geri kalanını gizlenerek geçiriyorum. Buraya gelmemeliydim ama... seni son defa görmeliydim. Sana söylediklerimi...”

“Bugün dağlarda fırtına var” dedi Dorothy, kara bulutları izlemeye devam ederken.

Helena derin, titrek bir nefes aldı. “Öyle görünüyor, değil mi?”

"Ailemle birlikte o dağlarda Lost Lake denen yere yürüyüş yapardım."

"Hatırlıyorum. Ben de seninle birlikteydin anne."

"Buz gibi suda yüzer, sıcak kayalara uzanırdık. Gökyüzü o kadar maviydi ki mora çalardı. Çayırlar kır çiçekleriyle doluydu. Üzerinden çok uzun zaman geçmemiş gibi."

Sessizlik içinde oturdular.

Longs Zirvesi'nin ucunda şimşekler çakıyordu.

Gök gürültüsü buradan duyulamayacak kadar uzaktaydı.

Helena, babasının ne sıklıkta ziyarete geldiğini merak etti. Onun için kim bilir ne kadar zordu. Onu yeniden görebilmek için neler vermezdi.

Helena bütün fotoğrafları getirip acele etmeden her birini annesine gösterdi, yüzlerini işaret edip isimlerini söyledi, kendi anılarından bazı anları hatırladı. Annesinin en özel ve önemli bulduğunu düşündüğü anıları seçti ve başka biri için böyle bir tercih yapmanın fazla özel olacağını fark etti. Kendi anılarını paylaşabilirdi, o kadar.

Sonra çok garip bir şey oldu.

Dorothy ona baktı ve bir an için bakışları net, şeffaf ve ateşli bir ifadeye büründü; Helena'nın bu zamana dek tanıdığı kadın bir şekilde unutkanlığın üstesinden gelmiş, bir an için de olsa kızını görebilmek için nöral yolları yıkmıştı.

"Seninle her zaman gurur duydum ben" dedi annesi.

"Öyle mi?"

"Sen yaptığım en iyi şeysin."

Helena gözünden yaşlar akarken kollarını annesinin gövdesine doladı.

"Seni kurtaramadığım için özür dilerim anne."

Ama geri çekildiğinde o şeffaflık anı son bulmuştu.

Bir yabancıнын gözlerine bakıyordu şimdi.

Barry

Haziran 2010-6 Kasım 2018

Bir sabah uyandığında Meghan'ın lise mezuniyet günü gelmişti.

Meghan okulu ikincilikle bitiriyordu; harika bir konuşma yaptı.

Barry ağladı.

Ve sonbahar geldiğinde yalnızca o, Julia ve sessiz bir ev vardı.

Bir gece yatakta Julia ona dönüp, "Hayatının geri kalanını bu şekilde mi geçirmek istiyorsun?" diye sordu.

Barry ona ne diyeceğini bilemedi. Geçistirecek bir söz bulmalıydı. Aslında biliyordu. Julia'yla evliliğinin bitmesinden Meghan'ın ölümünü sorumlu tutmuştu hep. Onu ve Julia'yı bir arada tutan aileleriydi, yani *üçü*. Meghan öldüğünde o bağ bir yıl içinde çözülmüştü.

Ama şimdi ilişkilerinin başından beri bitmeye mahkûm olduğunu anlıyordu. Evliliklerindeki ikinci yolculuğu daha yavaş, daha az dramatik bir sona erişmişti; şimdi Meghan büyüyüp aralarından çekilerek kendine bir yaşam kuruyordu.

Yani evet, biliyordu. Yalnızca söylemek istemiyordu.

Bu ilişki belli bir süre devam edebilirdi, daha fazla değil.

Annesi tam hatırladığı gibi öldü.

Barry geldiğinde Meghan çoktan bara gelmiş, martinisini yudumlayıp biriyle mesajlaşıyordu. Bir an için onu tanıyamadı, çünkü şık bir Manhattan barında akşam kokteylini yudumlayan güzel kadınlardan birine dönüşmüştü.

"Merhaba Megs."

Meghan telefonunu yüzüstü koyup tabureden indi ve ona

her zamankinden daha sıkı sarılıp kendine çekerek bırakmadı.

“Nasılsın?” diye sordu.

“İyi, iyiyim.”

“Emin misin?”

“Evet.”

Barry bar taburesine oturup küçük bir tabak dolusu lime eşliğinde San Pellegrino söylerken Meghan onu inceledi.

“İşler nasıl?” diye sordu Barry. Meghan, sosyal bir organizasyonda kâr amacı gütmeyen bir işte çalışıyordu.

“İnanılmaz yoğun ve harika ama işten konuşmak istemiyorum.”

“Seninle gurur duyduğumu biliyorsun, değil mi?”

“Evet, beni her gördüğünde söylüyorsun. Bak, senden bir şey isteyeceğim.”

“Tamam.” Barry lime’lı mineral suyunu yudumladı.

“Ne zamandır mutsuzsunuz?”

“Bilmem. Bir süredir. Birkaç yıldır sanırım.”

“Annemle benim için mi evli kaldınız?”

“Hayır.”

“Yemin eder misin?”

“Ederim. Ben yürümesini istedim. Annenin de istediğini biliyorum. Bazen bir ilişkiyi sonlandırmaya karar vermek biraz zaman alıyor. Mutsuz olduğumuzu görmememize katkı sağlamış olabilirsin ama evli kalmamızın sebebi *asla* sen değildin.”

“Ağlandın mı?”

“Hayır.”

“Palavra.”

Kızı bu konuda iyiydi. Barry bir saat önce avukatının ofisinde boşanma evraklarını imzalamıştı ve beklenmedik bir durum olmazsa yargıç bir ay içinde boşanma ilamını onaylayacaktı.

Buraya kadar uzun bir yürüyüş yaparak gelmişti ve evet,

yolun büyük kısmında ağlamıştı. New York'un iyi yanlarından biri de buydu; işin içine kan bulaşmadığı sürece kimse kimsenin duygusal durumuyla ilgilenmiyordu. Günün ortasında kaldırımda ağlamak, gecenin bir yarısı yatağında ağlamaktan daha az mahrem değildi. Belki kimse umursamadığı içindi. Belki de burası acımasız bir şehirdi ve herkes bir iki defa bu yoldan geçmişti.

"Max nasıl?" diye sordu Barry.

"Max gitti."

"Ne oldu?"

"Duvardaki yazıyı gördü."

"Ne yazısı?"

"Meghan işkoliğin tekidir' yazısını."

Barry bir mineral suyu daha söyledi.

"Gerçekten iyi görünüyorsun baba."

"Öyle mi?"

"Evet. Korkunç randevu hikâyelerini dinlemek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de onları yaşamak için sabırsızlanıyorum."

Meghan kahkaha attı ve ağzının hareket etmesiyle Barry bir an için de olsa onun yüzündeki küçük kıvrımı gördü.

"Pazar günü doğum günün" dedi.

"Biliyorum."

"Annenle birlikte seni kahvaltıya götürmek istiyoruz."

"Sence garip olmaz mı?"

"Olur ama sen de kabul edersen biz istiyoruz. Aramızda sorun olsun istemiyoruz."

"Ben isterim" dedi Meghan.

"Öyle mi?"

"Evet. Ben de sorun olsun istemiyorum."

Barry, Meghan'la içeceklerini bitirdikten sonra şehirdeki en sevdiği pizzacıya gitti; kendi bölgesinden çok uzak olma-

yan küçük bir Upper West Side dükkânıydı burası. Işıklan-
dırması kötü, oturma alanıysa yoktu. Restoranı boylu boyun-
ca çevreleyen tezgâhta herkes, kocaman dilimlerin konduğu
yağlı kâğıt tabaklarıyla aşırı terli meşrubat bardaklarını el-
de tutarak ayakta yiyordu.

Gürültülü, kusursuz bir cuma akşamıydı.

Aslında içmeyi düşünüyordu ama boşanma evraklarını
imzaladıktan sonra içmenin fazla patetik görüneceğine ka-
rar vererek onun yerine arabasına yöneldi. Mutlu, duygusal
ve hayatta olmanın verdiği bütünüyle gizemli hisle şehrin so-
kaklarında dolandı. Julia'nın iyi olduğunu ümit etti. Evrak-
ları imzaladıktan sonra ona mesaj yazmıştı. Arkadaş kalabi-
leceklerine sevindiğini ve her zaman onun yanında olacağını
yazmıştı.

Trafikte otururken cevap gelip gelmediğini görmek için
cep telefonuna baktı.

Julia ona mesaj yazmıştı.

Ben de senin yanında olacağım. Bu hiç değişmeyecek.

Barry daha önce yüreğinin böyle kabardığını hatırlamı-
yordu.

Ön camdan ileriye baktı. Yeşil yanmasına rağmen trafik
hâlâ ilerlemiyordu. Polisler araçları başka yola yönlendiri-
yordu.

Pencere camını indirip en yakındaki polise seslendi, "Ne-
ler oluyor?"

Adam ona ilerlemesini işaret etti.

Barry tepe ışığıyla sireni açtı. Böylece devriye polisinin
dikkatini çekebildi. Polis yanına koşup özür diledi. "Affeder-
siniz, yolu kapatmamız istendi. Biraz karmaşık bir durum
söz konusu."

"Ne oldu?"

“İlerideki blokta bir kadın binadan atladı.”

“Hangisinden?”

“Şuradaki gökdelenden.”

Barry, cam ve çelik tepeli beyaz art deco kuleye baktığında midesinin kasıldığını hissetti.

“Kaçınıcı kat?” diye sordu.

“Anlamadım?”

“Kadın kaçınıcı kattan atladı?”

Bir ambulans ışıklarını yakmış, tiz siren sesi eşliğinde ilerideki kavşağa doğru hızla gidiyordu.

“Kırk bir. Yine bir SAS intiharı gibi görünüyor.”

Barry aracını kenara çekip indi. Koşarak gidip olay yerini güvenlik çemberine alan polise kimliğini gösterdi.

Tepesi belirgin şekilde ezilmiş olan siyah bir Lincoln Town Car’ın etrafında toplanan polis, acil yardım ekibi ve itfaiyecilere yaklaştığında yavaşladı.

Yanlarından geçti ve yüz yirmi metre düşüşün insan bedenini üzerinde yapacağı müthiş tahribata kendini hazırladı ama Ann Voss Peters çok huzurlu görünüyordu. Dışarıdan görülebilen tek hasar, kulaklarıyla ağzından hafifçe süzülen kandı. Sırtüstü düşmüştü ve şu haliyle limuzinin ezilmiş tepesi onu adeta kucaklamıştı. Bacakları bilek kısmında üst üste binmişti ve sol kolu göğsünün üzerinden yüzüne doğru düşmüştü, öylece uyuyordu sanki.

Gökten bir melek düşmüştü.

Unuttuğundan değildi. Hafıza Otel, yoksunlaştırma havuzunda ölümü, Meghan’ın öldüğü geceye geri dönüşü her zaman oradaydı, farkındalığın köşesinde; griye dönüşen bir yığın anı.

Ama şu son on bir yılın da rüyaya benzer bir niteliği vardı. Yaşamın detaylarına kapılmıştı ve kopartıldığı hayatla arasında somut bir bağ kalmamıştı; olanları bilincin ve hafı-

zanın en derin kuytularına göndermek çok kolaydı.

Ama şimdi kızının yirmi altıncı doğum gününün sabahında Julia ve Meghan'la birlikte Hudson Nehri'nin kıyısında ki kafede otururken bu anı yaşamanın kör edici farkındalığını ikinci defa hissediyordu. Bütün anılar su gibi berrak bir akıntıyla ona geri geliyordu. O ve Julia buraya çok da uzak olmayan bir yerde oturmuş, bugün hayatta olsa Meghan'ın neler yapıyor olacağını düşünüyorlardı. Barry onun avukat olacağını söylemişti. Birlikte gülmüş, Barry'nin arabasını garaj kapısına sürdüğü zamanı, ardından da Hudson kıyısında ki aile tatiline dair anılarını konuşmuşlardı.

Şimdi kızı karşısında oturuyordu ve uzun zamandır ilk defa Barry onun varlığı karşısında şaşkına dönmüştü. Onun var olduğuna inanamıyordu. Anısına döndüğü ve her anın bir hediye olduğunu düşündüğü ilk günlerdeki kadar güçlü bir duyguydu bu.

Barry, sabaha karşı üçte, dairesindeki bir darbe sesine irkilerek uyandı. Yatakta dönüp uyku mahmuru haliyle tökezleyerek odasından çıktı. Köpeği Jim-Bob kapıda şiddetle havlıyordu.

Gözetleme deliğinden baktığında tamamen uyandı; Julia koridorun loş ışığında bekliyordu. Barry kilidi açıp zinciri çıkardı ve kapıyı ardına kadar açtı. Julia'nın gözleri ağlamaktan şişmiş, saçları başı dağılmıştı ve pijamasının üstüne giydiği paltosunun omuzları karla kaplıydı.

"Aradım ama telefonun kapalı" dedi.

"Ne oldu?"

"İçeri gelebilir miyim?"

Barry geri çekilince Julia gözlerinde çıldırmış gibi bir ifadeyle içeri girdi. Barry onu nazikçe kolundan tutup kanepeye götürdü.

"Beni korkutuyorsun Jules. Ne oldu?"

Julia titreyerek ona baktı. "Sahte Anı Sendromu'nu duy-
dun mu?"

"Evet, neden?"

"Sanırım bende var."

Barry'nin midesi kasıldı. "Nasıl anladın?"

"Bir saat önce şiddetli bir baş ağrısı ve aklımda başka bir hayatın anılarıyla uyandım. Gri, cansız anılar." Julia'nın gözleri doldu. "Meghan lisedeyken trafik kazasında ölmüş. Ondan bir yıl sonra da biz boşanmışız. Ben Anthony adında bir adamla evlenmişim. Hepsi çok gerçekçiydi. Gerçekten yaşamışım gibi. Dün seninle nehir kıyısındaki kafede kahvaltı etmişim ama Meghan yanımızda değil. On bir yıl önce ölmüş çünkü. Bu gece ise yatağымda yalnız uyandım, Anthony yanımda değildi. Sonra dün sen ve Meghan'la öğle yemeği yediğimizi, Meghan'ın hayatta olduğunu hatırladım." Julia'nın elleri tir tir titriyordu. "Hangisi gerçek Barry? Bu anıların hangisi gerçek?" Şimdi hıçkırıklara boğulmuştu. "Kızımız hayatta mı?"

"Evet."

"Ama seninle morga gittiğimizi hatırlıyorum. Onun o parçalanmış vücudunu gördüm. Ölmüştü. Dün olmuş gibi hatırlıyorum. Beni dışarı taşımak zorunda kaldılar. Çığlık atıyordum. Hatırlıyorsun, değil mi? Bu yaşandı mı? Onun öldüğünü hatırlıyor musun?"

Barry boxer şortuyla kanepede otururken içine korkunç bir his doldu. Ann Voss Peters üç akşam önce Poe Binası'ndan atlamıştı. Dün Meghan ve Julia'yla kahvaltı etmişti. Bu demek oluyordu ki bu gece kızını son defa gördüğü anısına gönderildiği geceydi. Bu ana gelince Julia'nın Meghan'ın öldüğü o donuk zaman tüneline dair bütün anıları canlanmıştı.

"Barry, ben aklımı mı kaçıırıyorum?"

Ve o an Barry'nin kafasına dank etti: Julia bu anıları hatırlıyorsa Meghan da hatırlıyordu.

Julia'ya baktı. "Gitmeliyiz."

"Neden?"

Barry ayağa fırladı. "Hemen."

"Barry..."

"Dinle beni, sen aklını kaçırmıyorsun. Deli değilsin."

"Sen de onun öldüğünü hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Sana her şeyi anlatacağıma söz veriyorum ama şimdi Meghan'ın yanına gitmeliyiz."

"Neden?"

"Çünkü o da senin şu an yaşadığını yaşıyor. Kendi ölümünü hatırlıyor."

Barry, kar fırtınasında West Side Otoyolu'nu tercih edip Washington Heights ve Manhattan'ın kuzey kısmından güneye doğru ilerliyordu.

Julia telefonunu kulağına tutmuş, "Meghan, lütfen mesajımı aldığında beni ara. Senin için endişeleniyorum. Babanla birlikte yanına geliyoruz" diyordu. Orta konsolun üstünden Barry'ye baktı. "Uyuyor olmalı. Saat gece yarısı."

Aşağı Manhattan'ın boş sokaklarından ilerleyip pürüzsüz zeminde kayan lastiklerle adayı boydan boya geçerek NoHo'ya vardılar.

Barry, Meghan'ın yaşadığı binanın önünde durdu ve lapa lapa yağın altında arabadan indiler.

Girişte, Barry Meghan'ın dairesinin zilini beş defa çaldı ama cevap veren olmadı.

Julia'ya döndü. "Anahtarın var mı?"

"Yok."

Barry diğer dairelerin zilini çalmaya başladı ve sonunda biri kapıyı açtı.

Meghan'ın yaşadığı daire savaş öncesinden kalma, üstün-

körü yapılmış gibi görünen asansörsüz bir binadaydı. Barry ve Julia loş merdivenlerden altı kat çıkıp en üst kata vardılar ve loş ışıkla aydınlatılmış koridoru koşarak geçtiler. J Dairesi en sondaydı; Meghan'ın bisikleti yangın çıkışı penceresine yaslanmıştı.

Barry kapıyı yumruklamaya başladı. Cevap veren olmadı. Bir adım geri gidip sağ bacağını kaldırdı ve kapıyı tekmeledi. Bacağında şiddetli bir ağrı hissetmesine rağmen kapı yalnızca biraz sarsılmakla kaldı.

Barry tekrar tekmeledi, bu defa daha sert bir tekmeydi.

Kapı açıldı ve karanlık daireye daldılar.

"Meghan!" Barry elini duvarda gezdirip düğmeye dokundu ve lamba küçük stüdyo daireyi aydınlattı. Sağ taraftaki yatak boştu. Solda küçük bir mutfak vardı ve kısa koridor da banyoya gidiyordu.

Barry banyoya girmek üzereyken Julia kızının ismini haykırarak ondan önce davrandı.

Banyoya girdiğinde dizlerinin üstüne çöküp, "Tatlım, aman Tanrım. Ben buradayım" dedi.

Barry içeri girdiğinde kalbi neredeyse yerinden çıkacaktı. Meghan linolyum döşemenin üstünde yatıyordu. Yanı başına çöken Julia kızının kafasını okşuyordu. Meghan'ın gözleri açıktı ve Barry bir an için onun öldüğünü sandı.

Meghan gözlerini kırptırdı.

Barry Meghan'ın sağ kolunu dikkatlice kaldırıp radial arterinden nabzını ölçtü. Güçlüydü, hatta fazla güçlüydü ve çok da hızlıydı. Kızı, saatte yüz kilometre hızla giden iki tonluk bir şeyin altında kalma travmasını, bilincinin durduğu anı, sonrasında gelen şeyi hatırlamış olabilir miydi? İnsanın kendi ölümünü hatırlaması nasıl bir şey olabilirdi? İnsanın var olmadığı anı hatırlaması nasıl bir şeydi? Karaltı mı? Hiçlik mi? İmkânsızlık gibi, bir şeyi sıfıra bölmek gibi bir şeydi bu.

"Meghan" dedi Barry usulca, "beni duyabiliyor musun?"

Meghan kıpırdandı, şimdi ona bakıyordu ve gözleri, onu gerçekten görüyormuş gibi bir ifadeyle dolmuştu.

“Baba?”

“Annenle ben buradayız tatlım.”

“Neredeyim ben?”

“Dairende, banyonun zemininde uzanıyorsun.”

“Öldüm mü?”

“Hayır, tabii ki ölmedin.”

“Böyle bir şey hatırlıyorum. Daha önce hatırlamadığım bir şey. On beş yaşındayım, arkadaşlarımı görmeye Dairy Queen’e gidiyorum. Telefonda konuşuyorum ve dalgınlıkla karşıya geçiyorum. Bir arabanın motor sesini duyuyorum. Dönüp baktığımda yaklaşan farları görüyorum. Arabanın bana çarptığını, sırtüstü yattığımı, nasıl bir aptallık yaptığımı düşündüğümü hatırlıyorum. Canım fazla yanmıyor ama kıpırdamıyorum ve her şey kararmaya başlıyor. Göremiyorum ve neyin yaklaştığını anlıyorum. Her şeyin sonu olduğunu anlıyorum. Ölmediğimden emin misin?”

“Benim ve annenin yanındasın” dedi Barry. “Kesinlikle hayattasın.”

Meghan’ın gözleri, veriyi işleyen bilgisayar misali ileri geri hareket etti.

“Neyin gerçek olduğunu bilmiyorum” dedi.

“Sen gerçeksin. Ben de gerçeğim. Şu an gerçek.” Ama Barry bunları söylerken bile emin olamıyordu. Barry eski karısına baktığında, gözlerine Meghan’ın ölümünün kapkara ağırlığı çöken eski Julia’yı gördü.

“Hangi anı sana daha gerçek geliyor?” diye sordu Barry, Julia’ya.

“İkisi de aynı” dedi Julia. “Yalnızca kızımın hayatta olduğu dünyayla uyumlu yaşıyorum. Tanrı’ya şükür. Ama sanki iki hayat da başımdan geçmiş gibi hissediyorum. Bize ne oluyor?”

Barry derin bir iç geçirdi ve duş kapısına yaslandı.

“Şeyde... Bunu nasıl adlandıracağımı bile bilmiyorum... Meghan’ın öldüğü geçmiş hayatta bir Sahte Anı Sendromu vakasını araştırıyordum. Akıl almaz şeyler oldu. Bir gece, yani tam olarak bu gece garip bir otel buldum. İçkime ilaç konmuştu ve uyandığımda kendimi bir koltuğa bağlanmış halde buldum. Tanımadığım bir adam, Meghan’ın öldüğü geceyi anlatmazsam beni öldürmekle tehdit etti.”

“Neden?”

“Hiçbir fikrim yok. Adını bile bilmiyorum. Sonra beni bir yoksunlaştırma havuzuna koydular. Adam beni felç edip kalbimi durdurdu. Ölürken önceden adama anlattığım anılara dair çarpıcı görüntüler gözümün önüne geldi. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama elli yaşındaki bilincim... otuz dokuz yaşındaki bedenime *döndü*.”

Julia’nın gözleri kocaman oldu; Meghan doğruldu.

Barry, “Delilik gibi görünüyor ama Meghan’ın öldüğü geceye dönmüştüm” diyerek kızına baktı. “Kapıdan yeni çıkmıştın. Peşinden koştum ve karşıya geçip hızla gelen Mustang’in altında kalmana saniyeler kala sana yetiştim. Hatırlıyor musun?”

“Sanırım. Garip bir duygusallık içindeydin.”

“Onu kurtardın” dedi Julia.

“Bunun bir rüya olduğunu ya da her an benden geri alınacak garip bir deney olduğunu düşünüp durdum. Ama günler, sonra aylar ve yıllar geçip gitti. Ve ben... hayatımızın akışına kendimi bıraktım. Her şey o kadar normaldi ki bir süre sonra başıma gelenleri bile düşünmez oldum. Üç gün öncesine kadar.”

“Üç gün önce ne oldu?” diye sordu Meghan.

“O kadın Yukarı Batı Yakası’ndaki binadan kendini attı, beni sahte anı vakasıyla ilgili yola sokan olay buydu. Uzun bir rüyadan uyanmış gibiydim. Ömür boyu süren bir rüyadan. Bu gece diğer hayatıma gönderildiğim geceydi.”

Julia’nın yüzündeki ifade kuşku muydu, şok muydu, anlamadı.

Meghan'ın gözleri donuklaştı. "Benim ölmüş olmam lazım."

Barry, Meghan'ın saçını, tıpkı küçüklüğünde yaptığı gibi kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Hayır, olman gereken yerdesin. Hayattasın. Gerçek olan da bu."

Barry o sabah işe gitmedi; bunun tek sebebi, evine sabahın yedisinde dönmüş olması değildi. Meghan'ın ölümüne dair anıları dün gece iş arkadaşlarının da hatırlamış olmasından korkuyordu; kızının hayatta olmadığı on bir yıllık sahte anı süreci.

Uyandığında telefonu, rehber listesinin yarısından gelen bildirimlerle öttü; cevapsız aramalar ve sesli mesajlar, Meghan'la ilgili telaşlı mesajlar. Barry hiçbirine cevap vermedi. Önce Meghan ve Julia'yla konuşmalıydı. İnsanlara aynı hikâyeyi anlatmaları gerekiyordu, nasıl bir hikâye olacaktı, o da meçhuldü zaten.

Kızı ve karısıyla buluşmak üzere Meghan'ın evinin köşesindeki NoHo bara girdi ve onları, ocağın sıcaklığını hissedip ızgarada pişen yiyeceklerin cızırtısıyla tencere tavaların taktırtısını duyabilecekleri kadar mutfağa yakın olan bir köşemasasında buldu.

Barry, Meghan'ın yanına oturup paltosunu oturağa bıraktı.

Travma sonrası stres bozukluğu yaşayan Meghan bitkin, korkmuş görünüyordu.

Julia da ondan daha iyi durumda değildi.

"Nasılsın Megs?" diye sordu Barry ama kızı, duvar kadar boş bir ifadeyle ona öylece bakıyordu.

Barry bu kez Julia'ya baktı. "Anthony'yle konuştun mu?"

"Onu aradım ama ulaşamadım."

"Sen iyi misin?"

Julia donuk bir halde titreşen gözleriyle başını iki yana salladı. "Ama bugün önemli olan ben değilim."

Yemek ve içki söylediler.

“İnsanlara ne söyleyeceğiz?” diye sordu Julia. “Bugün bir düzineden fazla insan aradı.”

“Beni de öyle” dedi Barry. “Şimdilik bunun SAS olduğunu söyleyelim. En azından SAS’ın ne olduğunu duymuş olabilirler.”

“İnsanlara sana ne olduğunu söylememiz gerekmez mi Barry?” diye sordu Julia. “Şu garip oteli, koltuğu ve son on bir yılı yeniden yaşadığını.”

Barry, Meghan’ın öldüğü güne döndüğü gece aldığı uyarıyı hatırladı.

Kimseye anlatma. Ne karına ne kızına. Hiç kimseye.

“Bunu bilmek aslında tehlikeli” dedi Barry. “Hepsini kendimize saklamalıyız. Normal hayatınıza devam etmeye çalışın.”

“Nasıl?” diye sordu Meghan, çökmüş bir sesle. “Bundan sonra hayatıma nasıl bakacağımı bilmiyorum.”

“Başta her şey garip gelecek” dedi Barry, “ama rutin varoluşumuza geri döneceğiz. Türümüze dair bir şey söylemezsek uyum sağlamış oluruz, değil mi?”

Bir garson biraz ileride içki tepsisini düşürdü.

Meghan’ın burnu kanamaya başladı.

Barry de gözlerinin arkasında bir ağrı hissetti ve karşısında oturan Julia’nın da benzer şeyler yaşadığını hissetti.

Bar sessizliğe gömüldü, kimse konuşmuyordu, herkes donmuş halde masada oturuyordu.

Tek ses, hoparlörden gelen müzik ve televizyonun uğultusuydu.

Meghan’ın elleri titriyordu.

Julia’ninkiler de.

Barry’ninkiler de.

Barın üstündeki televizyonda haber sunucusu kameraya bakıyor, kanlar yüzüne akarken söyleyecek doğru kelimeleri arıyordu. “Ben, şey... dürüst olacağım, ne olduğunu hiç bilmiyorum. Ama bir şey olduğu kesin.”

Daha sonra ekranda Central Park'ın güney tarafını gözler önüne seren canlı bir görüntü belirdi.

Batı 59. Cadde'de daha bir dakika önce orada olmayan bir bina vardı.

610 metre uzunluğuyla şehirdeki en yüksek şeydi ve biri Altıncı Bulvar'da, diğeri Yedinci Bulvar'da bulunan iki kuleden oluşuyordu ve tepede birleşerek uzun, ters *U* şeklinde bir görüntü sergiliyordu.

Meghan inlemeye benzer bir ses çıkardı.

Barry paltosunu kapıp masadan kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Julia.

"Benimle gelin."

Herkesin buz kestiği restorandan dışarı çıkıp Barry'nin Crown Vic'ine bindiler. Barry sirenleri açtı ve hızla kuzeyde Broadway'e, sonra Yedinci Bulvar'a gittiler. Barry onları ancak Batı 53. Cadde'ye getirmişti ki inanılmaz bir trafiğin içinde kaldılar.

Etraflarında herkes arabalarından iniyordu.

Onlar da Barry'nin aracından indiler ve kalabalıkla birlikte yürüdüler.

Birkaç blok sonra onu kendi gözleriyle görebilmek için yolun ortasında durdular. Etraflarını saran binlerce New Yorklu yüzünü gökyüzüne çevirmiş, birçoğu Central Park'ın güney tarafından yükselen o *U* şeklindeki kulenin, Manhattan'a yeni eklenen o yeni binanın fotoğrafını çekmek, video kaydını almak için cep telefonunu kaldırmıştı.

Meghan, "Bir dakika önce orada değildi, değil mi?" dedi.

"Evet" dedi Barry. "Yoktu. Ama aynı zamanda..."

"Aslında yıllardır oradaydı" dedi Julia.

Big Bend adındaki o mühendislik harikasına bakarken Barry, SAS'ın şu zamana dek sessiz sedasız yayılmış olduğunu düşündü; soyutlanmış vakalar yabancıların hayatını altüst ediyordu.

Ama bu durum şehirdeki herkesi ve dünya çapında birçok kişiyi etkileyecekti.

Her şeyi değiştirecekti.

Binanın cam ve çelikten yapılmış olan batı kulesi, batan güneşin ışınlarını yakalarken Barry'nin bu binanın var olduğu zamanlara ait anıları hızla zihnine doluyordu.

"Ben onun tepesine çıktım" dedi Meghan, gözyaşları yüzüne akarken.

Doğruydı bu.

"Seninle birlikteydik baba. Hayatımın en güzel yemeğiydi."

Meghan sosyal hizmetlerde lisansını tamamladığında Barry onu, parkın muhteşem manzarasını ayaklar altına seren tepedeki Curve adlı restoranda akşam yemeğine getirmişti. Onları tek etkileyen manzara değildi; Meghan yemeğin lezzetinden dolayı şef Joseph Hart'a vurulmuştu. Barry, onları eğrinin başlangıç açısından kulenin tepesindeki yatay traverse geçirip kırk beş derecelik açıyla dik olarak yukarı çıkartan bir asansöre bindiklerini belli belirsiz hatırlıyordu.

Barry binaya baktıkça onu o kadar gerçekliğin bir parçası olarak görüyordu.

Kendi gerçekliğinin.

Tabii gerçeklik artık ne anlama geliyorsa.

"Baba?"

"Efendim?" Barry'nin kalbi hızla çarpıyordu; iyi hissetmiyordu.

"Bu an gerçek mi?"

Barry kızına baktı. "Bilmiyorum."

Barry iki saat sonra Gwen'in Hell's Kitchen'daki evinin yakınlarındaki düşük kaliteli bardan içeri girip onun yanındaki tabureye oturdu.

"İyi misin?" diye sordu Gwen.

"İyi olan biri var mı ki?"

"Bu sabah seni aramaya çalıştım. Uyandığımda arkadaşlığımızın değişik bir versiyonunu hatırladım. Meghan'ın on beş yaşındayken trafik kazasında öldüğü anıyı. O hayatta, değil mi?"

"Onun yanından geliyorum."

"Nasıl?"

"Dürüst cevap mı istiyorsun? Bilmiyorum. Dün gece kendi ölümünü hatırladı."

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

Barry içkilerinin gelmesini bekledikten sonra ona koltuktaki sıra dışı deneyimi de dahil olmak üzere her şeyi anlattı.

Gwen fısıldayarak, "Bir anıya mı geri döndün?" dedi ve ona biraz daha yaklaştı.

Barry, Wild Turkey viski, kullandığı şampuan ve barutun birbirine karışan kokusunu aldı ve Gwen'in doğruca atış alanından mı geldiğini merak etti. Atışları kesinlikle izlemeye değerd, öyle ki Barry Gwen gibi atış yapan birini hiç görmemişti.

"Evet ve sonra o anıyı yaşamaya başladım ama bu anıda Meghan hayatta. Yani şu anda."

"Sence SAS gerçekte böyle bir şey mi?" diye sordu Gwen. "Gerçeği değiştirmek için anıları değiştirmek mi yani?"

"Bence öyle."

Barın üstündeki sesi kısık televizyonda Barry, bir yerlerden tanıdığı bir adamın fotoğrafını gördü. Başta onu herhangi bir anıyla bağdaştıramadı.

Daha sonra haberin alt yazısını okudu.

BIG BEND'İN ÜNLÜ MİMARİ AMOR TOWLES BİR SAAT ÖNCE EVİNDE ÖLÜ BULUNDU.

"Bu Big Bend binası da koltuğun bir ürünü mü?" diye sordu Gwen.

“Evet. Ben o garip oteldeyken bu adam oradaydı, yaşlı bir beyefendi olarak. Sanırım ölmek üzereydi. Mimar olduğunu ve anısına döndüğünde peşine düşmediği için pişman olduğu bina için uğraşacağını söylediğini duymuştum. Hatta programa göre koltuğa bugün, yani gerçekliğin hepimiz için değiştiği gün oturacaktı. Sanırım kuralları çiğnediği için onu öldürdüler.”

“Ne kuralı?”

“Bana hayatımı biraz daha iyi bir şekilde yaşamam gerektiği söylenmişti. Sistemi tehlikeye atacak bir şey yapmamalıydım. Köklü değişiklikler yapmamalıydım.”

“İnsanların hayatlarını değiştirmelerine neden izin verdiğini biliyor musun? Yani koltuğu yapan adamın.”

Barry birasının geri kalanını da içti. “Hiçbir fikrim yok.”

Gwen viskisini yudumladı. Müzik kutusu kapatılmıştı ve barmen televizyonun sesini açıp kanalları dolaşmaya başladı. Öğleden sonra bina ortaya çıktığından beri bütün kanallar onu yayınlıyordu. CNN’de, bir Sahte Anı “uzmanı”, Manhattan’daki “hafıza arızası” dedikleri şey üzerine düşüncelerini anlatıyordu. “*Hafıza eğer güvenilir değilse, geçmiş ve gelecek uyarı vermeden değişiyorsa doğru ve gerçeğin varlığı ortadan kalkacaktır. Böyle bir dünyada nasıl yaşıyoruz? İntihar salgınının görülmesi de bu yüzden.*”

“Otelin yerini biliyor musun?” diye sordu Gwen.

“On bir yıl oldu, en azından benim zihnimde ama sanırım tekrar bulabilirim. Midtown’da olduğunu biliyorum, tabii hâlâ duruyorsa.”

“Zihnimiz anılarımızı sürekli değiştirip şu anımızı dönüştüren bir gerçekliğin üstesinden gelmek üzere inşa edilmiştir” dedi Gwen. “Ya bu yalnızca başlangıçsa?”

Barry cebindeki telefonun titreşimini bacaklarında hissetti.

“Affedersin.”

Telefonu çıkarıp Meghan’dan gelen mesajı okudu:

Baba. Ben daha fazla dayanamıyorum.
 Kim olduğumu bilmiyorum. Buraya ait
 olmadığım dışında bir şey bilmiyorum.
 Çok özür dilerim.
 Seni her zaman seveceğim.

Barry tabureden indi.
 “Ne oldu?” diye sordu Gwen.
 Ve kapıya doğru koşmaya başladı.

Meghan’ın cep telefonu doğruca telesekretere bağlandı. Big Bend ortaya çıktığından beri şehrin sokakları hâlâ kalabalıktı.

Barry arabasını NoHo’ya doğru sürerken telsizi alıp Meghan’ın durumunu kontrol etmeleri için yakındaki bir birimi onun evine yönlendirmek üzere New York One’ı aradı.

“New York One, 158, Bond Caddesi’ndeki 904B’den bahsediyorsun? Birkaç birimimiz ve itfaiye araçları olay yerine çoktan gitti. Ambulans da yolda.”

“Neden bahsediyorsunuz? Hangi bina?”

“Bond Caddesi, 12.”

“Orası kızımın yaşadığı bina.”

Hattın diğer tarafında sessizlik oldu.

Barry telsizi bırakıp ışıkları açtı ve sirenin çığlık sesleri eşliğinde araçların arasında zikzak çizip otobüslerin etrafından geçti, kavşaklarda hızla yol aldı.

Birkaç dakika sonra Bond Caddesi’ne döndüğünde polis barikatında arabasından indi ve alevlerin altıncı katın penceresinden dalgalar halinde yayıldığı Meghan’ın binasının cephesine su fişkırtan itfaiyecilere doğru koştu. Tam anlamıyla bir kaos yaşanıyordu; acil durum ışıkları sıra sıra dizilmişti ve polisler komşu binalarda yaşayanları güvenli bir mesafede tutmak için şerit gererken Meghan’ın binasında yaşayanlar girişten akın halinde dışarı çıkıyordu.

Bir polis Barry'ye engel olmaya çalıştı ama Barry adamın kolunu itip kimliğini gösterdi ve itfaiyecilere ve binanın girişine doğru koşarken alevlerin sıcaklığından yüzünde boncuk boncuk terler oluştu.

Bir itfaiyeci, kapının menteşelerinden söküldüğü girişten çıktı. Kucağında yaşlı bir adam taşıyordu; ikisinin de yüzü kapkaraydı.

Sakallı devasa bir adam olan itfaiye görevlisi, Barry'nin önüne geçip yolunu kapattı. "Şeridin arkasına geç."

"Ben polisim ve kızım bu binada!" Uzak taraftaki en üst pencerede toplanan alevleri işaret etti. "Alevlerin çıktığı yer onun evi!"

İtfaiye görevlisinin yüzü asıldı. Barry'yi kolundan tutup bir hortumu en yakın musluğa taşıyan diğer itfaiyecilerin yolundan çekti.

"Ne oldu?" diye sordu Barry. "Söyle bana."

"Yangın o evin mutfağında başlamış. Şu an beşinci ve altıncı katlara yayılıyor."

"Kızım nerede?"

Adam nefes alıp omzunun üzerinden baktı.

"*Kızım nerede dedim!*"

"Bana bak" dedi adam.

"Onu çıkardınız mı?"

"Evet. Bunu söylediğim için çok üzgünüm ama o öldü."

Barry geriye doğru sendeledi. "Nasıl?"

"Yatağında bir votka şişesiyle haplar vardı. Onları aldıktan sonra çay yapmak istediğini düşünüyoruz ama bilincini kaybetmiş. Ocağın yanındaki tezgâhta bir şey vardı. Kaza olmuş ama..."

"Nerede o?"

"Gidip otur ve..."

"*O nerede?*"

"Kaldırımında, şu el arabasının diğer tarafında."

Barry kızının olduğu tarafa doğru koşmaya başladı ama adamın kolları aniden onu arkadan kavradı.

“Bunu yapmak istediğinden emin misin dostum?”

“Defol!”

Adam onu bırakınca Barry hortumun üstünden yangın alanına daha yakın olan el arabasının diğer tarafına geçti. Kargaşa son buldu. Tek gördüğü, Meghan’ın hortumdan fışkıran suda ıslanıp neredeyse şeffaf bir görüntüye bürünen örtünün altındaki ayaklarıydı.

Bacakları Barry’yi taşı mıyordu artık.

Kaldırıma çöktü ve sular üzerine boşalırken gözyaşlarına boğuldu.

İnsanlar onunla konuşmaya, hareket etmesi, onlarla gitmesi için onu ikna etmeye çalıştılar ama Barry onları duymuyordu. Bakışları onları delip geçiyordu.

Hiçliğı.

Tek düşündüğü... *Onu ikinci defa kaybettim.*

Meghan öleli iki saat olmuştu ve Barry’nin kıyafetleri hâlâ ıslaktı.

Arabasını Penn İstasyonu’nda park etti ve tıpkı Montauk’tan gece treniyle döndükten sonra Hafıza Oteli’ni bulduğu gece yaptığı gibi 34. Cadde’den kuzeye yürümeye başladı.

O gece kar yağıyordu.

Şimdi yağmur yağıyordu, binaların on beşinci kattan yukarısı sisler içindeydi, hava da ağızından duman çıkartacak kadar soğuktu.

Şehir garip bir sessizliğe boğulmuştu.

Yolda çok az araba vardı.

Kaldırımdan yürüyenlerin sayısı daha da azdı.

Yüzüne akan gözyaşları soğuktu.

Üç blok sonra Barry şemsiyesini açtı. Aklında sadece, on bir yıl önce Hafıza Oteli’ne gittiğı gece vardı. Kronolojik ola-

rak tam bugün gerçekleşmişti, sahte anısında.

Barry Batı 15. Cadde'ye vardığında yağmur daha da şiddetlenmiş, bulutlar alçalmıştı. Barry otelin 15. Cadde'de olduğundan ve kendisinin de doğuya yöneldiğinden emindi.

Yağmurun altında ıslıl ıslıl parlayan Big Bend'in iki kaidesini hâlâ görebiliyordu. Eğimse metrelerce yukarıda, bulutların arasında kaybolmuştu.

Şu an Meghan'ı düşünmemeye çalışıyordu, çünkü düşündüğünde yine dağılıyordu, ki şu an güçlü olması, aklını başına toplaması gerekiyordu.

Üşümüş ve yorgun bir halde, uzaklarda kırmızı bir neon lambası göremeyince o gece doğuya değil de batıya yürümüş olabileceğini düşündü.

McLachlan Restoranı

Kahvaltı

Öğle yemeği

Akşam yemeği

7 Gün 24 Saat

Açık

Barry o tarafa yürüyüp tabelanın altında durdu ve kırmızı ışığın yansımada kar yağışını izledi.

Adımlarını hızlandırdı.

Şaraphanenin önünden geçti, burayı hatırlamıştı şimdi. Sonra içki dükkânının, lüks bir kadın kıyafetleri mağazasının ve şimdi kapalı olan bankanın önünden geçti; bloğun sonuna yakın bir yerde, daha yüksek iki gökdelenin arasına sıkışmış olan neo-gotik bir binanın altındaki yeraltı boşluğuna doğru kıvrılan karanlık araç yolunun girişinde durdu.

Araç yolundan aşağı yürürse güçlendirilmiş çelikten bir garaj kapısına ulaşacaktı.

Yıllar önce Hafıza Oteli'ne böyle girmişti.

Bundan kesinlikle emindi.

Bir yanı oraya koşmak, otelde karşısına çıkan herkese saldırıp vurmak, onu koltuğa oturtan adamı bulmak istiyordu. Meghan'ın beyni onun yüzünden mahvolmuştu. Onun yüzünden ölmüştü kızı. Hafıza Otel'i'nin yok olması gerekiyordu.

Ama bunu yapması onu öldürmekten başka işe yaramazdı.

Hayır, onun yerine Gwen'i arayıp bir grup SWAT ekibiyle birlikte kayıt dışı gelmesini teklif edecekti. Gwen ısrar ederse yargıca yeminli ifade verirdi. Binanın elektriğini kesip gece görüşü ekipmanıyla içeri girecek, her yeri didik didik arayacaklardı.

Belli ki Meghan'ınki gibi bazı zihinler gerçekliklerinin değişmesiyle baş edemiyordu ve ikincil zarar da trajikti; yangında kızının yanı sıra binadaki üç kişi daha ölmüştü ve Penn İstasyonu'na giderken radyoda, Big Bend'in ortaya çıkmasıyla dengesi bozulan başka insanların da şehre zarar verdiğini duymuştu.

Sağlıklı zihinler bozuluyordu; bozuk zihinler uçurumun kenarına itiliyordu.

Barry telefonunu alıp rehberi açtı ve *g* harfine gelince listeyi kaydardı.

Parmağı *Gwen*'e dokunacakken biri ona seslendi.

Barry karşıya baktığında birinin ona doğru koştuğunu gördü.

Bir kadın, "Arama sakın!" diye bağırıyordu.

Barry elini ceketine götürmüş, tabanca kılıfının düğmesini çözüp tabancasına dokunmuştu. Bu kadın her kimse koltuğu yapan kişi için çalışıyordu belli ki. Bu da Barry'nin binaya girdiğini bildikleri anlamına geliyordu.

"Barry, lütfen beni vurma."

Kadın koşmayı bırakıp yürümeye başlarken ellerini kaldırdı.

Avuçları açık ve boştu.

Bir elli boyunda ya var ya yoktu, çizmesi ve siyah deri ceketini yağmurda ıslanmıştı. Çenesine gelen kızıl saçları ıslaktı. Yağmurda Barry'yi beklemişti. Barry'yi yumuşatan, kadının yeşil gözlerindeki iyi niyetti. Ama bir şey daha vardı; Barry'nin içini garip bir aşinalık duygusuyla dolduran bir şeydi bu.

“Hayatının en kötü anısına geri gönderildiğini biliyorum” dedi kadın. “Sana bunu yapan adamın adı Marcus Slade. O binanın sahibi. Meghan'a ne olduğunu da biliyorum. Çok üzgünüm Barry. Bu konuda bir şey yapmak istediğini biliyorum.”

“Sen onlar için mi çalışıyorsun?”

“Hayır.”

“Zihnin okuyucu değil misin?”

“Hayır.”

“O zaman bana ne olduğunu nasıl biliyorsun?”

“Sen anlattın.”

“Seni daha önce hiç görmedim.”

“Gelecekte anlattın, bundan dört ay sonra.”

Barry silahını indirirken düşünceler beynini iyice karıştırdı. “O koltuğu mu kullandın?”

Kadın, Barry'nin içini buz gibi bir elektrik akımıyla dolduran bir yoğunlukla gözlerine baktı. “O koltuğu ben buldum.”

“Sen kimsin?”

“Helena Smith ve Slade'in binasına Gwen'le birlikte girersen her şey biter.”

Üçüncü kitap

Zaman her şeyin aynı anda olmasını
engelleyen şeydir.

– Ray Cummings –

Barry

6 Kasım 2018

Ateş saçlı kadın, Barry'yi kolundan tutup kaldırıma çekerek yeraltı garajının girişinden uzaklaştırdı.

“Burada güvende değiliz” dedi. “Arabana gidelim. Penn İstasyonu'ndaydı, değil mi?”

Barry kolunu ondan kurtarıp zıt yöne doğru yürümeye başladı.

Kadın onun arkasından seslendi. “Portland'daki evinin araç yolunda durmuş, babanla güneş tutulmasını izliyorsun. Yaz aylarını büyükbabanın New Hampshire'daki çiftliğinde geçiriyordun. Elma bahçesinde oturup kendi kendine özenle detaylandırılmış hikâyeler anlatıyordun.”

Barry durup tekrar ona döndü.

Kadın devam ediyordu. “Annen öldüğünde yıkıldın ama aynı zamanda minnet duydun çünkü ne zaman öleceğini bildiğin için onunla vedalaşacak vaktin oldu. Onu sevdiğini gösterebildin. Sen on beş yaşındayken aniden ölen babanla böyle bir şansın olmamıştı. Hâlâ gece yarıları uyanıp onu sevdiğini bilip bilmediğini düşünüyorsun.”

Crown Vic'in yanına vardıklarında Barry titriyordu. Helena ıslak kaldırımda dizlerinin üstüne çöküp ellerini arabanın şasisinde gezdirdi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Barry.

"Arabanda takip cihazı olmadığından emin olmaya çalışıyorum."

Yağmurun altında arabaya bindiler ve Barry ısıtıcıyı açıp motorun açıklıklardan içeriye sızan buz gibi havayı ısıtmasını bekledi.

15. Cadde'den kırk dakikalık bir yürüyüşün ardından Helena ona önceki zaman tünelindeyken artık kullanılmayan petrol platformunda farkında olmadan böyle bir koltuğu nasıl yaptığına dair çılgınca ama Barry'nin inanmakta güçlük çektiği bir hikâye anlattı.

"Sana anlatacağım daha pek çok şey var" dedi Helena, emniyet kemerini takarken.

"Benim evime gidebiliriz."

"Orası güvenli değil. Marcus Slade senden ve nerede yaşadığından haberdar. Gelecekte herhangi bir zamanda birlikte çalıştığımızı fark ederse bana ulaşmak için seni kullanacaktır. Bu geceye dönmek ve bizi şu anda bulmak için koltuğu kullanabilir. Doğrusal sırayla düşünmeyi bırakmalısın. O adamın neler yapabileceğine dair en ufak fikrin yok."

Battery Tüneli'nin ışıkları tepeden süzülürken Helena ona Slade'in petrol kulesinden kendi hafızasına nasıl kaçtığını ve Kanada'ya nasıl gittiğini anlattı.

"Hayatımın geri kalanını gizlilik içinde yaşamaya hazırdım. Ya da Slade beni bulduğu takdirde kendimi öldürmeye. Yapayalnızdım, annemi 2011'de, babamı da ondan kısa süre sonra kaybettim. 2016'da esrarengiz, yeni bir hastalığın ortaya çıktığına dair haberler yayıldı."

"Sahte Anı Sendromu."

"Son döneme kadar SAS'a dair toplum bilinci oturmamıştı ama bunu Slade'in yaptığını biliyordum. İlk iki yıl gizlendiğim için kulede birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırlamıyordu. O benim, Jee-woon'un iş teklifinden sonra kaçtığını sanıyordu. Ama

2009'a döndüğümüzde, özellikle de koltuğu kullanarak kaçtığım geceye döndüğümüzde Slade birlikte geçirdiğimiz tüm zamanların hafızasını yeniden kazandı. Tabii bunlar ölü anıydı ve ben bu noktada yanlış hesap yapmıştım, çünkü o anılar koltuğu ve tüm bileşenlerini yapabileceği kadar bilgi ihtiva ediyordu.

Slade'in şehirde bir laboratuvar kurup koltuğu insanlar üzerinde denediğini öğrenince SAS salgınının patlama merkezi gibi görünen New York'a geldim. Ama onu bulamadım. Şimdi bu noktadayız."

Barry, Red Hook'un iç kısımlarında arabasını su kıyısı boyunca sıra sıra dizilmiş depoların önünden sürdü. Helena ona yaşadığı binayı gösterdi ama arabayı beş blok ötedeki karanlık bir geçitte, dolup taşmış iki çöp konteynerinin arasındaki kuytu noktaya park etmesini söyledi.

Yağmur durmuştu.

Dışarısı ürkütücü derecede sessizdi, havaya, ıslak çöpün ve sabit yağmur birikintilerinin kokusu hâkimdi. Islak örtünün altından görünen çıplak ayaklarıyla, yaşadığı binanın önündeki pis kaldırıma uzanan Meghan'a o son baktığı an Barry'nin gözünün önünden gitmiyordu.

Barry kederini baskılayıp bagajı açtı ve tüfeğiyle mermi kutusunu aldı.

Barry kırık kaldırımlardan beş yüz metre yürürken yaklaşan araçlara veya ayak seslerine karşı tetikteydi ama şehrin üzerinde turlayan helikopterlerin uzaklardan gelen uğultusu ve East River'daki mavnaların boğuk düdük seslerinden başka bir şey duyulmuyordu.

Helena onu, eski sahibinden kalma birahane tabelasının hâlâ asılı olduğu su kenarındaki binanın alelade kapısına yönlendirdi.

Kapı kodunu girip onu içeri aldı ve lambaları yaktı. Arpa deposunun kötü kokusu ve kendi ayak seslerinin yankısı terk edilmiş bir katedral misali mekâna hâkimdi. Paslanmaz

çelikten içki fiçilerinin, pashı lapa fiçilerinin ve nihayet şişeleme bölümünden artakalanların önünden geçtiler.

Dört kat yukarıda, yerden tavana uzanan pencereleri nehre, Governors Island'a ve Manhattan'ın ışıltılı güney ucuna bakan geniş teras katına çıktılar.

Yer, kablo ve sökülmüş devre tahtalarından bir labirentle doluydu. Eski tuğla duvar boyunca uğuldayan özel yapım bir sunucu rafı ve yapım aşamasında koltuğa benzer bir şey vardı; kol ve bacaklar boyunca uzanan kablolarla birlikte ham ahşap bir çerçeveydi bu. Kaska benzeyen bir şey çalışma tezgâhına kenetlenmişti ve henüz bitmemiş karmakarışık haldeki devre parçalarını ihtiva ediyordu.

"Kendi koltuğunu mu yapıyorsun?" diye sordu Barry.

"Bazı kodlar ve mühendislik işleri için dışarıdan destek alıyorum ama daha önce iki defa yaptım zaten. Dolayısıyla bazı kestirme yolları biliyorum ve bol miktarda yatırıмым var. Bilgisayar işlemlerindeki gelişmeler, kulede geçirdiğim zamana kıyasla maliyeti çok düşürdü. Aç mısın?"

"Hayır."

"Ama ben açlıktan ölmek üzereyim."

Sunucuların biraz ilerisinde mütevazı bir mutfak vardı ve karşısında da pencerelere paralel biçimde bir şifoniyer ve yatak konmuştu. Çalışma ve yaşam alanı arasında gerçek bir çizgi olmayan teras katı tam da olduğu gibi bir his uyandırıyor; umutsuz, belki de aklını kaçırmış bir bilim insanının laboratuvarı gibi.

Barry yüzünü yıkayıp hanyodan çıktığında Helena'yı ocağın başında tavada bir şeyler kızartırken buldu.

"*Huevos rancheros* severim" dedi.

"Biliyorum. Benimkini de çok seversin. Yani teknik olarak annemin tarifini diyelim. Otursana."

Barry küçük formika masanın yanındaki sandalyeye oturdu. Helena da tabağı getirdi.

Barry aç değildi ama yemesi gerektiğini biliyordu. Her iki tarafı da pişmiş yumurtayı bölünce yumurta sarısı fasulyelerin ve *salsa verde* sosunun üstüne aktı. Bir lokma yedi. Kadın haklıydı, yediği en lezzetli *huevos rancheros*'tu bu.

Helena, "Şimdi sana henüz yaşanmamış şeyleri anlatmam gerek" dedi.

Barry masanın diğer ucundan ona bakarken fora etmiş gibi görünen gözlerinin etkisine kapıldığını hissetti.

"Big Bend'den sonra SAS çılgınlığı kontrolden çıkma noktasına gelecek. Şaşırtıcı bir şekilde, teşhis edilebilir bir patojen olmaksızın gizemli bir salgın gibi görülmeye başlanacak ve bir avuç dolusu teorik fizikçi minyatür solucan deliklerinden ve birinin uzay-zaman deneyi yaptığından söz etmeye başlayacak" diye devam etti Helena.

"Yarından sonraki gün SWAT ekibiyle birlikte Slade'in oteline gireceksin. Baskında o ve ekibinin büyük kısmı ölecek. Gazeteler, Slade'in beynin hafızayı depoladığı bölgelerine saldıran nörolojik bir virüs yaydığını yazacak. Medya bir süre takıntılı biçimde bu konuya eğilecek ama bir ay içinde kaygılar azalacak. Gizemin çözüldüğü, düzenin sağlandığı ve yeni SAS vakalarının ortaya çıkmayacağı düşünülecek."

Helena birkaç lokma yerken Barry, ona geleceği anlatan bir kadının karşısında oturduğunu fark etti. Ama işin asıl ilginç tarafı bu değildi. Asıl ilginç ona inanmaya başlamasıydı.

Helena çatalını bıraktı.

"Ama henüz bitmediğini biliyorum. En kötüsünü düşünüyorum, SWAT baskınından sonra koltuk başkasının eline geçecek. Yani bundan bir ay sonra gelip seni bulacağım. Slade'in laboratuvarında gerçekte ne bulduğunu söyleyerek iyi niyetimi göstereceğim" diye devam etti.

"Ben de sana inanacak mıyım?" diye sordu Barry.

"Neticede inanıyorsun. Baskın sırasında, Slade'in ölmeden önce koltuğu ve işlemciyi bozmaya çalıştığını ama bir

kısının sağlam kaldığını sen bana söylüyorsun. Kimin için çalıştıklarını bilmediğin devlet ajanları gelip her şeyi almış. Kesin olarak bilemem ama koltuğun ne işe yaradığını ya da nasıl çalıştığını bilmiyorlar. Büyük kısmı hasar görmüş ama tersine mühendislik yoluyla gece gündüz çalışıp çözmeye çalışıyorlar. Sence başarılı olabilirler mi?"

Barry buzdolabına gitti ve kapağı açarken titreyen eliyle uzun saplı iki şişe aldı.

Tekrar yerine oturdu. "Yani Slade'in laboratuvarına yaptığım baskın bunlara sebep oldu, öyle mi?"

"Evet. Sen koltuğa oturdun. Gücünü biliyorsun. Anladığım kadarıyla Slade onu birkaç kişiyi anısına geri göndermek için kullanmış. Kim bilir neden? Ama sebep olduğu korku ve paniğe bak. İnsanlığın kontrolden çıkıp gerçekleri birbirine karıştırması an meselesi. Onu durdurmalıyız."

"Senin koltuğunla mı?"

"Koltuk ancak dört ay sonra kullanıma hazır olur. Ne kadar beklersek birinin Slade'in laboratuvarını bulma şansı o kadar artar. Gwen'in radarlarını açmış bulundun zaten. Ve insanlar böyle bir koltuğun varlığını öğrendiğinde zaman tüneli kaç defa değişirse değişsin ona dair hafızaları tekrar geri dönecek. Julia ve Meghan'ın, dün gece trafik kazasında öldüğünü hatırlamaları gibi."

"Hafızaları, önceki zaman tüneline koltuğu kullandığım ana ulaştığımızda onlara döndü. Hep bu şekilde mi çalışıyor?"

"Evet, çünkü bilinçleri ve hafızaları önceki zaman tüneline şimdikine ancak o zaman karışabiliyor. Ben bunu zaman tüneli yıldönümü gibi düşünüyorum."

"Peki ne yapmamızı öneriyorsun?"

"Yarın seninle Slade'in laboratuvarının kontrolünü ele alacağız. Koltuğu, yazılımı, tüm altyapıyı, koltuğun varlığına dair tüm izleri yok edeceğiz. İçeri girdikten sonra bağımsız

ağa yükleyebileceğim bir virüsüm var. O virüs her şeyi yeniden formatlayacak."

Barry birasını yudumlarırken midesine bir ağırlık çöktü.

"Gelecekteki ben bu planla hemfikir miyiz?"

Helena gülümsedi. "Aslında bu planı birlikte yaptık."

"Seninle bir şansımız olduğunu mu düşündüm?"

"Doğru cevap mı istiyorsun? Hayır."

"Sen ne düşünüyorsun?"

Helena sandalyesine yaslandı. Çok yorgun görünüyordu. "Sanırım biz dünya için büyük şansız."

Barry, Helena'nın yatağının yakınındaki pencerelerde durmuş, kapkaranlık nehrin üstünden şehre bakıyordu. Julia'nın iyi olduğunu ümit etti ama bundan şüpheliydi. Onu aradığında gözyaşları içinde telefonu kapatmış, sonraki ara-malarını da cevapsız bırakmıştı. Kısmen Barry'yi suçlu görüyordu belki de.

Big Bend artık gökyüzüne hâkim olmuştu; Barry, günün birinde ona alışıp alışamayacağını merak etti. Belki de o ve başkaları için gerçekliğin güvenilmezliğini temsil edecekti her zaman.

Helena yanına geldi.

"İyi misin?" diye sordu.

"Meghan'ın kaldırımdaki cansız bedeni gözümün önünden gitmiyor. Üzerine attıkları o ıslak örtünün altındaki yüzünü görebiliyordum sanki. Geri dönüp on bir yılı yeniden yaşamak ailem için hiçbir şeyi düzeltmedi aslında."

"Çok üzgünüm Barry."

Barry ona baktı.

Nefes aldı, dışarı verdi.

"Hiç silah kullandın mı?" diye sordu.

"Evet."

"Yakın zamanda mı?"

“Gelecekteki sen, Slade’in binasına yalnızca ikimizin gireceğini bildiği için bana atış talimi yaptırdı.”

“Üstesinden gelebileceğine inanıyor musun?”

“Ben o koltuğu annem Alzheimer’a yakalandığı için yaptım. Ona ve onun gibilere yardım etmek istedim. Hafızayı nasıl zapt edeceğimizi öğrenirsek tümüyle silinmeleri önlemenin yolunu çözebileceğimizi düşündüm. Koltuğun bu hale gelmesi değildi istediğim. Benim hayatımı mahvetmekle kalmayıp şimdi başkalarının da hayatını mahvediyor. İnsanlar sevdiklerini kaybetti. Ömürleri silindi. *Çocukları* silindi.”

“Sen böyle olmasını istemedin.”

“Ama işte bu noktadayız ve bu cihazı Slade’in, sonra da başkalarının eline teslim eden benim hırsımdı. Helena, Barry’ye baktı. “Sen benim yüzümden buradasın. Dünya benim yüzümden müşterek aklını kaçırıyor. Dün orada olmayan bir bina benim yüzümden şimdi orada. O yüzden bu koltuğun varlığına dair tüm izleri yok ettiğimizde yarın başıma gelecekleri umursamıyorum bile. Bedeli buysa ölmeye hazırım.”

Barry şu ana dek Helena’nın taşıdığı yükü görmemişti. Kendinden nefret ve pişmanlık duyguları sarmıştı içini. Hafıza ve zaman yapısını bozacak bir şey yaratmak kim bilir nasıl bir duyguydu? O suçluluk duygusunun, korkunun, dehşetin ve kaygının ağırlığını bastırmak nelere mal oluyordu?

Barry, “Her şeye rağmen ben senin sayende kızımın büyüdüğünü görebildim” dedi.

“Aslında bunu söylemek istemezdim ama görmemen gerekiyordu. Anılara bel bağlayamazsak türümüz tükenir. Ve bu çoktan başladı.”

Helena suyun üzerinden şehre bakarken Barry şu an onun bu savunmasızlığında ezici bir şey olduğunu düşündü.

“Biraz uyusak iyi olacak” dedi Helena. “Sen benim yatağında uyuyabilirsin.”

“Yatağını senden alamam.”

“Ben zaten genelde kanepede uyurum, televizyonun sesiyle uykuya dalmak için.”

Helena gitmek üzere döndü.

“Helena.”

“Efendim?”

“Seni çok iyi tanımadığımı biliyorum ama eminim o koltuk dışında da bir hayatın vardı.”

“Hayır. O koltuk beni tanımlıyor. Hayatımın ilk kısmını onu yapmak için geçirdim. Geri kalanını da onu yok etmek için geçireceğim.”

Helena

7 Kasım 2018

Yüzü televizyona dönük halde uzanırken ekranın ışığı kapalı gözkapaklarında titreşiyordu ve sesi de sürekli huzursuz zihnini meşgul edecek yükseklikteydi. Bir şey tümüyle ve aniden kendine gelmesini sağladı. Kanepenin üstünde oturur pozisyona geçti. Barry odada için için ağlıyordu. Helena yanına gidip onu rahatlamak istedi ama daha çok erkendi bunun için; ne de olsa birbirlerine yabancıları. Hem belki şimdilik tek başına yas tutmaya ihtiyacı vardı.

Tekrar koltuk minderine yerleşti ve battaniyeyi boynuna kadar çekerken kanepenin yayları gıcırdadı. Geleceği hatırlamanın tuhaflığını hâlâ üzerinden atamıyordu. Bundan dört ay sonra tam da bu odada Barry'yle vedalaştığı an hâlâ içini acıtıyordu. Kendisi yoksunlaştırma havuzunda yüzerken Barry eğilip onu öpmüştü. Kapağı kapatırken gözlerinde yaş vardı. Helena'ninkilerde de. Gelecekleri ümit doluydu ama Helena şimdi o ümidi yıkıyordu.

Geride bıraktığı Barry onun başarılı olup olmadığını bi-

liyordu. Helena'nın havuzda öldüğü anı bilecek, gerçekliği ise Helena'nın yaratmaya çalıştığı bu yeni gerçekliğe anında uyum sağlayacaktı.

Helena şimdiki Barry'yi uyandırıp ona olanları söylemek için kendini zor tuttu. Söylerse işin içine duygusal bir boyut katmış olacak, yarın Slade'in laboratuvarına girmelerini daha da zorlaştıracaktı. Hem ne söyleyecekti ki? Kıvılcım mı vardı? Kimyaları mı uyuşturdu? En iyisi plana göre hareket etmektir. Tek önemli olan, yarın her şeyin yolunda gitmesiydi. Zihninin dünyaya verdiği zararı düzeltemezdi ama belki yarayı kapatıp kanamayı durdurabilirdi.

Eskiden uçsuz bucaksız hayaller kurardı, hafızayı tahrip eden hastalığın etkilerini kökünden kuruttuğuna dair. Şimdi annesiyle babasını kaybedip dört ay ileride yaşayan bir adam dışında gerçek bir arkadaşı kalmamışken hayalleri dünyayı kurtarmaktan kişisel bir umutsuzluğa dönüşmüştü.

Geceleri sakın bir kafayla huzur içinde yatağına uzanmayı çok isterdi.

Uykuya bu gece hayatındaki tüm gecelerden daha çok ihtiyacı olduğunun bilinciyle uyumaya çalıştı.

Ama tabii uyku ondan kaçıyor.

Akşam Helena'nın yaşadığı binanın arka tarafından gizlice çıkıp yakındaki sokakları inceledikten sonra açık alana gittiler. Çevre çoğunlukla terk edilmiş endüstriyel binalarla doluydu, trafik yok denecek kadar azdı ve şüpheli görünen bir şey yoktu.

Barry arabayı Brooklyn Heights tarafından götürürken orta konsoldan Helena'ya baktı. "Dün gece bana koltuğu gösterdiğinde onu daha önce iki defa yaptığını söyledin. İlki ne zamandı?"

Helena, uykusuz geçen geceye karşı yanına aldığı mucizevi kahvesinden bir yudum içti.

“Orijinal zaman tüneline, San Francisco temelli bir şirket olan Ion'un Ar-Ge grubundaydım. Koltuğumun tıbbi uygulamasıyla ilgilenmediler. Yalnızca eğlence yönünden değerini ve dolar işaretlerini gördüler.

Ben çarkımı döndürüyorum, psikolojik yönden yıpranıyordum ama bir yere varamıyordum. Denek kalp krizi geçirip yoksunlaştırma havuzunda ölünce Ion araştırmamın fişini çekme eşiğine gelmişti. Hepimiz gerçekliğin küçük çapta değiştiğini hissettik ama kimse ne olduğunu anlamadı. Asistanım Marcus Slade dışında. Hakkını vermek lazım; ne yarattığımı benden bile önce fark etmişti.”

“Ne oldu peki?”

“Birkaç gün sonra benimle laboratuvarı görüşmek istedi. Acil bir durum olduğunu söyledi. Gittiğimde elinde bir silah vardı. Sisteme girmemi ve onun için eşleştirdiğimiz hafıza için yeniden etkinleştirme programı yüklememi istedi. İstediklerini yaptıktan sonra beni öldürdü.”

“Ne zamandı bu?”

“İki gün önce. 5 Kasım 2018. Ama tabii birkaç zaman tüneline önce.”

Barry, çıkıştan Brooklyn Köprüsü'ne yöneldi.

“Sana akıl veremem tabii” dedi, “ama farklı bir anıya gidemez miydin?”

“Koltuk hiç yapılmasın diye doğmamı önlemem gibi mi?”

“Onu demek istemedim.”

“Geri dönüp doğmamı önleyemem. Başka biri yapabilir, o zaman anı olurum. Ancak koltuk söz konusu olduğunda büyükbaba paradoksu ya da herhangi bir geçici paradoks bulunmuyor. Değiştirilmiş ya da geri alınmış olsa da, olmuş olan her şey ölü anılarda yaşar. Sebep ile sonuç hâlâ faal ve iyidir.”

“Peki o zaman petrol kulesindeki bir anıya dönmeye ne dersin? Slade'i platformdan kovabilir ya da bir şey yapabilirsin helki.”

"Kuledoki her şey ölü anıda var. O anılara geri dönemezsin. Denedik ama sonuç felaket. Ama evet. Şansım varken onu öldürmeliydim."

Şimdi nehrin yarısını geride bırakmışlardı ve tepelerinden sarkan direkleri hızla geçiyorlardı. Belki kahvenin, belki de şehre yaklaşmalarının etkisiyle Helena aniden tamamen uyandı.

"Ölü anılar nedir?" diye sordu Barry.

"Herkesin sahte anı olduğunu düşündüğü şey. Ama sahte değiller. Birinin son verdiği bir zaman tüneline yaşandılar yalnızca. Örneğin, kızına arabanın çarptığı zaman tüneli artık bir ölü anı. Sen o zaman tüneline son verdin ve Slade'in seni yoksunlaştırma havuzunda öldürdüğü zaman tüneline başlattın."

Midtown'a girdiler, kuzeyden Üçüncü Bulvar'a yol aldılar ve soldan Doğu 49. Cadde'ye girdiler. Ardından da Slade'in binasının sözde girişinin biraz ötesinde durdular; hiçbir yere varmayan asansörlerin sıra sıra dizili olduğu takma cepheli bir lobiden başka bir şey yoktu. İçeriye girmenin tek yolu, 50. Cadde'deki yeraltı otoparkıydı.

Arabadan indiklerinde yağmur çok şiddetli yağıyordu. Barry bagajdan siyah bir çanta aldı, Helena da kaldırımında onun peşinden gitti. Slade'in binasının tünel girişini inceleyip şu anla ilgili planlarını konuşmak için bundan dört ay kadar sonra gelecekleri barın girişinden biraz aşağıya doğru yürüdüler.

İğrenç kokan Diplomat şaşırtıcı biçimde kalabalıktı ve Helena'nın hatırladığı kadar sıkıcıydı. Barry'nin rozeti ufak tefek barmenin dikkatini çekti. Bundan dört ay sonraki ölü gelecekte Helena ile Barry'nin gördüğü aynı adamdı; Napolyon kompleksi olan tam bir piç kurusuydu ama neyse ki polislerden onlara faydalı olacak kadar korkuyordu. Barry kendini, sonra da Helena'yı ortağı olarak tanıtıp önceki gece ora-

da bir cinsel taciz olayı yaşandığı ihbarını aldıkları için mahzene girmeleri gerektiğini anlatırken Helena onun yanından ayrılmadı.

Helena beş saniyeliğine bunun işe yaramayacağını düşündü. Barmen onu bu konuma oturtamamış gibi bir ifadeyle bakıyordu. Kimliğini görmek isteyebilirdi. Kızını kollayıp patronunu arayabilirdi. Ama onun yerine Carla adında birine seslendi.

Garsonlardan biri, boş bira bardaklarıyla dolu tepsiyi bara bırakıp yanlarına geldi.

Barmen ona, "Bunlar polis. Mahzeni görmeleri gerekiyor" dedi.

Carla omuz silkip hiçbir şey söylemeden barı geçip soğuk depo olarak kullanılan odaya girdi. Onları gümüş rengi fiçilerin arasından soğutulmuş odanın en uç köşesindeki dar kapıya yönlendirdi.

Duvardaki çiviye asılı anahtarı alıp kapının kilidini açtı. "Orada ışık yok, haberiniz olsun."

Barry çantasının fermuarını açıp bir fener çıkardı.

Garson kız, "Adam hazırlıklı gelmiş. Pekâlâ, işinize bakın" dedi.

Barry mahzenin kapısını açmak için kızın gitmesini bekledi.

Fenerin ışığı, şüpheli bir bütünlük içindeki klostrofobik merdivenleri aydınlatarak karanlığa doğru ilerledi. Eski ve her yere sinen rutubet baskındı; uzun zaman önce unutulmuş bir yerin kokusuydu bu. Helena çok hızlı atan nabzının taşkınlığını yatıştırmak için derin bir nefes aldı.

"Burası mı?" diye sordu Barry.

"Burası."

Helena onun peşinden, çökmüş raflar ile yanmış çöp dolu paslı bir petrol varilinin olduğu mahzene giden gıcırtilı basamakları indi.

Odanın uzak köşesinde Barry, sinir bozucu bir gıcırtilıyla

açılan başka bir kapıyı kendine doğru çekti. Ufalanmış tuğla duvarlarla çevrili kemerli koridora adım attılar.

Şehrin sokaklarının altındaki bu yer daha soğuktu ve rutubetli havadan her yer küflenmişti; bir yerlerden gelen su sızıntısı ile Helena'nın fare olmasından korktuğu bir şeyin eşeleme sesi duyuluyordu sürekli.

Helena önden gidiyordu.

Ayak sesleri su birikintilerinde yankılanıyordu.

Her on beş metrede bir dağılmış haldeki bir kapıdan diğer binaların iç kısımlarına geçiyorlardı.

Helena ikinci bağlantı yerinde yeni bir pasaja girdi ve otuz metre kadar sonra durup Barry'ye diğerlerine benzer bir kapıyı gösterdi. Kapı kulpunun dönmesi için güçlü bir baskı uygulamaları gerekti, kulp döndükten sonra Barry omzuyla kapıyı itip açtı.

Tüneli geçip başka bir mahzene girdiler; Barry orada çantasını taş zemine bırakıp fermuarını açtı. Bir levye, bir paket kablo bağı, on ikilik merini kutusu, bir tüfek ve Glock tabancası için dört yedek şarjör çıkardı.

"Taşıyabildiğin kadar fişek al" dedi Barry.

Helena kutuyu açtı ve deri ceketinin cebine doldurabildiği kadar fişek doldurdu. Barry, Glock'un şarjörünü kontrol edip trençkotunu çıkardı, yedek şarjörleri ceplerine koydu. Sonra levveyi alıp odanın diğer tarafındaki yeni kapıya yürüdü. Kapı diğer taraftan kilitlenmişti. Levveyi sövenin mümkün olduğunca derinine sokup büktü.

Başta Barry'nin ıkınmasından başka ses duyulmadı. Sonra parçalara ayrılan tahtanın ve zayıflayan metalin sesi duyuldu. Kapı gıcırdayarak açıldığında Barry boşluktan kırık, paslı asma kilidi çekti. Sonra kapıyı zar zor geçebilecekleri kadar araladı.

Otelin en az yarım yüzyıldır kullanılmaz durumda olan kazan dairesine girdiler. Eski makinelerle göstergelerin oluş-

turduğu labirentlerden geçerek sonunda kazanın yanından geçtiler ve karanlığa doğru spiral çizen servis merdiveninin altındaki kapıya yöneldiler.

“Slade'in terası kaçınıcı kattaydı?” diye fısıldadı Barry.

“Yirmi dört. Laboratuvar on yedinci katta, hizmetçilerse on altıncı katta. Hazır mısınız?”

“Keşke asansörü kullansaydık.”

Amaçları teras katındaki dairesinde olmasını umdukları Slade'e doğruca gitmekti. Silah sesini duyduğu ya da herhangi bir şüpheli durumu sezinlediği anda büyük ihtimalle koltuğa koşacak, binaya bile adım atmalarını engellemek için geçmişe gidecekti.

Barry feneri ayaklarına tutup merdivenleri tırmanmaya başladı. Helena yakın mesafeden onu takip ediyor, mümkün olduğunca yumuşak adımlar atmaya çalışıyordu ama merdivenlerin eski tahtası, ağırlıkları altında bükülüp gıcırıyordu.

Birkaç dakika sonra Barry, yanındaki duvara 8 rakamının boyalı olduğu kapıda durdu ve feneri kapattı.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Helena.

“Bir şey duydum.”

Karanlıkta durup dinlemeye koyuldular. Helena'nın kalbi küt küt atarken elindeki silah her saniye daha da ağırlaşıyordu. Yeni açılmış şişeden çıkan tıslamaya benzer belli belirsiz inlemeden başka hiçbir şey duyamıyorlardı.

Yukarıdan bir yerden merdivenlerin ortasına doğru tek bir ışık yayıldı ve kareli zemine yöneldi.

“Hadi” diye fısıldadı Barry, kapıyı açıp Helena'yı koridora çekerek.

Numaraları karşı duvardaki lambalarla kapılara yansıtılan otel odalarının kırmızı halılı koridorunu hızla geçtiler.

Koridorun ortasına geldiklerinde 825 numaralı odanın kapısı içeriye doğru açıldı ve yakasına “HO” harfleri işlenmiş

lacivert bornozuyla orta yaşlı bir kadın elinde buz kovasıyla odadan çıktı.

Barry, Helena'ya baktığında Helena onayladı.

Onları henüz görmemiş olan kadının üç metre ötesindelerdi şimdi.

Barry, "Hanımefendi?" diye seslendi.

Kadın onlara doğru baktığında Barry silahı ona doğrulttu. Buz kovası yere düştü.

Barry parmağını dudağına götürüp çabucak ona yaklaştı.

"Tek kelime etme sakın" dedi ve kadını tekrar odaya itip peşinden içeri girdiler.

Helena sürgüyü kapatıp zinciri taktı.

"Biraz param ve kredi kartım var..."

"Buraya onun için gelmedik. Yere otur ve çeneni kapat" dedi Barry.

Kadın duştan yeni çıkmış olmalıydı. Siyah saçı nemliydi ve yüzünde makyajdan eser yoktu. Helena kadının gözlerine bakmadı.

Barry çantasını yere bırakıp fermuarını açtı ve kabloyu çıkardı.

"Lütfen" diye yalvardı kadın. "Ölmek istemiyorum."

"Kimse sana zarar vermeyecek" dedi Helena.

"Sizi kocam mı yolladı?"

"Hayır" dedi Barry ve Helena'ya baktı. "Küvete birkaç yastık koy."

Helena dört direkli yataktan üç yastık alıp küçük bir platformun üstünde, şehre düşen alacakaranlığı ve ışıldamaya başlayan binaları gören pençe ayaklı küvete koydu.

Helena tekrar yatak odasına döndüğünde Barry kadını karnının üstüne yatırmış, el ve ayak bileklerini bağlıyordu. Sonunda kadını omuzlarından kaldırıp banyoya geçirdi ve nazikçe küvete yatırdı.

"Neden buraya geldin?" diye sordu.

“Buranın neresi olduğunu biliyor musun?”

“Evet.”

Kadının gözyaşları akmaya başladı. “On beş yıl önce çok büyük bir hata yaptım.”

“Ne hatası?” diye sordu Helena.

“Kocamı terk etmem gerektiği halde terk etmedim. Hayatımın en güzel yıllarını boşa harcadım.”

“Biri seni kurtarmaya gelecek” dedi Barry. Sonra şeffaf bantla kadının ağzını bantladı.

Banyonun kapısını kapattılar. Doğalgazlı-odunlu şömineden hoş bir sıcaklık yayılıyordu. Kadının içmeye niyetlendiği şampanya şişesi, tek bir bardak ve her iki sayfası el yazılarıyla dolu açık bir günlükle birlikte sehpanın üstünde duruyordu.

Helena kendini tutamadı. O narin el yazısına bakıp bir anı olduğunu gördü, belki de küvetteki kadının geri dönmek istediği anıydı bu.

Şöyle başlıyordu: *Bana ilk vurduğunda akşam saat on-da mutfakta durmuş, ona nerede kaldığını soruyordum. Yüzünün kızarıklığını, nefesindeki viski kokusunu ve sulanmış gözlerini hatırlıyorum.*

Helena günlüğü kapatıp pencereye gitti ve perdeyi açtı.

Cansız bir ışık içeri süzüldü.

Sekiz kat aşağıdaki Doğu 49. Cadde’ye baktığında Barry’nin birkaç blok öteye park ettiği arabasını görebildi.

Şehir ıslak, kasvetliydi.

Kadın banyoda ağlıyordu.

Barry, Helena’nın yanına gidip, “Oldu mu bilmiyorum ama artık Slade’in peşine düşmeliyiz. Şansımızı asansörden yana kullanalım” dedi.

“Bıçağın var mı?”

“Var.”

“Görebilir miyim?”

Barry cebinden katlanabilir bıçağını çıkarırken Helena da deri ceketini çıkartıp gri bluzunun kollarını katladı.

Bıçağı Barry'den alıp bir koltuğa oturdu ve bıçağın ağzını açtı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Barry.

“Güvenli bir nokta koyuyorum.”

“Ne?”

Helena bıçağın ucunu sol kolunun yan tarafında, dirseğinin üst kısmına yaslayıp derisine bir çizik attı.

Acıyı hissedip kan akmaya başladığında...

Barry

7 Kasım 2018

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Barry.

Helena'nın gözleri kapalı, ağzı hafifçe açık ve sımsıkı kapalıydı.

Barry bıçağı dikkatlice Helena'nın elinden aldı. Uzunca bir süre hiçbir şey olmadı. Sonra parlak yeşil gözleri açıldı.

Gözlerindeki ifade değişti. Yeni bir korku ve yoğunluk yayıyorlardı.

“İyi misin?” diye sordu Barry.

Helena odayı inceleyip bileğindeki saate baktı ve kollarını vahşice Barry'ye sardı.

“Yaşıyorsun.”

“Tabii ki yaşıyorum. Sana ne oldu?”

Helena onu yatağa yönlendirdi. Oturdular ve Helena yastık kılıflarından birini çıkartıp bir parçasını yırtarak kanamayı durdurmak için kendi açtığı yaranın etrafına sardı.

“Bu ana dönmek için az önce koltuğu kullandım” dedi.
“Yeni bir zaman tüneli başlatıyorum.”

“Senin koltuğunla mı?”

“Hayır, on yedinci kattakiyle. Slade’in koltuğuyla.”

“Anlamıyorum.”

“Ben sonraki on beş dakikayı yaşadım bile. Kendimi kesmenin verdiği acı, bu ana dönmem için bir tür geriye dönüş içindi. Geri dönebileceğim canlı, kısa süreli bir anı edinmemi sağladı.”

“Yani ne olacağını biliyor musun?”

“Teras katına gidersek evet. Slade oraya gideceğimizi biliyor. Bizi bekleyecek. Bir mermi senin gözünü deşmeden asansörden bile inemiyoruz. Çok kan dökülüyor ve ben de ateş ediyorum. Slade’i vurmuş olmalıyım çünkü oturma odasında sürünüyor.”

“Asansörle on yedinci kata iniyorum, laboratuvarı bulup Jee-woon havuza girerken kapıyı açıyorum. Bana doğru gelip benim için yaptığı onca şeyden sonra onu vurmayacağını söylüyor ama hayatındaki en büyük yanılgısı bu oluyor.”

Terminalde, bazı gizli geçmişlere giriyorum. Sonra bir hafızayı eşleştirip havuza giriyorum ve kendimi bu odada kestiğim anıma dönüyorum.”

“Benim için dönmene gerek yoktu.”

“Doğrusunu istersen dönmeyecektim. Ama Sergei’i bulamadım ve teçhizatı tümüyle bozacak zamanım olmadı. Yine de hayatta olmana sevindim.” Helena tekrar saatine baktı. “Yirmi dakika sonra bütün bu olanların korkunç anısını hatırlayacaksın, binadaki herkes hatırlayacak ve bu da büyük bir sorun.”

Barry yataktan kalkıp Helena’nın kalkmasına yardım etti.

Helena tüfeği kaldırdı.

Barry, “Demek Slade teras katında, ilk olarak oraya gideceğimizi düşünüyor, öyle mi? Geçen defa yaptığımız gibi ya-nı” dedi.

“Doğru.”

“Jee-woon koltuğa ulaşmak için çoktan on yedinci katta çıktı bile. Büyük ihtimalle bir güvenlik ihlali olması durumunda yoksunlaştırma havuzuna girip bu zaman tünelini yeniden yazmayı planlıyor. Sergei ise...”

“Bilinmiyor. Bence öncelikle laboratuvara gidip Jee-woon’un işini bitirelim. Ne olursa olsun havuza girmesini önlemeliyiz.”

Odadan çıkıp koridora girdiler. Barry dürtüsel olarak ceplerindeki yedek şarjörleri kontrol ediyordu.

Asansörlerin oraya gidip düğmeye bastı ve Glock’u hazırla tutarak kapıların diğer tarafındaki dişlilerin sesini dinledi.

Helena, “Bu kısmı zaten halletmiştik” dedi.

Asansörün tepesindeki ışık yandığında zil sesi de duyuldu.

Barry silahını kaldırıp parmağını tetiğe koydu.

Kapılar aralandı.

Boştu.

Asansörün dar kabinine adım attılar ve Helena on yedinci katın düğmesine bastı. Bu asansörün duvarları eskiydi, aynası lekeliydi ve o aynaya bakmak özyinelemeli bir illüzyon yaratıyordu; asansör kabinlerinde sonsuz sayıda Barry’ler ve Helena’lar uzayda bükülüyordu.

Yukarıya tırmanmaya başladıklarında Barry, “Duvara yaslanalım. Kapılar açıldığında olası en ufak hedefi bile kaçırmak istemiyorum. Slade’de ne tür bir silah var?” dedi.

“Tabanca. Gümüş.”

“Jee-woon’da?”

“Son aşamada seninkine benzer bir tüfek vardı.”

Geçtikleri her katın ışığı yanıyordu.

Dokuz.

On.

Mide bulantısı Barry’nin içini dalga dalga sardı; sinirleri bozuldu. Kan dolaşımına boşalan adrenalinin etkisiyle korkunun tadını ağzında hissetti.

On bir.

On iki.

On üç.

Helena'nın onun kadar korkmamasına şaşırmıştı ama o bu mücadeleyi daha önce bir kez yaşamıştı.

“Benim için geri dönmene sevindim” dedi Barry.

On dört.

“Lütfen bu defa ölmemeye bak.”

On beş.

On altı.

“Hadi” dedi Helena.

Asansör on yedinci katta durdu.

Barry, Glock'u kaldırdı.

Helena tüfeği omzuna koydu.

Kapılar açıldığında bina boyunca uzanıp daha dar hollere açılan boş bir koridor onları karşıladı.

Barry dikkatlice kapıdan çıktı.

Tepedeki lambaların hafif uğultusundan başka ses de yoktu.

Helena da onunla birlikte çıktı ve saçını geriye attığı sırada Barry kendisini bile dehşete düşürüp korkutan vahşi, koruyucu bir dürtüden kurtulmaya çalıştı. Onu tanıyalı daha yirmi dört saat olmuştu.

Öerlediler.

Laboratuvar spot lamba ve camlarla dolu düzenli ve beyaz bir yerdi. Genç bir bilim insanının bir devre levhasını lehimlediği ve bir düzine MEG mikroskobunun olduğu odaya bakan pencerenin önünden geçtiler. Kadın onların geçtiğini fark etmemişti.

İlk bağlantı noktasına yaklaştıklarında yakınlarda bir yerde bir kapı kapandı. Barry durup ayak seslerini dinledi ama lambaların sesinden başka bir şey duymadı.

Helena onları bu soğuk akşamda, çevre binaların ışıkları-

nın puslu alacakaranlıkta parladığı Manhattan'ın hüznü dolu kasvetli haline bakan uzun bir pencereyle son bulan başka bir koridora yönlendirdi.

“Laboratuvar hemen ileride” diye fısıldadı Helena.

Barry'nin elleri terliyordu. Glock'u daha iyi kavrayabilmek için avuç içini pantolonuna sildi.

Tuş takımı girişiyle donatılmış bir kapıda durdular.

“İçeride olabilir” diye fısıldadı Helena.

“Şifreyi bilmiyor musun?”

Helena başını iki yana sallayıp tüfeği kaldırdı. “Ama geçen defa bu işe yaramıştı.”

Barry, koridorun sonundaki köşeden gelen hareketi fark etti.

Helena, “Jee-woon, hayır!” diye bağırırken Barry onun önüne geçti.

Silah sesleri sessizliği doldurdu, bir namludan çıkan mermi Barry'yi hedef alırken o da yıldırım hızıyla Glock'unu boşalttı.

Jee-woon'un işi bitmişti.

Her şey beş saniye içinde olmuştu.

Barry boş şarjörü çıkartıp yenisini takarak sürgüsünü taktı.

Helena'ya dönüp, “İyi misin?” diye sordu.

“Evet. Çünkü sen önüme... Tanrım, vurulmuşsun.”

Barry geriye doğru tökezlerken karnından akan kan, pantolonunun altından bacaklarına, oradan ayakkabılarına doğru süzülerek yerde uzun, şarap rengi bir iz bıraktı. Yavaş yavaş acısını da hissetmeye başlamıştı ama tam etkisini hissedemeyecek kadar adrenalin yüklenmişti; gövdesinin orta-sağ kısmında yoğunlaşan baskıdan başka bir şey yoktu.

“Bu koridordan çıkmalıyız” diye homurdandı; *Karaciğeri-me mermi saplandı*, diye düşündü.

Helena onu tekrar köşeye çekti.

Barry yere yığıldı.

Kanaması şimdi artmıştı, kanının rengi de neredeyse kap-karaydı.

Helena'ya bakıp, "Geliyor mu... kontrol et" dedi.

Helena köşeden baktı.

Barry, elinden kaydığını fark etmediği silahını yerden aldı.

"Laboratuvara gitmiş olabilirler" dedi.

"Ben onları durdururum."

"Ben üstesinden gelemeyeceğim."

Sol kolunda bir hareket hissetti; Glock'u kaldırmaya çalıştı ama Helena ondan önce davranıp daha önce görmediği bir adamı tekrar koridora çekilmeye zorlayan sağır edici bir ateş açtı.

"Git hadi" dedi Barry. "Acele et."

Gözlerinin önü kararıyor, kulakları çınlıyordu. Daha sonra yere yüzüstü yattı ve ruhunun hızla bedeninden ayrıldığını hissetti.

Silah seslerinin devam ettiğini duydu.

Helena'nın, "Sergei, beni buna mecbur etme. Beni tanıyor-sun!" diye bağırdığını duydu.

Sonra iki el ateş sesi duyuldu.

Ve peşinden bir çığlık geldi.

Barry yan açıdan çok sayıda kişinin koridorlardan asansörlere koşturduğunu gördü; otelin misafirleri ve diğer ekip üyeleri kargaşadan kaçıyordu.

Barry ayağa kalkmaya çalıştı ama elini güçlkle kımıldatabildi. Bedeni yere çimentoyla yapışmıştı sanki.

Sona yaklaşıyordu.

Dirseklerinin üzerinde basitçe doğrulmak bugüne dek yaptığı en zor işti sanki. Sürünmeyi bir şekilde başararak laboratuvara giden pencereli koridorun köşesine ulaştı.

Ateş sesleri devam ediyordu.

Görüşü bir bulanıp bir netleşiyordu. Kırılan pencere camlarından etrafa saçılan parçalar kollarını keserken soğuk hava da binaya dolmaya başlamıştı. Duvarlarda kurşun delik-

leri oluşmuştu; havaya yayılan duman bulutu, genzinde metal ve sülfür benzeri bir tat bırakıyordu.

Barry sürünmeye çalışırken 40 kalibreli mermileri saçıyor, bir yandan da Helena'ya seslenmeye çalışıyordu ama dudaklarından dökülen ismi hafif bir fısıltıdan daha güçlü çıkmıyordu.

Girişe kadar sürünmeye devam ederken görüşünün heraklaşması biraz zaman aldı. Helena terminalde durmuş, parmakları sıra sıra dizili klavye tuşlarıyla dokunmatik ekranın üstünde uçarcasına hareket ediyordu. Barry ise sesinin çıkmasını ve Helena'nın ismini söylemek istiyordu.

Helena dönüp ona baktı. "Canın yanıyor biliyorum ve elimden geldiğince acele ediyorum."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Barry. Aldığı her nefes bir öncekinden daha fazla acı verip beynine daha az oksijen gönderiyordu.

"Otelde kendimi kestiğim anıya dönmeye çalışıyorum."

"Jee-woon ve Sergei öldü." Barry'nin öksürüğünden kan geldi. "Sen artık... makineyi yok edebilirsin."

"Slade buralarda bir yerlerde" dedi Helena. "Kaçarsa yeni bir koltuk yapabilir. Sen kapıyı tut. Canın yanıyor biliyorum ama yapabilir misin? Gelirse bana haber ver." Sonra terminalden uzaklaşıp hafıza koltuğunun eğimli gövdesine tırmandı.

"Denerim" dedi Barry.

Sonra da başını yere yasladı.

"Bir sonrakinde her şeyin düzgün yapacağız" dedi Helena. Uzanıp MEG mikroskobunu dikkatlice çekti.

Barry çene kayışını sıkıştırırken gözlerini koridordan ayırmamak için zorlu bir mücadele veriyordu. Slade gelecek olursa hiçbir şey yapamayacağını biliyordu. Tabancısını kaldırarak gücü bile yoktu.

Önceki zaman tüneline öldüğüne dair ölü anılar nihayet bilincine yerleşiyordu.

Asansör kapıları Slade'in teras katının girişine açılıyor.

Slade pencerelerle çevrili kusursuz oturma odasında, silahını asansöre doğrultuyor.

Barry, Lanet olsun. Biliyordu, diye düşünüyor.

Sessiz bir ışık patlaması oluyor.

Sonra, hiçlik.

Ölümün donukluğunda Barry son defa laboratuvara bakmaya çalıştı; Helena'nın bluzunu yırtıp kot pantolonunu indirdiğini ve yoksunlaştırma havuzuna girdiğini gördü.

Barry koridoru hızla geçerken burnu kanayıp başı zonklamaya başladı. Önceki zaman tüneline vurulmuş olmanın acısı şimdi dinmiş, bu yeni zaman tüneline anıları yerine oturmaya başlamıştı.

O ve Helena 825 numaralı odadan çıkıyor.

Asansörden on yedinci katta inip Jee-woon ve Slade'i asansörden inerken yakalamak için laboratuvara doğru farklı bir yoldan gidiyorlar.

Ama onun yerine Sergei'le karşılaşıyorlar ve onun hakkından gelirken çok fazla vakit harcıyorlar.

Şimdi laboratuvara koşuyorlar.

Barry burnundan akan kanı silip gözlerini yakan tuzlu tere karşı gözlerini kırptırdı.

Köşeyi dönüp laboratuvarın kapısına vardılar; Helena bir dipçik darbesiyle kapıyı açtı. Önce Barry girdi ve kulakları sağır eden iki el ateş, otuz santimden daha az bir mesafeyle kafasının yanından geçti. Asıl şaşırtıcı olansa ateş edenin daha önce gördüğü biri olmasıydı; on bir yıl önce anısına gönderildiği gece gördüğü adam.

Marcus Slade üzerinde beyaz kolsuz tişörtü ve gri şortuyla terminalin altı metre ötesinde durmuştu. Terden geriye yatmış saçlarıyla da spordan yeni çıkmış gibi görünüyordu.

Elinde paslanmaz çelik tabancası vardı ve Barry'ye onu tanımış gibi bakıyordu.

Barry sağı omzunun üzerinden ateş açınca Slade kontrol panellerine doğru tökezledi ve tabancası elinden kayıp yere düştü.

Helena yoksunlaştırma havuzuna koşup acil açma kolunu çekti.

Barry havuza vardığında Helena, tuzlu suyun içinde yüzüp sol kolundaki serumu umutsuzca çekiştiren Jee-woon'u çıkarmak için kapağı açıyordu.

Barry, Glock'unu kılıfına koyup ılık suya uzandı ve Jee-woon'u havuzdan çekip odadan dışarı fırlattı.

Yere yapışan Jee-woon üzerinden damlayan sularla dizleri üstünde çıplak doğrularak Barry ile Helena'ya baktı. İki buçuk metre ötedeki Slade'in silahını görünce ona uzanmaya çalıştı. Barry onu izliyordu ve ateş ettiğinde Helena da ateş etti, tam yüklü mermiler Jee-woon'u duvara yapıştırdı. Göğsünde bir delik açıldı ve akan kan onu tümüyle güçsüz bıraktı.

Barry tabancasını Jee-woon'un yaralı göğsüne doğrultarak dikkatlice ona yaklaştı ama yanına vardığında Jee-woon çoktan ölmüştü; gözleri finale giden bir boşlukla parlıyordu.

Helena

7 Kasım 2018

Tüfeğin namlusunu Slade'in üzerine boşaltmak, Helena'nın parçalanmış varlığının en tatmin olduğu anlardan biriydi.

Cebinden bir flash disk çıkarttı. "Bütün şifreleri temizleyeceğim. Sonra koltuğu bozacağım, mikroskobu ve..."

"Helena!"

"Şu an ben konuşuyorum! Stimülatörler. Binadaki bütün yazılım ve donanımlar. O koltuk hiç var olmamış gibi olacak."

Slade gözlerinde şiddetli bir ağrıya terminalin en alt kısmına yaslanmıştı. "Bir dakikada bitti, ha?"

“Benim için on üç yıl sürdü” dedi Helena. “Senin için?”

Slade bu soruyu düşünüyormuş gibi görünürken Barry revolvere yaklaşp onu tekmeleyerek odanın karşı köşesine attı.

“Kim bilir?” dedi Slade sonunda. “Sen benim petrol platformundan kaçtıktan sonra... Bu arada bravo, bunu nasıl başardığını hiç anlamadım. O koltuğu yeniden yapmam yıllarımı aldı. Ama ondan sonra tahmin edebileceğinden çok daha fazla yaşamlar sürdüm.”

“Ne yaptın peki?” diye sordu Helena.

“Çoğu kim olduğum, farklı yerlerde ve farklı insanlarla kim olabileceğim üzerine bir keşif niteliğindeydi. Bazıları... daha gürültülüydü. Ama son ömürde kendi hafızamı eştirmeye yetecek kadar sinaptik sayıya ulaşamadığımı fark ettim. Çok fazla yolculuk yaptım. Zihnimi çok sayıda yaşamla doldurdum. Çok fazla deneyim edindim. Artık kırılmaya başlıyor. Yalnızca flaşlar halinde aklıma gelen hiç hatırlamadığım yaşamlarım var. Bu otel yaptığım ilk şey değil. Sonuncusu. *Senin* yarattığın şeyin gücünün ne olduğunu, ne olacağını başkaları da görsün istedim.”

Slade gergin bir iç geçirip Barry'ye baktığında Helena, acısı çok belirgin olsa da uzun, çok uzun bir süre yaşamış bir adamın sakin derinliğine sahip olduğunu düşündü.

“Sana ölen kızını geri veren adama berbat şekilde teşekkür ettin” dedi Slade.

“Şimdi yine öldü ama, seni lanet olası piç kurusu. Kendi ölümünü hatırlamanın şoku ve dün o binanın ortaya çıkmasıyla çıldırma noktasına geldi.”

“Bunu duyduğuma çok üzıldüm.”

“Sen o koltuğu yıkıcı bir şekilde kullanıyorsun.”

“Evet” dedi Slade. “Başta yıkıcı olacak, bütün gelişimler gibi. Sanayi çağının iki dünya savaşına öncülük etmesi gibi. *Homo Sapiens*'in Neanderthal'lerin yerine geçmesi gibi. Ama yaşadığın her şey için zamanı geriye mi alacaksın? Yapabilir

misin bunu? Gelişim kaçınılmaz. Ve sonsuz bir güç.”

Slade omzundaki yaraya bakıp dokundu, yüzünü buruşturup tekrar Barry'ye döndü. “Yıkıcılıktan mı konuşmak istersin? Primat duyularımızın bize dayattığı bu varoluş şakasında küçük akvaryumlarımızdan birine kapatılmaya ne dersin? Hayat acı çekmektir. Ama öyle olmak zorunda değil. Değiştirme şansın varken neden kızının ölümünü kabullenmeye zorlanasın ki? Ölmek üzere olan bir adam neden son saatlerini acı içinde geçirmek yerine akıl ve bilgelik dolu gençlik yıllarına dönmesin ki? Geriye dönüp ondan korunmak varken neden trajedi yaşayalım ki? Senin savunduğun şey gerçeklik değil, bir hapishane, yalan.” Slade, Helena'ya baktı. “Sen bunu *biliyorsun*. Bunu görmen lazım. Sen insanlık için yeni bir çağ başlattın. Acı çekmek ve ölmek zorunda olmadığımız bir çağ. *Çok fazla* şey yaşayabileceğimiz bir çağ. İnan bana, sayısız ömür yaşadığın zaman bakış açın değişiyor. Sen duyularımızın sınırlarından kaçmamıza yardımcı oldun. Hepimizi kurtardın. Bu senin mirasın.”

“San Francisco’da bana ne yaptığını biliyorum” dedi Helena. “Orijinal zaman tüneline.” Slade gözlerini kırpmıştırmadan ona baktı. “Koltuğun neler yapabileceğini tesadüfen keşfettiğini anlattığında beni öldürdüğün kısmını gizledin.”

“Ama buradasın işte. Ölüm artık bizi engelleyemez. Bu senin eserin Helena. Onu kabullen.”

Helena, “Hafıza koltuğu konusunda insanlığa güvenebileceğimizi söyleyemezsin” dedi.

“İyi tarafından bak bir de. Sen bu teknolojiyi insanlara, annene yardım etmek için kullanmak istedin, biliyorum. İstersen geri dönüp ölmeden önce, zihni kendi kendini yok etmeden önce annenle vakit geçirebilirsin. Onun anılarını kurtarabilirsin. Jee-woon’un ve Sergei’in ölümünü geri alabiliriz. Bunların hiçbiri yaşanmamış gibi olacak.” Slade’in tebesümü acıyla doluydu. “Dünya ne kadar güzel bir yer olurdu, görmüyor musun?”

Helena ona doğru bir adım attı. “Haklı olabilirsin. Belki koltuğunu hepimizin hayatını güzelleştirdiği bir dünya vardır. Ama sorun bu değil. Sorun şu ki sen yanılıyor da olabilirsin. İnsanların bu bilgiyle ne yapacağını bilmiyoruz. Tek bildiğimiz, koltuğu ya da nasıl yapılacağını yeterince kişi öğrendiği takdirde bu işin geri dönüşünün olmayacağı. Koltuğun evrensel bilgi döngüsünden asla kaçamayacağız. Sonraki bütün zaman tünellerinde varlığını sürdürecektir. İnsanlığı sonsuza dek kaderine terk etmiş olacağız. Her şeyi bir hamlede riske atmakansa muhteşem bir şeyden vazgeçmeyi tercih ederim.”

Slade o an yüzünde Helena’yı petrol kulesinde geçirdiği yıllara götüren bir ifadeyle, *sandığından çok daha fazlasını biliyorum*, der gülümsedi.

“Sınırların yüzünden hâlâ etrafındakileri göremiyorsun. Resmin tamamına bakamıyorsun. Belki de hiç bakamayacaksın, benim geçtiğim yollardan geçmediğin sürece tabii...”

“Bu ne demek?”

Slade başını iki yana salladı.

“Neden bahsediyorsun Marcus? ‘Benim geçtiğim yollar’dan kastın ne?”

Slade kanlar içinde ona bakmaya devam ederken kuantum işlemcilerin uğultusu birden sustu, oda aniden sessizliğe gömüldü.

Terminaldeki monitörler birer birer karardı ve Barry, Helena’ya sorgularcasına bakarken bütün ışıklar söndü.

Barry

7 Kasım 2018

Barry daha sonra Helena, Slade ve koltuğun ardıl görüntülerini gördü.

Sonra hiçbir şey göremedi.

Laboratuvar zifiri karanlığa gömüldü.

Kalp atışları dışında ses duymuyordu.

Tam karşısında, birkaç saniye önce Slade'in durduğu yerde Barry biri oradan geçiyormuş gibi bir ses duydu.

Silah atışı, sağır edici bir an odayı aydınlattı; Barry'nin, Slade'in kapıdan kaçtığını görmesine yetmişti bu süre.

Barry ileriye doğru temkinli bir adım atarken göz retina-sı hâlâ Helena'nın tüfeğinden çıkan ateşin etkisiyle dönerken karanlık da turuncuya boyandı. Çevre binaların ışıkları koridorun pencerelerinden içeriye süzülürken kapı da cisimleşti.

Tüfek sesinden neredeyse yitirdiği duyma yetisi, koridor-dan koşarak geçen adımların sesini işitebileceği kadar geri gelmişti. Barry, Slade'in birkaç saniyelik karanlığın taban-casını almasına yetecek zamanı bulduğunu sanmıyordu ama emin de olamazdı. Hızla merdivenlere yönelmesi daha muh-temeldi.

Helena'nın sesi kapıdan fısıltı şeklinde geldi: "Onu gördün mü?"

"Hayır. Neler olduğunu anlayana kadar bekle."

Barry yağmurlu Manhattan gecesine bakan pencerenin önünden geçti. Bir yerlerden trompet sesine benzer bir tıkır-tı geliyordu.

Bir sonraki köşeyi döndüğünde saf karanlığın içine dal-dı ve ana koridora yaklaştığında adımları yerdeki bir şeye çarptı.

Eğildiğinde Slade'in kana bulanmış kolsuz tişörtüne do-kundu. Hâlâ göremeyeceği kadar karanlıktı ama tam anla-mıyla hava gitmeyen delinmiş bir ciğerden yükselen tiz ses-li hırıltıyı ve kendi kanında boğulan Slade'in daha yumuşak çağıltısını duydu.

Buz gibi bir korku sardı içini. Elini duvarda gezdirip kori-dorun kesişme noktasına vardı.

Bir süre arka tarafında ölmek üzere olan Slade'in sesinden başka bir şey duymadı.

Bir şey burnunun ucundan hızla geçip arkasındaki duvara çarptı.

Bastırılan silah ve tüfek atışları, hepsi de kask ve zırh giyip ağır hücum silahını kuşanmış halde asansörlerin yanında bekleyen yarım düzine kadar polisi görmesini sağladı.

Barry köşeye kaçıp, "Dedektif Sutton, NPYD! 24. Bölge'den!" diye seslendi.

"Barry?"

Barry sesi tanıdı.

"Gwen?"

"Neler oluyor Barry?" Sonra yanındakilere dönüp, "Onu tanıyorum!" dedi.

"Burada ne işin var?" diye sordu Barry.

"Bu binada ateş açıldığına dair bir ihbar aldık. *Senin* burada ne işin var?"

"Gwen ekibini buradan çıkartıp bana..."

"Benim ekibim değil."

"Kimin?"

Koridordan bir erkek sesi gürledi. "Pilotsuz uçağımız arkadaki odalardan birinden ısı sinyali verdi."

"O bir tehdit değil" dedi Barry.

"Barry, bu adamların işlerini yapmalarına izin vermelisin" dedi Gwen.

"Onlar kim?" diye sordu Barry.

"Neden ortaya çıkıp bizimle konuşmuyorsun? Kendimizi tanıtırım. Herkesin gerilmesine sebep oluyorsun."

Barry, Helena'nın olanların farkına varıp kaçtığını ümit etti. Onun için zaman kazanmalıydı. Red Hook'taki laboratuvarına varabilirse, dört aya kalmaz, koltuğu tamamlayıp bugüne dönebilir ve düzeltmeyi yapabilirdi.

"Ben anlamıyorsun Gwen. Herkesi aşağıdaki garaja indir

ve git." Barry dönüp koridordan laboratuvara doğru. "Helena kaç!" diye seslendi.

Dişlilerin takırtısı koridorun aşağısından duyuldu; ona yaklaşıyorlardı.

Barry köşeden çıkıp tavana ateş etti.

Karşı ateş ani bir tepkiyle gelmişti; mermiler koridorun her yanından üzerine doğru geliyordu.

Gwen, "*Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun sen?*" diye bağırdı.

"Helena git! Binadan çık!"

Şimdi koridorda bir şey yuvarlandı ve Barry'nin otuz santim ötesinde durdu. Ne olduğunu düşünmeye fırsatı bile kalmadan flaş bombası açıldı ve kör edici bir ışıkla duman görüşünü beyaza çevirirken geçici işitme kaybının tiz sesli tonu diğer bütün sesleri bastırdı.

İlk mermi ona isabet ettiğinde acı duymadı; yalnızca darbeyi hissetti.

Sonra bir tane daha, bir tane daha, iki yanına, bacağına, koluna isabet etti ve acı da beraberinde geldi. Ona öyle geliyordu ki Helena bu kez onu kurtaramayacaktı.

Dördüncü kitap

Geçmiş her kim kontrol ediyorsa geleceği de o kontrol eder.
Şu an her kim kontrol ediyorsa geçmiş de o kontrol eder.

– George Orwell, 1984 –

Helena

15 Kasım 2018-16 Nisan 2019

8. gün

En garip tutsaklık buydu.

Daire, Fifty-Ninth Street Köprüsü'nü, East Nehri'ni ve Brooklyn ile Queen'i gören milyon dolarlık manzarasıyla Sutton Place'in yakınlarında tek odalı, ferah ve yüksek tavanlı bir yerdi.

Telefonu, interneti ya da dış dünyayla herhangi bir bağlantı aracı yoktu.

Duvarlara monte edilmiş dört kamera evin her santimini izliyor, uyurken bile kırmızı kayıt ışıkları tepede yanıp sönüyordu.

Onu esir alan Alonzo ve Jessica adındaki çift sakin bir duruş sergiliyordu. Başta bu Helena'nın sinirlerini yatıştırmıştı.

İlk gün onu oturma odasına oturtup, "Soruların olduğunu biliyoruz ama onları cevaplayacak olan biz değiliz" demişlerdi.

Helena ona rağmen sormuştu.

Barry'ye ne oldu?

Marcus Slade'in binasına baskın yapan kimdi?

Beni burada tutan kim?

Jessica öne eğildi. "Biz pahalı gardiyanlarız, tamam mı? Bundan fazlası yok. Neden burada olduğunu bilmiyoruz. Neden burada olduğunu bilmek de *istemiyoruz*. Ama sen sakin olursan biz ve bizimle çalışan ancak senin asla görmeyeceğin kişiler de sakin olur."

Ona yemek veriyorlardı.

İki günde bir markete gidip Helena'nın kâğıt parçasına yazdığı siparişlerle geri geliyorlardı.

Yüzeysel düzeyde yeterince cana yakınlardı ama gözlerinde inkâr edilmez bir sertlik, daha doğrusu kayıtsızlık vardı ve bu da ona zarar vereceklerinden ya da emir gelirse daha kötüsünü yapacaklarından emin olmasını sağlıyordu.

Helena sabah ilk iş haberleri izledi; her döngüde SAS, trajedilerin, skandalların ve ünlü dedikodularının sonsuz geçidinde kendine daha az yer bulabiliyordu.

Başka bir silahlı okul saldırısında on dokuz kişinin öldüğü gün ise Big Bend'den beri SAS'ın adının manşette geçmediği ilk gün olmuştu.

Dairedeki sekizinci gününde Helena mutfak bölümünde oturmuş, kahvaltıda *huevos rancheros* yiyip nehre bakan pencereden güneşin içeri süzülmesini izliyordu.

Bu sabah banyo aynasındaki yansımasında Helena alnındaki dikişleri ve Slade'in binasından kaçmaya çalıştığı sırada onu bayıltan SWAT memurunun sebep olduğu mor ve sarı izleri inceledi.

Her gün ağırları hafiflemekle birlikte korku ve belirsizlik artıyordu.

Yavaş yavaş yiyor, Barry'yi düşünmemeye çalışıyordu çünkü onun yüzünü gözünde canlandığında içinde bulunduğu durumun rezil çaresizliği dayanılmaz bir hal alıyor, neler olduğunu bilmemek de çılgılık atma isteği uyandırıyor.

Kilit dili döndü ve Helena girişe açılan kısa hole doğru baktığında kapı açılıp bugüne dek yalnızca ölü anıda var olan bir adam görüldü.

Rajesh Anand holdeki birine, "Kapıyı çek ve kamerayı da kapat" dedi.

“Lanet olsun Raj?” Helena mutfakta oturduğu tabureden kalktı ve oturma odasının koridora açıldığı noktada onunla buluştu. “Burada ne işin var?”

“Seni görmeye geldim.” Helena’ya kulede birlikte çalıştıkları süre içinde sahip olmadığı bir güvenle baktı. Yaşı ilerledikçe görüntüsü iyiye doğru değişmiş, tıraş edilmiş yüz hatları nazik ve yakışıklı görünmesini sağlamıştı. Takım elbise giymişti ve sol elinde bir evrak çantası vardı. Kahverengi gözlerinin kenarlarında çizgiler oluşmuştu.

Oturma odasına geçip deri kanepelerde karşı karşıya oturdular.

“Burada rahatın yerinde mi?” diye sordu Raj.

“Raj, neler oluyor?”

“Güvenli evde saklanıyorsun.”

“Kimin emri altında?”

“Savunma İleri Araştırma Projeler Ajansı.”⁴

Helena’nın midesi kasıldı. “DARPA mı?”

“Benden istediğin bir şey var mı Helena?”

“Cevap. Tutuklu muyum?”

“Hayır.”

“O halde alıkonuyorum.”

Raj başını salladı.

“Avukat istiyorum.”

“Mümkün değil.”

“Neden mümkün olmasın? Ben Amerikan vatandaşıyım. Bu yasadışı değil mi?”

“Olabilir.”

Raj çantasını kaldırıp masanın üstüne koydu. Siyah deri yer yer yıpranmış ve pirinç kulpu da lekelenmişti. “Pek hoş görünmüyor biliyorum” dedi. “Babamındı. Amerika’ya gelirken bana vermişti.”

4. Advanced Research Projects Agency (DARPA) Amerikan ordusu tarafından kullanılmak üzere, yeni teknolojiler üretmekten sorumlu ABD Savunma Bakanlığı’na bağlı bir kurumdur. (ç. n.)

Raj kilit mekanizmasıyla uğraşırken Helena konuştu. “On yedinci katta benimle birlikte bir adam vardı...”

“Barry Sutton mı?”

“Ona ne olduğunu söylemiyorlar.”

“Çünkü bilmiyorlar. Öldürüldü.”

Biliyordu.

Bu lüks hapishanede tutulduğu hafta boyunca bunu iliklerinde hissetmişti.

Ama yine de bunu duymak onu mahvetti.

Ağlarken yüzü kederle buruştu, alnındaki dikişlerin gerildiğini hissetti.

“Çok üzgünüm” dedi Raj. “SWAT ekibine ateş açmış.”

Helena gözlerini silip masanın karşısından ona baktı.

“Sen bu işe nasıl karıştın?”

“Slade’in petrol platformundaki projeyi bırakmam hayatımın hatası oldu. Slade’in aklını kaçırdığını düşündüm. Hepimiz öyle düşündük. On altı ay sonra bir gece burnum kanayarak uyandım. Nasıl oldu ya da anlamı neydi bilmiyorum ama kulede birlikte geçirdiğimiz süre sahte anıya dönüştü. Senin inanılmaz bir başarı yakaladığını fark ettim.”

“Yani koltuğun neler yapabileceğini o zamandan biliyor muydun?”

“Hayır, senin anıları değiştirmenin bir yolunu bulduğundan şüphelendim. Ben de onun parçası olmak istedim. Seni ve Slade’i bulmaya çalıştım ama ikiniz de yok olmuştunuz. Sahte Anı Sendromu kitlesel ölçekte ilk ortaya çıktığında hikâyemle ilgileneceğini düşündüğüm bir yere gittim.”

“DARPA’ya mı? Gerçekten de bunun iyi bir fikir olacağını mı düşündün?”

“Bütün resmi kuruluşlar altüst haldeydi. Hastalık Kontrol Merkezi (CDC) olmayan bir patojeni bulmaya çalışıyordu. RAND’ın fizikçileri, SAS’ın uzay-zamandaki mikro değişim olabileceğine dair bir teori yazdı. Ama DARPA bana

inandı. SAS kurbanlarının izini sürmeye ve onlarla görüşmeye başladık. Geçen ay koltuğa oturtulduğunu ve bir anısına gönderildiğini iddia eden birini buldum. Tek bildikleri, her şeyin Manhattan'daki bir otelde olduğuydu. Senin ya da Slade'in, hatta ikinizin birlikte çalışarak bunu yaptığınızı düşündüm."

"Neden böyle bir şey için DARPA'ya gittin?"

"Para ve kaynak için. Bir ekibi New York'a getirdim. Bu oteli aradık ama bulamadık. Big Bend ortaya çıktıktan sonra NYPD, SWAT ekibinin Midtown yakınlarında SAS'la bağlantısı olabilecek bir binaya baskın yapacağına dair söylentiler duyduk. İşi benim ekibim üstlendi."

Helena pencereden nehre bakarken güneşin sıcaklığını yüzünde hissetti.

"Slade'le birlikte mi çalışıyordun?" diye sordu Raj.

"Onu durdurmaya çalışıyordum."

"Neden?"

"Çünkü o koltuk tehlikeli. Kullandın mı?"

"Birkaç tanı koydum. Ben daha çok işlevselliği hızlandırmaya çalışıyorum." Raj evrak çantasının kilidini açtı. "Bak, endişelerini anlıyorum ama senden faydalanabiliriz. Bilmediğimiz çok şey var." Evrak çantasından çıkardığı bir tomar kâğıdı sehpanın üstüne bıraktı.

"Nedir bu?" diye sordu Helena.

"İşe giriş sözleşmesi."

Helena, Raj'a baktı. "Az önce ne dediğimi duymadın mı?"

"Koltuğun anılara geri dönüşü mümkün kıldığını biliyorlar. Bunu kullanmayacaklarına gerçekten inanıyor musun? O deha bir daha şişeye girmez."

"Bu onlara yardım edeceğim anlamına gelmez."

"Ama kabul edersen bu teknolojiyi keşfeden dâhi sıfatını alacaksın. Masada bir yerin olacak. Tarihin bir parçası olacaksın. Bu da benim teklifim. Seni de dahil edebilir miyim?"

Helena delici bir tebessümle masanın karşısından baktı. "Defol git!"

10. gün

Dışarıda kar yağıyordu, iki santimlik ince bir tabaka pencere pervazında çoktan toplanmıştı. Kar yağışının yoğunluğuna bağlı olarak bir görünüp bir kaybolan Fifty-Ninth Street Köprüsü'nde trafik yoğunlaşmaya başlamıştı.

Kahvaltıdan sonra Jessica kilidi açıp ona giyinmesini söyledi.

"Neden?" diye sordu Helena.

Helena, birlikte oldukları on gün boyunca onlardan birinden duyduğu ilk tehdit belirtisini göstererek, "Hemen" dedi Jessica.

Yük asansörüyle yeraltı otoparkına indiklerinde sıra sıra dizili kapkara Suburban'ları gördü.

LaGuardia'ya gider gibi Queens-Midtown Tüneli'ni geçerken Helena uçakla bir yere mi gideceklerini düşündü ama sormaya cesaret edemedi. Havaalanını geçip Flushing'e doğru devam ettiler, Çin Mahallesi'nin gökkuşağı rengindeki dükkân önlerinden geçip sonunda sıradan görünümlü alçak ofis binalarının önünde durdular.

Indiklerinde Alonzo, Helena'yı kolundan tutup onu ana girişe giden kaldırımdan yürüttü, çift kanatlı kapılardan geçtikten sonra onu, en az bir seksen beş boyunda görünen uzun boylu bir adamın durduğu danışma masasına bıraktı.

Adam boğuk bir sesle Alonzo'yu, "Mesaj atarım" diyerek gönderdikten sonra Helena'ya odaklandı.

"Demek deha sizsiniz, öyle mi?" diye sordu adam. Göz alıcı sakalı ve alnının altında çit gibi uzanan gür, siyah kaşları vardı. Adam elini uzattı. "Ben John Shaw. DARPA'ya hoş geldiniz."

"Burada ne yapıyorsunuz Bay Shaw?"

“Buranın sorumlusu olduğumu söyleyebiliriz. Benimle gelin.” Adam güvenlik kontrol noktasına doğru yürüdü ama Helena yerinden kımıldamadı. Beş adım sonra adam arkasına baktı. “Bu bir öneri değildi Dr. Smith.”

Adam Helena’yla birlikte sürgülü cam kapıdan geçip onu çuha kaplı bir koridora soktu. Bina dışarıdan kasvetli bir ofis alanına benzese de güçlü aydınlatması ve pratik tasarımıyla içerisi iliklerine kadar ruhsuz bir devlet binasına benziyordu.

Adam, “Slade’in laboratuvarını kaldırıp gerektiği gibi güvende tutabilmek için her şeyi buraya getirdik” dedi.

“Raj, size yardım etmemle ilgili fikrimi aktarmadı mı?”

“Aktardı.”

“O halde neden buradayım?”

“Ne yaptığımızı size göstermek istiyorum.”

“Koltuğu kullanmakla ilgili bir şeyse ilgilenmiyorum.”

Girilmesi imkânsız cam döner kapıya ve biyometrik güvenlik sistemine geldiler.

Shaw, Helena’ya neredeyse otuz santim yukarıdan baktı. Başka şartlar altında olsa yüzü içten görünebilirdi ama şu an kesinlikle sinir bozucuydu.

Adam, “Şunu bilmenizi isterim ki, dünyada bu camın arkası kadar güvenli hiçbir yer yok. Öyle görünmeyebilir ama bu bina tam anlamıyla bir kale ve DARPA’da sırrımızı kimseye söylemeyiz” derken tarçınlı Altoids’in kokusu Helena’nın burnuna doldu.

“Senin o camın koltuğu zapt edemez. Hiçbir şey edemez. Ayrıca onu neden istiyorsunuz ki?”

Adamın ağzının sağ tarafı büküldü ve bir an için Helena o gözlerdeki şeytani bakışı gördü.

“Bana bir iyilik yapın Dr. Smith” dedi Shaw.

“Neymiş o?”

“Önümüzdeki bir saat boyunca acele etmeden düşünün.”

Koltuk ve yoksunlaştırma havuzu, Helena'nın gördüğü en seçkin laboratuvardaki projektör lambalarının altında ortamın en önemli ögesi gibi duruyordu.

İçeri girdiklerinde Raj çoktan terminalde oturmuştu ve arkasında da yirmili yaşlarının ortasında, siyah askeri üniforma ve çizmeleri, kollarını kaplayan dövmeleri ve atkuyruğu şeklinde topladığı siyah saçlarıyla bir kadın durmuştu.

Shaw, Helena'yı terminale yaklaştırdı.

"Bu Timoney Rodriguez."

Asker Helena'yı selamladı. "Bu kim?"

"Helena Smith. Bütün bunları o yaptı. Raj, nasıl yapıyoruz?"

"Tam gaz devam." Koltuğunu döndürdü ve Timoney'ye baktı. "Hazır mısın?"

"Sanırım."

Helena, Shaw'a baktı. "Neler oluyor?"

"Timoney'yi bir anıya gönderiyoruz."

"Ne amaçla?"

"Göreceksin."

Helena, Timoney'ye döndü. "Seni o havuzun içinde öldürmek üzere olduklarını biliyor musun?"

"John ve Raj beni buraya getirdiklerinde her konuda bilgilendirdiler."

"Seni felç edip kalbini durduracaklar. Bunu dört defa yaşamış biri olarak acı verici bir süreç olduğu konusunda seni temin ederim. Acıyı engellemenin bir yolu da yok."

"Harika."

"Yapacağın değişiklikler başka insanları da etkileyecek ve her türden acıyı yaşamalarına sebep olacak. Hazır olmadıkları acıları. Bunu yapmaya hakkın var mı sence?"

Helena'nın sorusunu kimse dikkate almadı.

Raj kalkıp koltuğu çevirdi. "Otur Timoney."

Terminalin yanındaki dolaptan gümüş başlıklardan birini

alıp koltuğa getirdi. Sonra onu Timoney'nin kafasına koyup çene kayışını taktı.

"Yeniden etkinleştirme aparatı bu mu?" diye sordu Timoney.

"Evet. Hafızayı kaydetmek için MEG'le birlikte çalışıyor. Sonra havuza girdiğinde uyarıcılar tarafından yeniden etkinleştirmenin gerçekleşmesi için gereken nöral modeli kurtarıyor." MEG'i başlığın üstüne indirdi. "Hangi anıyı kaydetmek istediğini düşündün mü?"

"John bana yol göstereceğini söylemişti."

"Benim için üç gün öncesine dair bir anı olması yeterli" dedi Shaw.

Raj koltuğun baş yaslama kısmına gömülü bölümlerini açıp mikroskobun dış tarafındaki haznelere kilitlediği teleskopik titanyum çubuklarını ortaya çıkardı.

"Geniş kapsamlı bir anı olmamalı. Canlı olması yeterli. Acı ve zevk iyi göstergelerdir. Güçlü duygular da öyle. Değil mi Helena?" dedi.

Helena bir şey söylemedi. En büyük kâbusunu görüyordu şu an; koltuğu hükümet laboratuvarındaydı.

Raj terminale yürüyüp yeni bir kayıt dosyası hazırladı ve uzaktan kumanda görevi gören tableti aldı.

Timoney'nin yanındaki tabureye oturdu. "Bir anıyı, özellikle de başlangıçta, kaydetmenin en iyi yolu onu anlatmaktır. Gördüklerinden ve hissettiklerinden daha derine inmeye çalış. Seslerin, tatların ve kokuların anısı etkili bir geri alım için önemlidir. Hazır olduğunda başla."

Timoney gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

Greenwich Village'da sıkça gittiği barın bakır kaplama tezgâhına yaslanmış, viskisinin gelmesini beklediğini hatırladı. Barmenin dikkatini çekmek için araya sığışmaya çalışan kadın Timoney'ye çarpmıştı ve ona o kadar yaklaşmıştı ki Timoney kadının sürdüğü parfümün kokusunu almıştı.

Kadın özür dilemek için ona döndüğündeyse bakışları üç saniye kilitlenmişti. Timoney o andan itibaren havuza girip ölmek isteyeceğini biliyordu artık. Olasılık, onu hem heyecanlandırmış hem de ürkütmüştü. Aslında o akşam dışarı çıkmasının sebebi de fiziksel bir temasa ihtiyaç duymasıydı.

“Teni sütlü kahverengiydi, dudaklarıysa beni benden almıştı. Ona dokunmayı her şeyden çok istedim. Tanrım, birinin beni sarsıp kendime getirmesi gerekiyordu ama, ‘Olsun, dert etme’ dedim. Hayat bunun gibi binlerce küçük pişmanlıktan ibaret değil midir?”

Timoney gözlerini açtı. “Nasıldı?”

Raj herkese göstermek için tableti kaldırdı; SİNAPTİK SAYI: 156.

“Yeterli mi?” diye sordu Shaw.

“120’nin üzeri güvenli bölgedir.”

Raj, Timoney’nin sol koluna serum bağladı ve enjeksiyon kanalını taktı. Ardından Timoney üniformasını çıkartıp havuza yöneldi.

Raj kapağı açtı ve Shaw havuza girmesine yardım etti.

Askerin tuzlu suya girişini izleyen Shaw, “Konuştuğumuz her şeyi hatırlıyor musun?” diye sordu.

“Evet. Ne beklemem gerektiğinden emin değilim.”

“Doğrusunu istersen biz de öyle. Diğer tarafta görüşürüz.”

Raj kapağı kapattı ve terminale geçti. Shaw onun yanına oturdu, Helena da monitörlere bakmaya geldi. Yeniden etkinleştirme protokolü çoktan başlamıştı. Raj, Rocuronium ve sodyum tiyopental dozajını tekrar kontrol ediyordu.

“Bay Shaw?” dedi Helena.

Adam başını kaldırıp ona baktı.

“Şu an koltuğu tüm dünyada kontrol eden tek insanlarız.”

“Umarım öyledir.”

“Rica ediyorum vazgeçin. Bu koltuğun kullanılması kaos ve acıdan başka bir şey getirmedi.”

“Belki de yanlış kişilerin kontrolünde olduğu içindi.”

“İnsanlık böylesi bir güçle başa çıkacak bilgeliğe sahip değil.”

“Size yanıldığınızı kanıtlayacağım.”

Helena buna engel olmalıydı ama kapıda iki silahlı koruma vardı. Herhangi bir girişimde bulunursa saniyeler içinde ona engel olurlardı.

Raj başlığı kaldırıp mikrofona konuştu. “On saniye içinde başlıyoruz Timoney.”

Kadının hoparlörden duyulan nefes alıp veriş hızlanmıştı. “*Hazırım.*”

Raj enjeksiyon kanalını aktive etti. Slade’in donanımı, deneyin gözlenmesi için hazırda bekleyen ve uyarıcıların ne zaman ateşleneceğini söyleyen bir doktora gereksinim duyulan kuledeki günlerden beri çok gelişmişti. Bu yeni yazılım, ilaç sekansını gerçek zamanlı yaşamsal belirti bildirimlerine göre otomatik veriyordu ve elektromanyetik uyarıcıları yalnızca dimetiltriptamin salgılanması saptandığında kullanılıyordu.

“Değişime ne kadar kaldı?” diye sordu Shaw.

“Vücudunun ilaçlara vereceği tepkiye bağlı.”

Rocuronium ateşlendi, otuz saniye sonra sodyum tiyopen-tal da onu izledi.

Shaw, solda Timoney’nin yaşamsal işaretlerini, sağda ise havuzun içindeki gece görüş kamerasını gösteren parçalı ekrana doğru eğildi.

“Kalp atış hızı standardın dışında ama sakın görünüyor.”

“Sen de boğularak ölüyor olsan seninki de standardın dışında olurdu” dedi Helena.

Hepsi Timoney’nin kalp atışının düz bir çizgiye dönüşmesini izledi.

Dakikalar akıp gitti.

Shaw’un teri yüzünün yan tarafından şerit gibi aktı.

“Bu kadar uzun sürmesi normal mi?” diye sordu.

“Evet” dedi Helena. “Kalp atışı durduğunda ölüm bu kadar sürede gerçekleşiyor. Emin olun, o bu süreyi çok daha uzun hissediyor.”

Uyarıcıların durumunu gösteren monitör alarm verdi: DMT SALGISI BELİRLENDİ. Timoney’nin beyninin daha önceki karanlık görüntüsü hareketi gösteren bir ışık gösterisiyle parladı.

“Uyarıcılar ateşleniyor” dedi Raj.

On saniye sonra DMT sinyalinin yerini yeni bir alarm aldı: HAFIZA YENİDEN ETKİNLEŞTİRMESİ TAMAMLANDI.

Raj, Shaw’a bakarak söze başladı. “Her an...”

Helena şimdi terminal yerine laboratuvarın diğer tarafındaki konferans masasına oturmuştu. Burnu kanıyor, başı zonkluyordu.

Shaw, Raj ve Timoney de masanın etrafına oturmuştu ve Timoney dışındaki herkesin burnu kanıyordu.

Shaw güldü. “Tanrım.” Sonra Raj’a baktı. “İşe yaradı. Gerçekten yaradı!”

“Ne yaptın?” diye sordu Helena, ölü anıları gerçek ve yeni olandan ayırmak için uğraşmaya devam ederken.

“İki gün önceki silahlı okul baskınını düşün” dedi Raj.

Helena, son birkaç sabah evinde izlediği haberleri hatırlamaya çalıştı; okuldan tahliye edilen öğrenciler, kafeteryadaki saldırıyı görüntüleyen öğrencilerin telefonlarındaki dehşet dolu videoları, bu olayların tekrarlanmaması için politikacılara yalvaran, hukuki yaptırımlar konmasını, nöbet tutulmasını isteyen çaresiz ebeveynler...

Ama hiçbiri olmadı.

Hepsi artık ölü anıydı.

Onun yerine, omzuna astığı AR-15 ve el yapımı bombalar, tüfekler, elli adet yüksek kapasiteli şarjörle dolu siyah bir çantayla okulun basamaklarını çıkan saldırganın, yakla-

şık 300 metre öteden, bir M40 tüfeğinden ateşlenen 7.62 NATO mermisinin kafasının arkasından girip sol sinüs boşluktan çıkmasıyla ilgili görüntüleri hatırladı.

Yirmi dört saati aşkın süredir sözde okul saldırganının kimliği bulunamamıştı ama onu etkisiz hale getiren yasadışı infazcı dünya çapında kahraman ilan edilmişti.

Shaw, Helena'ya baktı. "Koltuğun on dokuz kişinin hayatını kurtardı."

Helena'nın dili tutulmuştu.

"Bak, koltuğun yeryüzünden silinmesi gerektiğine dair tartışmalar olduğunu biliyorum. Hayatın doğal düzenini bozuyor ama on dokuz çocuğun hayatı kurtuldu ve ailelerinin derin acıları silindi."

"Bu..."

"Tanrı'nın rolünü üstlenmek mi?"

"Evet."

"Ama gücün varken onu kullanmamak da Tanrı'nın rolünü üstlenmek olmuyor mu?"

"Biz o güce sahip olmamalıyız."

"Ama sahibiz. Senin yaptığın bir şey sayesinde."

Helena sersemlemişti.

"Sen yalnızca koltuğunun verebileceği zararı görüyorsun" dedi Shaw. "Araştırmana ilk başladığın, fareler üzerinde deney yaptığın zamanlar başlıca amacın neydi?"

"Hafıza her zaman ilgimi çekti. Annem Alzheimer'a yakalandığında çekirdek hafızasını kurtaracak bir şey yapmak istedim."

"Ama çok ötesine gittin" dedi Timoney. "Hafızayı kurtarmakla kalmadın. Hayatları kurtardın."

"Koltuğu neden istediğimi sormuştun bana" dedi Shaw. "Umarım bugün kim olduğuma, neyin peşinde olduğuma dair bir fikir vermiştir. Evine git ve şu anın tadını çıkart. O çocuklar senin sayende hayattalar."

Helena evine döndüğünde bütün günü yatakta oturup "olmayan" okul saldırısıyla ilgili haber kayıtlarını izleyerek geçirdi. Öldürülen öğrenciler kameraların karşısına geçmiş, nasıl öldürüldüklerine dair sahte anılarını anlatıyorlardı. Gözü yaşlı bir baba ölen oğlunun kimliğini tespit etmek için morga gideceğini anlatıyor, umudunu yitirmiş bir anne kızının cenazesini planlarken birden onu okula götürdüğü ana geri döndüğünü anlatıyordu.

Helena, önceden öldürülmüş olan öğrencilerden birinin gözlerinin arkasındaki o belli belirsiz kararsızlığı tek görenin kendisi olup olmadığını merak etti.

Dünya imkânsız olan bir şeyle yüzleşmeye çalışırken kitelerin buna nasıl bir anlam yükleyeceğini merak etti.

Din adamları, mucizelerin sıklıkla yaşandığı eski çağlardan bahsediyordu. Böyle bir döneme girdiğimizi, Mesih'in İkinci Gelişi'nin yaklaşmış olabileceğini söylüyorlardı.

İnsanlar sürüler halinde kiliselere akın ederken en iyi bilim insanları dünyanın bir başka "yığınsal hafıza olayı" yaşadığı sonucuna varıyordu. Ve alternatif gerçekler ile uzay-zamanın parçalanmasından söz etseler de Tanrı'nın adamlarından daha şaşkın ve telaşlı görünüyorlardı.

Laboratuvarda Shaw'un ona söylediği bir şey aklına gelip duruyordu. *Sen yalnızca koltuğun verebileceği zararı görüyorsun.* Doğruydı. Tek düşündüğü, potansiyel zarardı ve bu korku Slade'in petrol kulesinde geçirdiği zamandan beri hayatının gidişatını yönlendirmişti.

Gece karanlığı Manhattan'a düşerken yerden tavana uzanan pencere camının önünde durmuş, Fifty-Ninth Street Köprüsü'ne, aydınlatılmış kirişlerine ve East Nehri'nin yüzeyine yansıyan muhteşem renk girdabına bakıyordu.

Dünyayı değiştirmenin nasıl bir his olduğunu test ediyordu.

11. gün

Ertesi sabah Queens'teki DARPA binasına götürüldüğünde Shaw onu yine dışarıdaki güvenlikte bekliyordu.

Laboratuvara yöneldiklerinde, "Dün akşam haberlerini izledin mi?" diye sordu.

"Biraz" diye cevapladı Helena.

"Kendini iyi hissettirdi, değil mi?"

Laboratuvarda Timoney, Raj ve Helena'nın daha önce görmediği iki adam konferans masasının etrafında oturmuştu. Shaw onu yeni gelenlerle tanıştırdı; Timoney'nin ortağı olarak tanıttığı Steve adlı Deniz komandosu ve ısmarlama siyah takım elbisesiyle kusursuz görünen Albert Kinney adında bir adam.

"Albert buraya RAND'dan geldi" dedi Shaw.

"Koltuğu siz mi yaptınız?" diye sordu Albert, onunla tokalaşırken.

"Ne yazık ki" dedi Helena.

"Büyüleyici."

Helena boş kalan son sandalyeye yerleşirken Shaw da masanın başına geçip grubu yokladı.

"Hoş geldiniz" dedi. "Ekibimin kurtardığı hafıza koltuğu hakkında geçen hafta hepinizle ayrı ayrı görüştüm. Dün öğlen Maryland'deki okul saldırısının akıbetini değiştirmek üzere koltuğu başarılı şekilde kullandık. Şimdi böylesine kontrolsüz bir güce güvenemeyeceğimizi savunan bir görüş var ve ben buna saygı duyuyorum. Sizin adınıza konuşmak istemem Dr. Smith, ancak koltuğun kâşifi olarak siz bile bu fikirdesiniz."

"Doğru."

"Bense farklı bir bakış açısına sahibim ve dün başardığımız şey de bu fikrimi güçlendirdi. İnanıyorum ki dünyada teknoloji geliştikçe türümüzün devamı ve iyileşmesi açısından bu koltuğu en iyi şekilde kullanabiliriz. Koltuk dünyayı iyileştirmek açısından müthiş bir potansiyele sahip."

"Dr. Smith'in yanı sıra bu masada ABD ordusunun en

yetenekli, en cesur iki askeri Timoney Rodriguez ve Steve Crowder var. Raj Anand koltuğu bulan kişi. Kafası zehir gibi çalışan RAND sistem teorisyeni Albert Kinney. Ve ben. DARPA'nın yönetici yardımcısı olarak ben, mutlak bir gizlilik içinde, bugün başlayacağımız yeni bir programın kaynaklarına sahibim."

"Koltuğu mu kullanacaksınız?" diye sordu Helena.

"Kesinlikle."

"Ne amaçla?"

"Grubumuzun hedefi, birlikte hazırlayacağımız bir şey."

"Yani bizi danışman grubu olarak mı kullanacaksın?"

"Evet. Ve kullanımın parametrelerini de birlikte kararlaştıracacağız."

Helena sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. "Ben bunun bir parçası olmayacağım."

Shaw masanın başından ona bakarken çenesi gerildi.

"Bu grubun senin sesine, kuşkuculuğuna ihtiyacı var."

"Bu kuşkuculuk değil. Evet, dün hayat kurtardık ama böyle yaparak milyonlarca kişinin zihninde sahte anılar ve kafa karışıklığı yarattık. Koltuğu her kullandığınızda insanların gerçekliği işleme yolunu değiştireceksiniz. Uzun vadede ne gibi etkileri olacağını bilmiyoruz."

"Şöyle sorayım" dedi Shaw. "On dokuz öğrencinin *öldürülmemiş* olmasından şu an mutsuzluk duyan aklı başında biri olabilir mi? İyi anılarla kötü anıları değiştirmekten ya da gerçekliği gelişigüzel biçimde değiştirmekten bahsetmiyoruz. Bizim burada tek amacımız var: İnsanın yaşadığı perişanlığa son vermek."

Helena öne eğildi. "Bunun Marcus Slade'in koltuğu kullanmasından bir farkı yok. O da yaşadığımız gerçekliği değiştirmek istedi. Pratik düzeyde insanların geçmişe gidip hayatlarını düzeltmelerine izin verdi, ki bu bazı kişiler için iyiyken diğerleri için *katastrofik* sonuçlar doğurdu."

Albert, "Helena kaygılanmakta haklı" dedi. "SAS'ın beyin üzerindeki etkileri, aşırı hafıza deposuyla ilgili sorunlar ve akıl sağlığı bozuk kişilerde sahte anı üzerine kaynaklar bulunuyor. Benim önerim, ilerlemelerden haberdar olmak için bu konuyla ilgili yayınlanmış tüm ciddi haberleri araştırarak bir ekip kurmak. Teoride temsilcilerimizi gönderdiğimiz anıların yılını sınırlandırırsak gerçek ve sahte zaman tünelleri arasındaki bilişsel uyumsuzluğu da sınırlamış oluruz."

"Teoride mi?" diye sordu Helena. "Gerçekliğin doğasını değiştirmekten bahsediyorsanız teorik bilgi yerine daha iyi bilgiye göre hareket etmek gerekmez mi?"

"Albert sen masanın uzak geçmişine mi yolculuk etmemizi öneriyorsun?" diye sordu Shaw ve elindeki siyah deri kaplı defteri gösterdi. "Çünkü bende yirminci ve yirmi birinci yüzyıllarda yaşanmış vahşeti ve hastalıkları gösteren bir liste var. Ben yalnızca beyin fırtınası yapıyorum. Ama diyelim ki geçmişinde keskin nişancılık eğitimi almış doksan beş yaşında birini bulduk. Her şeyi hatırlıyor. Helena birini geçmişe yollamak için uygun gördüğün en erken yaş kaç?"

"Bunu tartıştığımıza bile inanamıyorum."

"Yalnızca konuşuyoruz. Bu masadan kötü fikir çıkmaz."

"Kadın beyni yirmi bir yaşında tam olgunluğa ermiş olur" dedi Helena. "Erkek beyni ise birkaç yıl sonra. On altı yaşında biri bunun üstesinden gelebilir ama emin olmak için denememiz gerekir. Birini çok genç yaşta geçmişteki anısına gönderirsek bilişsel işlevlerinin bozulma potansiyeli yüksektir. Gelişmemiş beyne bir yetişkinin bilincini göndermek korkunç sonuçlar doğurabilir."

"Düşündüğüm şeyi mi öneriyorsun John?" diye sordu Albert. "Diktatörlere karşı suikast düzenleyip milyonları öldürmelerine engel olmaları için ajanlarımızı kırk, elli, altmış yıl geçmişe göndermeyi mi?"

"Ya da büyük bir trajediye katalizör olan bir cinayeti *dur-*

durmaya; örneğin, Bosnalı bir Sırp olan Gavrilo Princip'in 1914'te Franz Ferdinand'ı öldürmesi ve böylece Birinci Dünya Savaşı'nı tetikleyecek olan ilk domino taşını devirmiş olması. Ben tartışma olasılığını artıyorum yalnızca. İnanılmaz güçte bir makineyle bir odada oturuyoruz."

Grubun üzerine tokat etkisi yapan bir sessizlik çöktü.

Helena tekrar oturdu. Kalbi küt küt atarken ağzı da kurumuştı.

"Bu masada oturmaya devam ediyorum, çünkü birinin mantığın sesi olması gerekiyor."

"Tamamıyla katılıyorum" dedi Shaw.

"Son birkaç gündür yaşananları değiştirmek başka bir şey. Beni yanlış anlamayın, o da tehlikeli ve tekrarlanmamalı. Ancak yarım yüzyıl önce milyonların hayatını kurtarmak bambaşka bir şey. Farz edelim ki İkinci Dünya Savaşı'nın çıkmasını engellemenin bir yolunu bulduk. Bu değişimden dolayı aslında ölmesi gereken otuz milyon kişi yaşamaya devam ederse ne olur? Bunun muhteşem bir şey olduğunu düşünebilirsiniz. Daha yakından bakın. Ölen kişilerin iyilik ve kötülük potansiyelini nasıl hesaplayacaksınız? Hitler, Stalin ya da Pol Pot gibi canavarların yaptıklarının, daha büyük canavarların ortaya çıkmasını engellemediğini kim söyleyebilir? En azından bu ölçekte bir değişimin şu anı, tahmin edemeyeceğimiz ölçüde değiştireceği bir gerçek. Hitler olmasa koca bir göçmen jenerasyonu ABD'ye hiç gelmeyecekti. Ya da büyük büyükbabanın lise aşkı savaşta ölmeseydi ve büyük büyükbaban yerine onunla evlenseydi ne olurdu? Senin büyükbaban, baban hiç doğmayacaktı ve tabii doğal olarak sen de doğmayacaktın." Helena karşısında oturan Albert'a baktı. "Sen sistem teorisyeni misin? Gezegenin nüfusunda bu boyuttaki değişimi tahmin edebilecek bir model tasarlayabilir misin?"

"Evet, bazı modeller geliştirebilirim ama senin dediğin gibi böylesine geniş bir veri kümesiyle sebep ve sonuç izini sür-

mek mümkün değil. İstenmeyen sonuçlar ilkesine tehlikeli boyutta yaklaştığımız konusunda seninle hemfikirim. Şöyle bir düşünce deneyinden bahsedeyim."

Albert devam etti. "Bizim yaptığımız bir şeyden ötürü İngiltere, Almanya'ya savaş açmasaydı bilgisayar ve yapay zekânın yaratıcısı Alan Turing, Almanya'nın şifreleme teknolojisini kırmayacaktı. İçinde yaşadığımız mikroçip odaklı, modern dünyanın temelini belki yine atardı. Belki atmazdı. Ya da daha küçük bir düzeyde atardı. Peki bizi koruyan bu teknoloji sayesinde kaç hayat kurtuldu? İkinci Dünya Savaşı'nda hayatını kaybedenlerden daha fazla mı? 'Acaba'ların sonu yok gördüğünüz gibi."

Shaw, "Anlaşıldı. Bu tür tartışmalara devam etmeliyiz" diyerek Helena'ya baktı. "Seni bu yüzden burada istiyorum. Koltuğu kullanmama engel olamazsın ama onu akıllıca kullanmamıza yardım edebilirsin."

17. gün

İlk haftayı temel kuralları şekillendirmekle geçirdiler, aralarında...

Koltuğu kullanmasına tek izin verilenler Timoney ve Steve gibi eğitimli ajanlardı.

Koltuk, ekip üyelerinin ya da arkadaşlarının ve ailelerinin kişisel geçmişlerini değiştirmek için asla kullanılmayacaktı.

Koltuk, ajanların beş günden daha uzak geçmişe yollanması için asla kullanılmayacaktı.

Koltuğun tek kullanım amacı, bir ajanın kolayca ve anonim şekilde önleyebileceği trajedi ve felaketlerin geri alınması olacaktı.

Koltuğun kullanımıyla ilgili tüm kararlar oylamayla alınacaktı.

Albert gruplarına Berbat Olayları Geri Alma Departma-

nı adını verdiği için ona gülmüşlerdi ancak kötü bir şaka gibi başlayıp alternatifi bulunamadığı için kullanılmaya devam eden tüm isimler gibi bu isim de öylece kalmıştı.

25. gün

Bir hafta sonra Shaw, bir sonraki görevi grubun değerlendirmesine sundu, hatta görüşünü desteklemesi için bir de fotoğraf getirdi.

Yirmi dört saat önce Lander, Wyoming'de on bir yaşında bir kız yatak odasında ölü bulunmuştu ve Amerika'nın batısındaki ıssız kasabalarda sekiz haftadır görülen diğer beş cinayete çok benziyordu.

Katil, yatak odasına cam bir kesiciyle gece saat on bir ile sabaha karşı dört arası bir saatte girmişti. Kurbanın ağzını kapatmış, ebeveynleri hiçbir şeyden habersiz koridorun diğer tarafında uyurken ona saldırmıştı.

"Günlerce, hatta haftalarca bulunamayan diğer kurbanlardan farklı olarak bu defa kurban yatağında, örtülerin altında bırakılmış, ertesi sabah ebeveynleri tarafından bulunmuştu. Yani cinayetin ne zaman ve nerede olduğuna dair kesin bilgimiz mevcut. Bu canavarın aynı şeyi tekrar yapacağından kuşkumuz neredeyse yok. Koltuğu kullanmak için oylama yapmayı öneriyorum ve ben evet diyorum" dedi Shaw.

Timoney ve Steve de hemen evet dedi.

Albert, "Steve'in katili ne şekilde öldürmesini öneriyorsun?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu işi sessizce çözebilir örneğin. Adamı öldürüp ıssız bir yere götürür, hiç kimsenin bulamayacağı bir çukura gömer. Bir de gürültülü yolu var ki orada da katil adayımız kendisine ait cam parçası ve bıçağıyla, tırmanacağı pencerenin dibindeki çalılıklarda boğazı kesilmiş halde bulunur. Gürültülü versiyonda bizim de Berbat Olayları Geri Alma

Departmanı'nın varlığını duyurmamız gerekir. Bu duyuruyu yapmak isteyebiliriz de istemeyebiliriz de. Ben yalnızca konuyu gündeme getirdim."

Helena gördüğü en rahatsız edici fotoğrafa bakarken mantıklı düşünme ayaklarının altında dağılıyordu. Şu an tek istediği, bunu yapan kişinin acı çekmesiydi.

"Benim oyum bu laboratuvarı dağıtıp sunucuları bozmaktan yana. Ancak bu işi yapmaya kararlıysan, ki sana engel olamayacağımın farkındayım, o zaman öldürün bu hayvanı ve cinayeti işlediği aletlerle birlikte kızın penceresinin altında bırakın."

"Neden Helena?" diye sordu Shaw.

"Çünkü insanlar bu gerçeklik kaymalarının arkasında birinin, bir oluşumun olduğunu bilirse yaptığın iş mitsel bir boyut kazanır."

"Batman gibi mi demek istiyorsun?" diye sordu Albert sırtarak.

Helena gözlerini devirerek devam etti. "Amacınız insanların yaptığı kötülüğü tamir etmekse kötülerin sizden korkması yararınıza olabilir. Ayrıca bu adamı suç mahalline yakın bir yerde, eve girmek üzereyken bulurlarsa yetkililer diğer cinayetlerle de aradaki bağı görür ve başka aileleri rahatlatabilir."

Timoney, "Yani öcü mü olacağız?" diye sordu.

"Eğer kişi hafızayı ve zamanı kontrol etme yeteneğine sahip bir gölge gruptan korktuğu için suç işlememeyi tercih ederse böyle bir görevle yüzleşmeniz gerekmez, sahte anı yaratmak zorunda kalmazsınız. Dolayısıyla evet. Öcü olacağız."

24. gün

Steve, çocuk katilini saat 01.35'te Daisy Robinson'un yatak odasının penceresini açmaya çalışırken buldu. Adamın ağzıyla bileklerini bantlayıp boğazını bir kulağından diğeri-

ne kadar kestikten sonra evin yanı başındaki toprak zeminde kanlar içinde acıdan kıvranmasını izledi.

31. gün

Ertesi hafta, dokuz kişinin ölümüne ve çok daha fazla kişinin yaralanmasına sebep olan Texas Hill Country'deki tren kazasına müdahale etmeyi reddettiler.

54. gün

Bir bölgesel jet, Seattle'ın güneyindeki her daim yeşil yapraklı ormana düştüğünde de, tıpkı raydan çıkan tren kazasında olduğu gibi burada da kazanın sebebi anlaşıldığında, Steve'i ya da Timoney'yi geri gönderemeyecek kadar uzun zaman geçtiğini gerekçe göstererek müdahale etmediler.

58. gün

Tamir etmeye uygun oldukları trajedi türleri günden güne netlik kazanmaya başlamıştı ve herhangi bir tereddüt ya da kuşku duyduklarında oylarını müdahale etmemekten yana kullanmaları Helena'yı rahatlatıyordu.

Hâlâ Sutton Place yakınlarındaki binada esir tutuluyordu. Alonzo ve Jessica akşamları yürüyüş yapmasına izin veriyordu. Biri yarım blok önden, diğeri de yarım blok arkadan onu takip ediyordu.

Ocak ayının ilk haftasıydı ve binaların arasındaki hava akımı suratına buz gibi çarpıyordu. Buna rağmen gerçekten tek başına olduğunu varsayarak gece New York sokaklarında yürümenin sahte özgürlüğünü hissetmeye çalışıyordu.

Düşüncelere dalmak, ebeveynlerini, Barry'yi düşünmek hoşuna gidiyordu. Ona dair aklındaki son görüntüyü tekrar tekrar hatırlıyordu; ışıklar sönmeden hemen önce Slade'in laboratuvarında durduğu anı. Bir dakika sonra ise ona gitmesini haykıran sesinin tonunu.

Gözyaşları yüzüne akıyordu.

Hayatındaki üç önemli kişi gitmişti ve onları bir daha hiç görmeyecekti. Bunu bilmenin verdiği şiddetli yalnızlık hissi iliklerine kadar işliyordu.

Kırk dokuz yaşındaydı ve yaşlı hissetmenin böyle bir şey olduğunu düşünüyordu; yalnızca fiziksel bozulma değil, kişiler arası bir bozulma da vardı. Sizi şekillendirip dünyanızı tanımlayan o çok sevdiğiniz insanların yol açtığı gittikçe büyüyen sessizlik, bundan sonra olacaklara rehberlik ediyordu.

Görünürde bir çıkış yolu, bir final olmadan ve sevdiği herkesi kaybetmişken buna daha ne kadar devam edebileceğini kestiremiyordu.

61. gün

Timoney, elli iki yaşındaki akıl hastası bir sigorta satıcısının taarruz tüfeğiyle Berkeley'deki bir protesto gösterisine dalıp yirmi sekiz öğrenciyi katletmesini önlemek için bir anıya geri döndü.

70. gün

Steve, Leeds'teki bir eve girip savaş bıçağını, yeleğini hazırlamakta olan adamın ensesine sapladı, omurilik soğanını parçaladı ve onu ertesi sabah Londra Metrosu'nda yirmi kişinin parçalara ayrılmasına sebep olacak olan çivi, vida ve cıvataların olduğu masaya yüzüstü yatırarak bıraktı.

90. gün

Programın üçüncü ayında *New York Times*'taki bir yazıda o güne kadarki sekiz görevlerinden bahsedilip katillerin, okul saldırganlarının ve bir intihar bombacısının ölümünün, anlaşılması zor bir teknolojiye sahip gizemli bir organizasyonun işi olduğu iddia edilmişti.

115. gün

Helena yatağında, derin uykudayken ön kapının sertçe çalınmasıyla kalbi küt küt atmaya başladı. Kendi evi olsa dışarıdaymış gibi yapıp bu saatte gelen kişinin dönmesini bekleyebilirdi ama ne yazık ki gözaltında yaşıyordu ve sürgü çoktan dönmüştü.

Yatağından fırlayıp sabahlığını üzerine attı ve John Shaw ön kapıyı açarken oturma odasına girdi.

“İçeri gelebilirsin tabii” dedi Helena. “Ne demek!”

“Affedersin, geç saatte geldiğim için de kusura bakma.” Shaw koridordan oturma odasına girdi. “Güzel ev.”

Helena nefesindeki makul ölçüdeki tarçınlı viskinin kokusunu aldı. “Evet, kira denetimi filan da yapıyor.”

Ona bir bira ya da başka bir şey ikram edebilirdi ama etmedi.

Shaw, mutfaktaki minderli taburelerden birine oturdu. Helena da onun karşısına geçerken her zamankinden daha kaygılı ve sıkıntılı görüldüğünü fark etti.

“Sana nasıl yardımcı olabilirim John?”

“Yaptığımız işe hiç inanmadığını biliyorum.”

“Doğru.”

“Ama aramızda olduğun için memnunum. Senin sayende daha iyiyiz. Beni pek tanımıyorsun ama pek... şey, içecek bir şeylerin var mı?”

Helena, Sub-Zero buzdolabına gidip iki şişe Brooklyn Brewery aldı ve kapaklarını açtı.

Shaw birasından büyük bir yudum aldı. “Orduda insanları etkin biçimde öldürmelerine yardım etmek için bir şey yapıyorum. Ciddi anlamda korkunç bir teknolojinin arkasındayım. Ama şu son birkaç ay hayatımın en iyi zamanı oldu. Her gece uyumadan önce yok ettiğimiz kederi düşünüyorum. Hayatını ya da sevdiklerinin hayatını kurtardığımız insanların yüzünü görüyorum. Daisy Robinson’u düşünüyorum. Hepsini düşünüyorum.”

“Doğru olanı yapmaya çalıştığımı biliyorum.”

“Öyle. Belki de hayatımda ilk kez.” Shaw birasını içti. “Ekibe bir şey söylemedim ama üst düzey insanlardan baskı görüyorum.”

“Ne tür bir baskı?”

“Geçmişimden dolayı minimal düzeyde gözetim ve kontrol altında oldum. Buna rağmen benim de amirlerim var. Herhangi bir şeyden şüphelendiler mi bilmiyorum ama şu an ne üzerinde çalıştığımı merak ediyorlar.”

“Ben nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu Helena.

“Bunun birkaç yolu var. Bizim yaptığımız şeye hiç benzemeyen ve dışarıdan muhteşem görünen sahte bir program yaratabilirim. Bu bize biraz zaman kazandıracaktır. Ya da onlara her şeyi anlatacağım.”

“Bunu yapamazsın.”

“DARPA’nın öncelikli amacı, askeri uygulamalara odaklanarak ulusal güvenliğimizi güçlendirecek teknolojilerde atılımlar yapmaktır. Her şey an meselesi Helena. Bunu onlardan sonsuza dek gizleyemem.”

“Ordu koltuğu ne şekilde kullanacak?”

“Ne şekilde kullanmaz ki? Dün, 101. Birlik’ten bir müfreze Kandahar Bölgesi’nde pusuya düşürüldü. Deniz Kuvvetleri’nden sekiz asker öldü. Bu henüz halka duyurulmadı. Geçen ay bir Black Hawk, Hawaii’deki gece eğitiminde düştü. Beş kişi öldü. Doğru yerde, yanlış zamanda olup birkaç gün ya da saatle düşmanı kaçırdığımız için kaç operasyonun başarısız olduğunu biliyor musun? Koltuğu komutanların savaşı düzeltme aracı olarak görecekler.”

“Koltuğun kullanılma amacını senin bakış açısıyla görmezlerse ne olur?”

“Öyle bir şey olmaz.” Shaw birasını bitirdi, yakasının düğmesini açıp kravatını gevşetti. “Seni korkutmak istemem ama koltuktan tek faydalanmak isteyen Savunma Ba-

kanlığı değil. CIA, NSA, FBI; haber yayıldığı takdirde bütün teşkilatlar koltuktan pay isteyecektir. Biz Savunma Bakanlığı'ndan bir teşkilatız ve bu da bir süre gizli kalmamızı sağlar ama hepsi koltukta kendine bir yer isteyecektir."

"Tanrım. Haber yayılır mı?"

"Bunu söylemek zor ama Adalet Bakanlığı'nın bu teknolojiye sahip olduğunu düşünsene. Ülkeyi *Azınlık Raporu*'na çevirirler."

"Koltuğu yok et."

"Helena..."

"Ne? Ne kadar zor olabilir ki? Bütün bu dediklerin olmadan onu yok et."

"Ama iyiye kullanılma potansiyeli çok yüksek. Bunu kanıtladık bile. *Olabileceklerden* korktuğumuz için onu yok edemeyiz."

Ev sessizliğe gömüldü. Helena parmaklarını biranın soğuk, terli şişesine doladı.

"Planın nedir?" diye sordu.

"Planım yok. Henüz yok. Yalnızca olacaklardan seni haberdar etmek istedim."

136. gün

Kimsenin tahmin edemeyeceği kadar erken başladı.

Shaw, son yirmi dört saatte dünyada gerçekleşen tüm dehşet verici kötülüklerle ilgili günlük toplantıya katılmak üzere 22 Mart'ta laboratuvara girdi ve "İlk zorunlu görevimiz geldi" dedi.

"Kimden?" diye sordu Raj.

"Besin zincirinden."

"Biliyorlar mı yani?" diye sordu Helena.

"Evet." Kapağına kırmızı "Çok Gizli" mührü basılmış dosyayı açtı. "Haberlerde yoktu. Yetmiş gün önce, 5 Ocak'ta, altıncı nesil bir savaş uçağı arızalandı ve Ukrayna/Beyaz Rus-

ya sınırına yakın bir yere düştü. Uçağın parçalandığını düşünmüyorlar ve pilotun da esir alındığından eminler. Hâlâ geliştirilme aşamasında olan, çok gizli ve Rusların eline geçmesini istemeyeceğimiz özelliklerle yüklü bir Boeing F/A-XX'ten bahsediyoruz.”

Shaw anlatmaya devam etti. “Beni bu kazadan haberdar etmesi için bir ajanı 4 Ocak’a göndermemizi istediler. Daha sonra ben Savunma bakanı yardımcısına bir mesaj yollayacağım, o da uçağın test uçuşundan önce incelenmesini ve Rus topraklarına yakın bir yerde uçurulmamasını üst rütbeli kişilere bildirecek.”

“Yetmiş sekiz gün mü?” diye sordu Helena.

“Doğru.”

Albert, “Onlara koltuğu o kadar geriye gitmek için kullanmadığımızı söylemedin mi?” diye sordu.

“Çok katı bir dille söylemedim ama evet, bu konudan bahsettim.”

“Sonuç?”

“Sana söyleneni yap!’ dediler.”

Timoney’yi 22 Mart sabah saat 10.00’a gönderdiler.

Saat on birde Helena ve ekip televizyonun karşısına geçmiş, şaşkınlık içinde CNN’i izliyordu. Koltuğu ilk defa önceki müdahale tarihinden daha *erken* bir tarihe gitmek üzere kullanmışlardı ve haberlerden anladıkları kadarıyla olağanüstü bir etkisi olmuştu. Şimdiye kadar sahte anı olgusu öngörülen modele uygun hareket etmiş, bireysel zaman tüneli yıldönümlerine sadık kalmıştı. Bir başka deyişle, operatör bir zaman tünelini değiştirdiğinde bu “ölü” zaman tünelinin sahte anıları tam da operatörün havuzda öldüğü anda geliyordu. Ancak bu defa yıldönümü noktaları iptal edilmiş görünüyordu; silinmemişti ama bu sabah saat 10.00’a; koltuğun son kullanıldığı, Timoney’nin Shaw’a düşen uçakla ilgili bilgiyi vermeye gittiği ana itilmişti. Dolayısıyla halk, her bir ölü za-

man tüneline olduğu gibi hatırlamak yerine, ölü anıların tamamını bir defadan, yani bugün sabah saat onda duydu ve herkes Berkeley ile Londra Metro'su'ndaki bombalama da dahil, 4 Ocak'tan itibaren engellenen bütün katliamları aynı anda hatırladı.

Bu sahte anıları birkaç ay boyunca teker teker onarmak yeterince yıkıcıydı. Herkesi bir anda bu bilgilerle donatmak, sa kat kat yıkıcıydı.

Bu ani hamlenin sonucunda medyada şimdilik henüz bir ölüm veya gerginlikten bahsedilmemişti, ancak Helena'ya makinesinin, var olmamasını gerektirecek kadar gizemli, tehlikeli ve bilinmez olduğunu bir kez daha hatırlatmıştı.

140. gün

Shaw'un sivil trajedilere müdahale etme yetkisi hâlâ tamdı, ama çalışmaları gün geçtikçe orduya yönelik olmaya başlamıştı.

Koltuğu, bir düğüne isabet ederek çok sayıda Afgan kadın ve çocuğun ölümüne yol açan, düğüne bile katılmayan asıl hedefinse kurtulduğu insansız hava aracı saldırısını düzeltmek için kullandılar.

146. gün

Taşıdığı yükü yanlış yönlendirip Taliban kuvvetleri yerine Zabul bölgesindeki bir özel kuvveti vurarak tüm ekibin ölümüne yol açan B-1 Lancer bombardıman uçağının hava saldırısını geri aldılar.

152. gün

Nijer Çölü'nde nöbet tutarken Müslüman militanların saldırısında ölen dört asker, Timoney havuzda ölüp Shaw'u tuzaktan haberdar edince yeniden hayata döndü.

Koltuğu artık o kadar sık kullanmaya başlamışlardı ki –en

az haftada bir defa– Shaw, tekrar tekrar ölmenin stresiyle akıl sağlıklarının bozulmaya başladığının ilk belirtilerini gösteren Steve ve Timoney'nin yükünü hafifletmek için yeni bir ajan daha getirmişti.

160. gün

Helena, Alonzo ve Jessica'yla birlikte yaşadığı binanın otoparkına inip siyah Suburban'a binerken bugüne dek hissetmediği kadar büyük bir umutsuzluğun içine düşmüştü. Buna daha fazla devam edemezdi. Ordu onun koltuğunu kullanıyordu ve gücü onları durdurmaya yetmiyordu. Koltuk da 7/24 gözetim altında tutuluyordu, sisteme girişi yoktu. Alfonso ve Jessica'dan kaçmayı başarsa bile bildikleri hesaba katıldığında devlet asla peşini bırakmayacaktı. Üstelik Shaw, ajanlardan birini bir anıya yollayıp kaçıışı, daha gerçekleşmeden önleyebilirdi.

Karanlık düşünceler yine kulağına fısıldamaya başlamıştı.

Güneyde FDR Drive'a yöneldiklerinde cep telefonu titreşti; arayan Shaw'du.

"Selam, yoldayım" diye cevapladı.

"Önce sana söylemek istedim."

"Neyi?"

"Bu sabah yeni bir görev aldık."

"Nedir?"

Queens-Midtown Tüneli'nin Manhattan portalından geçtikleri sırada gökyüzü gözden kayboldu.

"Birini bir yıl öncesine yollamamızı istiyorlar."

"Neden? Ne için?"

Jessica fren pedalına öyle hızlı bastı ki Helena emniyet kemeline rağmen öne doğru savruldu. Ön camdan, stop lambalarından oluşan bir deniz ilerideki tüneli aydınlatıyor, kornalarına basan sürücülerin başlattığı bir kakofoniye eşlik ediyordu.

"Bir suikast."

Uzakta şiddetli bir ışık patlaması göze çarptı, ardından tünelin derinliklerinden gök gürültüsüne benzer bir ses geldi.

Pencereler takırdadı, araba sarsıldı, tepedeki lambalar ürkütücü bir an titreşti, sonra tekrar yandı.

“Bu da neydi böyle?” diye sordu Alonzo.

“John, birazdan arayacağım.” Helena telefonu bıraktı. “Ne oluyor?”

“İleride bir patlama oldu sanırım.”

İnsanlar arabalarından inmeye başladı.

Alonzo kapısını açıp tünele ayak bastı.

Jessica da onu izledi.

Havalandırma deliklerinden gelen duman kokusu Helena'yı kendine getirdi. Dikiz aynasından arkalarında bekleyen arabalara baktı.

Bir adam gün ışığına çıkmak için koşarak penceresinin yanından geçerken Helena içinde korkunun ilk kıvılcımını hissetti.

Şimdi başkaları da geliyordu; hepsi de dehşet içinde arabaların arasından, bir şeyden kaçarcasına Manhattan'a doğru koşuyordu.

Helena kapıyı açıp arabadan indi.

Kargaşa halindeki insanların korkusu ve çaresizliği tünel duvarlarında yankılanırken sesler yükselip rölantideki araçların motor sesini bastırıyordu.

“Alonzo?”

“Ne oldu bilmiyorum” dedi Alonzo, “ama kötü bir şey olduğu kesin.”

Havada kötü bir koku vardı; yalnız egzoz kokusu değil, benzin ve eriyen bir şeylerin de kokusuydu bu.

İlerideki tünelden dumanlar yükseliyordu; yüzleri kanayıp kararan insanlar şaşkın bir halde ona doğru koşuyorlardı.

Hava hızla kirlenirken Helena'nın gözleri yanmaya başladı ve sonunda önünü güçlkle görür oldu.

Jessica, "Buradan çıkmalıyız Alonzo. Hemen" dedi.

Gitmek üzere döndüklerinde acı çektiği belli olan bir adam yanını tutup aksayarak dumanların arasından çıktı.

Helena öksürerek adama doğru koştu ve ona yaklaştığında yan tarafına saplanan cam parçasını tuttuğunu gördü. Adamın elleri kan içindeydi ve dumana bulanık yüzü acı içinde kıvranıyordu.

"Helena!" diye bağırdı Jessica. "Gidiyoruz!"

"Yardımaımıza ihtiyacı var."

Adam nefes almaya çalışarak Helena'nın önüne düştü. Alonzo da yanlarına koştu ve Helena'yla birlikte adamın her bir kolunu kendi omuzlarına attılar. İri bir adamdı, en az yüz on kiloydu, yarısı yanmış tişörtünün cebinde bir kurye şirketinin ismi ve logosu vardı.

Çıkışa doğru ilerlerken biraz rahatladılar. Her adımda adam sol ayağını, kan dolu ayakkabısına tekrar sokuyordu.

"Ne olduğunu gördün mü?" diye sordu Helena.

"İki TIR trafikte durdu. Benden biraz ileride iki şeridi birden kapatmışlardı. Herkes korna çalmaya başladı. Çok geçmeden insanlar ne olduğunu anlamak için araçlarından inip TIR'lara doğru yürüdü. Bu adamlardan biri TIR'ın tepesine çıktığı anda bir parlama gördüm ve duyduğum en yüksek sesli gürültü koptu. Aniden bir ateş topu araçların üstüne doğru hızla gelmeye başladı. Ateş benim aracıma gelmeden bir saniye önce inmeyi başardım. Ön cam patladı ve aracın içi alev aldı. Yanarak öleceğimi sandım ama bir şekilde..."

Adam sustu.

Helena ayaklarının altında titreşen kaldırıma baktı ve hepsi aynı anda tünelden Queens'e doğru baktılar.

Dumandan dolayı başta anlamadılar ama hemen ardından uzakta bir hareket olduğu görüldü; insanlar onlara doğru koşuyor, gittikçe yükselen çığlıkları duvarlarda yankılanıyordu.

Helena başını kaldırdığında üç buçuk metre yukarıda bir

yarık oluştuğunu, dik açılarla kırıldığını, beton parçalarının etrafa dökülüp araba camları ile insanları ezdiğini gördü. Yüzüne soğuk bir esinti çarptı, ardından dehşet çığlıkları arasında her saniye yükselen beyaz gürültü ve gök gürültüsüne benzer bir ses duyuldu.

Kurye inledi.

Alonzo, "Lanet olsun" dedi.

Helena yüzüne çarpan sis bulutunu hissetti; insanlar ile araçları da beraberinde taşıyan bir su duvarı dumanların arasından fışkırdı.

Su Helena'ya betondan bir duvar misali çarparak ayaklarını yerden kesti ve dondurucu bir girdabın içinde yuvarlanmaya başladı; önce duvarlara, tavana, sonra takım elbise bir kadına çarptı. İki gerçeküstü saniye göz göze geldiler, sonra Helena bir FedEx kamyonunun ön camına savruldu.

Helena oturma odasının penceresinde durmuş, burnu kanayıp başı zonklarken neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Su, araba ve insanlardan oluşan enkaz dalgasında bir kanala doğru sürüklenmenin dehşetini hâlâ üzerinde hissetse de tüneldeki ölümü gerçekleştirmemişti.

Hepsi ölü anıydı.

Uyandı, kahvaltısını etti, hazırlandı ve tam kapıya yöneldiği sırada, yeri sarsıp camı takırdatabilecek şiddette ve çok yakından gelen iki patlamanın gürültüsünü duydu.

Oturma odasına koşup pencereden Fifty-Ninth Street Köprüsü'nün yandığını şaşkına dönmüş bir halde izledi. Beş dakika sonra tünelde öldüğüne dair sahte anıyı hatırladı.

Şimdi Roosevelt Adası'nı çevreleyen Fifty-Ninth Street Köprüsü'nün iki kulesi yüzlerce metreye ulaşan alev kolonlarının arasında kalmıştı; sıcaklığı, üç yüz metre öteden ve pencerenin arkasından hissedebileceği kadar sıcaktı.

Neler oluyor böyle?

Manhattan ile Roosevelt Adası arasındaki köprü East Nehri'ni yarılmış bir tendon misali örtmüşken kafesleri Manhattan kulesine tutunmaya devam ediyordu. Arabalar dik kaldırımlardan nehre doğru kayıyor, akıntı köprü parçasını soke-tinden yavaşça çekerken insanlar korkuluklara yapışıyordu.

Kanamaya başlayan burnunu sildi; *Gerçeklik kayması ya-sadım. O tünelde öldüm. Şimdi buradayım. Biri koltuğu kul-lanıyor.*

Roosevelt Adası ile Queens'i birbirine bağlayan kiriş çok-tan kopmuştu ve akıntı yönünde alev alev yanan üç yüz met-relik bir yolun konteyner gemisine çarptığını, kopmuş metal kirişlerdeki mızrağa benzer sivri uçların geminin gövdesini ikiye ayırdığını gördü.

Evin içindeyken bile hava, aslında yanmaması gereken şey-lerin kokusuyla dolmuştu ve gelmekte olan yüzlerce acil du-rum aracının siren sesi kulakları sağır edecek kadar yüksekti.

Cep telefonu arkadaki mutfak masasında titreşmeye baş-ladığında son metal parçaları da kırbaç şaklamasına benzer bir sesle Manhattan kulesinden koptu ve köprü korkunç bir gürültü eşliğinde segmentlere ayrılarak kırk altı metreden düştü, çift katlı yolu delip FDR Drive'a çakıldı, araçları ezip ağaçları kıyı şeridine devirdi, daha sonra 59. ve 58. caddele-rin doğu terminalini sıyrıp bir gökdelenin bütün kuzeydoğu açısını oydu ve Helena'nın bulunduğu binayı son anda teğet geçerek East Nehri'ne kaydı.

Helena mutfağa koşup telefona, "Koltuğu kim kullanı-yor?" diyerek cevap verdi.

"Biz değil" dedi John.

"Saçmalama. Midtown Tüneli'nde ölmüşken şimdi evimde durmuş, köprü yangınını izliyorum."

"Mümkün olduğunca çabuk buraya gel."

"Neden?"

"Hapı yuttuk Helena. Hapı yuttuk."

Evinin kapısı bir anda açıldı. Alonzo ve Jessica burunları kanayıp akıllarını yitirecek kadar korkmuş bir halde içeri daldılar.

Helena tüm hareketlerin yavaşlamaya başladığını hissetti.

Bir gerçeklik kayması daha mı geliyordu?

Jessica bağırdı. "Bu da neyin?.."

Helena şimdi arka koltuğun renkli camından dışarı bakıp kuzeydeki East Nehri'nden Harlem ve Bronx'u izliyordu.

Tünelde hiç ölmemişti.

Fifty-Ninth Street Köprüsü hiç yıkılmamıştı.

Hatta şu an zarar görmemiş haliyle Fifty-Ninth Street Köprüsü'nün üst yolunu yarılamışlardı bile.

Jessica direksiyonun başından, "Aman Tanrım" dedi.

Suburban yan yola girdi ve yolcu koltuğundaki Alonzo uzanıp aracı tekrar kendi şeridine soktu.

İleride bir otobüs onların şeridine girdi, üç araca yandan çarptı, araçlar ezilirken kıvılcımlar püskürtüp camlarını paramparça etti.

Jessica direksiyonu çevirdi ve araç bir an iki tekerleğin üzerine yattı.

"Arkamıza bakın" dedi.

Helena arkasına baktığında Midtown'dan yükselen kocaman duman bulutlarını gördü.

"Sahte anı gibi bir şey bu, değil mi?" dedi Jessica.

Helena, Shaw'u arayıp telefonu kulağına götürürken, *Biri gerçekliği bir felaketten diğerine sürüklemek için koltuğu kullanıyor*, diye düşündü.

"*Şu an tüm hatlar meşgul, lütfen daha sonra yeniden deneyiniz.*"

Alonzo radyoyu açtı.

"...Aldığımız habere göre iki yarı römork, Grand Cent-

ral Terminali yakınlarında patladı. Oldukça büyük bir kargaşa yaşanıyor. Daha erken saatlerde de Queens-Midtown Tüneli'nde kaza benzeri bir olay yaşanmıştı. Fifty-Ninth Street Köprüsü'nün yıkıldığını gördüğümü de hatırlıyorum ancak... nasıl mümkün olabiliyor bilmem ama kule kamerasından baktığımda sapa sağlam durduğunu görüyorum..."

Doğu 57. Cadde'de durdurulduklarında hava duman kaplıydı ve Helena'nın kulakları çınlıyordu.

Yine baş ağrısı.

Yine burun kanaması.

Yine gerçeklik kayması.

Tünel olayı hiç olmamıştı.

Köprü hiç yıkılmamıştı.

Grand Central Terminali hiç bombalanmamıştı.

Yalnızca bu olayların ölü anıları kalmış, gördüğü bir rüya gibi zihnine işlenmişti.

Helena her sabah yaptığı gibi uyandı, kahvaltı etti, giyindi, Jessica ve Alonzo'yla birlikte binanın altındaki otoparka indi. Köprüye dönmek için Doğu 57. Cadde'den batı yönüne giderken kör edici bir ışık gökyüzünü kapladı ve senkronize halde fırlatılıp çevre binalardan seken bin topun sesi de ona eşlik etti.

Şu an trafikte sıkışıp kalmışlardı ve Helena'nın etrafında insanlar kaldırımında durmuş, duman bulutlarının ve alevlerin buram buram yayıldığı Trump Tower'a dehşet içinde bakıyordu.

Alttaki on kat eriyen bir yüz gibi çöküyor, her bir odanın iç kısmı hücre gibi gözler önüne seriliyordu. Üst katlar hâlâ büyük ölçüde sağlamdı ve içerideki insanlar yeni oluşan uçurumdan, eskiden 57. Cadde ile 5. Bulvar arasındaki kesişim noktası olan kratere bakıyordu.

Şehir yaklaşan siren sesleriyle inlerken Jessica, "Neler oluyor? Neler oluyor?" diye çığlık attı.

Hemen ileride bir adam gökyüzünden düşüp bir arabanın tepesine çarptı.

Başka biri, Suburban'ın hemen arkasındaki arabanın ön camına düştü.

Üçüncüsü, özel bir spor kulübünün tentesine çakıldığında Helena insanların, bu kadarını ruh halleri kaldıramadığı için mi kendilerini attığını düşünmeye başladı. Koltuktan haberi olmasa şehre, hatta gerçekliğin kendisine ne olduğunu düşünmez miydi?

Jessica ağlıyordu.

Alonzo, "Her şeyin sonu gelmiş gibi" diyordu.

Helena pencereden binaya bakarken sarışın bir kadın patlamada parçalanan gözlükleriyle ofisten atladı. Roket gibi baş aşağı düşerken darbeye karşı çığlık attı; Helena kafasını çevirmek istese de yapamadı.

Hareketler yine yavaşlamıştı.

Yayılan duman.

Alevler.

Kadın tam bir ağır çekimde yere düşüyor, kafası kaldırma santim santim yaklaşıyordu.

Her şey durdu.

Bu zaman tüneli ölüyordu.

Jessica'nın elleri sonsuza dek direksiyonu kavradı.

Helena gözlerini, yere hiç çakılmayacak olan kadından alamıyordu, çünkü kafası kaldırımından otuz santim yukarıda, havada donup kalmış, sarı saçları yayılmış, gözleri kapanmış, yüzü sonsuz bir şekilde buruşmuş, darbeye kendini hazırlamıştı.

Helena, DARPA binasının çift kanatlı kapılarından girdiğinde Shaw güvenliğin hemen önünde durmuştu.

Birbirlerine bakarken yeni anılar zihinlerine dolarken bu yeni gerçekliği işlemeye çalıştılar.

Hiçbiri olmamıştı.

Ne tünel, ne köprü, ne Grand Central ne de Trump Tower. Helena her sabah olduğu gibi uyandı, hazırlandı ve herhangi bir olay olmadan buraya getirildi.

Konuşmak için ağzını açtı ama Shaw, "Burada olmaz" dedi.

Raj ve Albert laboratuvarın konferans masasında oturmuş, duvara monte edilmiş televizyonda haberleri izliyordu. Ekran kule kameralarından, "MANHATTAN'DA YİĞİNSAL HAFİZA BOZUKLUĞU" başlığının üstünde Fifty-Ninth Street Köprüsü, Grand Central Terminali, Trump Tower ve Queens-Midtown Tüneli'ni gösteren dört canlı görüntüye ayrılmıştı.

"Neler oluyor böyle?" diye sordu Helena.

Fiziksel olarak titriyordu, çünkü hiç yaşanmamış olmasına rağmen ona çarpan su duvarının darbesini hâlâ hissediyordu. Çevresinde bedenlerin arabalara çarptığını duyabiliyordu. Kendini ikiye ayıran köprünün acı feryadını duyabiliyordu.

"Otur" dedi Shaw.

Helena, tam bir şok halinde olan Raj'ın karşısındaki sandalyeye oturdu.

Shaw ayakta kalıp anlatmaya başladı. "Koltuğun, havuzun, yazılımımızın, protokolün şematiği sızdırıldı."

Helena ekrana dokundu. "Başka biri mi yapıyor bunu?"

"Evet."

"Kim?"

"Bilmiyorum."

"Tasarıma göre çalışılırsa koltuğun yapımı iki aydan uzun sürer" dedi Helena.

"Bir yıl önce sızdırılmış."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Bir yıl önce koltuğa sahip değildiniz."

"Marcus bir yıldan uzun süredir o otelden operasyonları sürdürüyordu. Biri merak edip sunucuları izinsiz kopyalamış olmalı. Raj buna dair kanıtlar buldu."

“Bu büyük bir veri ihlali” dedi Raj. “İyi gizlemişler ve her şeye sahipler.”

Shaw, Albert’a baktı. “Nasıl bulduğunu anlat ona.”

“Gerçeklik kaymasına dair başka örnekler var.”

“Nerede?”

“Hong Kong, Seul, Tokyo, Moskova, Paris’te dört, Glasgow’da iki, Oslo’da bir. Geçen yıl Amerika’da ilk rastlanan SAS örneklerine çok benziyor.”

“Yani insanlar koltuğu kullanıyor ve bundan eminsiniz.”

“Evet. São Paulo’da bunu turizmde kullanan bir şirket bulduk.”

“Aman Tanrım. Ne zamandır oluyor bütün bunlar?”

“Üç aydır.”

Shaw, “Çin ve Rus devletleri bu teknolojiye sahip olduklarını söylüyor” dedi.

“Ağzından çıkan her yeni cümle bir öncekinden daha ür-kütücü adeta.”

“Şey, bu eğilime uygun olarak...” Masanın üstündeki dizüstü bilgisayarını açtı ve URL’yi girdi. “Bu beş dakika önce harekete geçti. Henüz medyada yer bulmadı.”

Helena ekrana doğru eğildi.

WikiLeaks’in giriş sayfasıydı.

“Savaş & Ordu” başlığının altında, tam da bu odadakine benzer bir koltuğa oturmuş bir askerin grafik resmi vardı. Başlıkta da şöyle diyordu:

ABD Askeri Hafıza Makinesi. Askerleri anılarına geri gönderdiği iddia edilen bir aparatın şematiklerini içeren binlerce sayfa, son altı ayda geri alınan trajedi akınını açıklayabilir.

Helena’nın göğsü sıkıştı.

Gözünün önünde kapkara yıldızlar yanıp sönüyordu.

“WikiLeaks koltuk ile bizim devletimiz arasındaki bağı nasıl kuruyor?” diye sordu.

“Bilinmiyor.”

Albert, “Özetlemek gerekirse Slade’in sunucuları kopyalanmış” dedi. İçeriği de büyük ihtimalle birden fazla alıcıya satılmış. Bu alıcıların bir veya daha fazlasından ya da kopyalayanların kendilerinden planlar sızmaya devam etti. Şu an dünya çapında birçok ülkede çok sayıda koltuk kullanımda olabilir. Çin ile Rusya koltuğa zaten sahip ve şimdi WikiLeaks şematikleri de yayınladığına göre yirmi beş milyon doları olan herhangi bir şirket, diktatör ya da zengin biri kendi özel hafıza makinesini yapabilir.”

Raj söz aldı. “Unutmayın ki bir tür terörist grup koltuğun yeni sahibi olmakla övünüyor ve onu, aynı saldırıyı dünyanın en yoğun nüfuslu şehirlerinin farklı noktalarında tekrarlamak için kullanıyor.”

Helena koltuğa baktı.

Havuz.

Terminale.

Havada hafif bir uğultu vardı.

Televizyon ekranında haberlerde şimdi sabahın erken saatlerinde Golden Gate Köprüsü’nden kara bulutların yükseldiği San Francisco’daki yeni bir saldırının görüntüleri yayınlanıyordu. Helena zihnini bu duruma odaklanmaya zorladı ama uçsuz bucaksız, karmaşık ve baş belası bir şeydi.

“En kötü durum senaryosu nedir Albert?” diye sordu Shaw.

“Sanırım şu an yaşadığımız şey.”

“Hayır, bundan sonra neler olabileceğini soruyorum.”

Albert, zekâsı onu her şeyden koruyup yükseltiyormuş gibi her zaman soğukkanlı olurdu ama bugün öyle değildi. Bugün korkmuş bir hali vardı.

“Koltuğun tasarımının Rusya ile Çin’in eline geçip geçmediğini bilmiyoruz. Çoktan yapmış bile olabilirler, onu da bilmiyoruz. İlk ihtimal geçerliyse dünyadaki diğer ülkelerle birlikte koltuğu yapma yarışına girdiklerinden emin olabilirsiniz.”

“Neden?” diye sordu Helena.

“Çünkü bu bir silah. En büyük silah. Doksan beş yaşındaki bir keskin nişancıyı savaşın sonucunu değiştirecek bir anıya göndermekten bahsettiğimiz bu masadaki ilk toplantımızı hatırlıyor musunuz? Düşmanlarımız –lanet olsun ki dostlarımız da buna dahil– arasında kim koltuğu bize karşı kullanmak ister?”

“Kim istemez ki?” dedi Shaw.

“Yani bu nükleer açmazına mı benziyor?” diye sordu Raj.

“Tam tersi. Devletler nükleer silah kullanmıyor, çünkü düğmeye bastıkları an rakipleri de aynısını yapar. Misilleme tehdidi önemli bir caydırıcı. Ancak koltukta misilleme tehdidi ya da garantili karşılıklı yıkımı bulunmuyor. İster bir savaşın sonucunu değiştirmek, ister ölüp gitmiş bir diktatöre suikast girişiminde bulunmak için koltuğu başarılı ve stratejik şekilde kullanan ilk devlet, şirket ya da birey kazanır.”

Helena, “Yani diyorsun ki herkes koltuğu kullanmak istiyor” dedi.

“Kesinlikle. Ve de mümkün olduğunca çabuk. Geçmiş kim kendine göre yazmakta önce davranırsa o kazanır. Birinin oraya önce varmasına izin vermek büyük kumar.”

Helena tekrar televizyona baktı.

Şu an San Francisco’daki finans bölgesi Transamerica Piramidi yanıyordu.

“Bu saldırıların arkasında yabancı bir devlet olabilir” dedi Helena.

“Hayır” dedi Albert, telefonunu incelerken. “İsmi belirtmeyen bir grup Twitter’dan saldırıları üstlendiğini belirtmiş.”

“Ne istiyorlar?”

“Bilmiyorum. Çoğu zaman amaç kaos ve korku yaratmaktır.”

Şimdi haber sunucusu masasında, kameraya konuşurken bile sarsıldığı belli olan bir kadın ekranda belirmişti.

“Sesini aç Albert” dedi Shaw.

"New York ve San Francisco'daki terörist saldırılarla ilgili kafa karıştırıcı haberlerin arasında *The Guardian*'dan Glenn Greenwald, ABD hükümetinin özel bir kuruluştan izinsiz aldığı hafıza koltuğuna en az altı aydır sahip olduğunu iddia eden bir haber yayınlandı. Bay Greenwald'ın dediğine göre hafıza koltuğu, üzerine oturan kişinin bilincinin geçmişe yolculuk etmesini sağlıyor ve güvenilir kaynaklarına göre koltuk Sahte Anı Sendromu'nun da asıl sebebi, gizemli."

Albert televizyonun sesini kısıtı.

"Hemen bir şey yapmalıyız" dedi. "Gerçeklik bizi her an bambaşka bir dünyaya kaydırabilir, hatta varlığımızı tamamen yok edebilir."

O ana kadar volta atan Shaw şimdi sandalyesine oturup Helena'ya baktı. "Seni dinlemeliydim."

"Şimdi bunun sırası..."

"Onu sonsuza dek kullanabileceğimizi sandım. Hayatımın geri kalanını buna adamaya..."

"Sorun değil. Dediğimizi yapıp koltuğu yok etseydin şu an çaresiz durumda olacaktık."

Shaw telefonuna baktı. "Amirlerim yolda."

"Ne kadar zamanımız var?" diye sordu Helena.

"DC'den uçağa bindiklerine göre yarım saat kadar. Her şeyin kontrolünü ele alacaklar."

"Bir daha buraya gelmemize izin vermeyecekler" dedi Albert.

"Timoney'yi geçmişe gönderelim" dedi Shaw.

"Hangi zamana?" diye sordu Albert.

"Slade'in laboratuvarına korsan giriş yapılmadan öncesi-ne. Binasının yerini bildiğimize göre daha erken müdahale edebiliriz. Orada siber hırsızlık olmayacak ve biz de koltuğun tek muhafızı olacağız."

"Şu ana ulaşana kadar" dedi Albert. "Ondan sonra tüm

dünya bu sabah yaşanan kargaşayı hatırlayacak.”

Helena söz aldı. “Şu an koltuğa sahip olanlar da bir sahte anıyla onu yeniden yapacaklar. Slade’in yaptığı gibi. Tasarım olmadan zor ama imkânsız değil. Daha fazla zamana ihtiyacımız var.”

Helena kalkıp terminale yürüdü ve bir başlığı indirip koltuğa oturdu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Shaw.

“Sence ne yapıyorum? Raj? Bana yardım eder misin? Bir anıyı eşleştirmem lazım.”

Raj, Shaw ve Albert masanın üstünden bakiştılar.

“Ne yapıyorsun Helena?” diye sordu Shaw tekrar.

“Bizi bu karmaşadan çıkartıyorum.”

“Nasıl?”

“*Bir zahmet bana güvenir misin John?*” diye bağırdı. “Vaktimiz kalmadı. Bekledim, tavsiye verdim, *senin* kurallarınla oynadım. Ama artık benim kurallarım ile oynama vakti geldi.”

Shaw hüzünlü bir iç geçirdi. Koltuğun vaat ettiği şeyden vazgeçmenin zor olduğunu Helena da biliyordu. İdeal koşullar altında farklı sonuçlar doğurabilecek bütün o bilimsel ve insani kullanımların gerçekleştirilmemesinin yarattığı hayal kırıklığı değildi yalnızca. Çok kusurlu bir tür olarak böyle bir güce sahip olmaya asla hazır olmayacağımızın farkındalığıydı.

“Pekâlâ” dedi Shaw sonunda. “Raj koltuğu ateşle.”

Bir kızın, tadına varabileceği ilk gerçek özgürlük bu.

Akşamın erken saatlerinde iki katlı çiftlikten çıkıyor ve ebeveynlerinin tek aracı olan mavi beyaz 78 Chevy Silverado'ya biniyor.

İki gün önce on altı yaşına bastığında ebeveynlerinden ona bir araba almalarını beklememişti. Önümüzdeki yaz cankurtaranlık ve bebek bakıcılığı yapmayı ve kendi arabasını alabilecek parayı biriktirmeyi ümit ediyor.

Ebeveynleri hafiften çökmüş olan ön verandadan, onun kontağı çevirmesini gururla izliyor.

Annesi Polaroid fotoğraf çekiyor.

Motor çalıştığında onu en çok etkileyen kamyonetteki boşluk.

Babası yolcu koltuğunda oturmuyor.

Annesi aralarında değil.

Yalnızca kendisi.

İsteddiği müziği, sesini istediği kadar açarak dinleyebilir. İsteddiği her yere gidebilir, istediği hızda sürebilir.

Ama tabii bunu yapmaz.

İlk yolculuğunda yolun iki kilometre ötesinde, tehlikeli ve uzak ıssızlığın içinde bulunan markete gitmeyi planlıyor.

İçi içine sığmaz halde kamyoneti sürüyor ve uzun araç yolundan çıkarken sol kolunu pencereden uzatıp ebeveynlerine el sallıyor.

Evinin önünde uzanan kır yolu boş.

Yola çıkıyor ve radyoyu açıyor. Boulder'daki kolej radyo istasyonunda George Michael'ın yeni şarkısı "Faith" çalıyor ve bomboş arazi önüne serilirken avazı çıktığı kadar bağırarak şarkı söylüyor, geleceği her zamankinden yakın hissediyor, her an gelecekmiş gibi.

Benzin istasyonunun ışıkları uzaktan parlıyor ve Helena ayağını fren pedalından çektiğinde gözlerinin arkasında delici bir acı hissediyor.

Görüşü bulanıyor, başı zonkluyor ve kamyonetin pompalara çarpmasını son anda önlüyor.

Marketin yanındaki park yerinde motoru durdurup zonklamayı hafifletmek için başparmaklarıyla şakaklarını ovuyor ama ağrısı arttıkça artıyor; o kadar şiddetli ki kusacağını sanıyor.

Sonra olabilecek en garip şey oluyor.

Sağ kolu direksiyon kolonuna uzanıyor ve anahtarı tutuyor.

"Neler oluyor?" diyor.

Çünkü kolunu kıpırdatan o değil.

Daha sonra bileğinin anahtarı çevirip motoru çalıştırmasını izliyor. Şimdi eli vites koluna gidiyor ve vitesi geriye takıyor.

İradesi dışında omzunun üstünden arka camdan dışarı bakıyor, kamyoneti otoparkta geri geri götürüp yola çıkıyor.

Kamyonet otoyoldan eve doğru giderken, Arabayı ben sürmüyorum, bunları ben yapmıyorum, diye düşünüp duruyor.

Karanlık görüş alanına giriyor, Front Range ve Boulder'ın ışıkları kararıyor, giderek ufalıyor; derin bir kuyudan ağır ağır düşüyor sanki. Çığlık atmak, buna bir son vermek istiyor ama artık kendi vücudunda bir yolcudan başka bir şey değil, ne konuşabiliyor ne koku alıyor ne de bir şey hissediyor.

Radyonun sesi hafif bir fısıltıdan daha yüksek değil ve aniden dünyaya karşı farkındalığı olan küçük bir ışık ona göz kırptıyor.

Helena

15 Ekim 1986

Helena kır yolundan büyüdüğü iki katlı çiftlik evinin araç yoluna girdiğinde genç halinin içinde her an kendini biraz daha evinde hissediyordu.

Çiftlik evi hatırladığından çok daha küçük, çok daha silik görünüyordu ve on beş kilometre ötedeki düzlüklerden yükselen masmavi dağlara karşı da son derece kırılgan bir hali vardı.

Helena arabayı park edip motoru kapattı ve dikiz aynasından on altı yaşındaki yüzüne baktı.

Hiç çizgi yoktu.

Çilleri vardı.

Gözleri berrak, yeşil ve parlaktı.

Hâlâ çocuktu.

Omzuyla ittiği kapı gıcırdayarak açıldı ve çimlere adım attı. Yakınlardaki süt çiftliğinin tatlı, küf kokulu zenginliği rüzgârla birlikte burnuna doldu; bu evle en çok ilişkilendirdiği kokuydu kesinlikle.

Verandanın yıpranmış basamaklarını çıkarken kendini çok hafiflemiş hissetti.

Ön kapıyı açıp içeri girdiğinde ilk duyduğu, televizyonun kısık sesi oldu. Merdivenlerin önündeki koridorun biraz ilerisinde mutfaktaki hareketliliği duydu; karıştırma, çırpma sesleri, tencerelerin takırtısı, su sesi. Fırında kızaran tavuğun kokusu bütün evi doldurmuştu.

Helena oturma odasına göz attı.

Babası koltuğunda, ayaklarını uzatarak oturmuş, Helena'nın gençliği boyunca hafta içi her gün yaptığı şeyi yapıyordu; *World News Tonight*'ı izliyordu.

Peter Jennings, Elie Wiesel'in Nobel Ödülü'nü aldığını söylüyordu.

"Yolculuk nasıldı?" diye sordu babası.

Helena o an çocukların ebeveynlerinin hayatlarının en verimli çağını gerçek anlamda göremeyecek kadar genç ve dalgın oldukların fark etti. Oysa şimdi babasını daha önce hiç görmediği şekilde görüyordu.

Çok genç ve yakışıklıydı.

Kırk yaşında bile yoktu.

"Çok eğlenceliydi." Sesi kendine garip gelmişti; yüksek ve yumuşak.

Babası tekrar televizyona baktığı için kızının gözyaşlarını sildiğini görmedi.

"Yarın kamyonete ihtiyacım yok. Annene sor, onun da ihtiyacı yoksa okula onunla gidebilirsin."

Bu gerçeklik o an güçlü hissettirdi kendini.

Helena koltuğa yaklaşıp eğildi ve kollarını babasının boyuna doladı.

“Bu ne içindi?” diye sordu babası.

Old Spice’in kokusu ve yeni çıkmaya başlayan kirli sakalının yüzünü zımpara kâğıdı gibi hafiften tahriş etmesi onu neredeyse gözyaşlarına boğacaktı.

“Babam olduğun için” diye fısıldadı.

Sonra yemek odasından mutfığa geçtiğinde annesini tezgâhın başında, sigara içip karton kapaklı aşk romanı okurken buldu.

Helena onu en son, bundan yirmi dört yıl sonra vücudu iyice çelimsiz düşmüş, beyni de tahrip olmuş halde kaldığı Boulder yakınlarındaki bakımevinde görmüştü.

Bütün bunlar yine olacaktı ama şu an mavi kot pantolon ve baştan aşağı düğmeli bir bluz giymişti. Saçlarına 80’lerin modası perma yaptırmış, perçem kestirmişti; hayatının doruk noktasındaydı.

Helena küçük mutfığa girip annesine sımsıkı sarıldı.

Yine ağlıyordu ve kendini tutamıyordu.

“Neyin var Helena?”

“Hiç.”

“Araba sürerken bir şey mi oldu?”

Helena başını iki yana salladı. “Duygusal günümdeyim yalnızca.”

“Neden?”

“Bilmem.”

Annesinin ellerinin saçında gezindiğini hissetti ve sigara dumanına karışan her zamanki parfümünün –Estée Lauder’ın White Linen’i– kokusunu aldı.

“Büyümek biraz korkutucu olabilir” dedi annesi.

Burada olması imkânsızdı sanki. Dakikalar önce, iki bin beş yüz kilometre ötede ve otuz üç yıl gelecekte yoksunlaştırma havuzunda boğuluyordu.

“Akşam yemeği için yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu Helena, sonunda geri çekilirken.

"Hayır, tavuğun pişmesine daha var. İyi olduğundan emin misin?"

"Evet."

"Hazır olduğunda seslenirim."

Helena mutfaktan koridorun dibindeki basamaklara yürüdü. Merdivenler hatırladığından daha dik ve gıcırtılıydı.

Odası darmadağınktı.

Her zamanki gibi.

Bundan sonraki bütün evlerinin ve çalışma odalarının olacağı gibi.

Çoktan unuttuğu kıyafetlerini gördü.

Üniversitede kaybedeceği ayıcığı.

İçine baktığında INXS'in *Listen Like Thieves* kasetinin olduğunu gördüğü walkman'i.

Küçük masanın başına oturup eski pencerenin cezbedici orantısızlıktaki camından dışarı baktı. Manzara otuz iki kilometre ötedeki Denver'ın ışıklarından, doğuda mor renkli düzlüklerden, arkasında uzanan kocaman ve vahşi görünmez dünyadan ibaretti. Sık sık burada oturup hayatının nasıl olacağına dair hayallere daldardı.

Asla idrak edememişti.

Bu gece bitirmesi gereken hücresel biyoloji testinin yanında fen bilgisi kitabı duruyordu.

Şifonyerinin orta çekmecesinde, üstünde "Helena" yazan siyah-beyaz kompozisyon defterini buldu.

Bu, diye hatırladı.

Bitişik, ergen el yazısının doldurduğu defterin sayfalarını birer birer açtı.

Koltuğu ilk kullanmaya başladıktan sonra önceki zaman tünellerine dair hafızasını asla kaybetmemiş olsa da bunun şimdi gerçekleşebileceğine dair bir korku duydu. Bunlar keşfedilmemiş sular; hiç bu kadar geriye ya da bu kadar genç yaşına dönmemişti. Nereden geldiğini, neden burada olduğunu unutabilirdi.

Bir kalem alıp defterin boş bir sayfasına tarihi yazıp önceki yaşamlarda olan her şeyi açıklayan notlar almaya başladı:

Sevgili Helena – 16 Nisan 2019’da, dünya senin bulduğun hafıza koltuğunu hatırlayacak. Bunun olmasını engellemek için 33 yılın var. Bunun gerçekleşmesini engelleyecek tek kişi sensin...

Beşinci kitap

Biri öldüğünde yalnızca ölmüş görünür.

Oysa geçmişte hâlâ yaşıyordur...

Tüm dakikalar, geçmiş, şimdi ve gelecek her zaman
yaşandı ve yaşanacak. Dakikaların ipteki boncuklar gibi
birbirini izlemesi ve bir an geçti mi sonsuza dek geçmiştir
düşüncesi bizim bu dünyada yaşadığımız
bir illüzyondur yalnızca.

– Kurt Vonnegut, *Mezbaha 5* –

Barry

16 Nisan 2019

Barry gölgedeki bir sandalyede oturmuş, sabah güneşini yakalayan çöldeki saguaro ormanına bakıyordu.

Gözlerinin arkasındaki şiddetli ağrı merhamet edercesine azalmaya başlamıştı.

Manhattan'daki bir binanın on yedinci katında yerde yatmış, kızının yüzünü gözünde canlandırırken havada uçuşan mermiler vücudunu delik deşik ediyor, kanı oluk oluk akıyordu.

Sonra bir mermi kafasına isabet etti; şimdi de buradaydı.

"Barry." Dönüp yanında oturan kadına baktı; kısa kı-zıl saçlı, yeşil gözlü, Keltlere özgü açık tenli kadın. Helena. "Burnun kanıyor."

Helena'nın verdiği peçeteyle burnunun kanamasını durdurmaya çalıştı.

"Konuş benimle tatlım" dedi. "Burası yeni bir yer. Otuz üç yıllık ölü anıları hatırlıyorsun. Şu an aklından neler geçiyor?"

"Bilmiyorum. Ben... sanki daha az önce o oteldeymişim gibi."

"Marcus Slade'in oteli mi?"

"Evet, vurulmuştum. Ölüyordum. Mermilerin vücudumu deştğini hâlâ hissediyorum. Sana kaçman için sesleniyordum. Sonra aniden buraya geldim. Hiç zaman geçmemiş gibi. Ama o otele dair anılarım ölüyor. Siyah ve gri."

"Kendini o zaman tüneline mi şimdikine mi daha ait hissediyorsun?"

“O zaman tüneline. Nerede olduğumu bilmiyorum. Bana tek tanıdık gelen sensin.”

“Birazdan bu zaman tüneline ait anıları hatırlayacaksın.”

“Çoğunu mu?”

“Bir ömürlük anıyı. Senin adına ne bekleyebileceğimizi bilmiyorum. Biraz sarsıcı olabilir.”

Barry kahverengi dağ sıralarına baktı. Çöl çiçekleniyor, kuşlar cıvıldıyordu. Rüzgâr yoktu ve geceden kalma ürpertici soğuk kendini hâlâ hissettiriyordu.

“Burayı daha önce görmedim.”

“Burası bizim evimiz Barry.”

Barry bunu iyice özümsemeyi bekledi.

“Bugün günlerden ne?”

“16 Nisan 2019. Senin öldüğün zaman tüneli, DARPA yok-sunlaştırma havuzuna girip otuz üç yıl öncesine, 1986’ya gittim. Ve şu ana kadar hayatımı yeni baştan yaşayıp bugün olacakları engellemenin bir yolunu aradım.”

“Bugün ne oldu ki?”

“Sen Slade’in otelinde öldükten sonra koltukla ilgili bilgiler sızdırıldı ve dünya çıldırdı. Bugün herkes o olayları hatırlayacak. Şu ana kadar ikimizden başkası bilmiyordu.”

“Garip... hissediyorum” dedi Barry.

Masadaki buzlu su bardağını alıp hepsini içti.

Elleri titremeye başladı.

Helena bunu fark edince, “Daha kötüleşirse bu var” dedi ve kapaklı şırıngayı masadan aldı.

“Nedir o?”

“Yatıştırıcı. İhtiyaç duyman halinde kullanabiliriz.”

Yaz yağmuru gibi başlamıştı.

Rastgele bir yerlere düşen aşırı soğuk yağmur damlaları.

Uzaklardan gelen gök gürültüsünün sesi.

Ufukta çakan şimşekler.

Bu zaman tünelinin ilk hafızası onu buldu.

Helena'yı ilk gördüğünde Portland, Oregon'daki pis barda yanındaki tabureye oturup, "Bana bir içki ısmarlamak istiyor-sun sanırım" demişti. Saat geçti, Barry sarhoştı ve kadın o güne dek gördüğü hiç kimseye benzemiyordu; yirmili yaşlarının başındaydı ama daha önce kimsede görmediği zekâsıyla olgun bir kadındı. Onun yanında olmanın verdiği ani aşinalık duygusu, onu ömrü boyunca tanıyormuş duygusunun yanı sıra ilk defa uyanıyormuş gibi de hissetmesine sebep olmuştu. Bar kapanana kadar laflamışlar, ardından Helena onu kaldığı motelle götürüp dünyanın sonu gelmişçesine sevişmişlerdi.

Başka bir anı...

Birkaç aydır birliktelerdi ve Helena ona geleceği bildiğini söylediğinden Barry ona çoktan âşık olmuştu.

"Saçmalama" dedi Barry.

"Bir gün sana kanıtlayacağım" dedi Helena.

Bunu öyle önemli bir meseleymiş gibi dile getirmemişti. Laf arasında, esprili bir dille söylemişti ve 1990 Aralık ayına kadar da Barry onun bu iddiasını tümüyle unutmuştu. Bir gece haberleri izliyorlardı ve Helena ona, önümüzdeki ay ABD'nin Irak ordusunu Kuveyt'ten çekmek için Çöl Fırtınası Operasyonu'nu başlatacağını söylemişti.

Bunun gibi başka örnekler de vardı.

Kuzuların Sessizliği'ni izlemek için sinema salonuna girerken Helena ona filmin gelecek yıl bu zamanlarda Oscar ödülleri silip süpüreceğini söylemişti.

O bahar, Helena onu yaşadıkları küçük evin oturma odasına oturtup eline küçük bir kayıt cihazı vermiş, Nirvana'nın "Smells Like Teen Spirit" şarkısının nakaratını, şarkı piyasaya çıkmadan iki ay önce söylemişti. Daha sonra Arkansas valisinin yıl sonuna kadar ABD başkanlığına adaylığını koyacağını ve bir sonraki yıl, görevdeki ve üçüncü parti rakibini geride bırakarak başkan olacağını söylemişti.

Barry bütün bunları bilmesinin nasıl mümkün olduğunu

sorduğunda ilişkilerinin ikinci yılındalardı. İlk soruşu da değildi. Seattle'da bir barda oturmuş, 1992 seçim sonuçlarını izliyorlardı. Ve Helena'nın durumu ele alma şekli sayesinde -Barry'ye hafıza koltuğu ve daha önce yaşamış oldukları gelecekle ilgili çılgın hikâyeye inanmasını beklemek yerine önce bunun gerçekliğini ona kanıtlamıştı- Barry ona inanmıştı. Bu yaşananları Barry'nin önümüzdeki yirmi yedi yıl boyunca hatırlamayacağını, koltuğu yapacak teknolojiye ise ancak on beş yıl sonra erişebileceklerini söylediğinde yine inanmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Helena.

Barry yine şu ana odaklanmış, beton avluda oturduğu yerden, kahvaltı artıklarının üzerinde gezinen arıyı izliyordu.

"Çok garip bir duygu" dedi.

"Tarif edebilir misin?"

"Şey... bambaşka geçmişi ve deneyimleri olan iki ayrı kişi, iki farklı bilinç benim içimde birbirine karışmış gibi."

"Biri diğerinden daha mı baskın?"

"Hayır. Başta otelde vurulanın ben olduğumu düşündüm ama şimdi bu gerçekliğin içinde ikisini de eşit hissediyorum."

Bir ömrü altmış saniye içinde hatırlamak berbat bir şeydi.

Tam bir anı tsunamisi yaşıyordu ama en güçlüsü sessiz zamanlardı.

Helena ve ebeveynleriyle birlikte Boulder'daki çiftlik evinde geçirdikleri Noel, Dorothy hindiği fırına koymayı unuttuğu için Helena dışında herkes gülüyor, çünkü Helena annesinin ansal çöküntüsünün başladığını biliyor.

Aruba'daki düğünleri.

2001 yazında imparator penguenlerin göçüne tanıklık etmek için Antarktika'ya baş başa yaptıkları ve ikisinin de birlikte geçirdikleri en güzel an olarak niteledikleri yolculuk; her an hissettikleri yaklaşan geleceği düzeltme yarışına bir molaydı bu gezi.

Çocuk sahibi olmakla ilgili birkaç ciddi tartışma ve

Helena'nın yirmi yıl içinde büyük ihtimalle kendi kendini imha edecek bir dünyaya çocuk getirmemekteki ısrarı.

Barry'nin annesinin, Helena'nın annesinin ve kısa süre sonra da babasının cenazesi.

Helena'nın Barry'ye eski hayatıyla ilgili bilmek istediği bir şey olup olmadığını sorması, Barry'nin o an yaşadığından başka bir gerçekliği bilmek istemediğini söylemesi.

Helena'nın koltuğunun gücünü ilk gösterdiği an.

Şimdi birlikte geçirdikleri zamanın tüm oluşumu odağına giriyordu.

Hayatlarını hafıza koltuğunu gizlice yapmakla ve koltuğun nasıl yapıldığını dünyanın hatırlamayacağı bir yol bulmakla geçirmişlerdi. Koltuk önceki zaman tünellerinde sayısız defalar kullanılmış olsa da Helena tarafından "en son" kullandığı zaman (DARPA laboratuvarında) diğer sahte anı yıldönümü noktalarını geçersiz kılmıştı. Bu da kimsenin, Slade'in bile bu önceki zaman tünellerinden haberdar olmayacağı anlamına geliyordu.

16 Nisan 2019'a kadar.

Ancak o zaman bütün olanların sahte anıları herkesin hafızasına geri dönecekti.

2001'den beri biriktirdikleri servetle 2007'de işlevsel bir koltuk yapmışlardı.

Koltuk yapıldıktan sonra on yıl boyunca deney yapıp birbirlerinin beynini görüntülediler, gerçeklik kaymasının gerçekleşip ölü anıların zihne akın ettiği andaki nöral aktiviteyi incelediler, yeni bilgilere eşlik eden nöron dalgalanmalarını araştırdılar.

Eski zaman tünellerinden kalma ölü anılara beyne zarar vermeden engel olmanın bir yolunu bulmaktı ümitleri. Ama ellerine geçen tek şey ölü anılarla bağlantılı olan nöral aktivitenin kaydedilmesi idi. Beyni bu anılardan koruyacak bir metod bulma konusunda ilerleme kaydedememişlerdi.

Barry, yirmi dört yıllık karısına, bir dakika öncesinden tamamen farklı bir adam olarak baktı.

“Başaramadık” dedi.

“Evet.”

İkili yaşamının diğer yarısı, yani bu zaman tünelinin her anını yaşayan yarısı Meghan ve Julia’yla ilgili sahte anıları az önce deneyimlemişti. New York’ta dedektiflik yaptığı hayatını, kızının ölümünü, boşanmasını, yaşadığı depresyonu ve pişmanlığı. Slade’le tanışıp Meghan’ı kurtarmak için on bir yıl geriye gidişini. Onu ikinci defa kaybedişini. Helena’nın hayatına girişini. Aralarındaki bağı. Slade’in otelindeki ölümünü.

“Ağlıyorsun” dedi Helena.

“Çok ağır geldi.”

Helena uzanıp onun elini tuttu.

Barry, “Nihayet hatırlıyorum” dedi.

“Neyi?”

“İlk defasında Gwen’le birlikte Slade’in oteline baskın yaptıktan sonra seninle New York’ta geçirdiğim o birkaç ayı. O zaman tünelinin sonunu, sen yoksunlaştırma havuzunda ölmek üzereyken eğilip seni öptüğümü. Sana âşık olmuştum.”

“Öyle mi?”

“Hem de deli gibi.”

Bir süre sessiz kalıp Barry’nin gençliğindeki yemyeşil, Pasifik Kuzeybatısı’ndan ve Helena’nın yaşadığı yaprak dökmeyen ormanlardan çok farklı olan Sonora Çölü’ne, birlikte sevdikleri manzaraya baktılar.

Burası onlar için iyi bir yerdi.

“Haberlere bakmalıyız” dedi Helena.

“Bekleyelim” diye cevapladı Barry.

“Beklemenin ne faydası olacak ki?”

“Kimsenin hatırlamadığı ümidiyle yaşamaya biraz daha devam etsek?”

“Böyle bir şeyin olmayacağını biliyorsun.”

“Hep gerçekçi biri oldun.”

Helena gülümserken gözlerinin kenarında gözyaşları ıslıdadı.

Barry oturduğu yerden kalkıp yüzünü çölün üstündeki evlerine çevirdi. Sıkıştırılmış toprak ve geniş pencere camlarından yapılmış evleri, çevreye sorunsuzca uyum sağlamıştı.

Barry mutfaktan içeri girip yemek salonundaki masanın yanından televizyonun olduğu oturma bölümüne geçti. Uzaktan kumandayı kaldırdı ve Helena’nın çıplak ayaklarının serin döşemenin üzerinden kendisine doğru yaklaştığını düşünce duraksadı.

Helena uzaktan kumandayı onun elinden alıp güç düğmesine bastı.

Barry’nin ilk okuduğu şey ekranın alt kısmından geçen haber akışı oldu.

DÜNYA ÇAPINDA TOPLU İNTİHARLAR OLDUĞU BİLDİRİLDİ.

Helena acı dolu bir iç geçirdi.

Bir şehirde, cep telefonuyla alınan video kaydında, cesetler dolu misali kaldırıma çarpıyordu.

Tıpkı Barry gibi, koltuğun varlığı halkın hafızasına dönünce dünya önceki zaman tünelini hatırlamıştı. New York’taki saldırılar. WikiLeaks. Koltuğun dünya çapında yaygın kullanımı.

Barry, “Belki her şey yoluna girer. Belki Slade haklıydı. Belki insanlık bunu kabul edecek kadar evrilip uyum sağlayacak.”

Helena kanalı çevirdi.

Şaşkına dönen haber muhabiri, profesyonelliğini korumaya çalışıyordu.

“Rusya ve Çin, BM’de ortak bir bildirim sunarak ABD’yi, diğer ulusların hafıza koltuğunu kullanmasını engelleme çabasına girerek gerçeklik hırsızlığı yapmakla suçluyor. Bu teknolojiyi bir an önce yeniden yapmaya yemin ettiler ve koltuğun tekrar kullanılmasının savaş sebebi olacağını belirttiler. ABD henüz cevap vermedi.”

Helena kanalı tekrar çevirdi.

Şaşkın haldeki başka bir muhabir de şöyle diyordu:

“Toplu intiharlara ek olarak bütün büyük şehirlerdeki hastaneler katatoni yaşayan çok sayıda kişinin hastanelere akın ettiğini bildirdi. Katatoni tepkisiz bir sersemlik hali olarak...”

Diğer muhabir araya giriyor:

“Lafını böldüğüm için kusura bakma David. Federal Hava-cılık İdaresi’nin (FAA) bildirdiğine göre... Tanrım... Son on beş dakikada ABD hava sahasında kırk ticari uçak düştü...”

Helena televizyonu kapatıp uzaktan kumandayı kanepeye bırakarak girişe yöneldi. Barry de onun peşinden giderken Helena kapıyı açtı.

Veranda, çakıl taşlı araç yoluna ve uzakta serap misali ışıldayan Tucson şehrine doğru yirmi kilometre boyunca hafifçe meyillenen çöle bakıyordu.

“Ortalık hâlâ sessiz” dedi Helena. “Bir yerlerde her şeyin altüst olduğuna inanmak çok zor.”

Barry’nin hayatının son otuz üç yılı zihninde kök salarken her nefesinde kendini daha gerçek hissediyordu. Slade’in oteledeki adam değildi. Son yirmi dört yılı Helena’yla geçirip dünyayı bugün yaşananlardan korumaya çalışan adam değildi. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama her ikisiydi.

“Bir yanımda bunun olmayacağını söylüyordu hep” dedi.

"Evet."

Helena döndü ve Barry'nin birkaç adım geriye tökezlemesine sebep olacak ani bir kuvvetle ona sarıldı.

"Affedersin" diye mırıldandı Barry.

"Ben bunu yapmak istemiyorum."

"Neyi?"

"Bunu! Hayatımı! 1986'ya gidip seni bulmayı, delirmediğimi sana kanıtlayıp servet kazanmayı. Koltuğu yapmayı. Ölü anılardan korunmaya çalışmayı. Başarısız olmayı. Dünyanın her şeyi hatırlamasını izlemeyi. Temizleyip tekrarlamayı. Yaşadığım sayısız hayatın geri kalanı, bu kaçınılmaz döngüden bir çıkış yolu bulmaya çalışmanın ötesine gidemeyecek mi?"

Barry ona bakıp çenesini avuçlarının arasına aldı. "Bir fikrim var" dedi. "Her şeyi unutalım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bugünü yalnızca birlikte geçirelim. Yaşayalım."

"Yapamayız. Bütün bunlar yaşanıyor. Gerçek olan bu."

"Biliyorum ama bu gece sen 86'ya geri dönene kadar bekleyebiliriz. Sonra ne olacağını biliyoruz. Ne olması gerektiğini de. Ama takıntıya dönüştürmeye gerek yok. Geriye kalan zamanımızı yaşayalım yalnızca."

Haberlerden uzak kalmak için yapmayı en sevdikleri şeyi yaptılar, çölde yürüyüşe çıktılar.

Evlerinin hemen arkasından saguaro kaplı tepelere doğru yıllardır izledikleri yolda ilerlediler.

Barry'nin vücudundan terler akıyordu ama bu eforu harcamak tam da ihtiyacı olan şeydi; sabah yaşadığı gerçeküstü şoku üzerinden atmalıydı.

Gün ortasında, çöl zemininin kamufle ettiği ve bu yükseklikten görünmeyen evlerinin birkaç yüz metre yukarısındaki kayalığa varmışlardı.

Barry sırt çantasını açıp litrelik suyunu çıkardı. Nefesleri-

ni düzene sokabilmek için şişeyi birkaç defa elden ele dolaştırdılar.

Hiçbir yerde hareket yoktu.

Çöl bir katedral sessizliğine gömülmüştü.

Barry kayalık ve asırlık kaktüslerde, ölü anının bu donmuş ve zamansız kalıcılığına dair bir şey olduğunu düşündü.

Helena'ya baktı.

Helena yüzüne biraz su döküp şişeyi Barry'ye uzattı.

"Bir dahaki sefere bunu tek başıma da yapabilirim" dedi.

"Birlikte geçirdiğimiz şu son saatlerde oturup bunu mu düşündün?"

Helena, Barry'nin yüzüne dokundu. "On yıllardır o koltuğun yükünü benimle birlikte taşıdın. Bugünün geleceğini, muhtemelen her şeyin sonu olacağını ve 1986'ya geri gidip her şeye yeniden başlamak gerekeceğini biliyordun."

"Helena..."

"Sen çocuk istedin, ben istemedim. Bana yardım etmek için kendi ilgi alanlarından vazgeçtin."

"Hepsi benim tercihimdi."

"Bir dahakinde neler olacağını bilmeden farklı bir yaşam sürebilirsin. Tek söyleyeceğim bu. İstedğin şeyleri..."

"Bunu bensiz mi yapmak istiyorsun?"

"Hayır. Hangi zaman tüneline yaşarsam yaşayayım hayatımın her gününün her anını seninle aynı havayı soluyarak geçirmek istiyorum. Seni bulmamın ilk sebebi buydu. Ama bu koltuk benim sorumluluğumda."

"Bana ihtiyacın yok."

"Benim söylediğim bu değil. Tabii ki sana ihtiyacım var. Senin sevgine, zekâna, desteğine, hepsine ihtiyacım var. Ama şunu bilmeni isterim ki..."

"Helena yapma."

"Bunu söylememe izin ver! Koltuğun tüm dünyayı mahvettiğini görmek zorunda kaldığım yeter. İnsanlar benim yaptı-

ğım bir şey yüzünden kendilerini binalardan atıyorlar. Ama sevdiğim adamın hayatını mahvettiğimi görmek çok başka.”

“Seninle geçen hayat mahvolmuş bir hayat değil.”

“Ama bundan fazlasının olmayacağını biliyorsun. Bu otuz üç yıllık döngünün içine sıkışıp bugünün gelmesini önlemenin bir yolunu aramak. Diyorum ki dünyanın düzenini korumaya çalışma baskısı olmadan lanet olası hayatını yaşamak istersen sorun yok.”

“Bana bak.”

Helena'nın yüzüne döktüğü su, güneş koruyucu kreminin üstünden boncuk boncuk damlıyordu. Barry onun, güneşte herrak ve parlak görünen zümrüt yeşili gözlerine baktı.

“Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum Helena. Bu yükü nasıl taşıdığını bilmiyorum. Ama sen bu yükü omuzlarında taşıdığın sürece ben de taşıyacağım. Bunu çözmenin bir yolunu bulacağız. Bir sonraki hayatımızda olmazsa, diğerinde. Onda da bulamazsak bir sonrakinde...”

Helena kendi dağlarının zirvesinde onu öptü.

Arkalarından gelerek öğle vaktinin güneşli gökyüzünde yoluna devam eden helikopterin sesini duyduklarında evden yüzlerce metre yüksektelerdi.

Barry durup helikopterin Tucson'a doğru gidişini izledi.

“Bu bir Black Hawk” dedi. “Kasabada ne olduğunu merak ettim.”

Helikopter sola yatıp yer süratini azalttı, sonra yüz elli metre yükseklikten alçalırken tekrar onlara doğru yöneldi.

“Bizi arıyorlar” dedi Helena.

Eve doğru hareket ettiler, Black Hawk da çölden yirmi üç metre yukarıda geziniyor, pervanesi gürleyerek dönerken toz ve kum bulutlarını havalandırıyordu. Barry, motor kızaklarının üstünde açık kabinin her bir yanından üç çift bacağın sarktığını görece kadar yaklaşmıştı şimdi.

Helena'nın çizmesinin ucu, toprağa yarı gömülü taşa çarpınca sertçe yere düştü. Barry onu koltukaltlarından tutup ayağa kaldırdığında Helena'nın iki dizi de kanıyordu.

"Hadi!" diye bağırdı Barry.

Tuzlu su havuzunu geçtikten sonra kahvaltı ettikleri avluya ulaştılar.

Kalın ipler ahtapot kolları gibi Black Hawk'tan sarkıtılmış, askerler de çoktan inmeye başlamışlardı.

Barry arka kapıyı açıp mutfığa koştu ve oradan koridora döndü. Evin diğer tarafındaki çöle bakan pencerelerden ağır silahlı ve zırhlı bir grup askerin çöl kamuflajı içinde ön kapılarına taktiksel bir düzende koştuğunu gördü.

Helena düşmenin etkisiyle aksayarak onun önünden gidiyordu.

Çalışma odası ve misafir odasının önünden hızla geçerken Barry başka bir pencereden Black Hawk'un kendi araç yoluna, arabalarının arkasına indiğini gördü.

Koridorun bittiği yerde durdular; Helena duvarın üstündeki taşlardan birine dokundu ve duvar, gizli bir kapı gibi açılarak gizli yazılımı gözler önüne serdi.

Küçük çaplı bir patlamanın sesi evin içine yayılırken o ve Barry içeri daldılar.

Şimdi nefes nefese kaldıkları zifiri karanlığın içinde ikisinden başka kimse yoktu.

"Evin içindeler" diye fısıldadı Barry.

"Işığa dokunabilir misin?"

Barry, parmakları düğmeyi bulana kadar elini duvarda gezdirdi.

"Görmeyeceklerinden emin misin?"

"Hayır ama bunu karanlıkta yapamam."

Barry düğmeye bastığında tepelerindeki tek, çıplak ampul yandı. Mutfak kilerinden biraz büyük, antreye benzer bir yerdi burası. İç kapı standart ve tam boyutlu bir kapıydı ama

iki yüz yetmiş kilo ağırlığındaydı ve beş santim kalınlığa ulaşan çelik tabakalardan oluşuyordu. Aktive edildiğindeyse kocaman on kilit dişini sövenin içine fırlatıyordu.

Helena şifreyi tuş takımına girerken, en az yarım düzine askerin ayak sesleri onlara doğru yaklaşıyordu. Barry askerlerin nehir taşından terminale yaklaştıklarını gözünde canlandırırken fısıltılı konuşmalar, yere sertçe basan botların ve iç içe geçmiş dişlilerin sesi duyuluyordu.

Evin uzak tarafından birinin, büyük ihtimalle grup liderinin sesi uzun koridorda yankılandı.

“Doğu tarafı temiz!”

“Mümkün değil. Eve girdiklerini gördük. Dolapları, yatakların altını kontrol ettiniz mi?”

Barry aydınlatılmış olan göstergede, Helena’nın son rakamı tuşlamasını izledi.

Dişlilerin yüksek perdeli sesi artık antrenin iç tarafından duyuluyordu ve on kilit dili boğuk silah sesine benzer bir gürültü çıkartarak teker teker geri çekilirken Barry ve Helena baktı.

Gizli kapının diğer tarafından bir kadın sesi geldi: “Duydunuz mu?”

Barry, birinin ellerini duvarda gezdirdiğine benzer bir ses duydu. Helena ağır kapıyı açtı. Kapı tam açılırken Barry de onun peşinden gidip başka bir karanlık yere girdi.

“Burada bir şey var!” diye seslendi asker.

Helena mahzenin kapısını kapatıp bu taraftaki tuş takımına şifreyi girdi ve on kilit dili yeniden yerine oturdu.

Işığı açtığında, yerin on metre altına inen metal bir merdiven ortaya çıktı.

Basamakları indikçe hava sıcaklığı da düşüyordu.

Askerler mahzenin kapısına vurmaya başladı.

“Bir yolunu bulacaklar” dedi Barry.

“O zaman acele edelim.”

Üç kat aşağıda merdivenler, son on beş yıllarının büyük kısmını geçirdikleri yüz seksen beş metrekairelik bir laboratuvara açılan kapıda bitiyordu. Özel havalandırma ve filtreleme sistemi, bağımsız güneş enerjisiyle çalışan elektrik sistemi, mutfağı, yatak odası ve bir yıllık su ve yiyecekleriyle tam bir sığınaktı burası.

“Bacağı nasıl oldu?” diye sordu Barry.

“Önemi yok.”

Hafıza koltuğuna dönüştürdükleri Eames koltuğuna doğru aksayarak yürüdü, oradan da beyin görüntüleme ve ölü hafızayı işleme için kullandıkları laboratuvar bölümüne geçti.

Helena terminale oturdu ve acil durumlar için hep rölantide beklettikleri hafızayı yeniden etkinleştirme programını yükledi. On altı yaşına girdiğinde tek başına araba kullandığı anısını çoktan eşleştirmiş olduğu için doğruca yoksunlaştırma havuzuna girebilirdi.

“Bugün daha fazla zamanımızın olacağını sanmıştım” dedi Barry.

“Ben de öyle.

Tepelerinden gelen patlama sesiyle zemin sarsılıp duvarlar takırdadı. Tavandan sıva tozu kar misali dökülmeye başladı.

Barry laboratuvardan basamakların dibine koştu. Her taraf toza bulanmıştı ama henüz ayak sesi ya da konuşma sesleri gelmiyordu.

Tekrar laboratuvara döndüğünde Helena’nın tişörtü ile spor sutyenini çıkartıp şortunu bacaklarından aşağı kaydırdığını gördü.

Barry’nin karşısında çıplak durup başlığın kayışlarını tatkarken sağ bacağı kanıyor, gözyaşları da yüzüne akıyordu.

Barry karısının yanına gidip yeni bir patlama yeraltı laboratuvarlarını temelinden oynatırken ona sımsıkı sarıldı.

“İçeri girmelerine izin verme” dedi Helena.

Sonra gözyaşlarını silip Barry’yi öptü; Barry de havuza girmesine yardımcı oldu.

Helena suyun üstünde yüzerken Barry ona bakıp, “1990 Ekimi’nde Portland’daki o barda seni bekleyeceğim” dedi.

“Beni tanımayacaksın bile.”

“Ruhum ruhunu tanır. Her zaman.”

Barry kapağı kapatıp terminale gitti. Bir süre sessizlik oldu, sunucuların uğultusundan başka ses yoktu.

Yeniden etkinleştirme programını başlatıp arkasına yaslanarak zihnini bundan sonra olacıklara odaklamaya çalıştı.

Yeri göğü inletecek şiddette bir patlama duvarları ve ayaklarının altındaki zemini çatırdatırken Barry, Black Hawk’tan evlerine bomba atılmış olabileceğini düşündü.

Yarıklardan dumanlar yayılıyordu ve ışıklı panolar titreşiyordu ama yeniden etkinleştirme programı çalışmaya devam ediyordu.

Laboratuvara girip çıkmanın tek yolu olan merdivenlere tekrar gitti.

Şimdi yukarıdan gelen sesleri duyuyor, toz bulutunun arasından küçük bir ışık demeti görebiliyordu.

Mahzenin kapısını kırmış, metal basamakları teker teker inen botlarının takırtısı duyuluyordu şimdi.

Barry laboratuvarın kapısını kapatıp kilit dilini çevirdi. Metal bir yangın kapısıydı bu yalnızca; onu kırıp içeri girebilirlerdi.

Terminale dönüp Helena’nın yaşam belirtilerini inceledi. Son birkaç dakikadır yaşam çizgisi dümdüzdü.

Kapının diğer tarafına bir şey çarptı.

Tekrar.

Ve tekrar.

Bir makineli tüfek ateş aldı ve bir bot, omuz ya da şahmerdan metale çarptı.

Mucizevi bir şekilde kapı dayandı.

“Hadi” dedi Barry.

Merdivenlerden gelen bağırışları ve kulaklarını çınlatan patlamayı duydu; el bombası ya da taarruz silahıydı bu.

Kapının olduğu yerde dumandan bir duvar kaldı ve bir asker devrilen kapıdan içeri girip otomatik tüfeğini Barry’ye doğrulttu.

Barry ellerini başının üstüne kaldırıp oturduğu yerden kalkarken laboratuvara başka askerler de girdi.

Uyarıcıların statüsünü gösteren terminaldeki ekranda bir uyarı belirdi: DMT SALGISI BELİRLENDİ.

Hadi. Hadi.

Helena havuzun içinde ölüyor, beyni, onu otuz yıl öncesi-ne götürecek olan kimyasalın son damlasını da akıtıyordu.

Askerlerin lideri Barry’nin yanına gelip bağırarak bir şeyler söyledi ama kulaklarının çınlamasından...

Burnundan kan damlıyor, karda bordo rengi küçük delikler açıyordu.

Barry, son fırtınanın ağırlığıyla dalları eğilmiş yaprak dökmeyen ağaçlara baktı.

Helena’ya baktı. Saçları, Sonora Çölü’ndeki laboratuvarlarında onu son gördüğü zamankinden farklıydı. Şimdi beyazlar ve kıзыllar eşit miktardaydı. Saçlarını uzatmış, atkuyruğu şeklinde toplamıştı ve yüzüne her nasılsa daha sert bir ifade yerleşmişti.

“Bugün günlerden ne?” diye sordu.

“16 Nisan 2019. DARPA havuzunda öldüğümünden beri ikinci zaman tüneli yıldönümü.”

On altı kilometre ötedeki düzlüğe kurulmuş şehre bakan dağ yamacında kar ayakkabılarıyla durmuşlardı.

“Orası Denver” dedi Helena. “Annemle babama yakın olalım diye laboratuvarı buraya kurduk.” Sonra ona baktı.

“Hâlâ hatırlamadın mı?”

“Daha birkaç saniye önce Tucson'daki evimizdeymişiz gibi hissediyorum.”

“Saçma sapan bir 16 Nisan 2019'dan diğerine geçtiğini üzümlere söylemeliyim.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Yine başarısız olduk.”

Portland'daki barda ilk tanışmaları. İkinci defa. Geleceği görebilme iddiaları. Barry, Helena'ya daha çabuk âşık oldu, çünkü Helena'nın onu, kendisinden bile iyi tanıdığını gördü.

Bu defa anılar zihnine daha hızlı dolmuştu.

Hatta acı vermişti.

Helena'yla geçirdiği yirmi dokuz yıla dair anılar tren gibi beynine dolarken karın üstüne yığıldı.

Koltuğu yapacak teknolojinin henüz yetersiz olduğu on yılı uzay-zaman, maddenin doğası, boyutsallık ve kuantum karmaşa üzerine çalışmalar yapmakla geçirmişlerdi. Zamanın fizikine dair mümkün olan her şeyi öğrenmişlerdi ama yeterli değildi. Hem de hiç yeterli değildi.

Daha sonra havuzu kullanmadan hafızaya geri dönme metodlarını araştırıp daha hızlı bir yol aradılar. Ancak duysal yoksunluk çıkartıldığında tek yapabildikleri kendilerini tekrar tekrar öldürmektir.

Sonra onu yıkan anıları hatırladı.

Annesini yeniden kaybetmesi.

Helena'yla çocuk yapıp yapmama üzerine tartışmaları (ikinci defa bu tartışmaları yaşamak Helena açısından sinir bozucu olmalıydı).

Seks, aşk, güzel aşk.

Dünyayı kurtarmaya çalışan tek kişiler olduklarını bilmenin verdiği keyifli anlar.

Aynı farkındalığın ve başarısız olacaklarını bilmenin verdiği dehşet anları.

Sonra bütün anılar tümüyle birleşti. Bütün zamanları hatırlayan Barry.

Helena'ya baktı. Karda yanına oturmuştu ve bir mucize olmadığı sürece bugünün geleceğinin bilinciyle, geçen yıl boyunca yüzünden eksik olmayan aynı hüznün dolu ifadeyle şehre bin metre yukarıdan bakıyordu.

Helena önceki zaman tüneline göre bu zaman tüneline biraz daha gergindi, bu versiyonu önceki yinelemeden dolayı biraz çökmüştü ve bu sessizlik zamanlarında daha belirgindi.

Sabrı azalmıştı.

Daha mesafeliydi.

Daha öfkeliydi.

Daha depresifti.

Daha sertti.

Tüm zayıflıklarını ve güçlü yanlarını daha en başından bildiğiniz bir ilişkiyi yeniden yaşamak onu kim bilir nasıl etkiliyordu? Helena'nın Barry'yle, saflığıyla bağ kurması nasıl mümkün oluyordu? Bazen bir çocukla konuşmaya benziyordu muhtemelen, çünkü teknik olarak hâlâ aynı kişi olsa da beş dakika önceki Barry ile bütün anılarını hatırlayan şimdiki Barry arasında uçurum vardı. Tek fark, şimdi gerçek benliğine dönmüş olmasıydı.

"Affedersin Helena" dedi.

"Ne için?"

"İlişkimizi yeniden yaşamak can sıkıcı olmalı."

Helena neredeyse gülümsedi. "Seni yarı düzenli aralıklarla öldürmek istedim."

"Çok mu sıkıldın?"

"Asla."

O soruyla hava biraz ağırlaşmıştı.

"Tekrar yapmak zorunda değilsin" dedi Barry.

"Ne demek istiyorsun?"

"Benimle."

Helena ona gücenmiş gibi baktı. "İstemediğini söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır, istemediğimi söylemiyorum. Hem de hiç."

"Söylesen de sorun yok."

"Söylemiyorum."

"Tekrar benimle birlikte olmak istiyor musun?" diye sordu Helena.

"Seni seviyorum."

"Bu bir cevap değil."

"Ben bütün hayatları seninle yaşamak istiyorum. Bunu geçen hafta söylemiştim" dedi.

"Bütün zaman tünellerinin anısını hatırlamışken her şey daha farklı değil mi?"

"Ben seninle birlikteyim Helena. Biz zaman fiziğinin yalnızca yüzeyini kazıdık. Öğreneceğimiz daha çok şey var."

Barry paltosunun cebindeki telefonunun titrediğini hissetti. En sevdikleri yere yaptıkları bu yürüyüş her şeye değmişti ama artık gitmelilerdi. Medeniyete dönmelilerdi. Dünyanın hatırlayışını izleyip askerler gelmeden kaçmalılardı ama öyle kolay yakalanacaklarını sanmıyordu. Bu defa yepyeni fikirler üretmişlerdi.

Helena cep telefonunu çıkartıp ana ekran kilidini açtı.

"Aman Tanrım" dedi.

Zar zor ayağa kalktı ve kar ayakkabılarının içinde hantalca sağa sola sallanarak koşmaya çalıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Barry.

"Gitmeliyiz!"

Barry, "Sorun ne?" diye arkasından seslendi.

Helena da, "Gitmem gerek!" diye karşılık verdi.

Barry de ayağa fırlayıp peşinden gitti.

Kök nar ağaçlarının arasından beş yüz metre aşağısına koştu. Telefonu çalmaya devam ediyordu. Biri durmadan ona mesaj yazıp duruyordu. Ağır ayakkabılarına rağmen beş da-

kikadan kısa süre içinde yürüyüşe başladıkları noktaya vardı, kışlık kıyafetinin içinde nefes nefese ve ter içinde ciplerinin kaportasına çarptı.

Helena çoktan direksiyonun başına geçmişti. Barry de yolcu koltuğuna oturdu. Helena kar ayakkabıları hâlâ ayağın-dayken motoru çalıştırıp normalde boş olan otoparktan, tekerlekleri buzlu yolda kaydırarak çıktı.

“Lanet olsun Helena, ne yapıyorsun?”

“Telefonuna bak.”

Barry cep telefonunu çıkardı.

Ana ekrandaki acil mesajların ilk satırlarını okudu:

Acil Durum

ABD'DE BİRDEN FAZLA HEDEFE BALİSTİK FÜZE TEHDİDİ. HEMEN BİR SIĞINAK BULUN. BU BİR TATBİKAT DEĞİLDİR.

Daha fazlası için kaydırın

“Bunun yaklaştığını görmeliydik” dedi Helena. “Önceki zaman tüneline BM bildirisini hatırlıyor musun?”

“Koltuğun tekrar kullanımı savaş sebebidir.”

Helena keskin viraja doğru öyle hızla ilerledi ki tekerlekler kar birikintisinin üstünde kayıp ABS fren sistemi devreye girdi.

“Cipi bir ağaca çarparsan asla...”

“Ben burada büyüdüm, karda nasıl araba kullanıldığını biliyorum.”

Helena aracı düzlüğe çıkartıp her iki yöndeki sık köknar ağaçlarının arasından geçerek dağdan aşağı hızla indi.

“Bize saldırmak zorundalar” dedi Helena.

“Neden öyle dedin?”

“Ben DARPA'dayken üzerine konuştuğumuz tüm sebeplerden dolayı. Herkesin en kötü durum senaryosuna göre bir

ülke birini yarım yüzyıl geriye gönderip milyarların varlığını siliyor. Var güçleriyle bizi vurup koltuğu kullanmamıza fırsat kalmadan onu bozmayı ümit etmeleri gerekiyor.”

Helena radyoyu açtı ve parkın girişinde durdu. Çoktan altı yüz metre ilerlemişlerdi ve yerdeki tek kar, kenarlarda erimeye başlayan birikintilerden ibaretti.

“-programı boz. Bu bir ulusal acil durumdur. Önemli bilgiler gelecek.” Acil Durum Sistemi’nin korkunç ses bağlantısı cipin içine yayıldı. *“Bu mesaj ABD hükümetinin isteğiyle iletilmektedir. Test değildir. Kuzey Amerika Hava Kuvvetleri, Rus ve Çin’in kıtalararası balistik füze fırlattığını belirlemiştir. Bu füzelerin on ila on beş dakika içinde Kuzey Amerika kıtasındaki birçok hedefi vurması bekleniyor. Bu bir saldırı uyarısıdır. Tekrar ediyorum. Bu bir saldırı uyarısıdır. Saldırı uyarısı, bu ülkeye karşı gerçek bir saldırının belirlendiği ve korunma eylemine geçilmesi gerektiği anlamına gelmektedir. Tüm vatandaşların bir an önce sığınaklara gitmesi gerekmektedir. Güçlü bir binanın bodrumuna veya en alt katının iç kısımlarına gizlenin. Pencerelerden uzak durun. Dışarıda araç içindeyseniz sığınağa gidin. Hiçbiri mümkün değilse bir çukurun ya da çöküntünün içine dümdüz yatın.*

Helena gaza basıp kır yolunda saatte yüz almış kilometre hızla ilerlemeye başlayınca dağ etekleri ancak yan ve dikiz aynalarından bakınca görünecek kadar geride kaldı.

Barry eğilip kar ayakkabılarını kara batmış yürüyüş botlarına bağlayan kayışları çözdü.

Eyaletlerarası yola girdiklerinde Helena motoru iyice zorladı.

Bir buçuk kilometre sonra şehrin eteklerine vardılar.

Araçlar dağ sırtlarına çekilmiş, sürücüler kapıları açık bırakıp sığınak bulma çabasıyla araçlarını terk etmişlerdi.

Tüm şeritler tıkanığında Helena frene bastı. İnsanlar sü-

rüler halinde arabalarından kaçıp parmaklıklardan atlayarak erimiş kardan kahverengiye dönüp yoğunlaşan akıntının kenarına yuvarlanıyorlardı.

"Sonraki çıkışa gidebilir misin?" diye sordu Barry.

"Bilmiyorum."

Helena insanlardan kurtulup kapısı açık kalmış birkaç arabanın arasından geçebilmek için cipin ön tamponunu onlara doğru sürdü. Kendi yol sapaklarına girmek mümkün olmadığı için Helena cipi dik, yeşil bir tepeden yamaca yönlendirdi ve üst geçide ulaşabilmek için bir UPS kamyonu ile üstü açılabilir bir otomobilin arasına sıkıştı.

Eyaletlerarası yolun aksine bulvar boştu; Helena yeni bir uyarı geldiğinde aracını bulvarın ortasına çekti.

Laboratuvarları, Denver'ın batı banliyösündeki Lakewood'da, eskiden itfaiye olarak kullanılan kırmızı tuğla bir binadaydı.

Artık yalnızca bir buçuk kilometreleri kalmıştı ve Barry pencereden dışarı bakıp ortalıkta çok az hareket görmesinin garip olduğunu düşündü.

Yolda giden başka araç yoktu.

Dışarıda neredeyse hiç kimse yoktu.

Tahminine göre ilk acil uyarı duyurusunu en az on dakika önce almışlardı.

Daha önce söylediği şeyi, ne olursa olsun bunu tekrar yapmak istediğini tekrar söylemek için Helena'ya döndüğünde Helena'nın olduğu taraftaki camdan o güne dek gördüğü en parlak ışığı gördü; şehir merkezindeki gökdelen kümelerinin doğu ufkundan dünyaya doğru gelen ışık öyle yoğundu ki Barry'nin korneaları yandı.

Helena'nın yüzü parladı ve Barry'nin görüş alanındaki her şey, gökyüzü bile solup göz alıcı, delici bir beyaza döndü.

Barry beş saniye hiçbir şey göremedi ve tekrar görmeye başladığında her şey bir anda oldu.

Cipin camları patladı.

İlerideki parkta yükselen çam ağaçları, uçları neredeyse yere değecek kadar yanlara doğru eğildi.

Şiddetli rüzgâr, yolun karşısındaki sıra sıra dizili dükkanlardan kopan enkaz yığınlarını etrafa üflüyordu.

Alışveriş arabasını iten bir adam on beş metre öteye sürüklendi.

Daha sonra kendi cipleri rüzgârın etkisiyle döndü, şok dalgası onları yolun karşı tarafına atarken metal kulakları sağır eden bir ses eşliğinde yola sürtündü ve kıvılcımlar Barry'nin suratına çarptı.

Cip, kaldırım kenarında durduğunda patlamanın gürültüsü duyuldu. Hayatı boyunca böyle bir ses duymamıştı – dünya gürültüyle sona gidiyor, un ufak oluyordu ve o an aklından tek bir düşünce geçti: Patlama sesi onlara çok çabuk ulaşmıştı.

Birkaç saniye içinde.

Hedefin merkezine o kadar yakınlardı ki çok uzun süre hayatta kalmaları mümkün değildi.

Her şey sabitlendi.

Kulakları çınlıyordu.

Kıyafeti, kumaşı için için kemirmeye devam eden ateş halkalarının oluşturduğu deliklerle dolmuştu.

Bardak tutuculardan birinin içindeki fiş yanmıştı.

Deliklerden dumanlar yükseliyordu.

Cip yolcu koltuğunun tarafına yatarken emniyet kemeri hâlâ bağlı olan Barry dünyadan artakalanlara yandan bakıyordu. Kafası hareketsizce sarkmış halde direksiyonun arkasına sıkışmış olan Helena'ya bakmak için boynunu uzattı.

Barry ona seslendi ama kendi sesini bile duyamıyordu.

Gırtlığındaki titreşimden başka bir şey duymuyordu.

Emniyet kemerini çözüp acı içinde karısına döndü.

Gözleri kapanmış, yüzü ise kızarmıştı, sol tarafı pencere-

den fırlayan cam şarapnel parçalarıyla kaplanmıştı.

Barry uzandı ve onun da emniyet kemerini çözdü. Ve bunu yapar yapmaz Helena onun üzerine kaydı, gözleri açıldı ve aniden derin bir nefes aldı.

Dudakları kımıldıyor, bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama ikisinin de bir şey duyamadığını fark edince sustu. İkinci derece yanıklardan kızaran elini kaldırıp camı kırılmış pencereyi işaret etti.

Barry başını salladı ve oradan çıktılar. Ancak kâbuslarda görülebilecek türden bir perişanlığın içinde güçlkle ayağa kalkabildiler.

Gökyüzü kaybolmuştu.

Ağaçlar iskelete dönmüş, eriyen yapraklar ateşten yağmur misali süzülüyordu.

Helena sendeleyerek yürümeye başlamıştı. Barry de onun peşinden giderken patlamadan sonra ilk kez kendi ellerini gördü. Helena'nın yüzünün rengindelerdi ve termal radyasyonun beyaz-sıcak parıltısı yüzünden üzerlerinde kabarcıklar oluşmuştu.

Yüzüne ve kafasına dokunmak için uzandığında bir tutam saç elinde kaldı.

Aman Tanrım.

Paniğe kapıldı.

Üzerinden duman tüten molozlarla örtülü yolda yarı koşar yarı sendeler adımlarla ilerleyen Helena'ya ulaştı.

Akşam karanlığı çökmüş, güneş kaybolmuştu.

Ağrılar giderek yayılıyordu.

Yüzünde, ellerinde, gözlerinde.

Yeniden duymaya başlıyordu şimdi.

Adımlarının sesi.

Arabaların alarm sesi.

Uzaklarda bir yerde birinin çığlık sesi.

Sersemi dönmüş şehrin korkunç sessizliği.

Bir sonraki sokağa döndüler ve Barry o an eve daha neredeyse bir kilometre olduğunu fark etti.

Helena aniden durup eğildi ve yolun ortasına kustu.

Barry elini onun sırtına koymaya çalıştı ama avuç için onun ceketine değdiğinde acı içinde irkilerek geri çekildi.

“Ben ölüyorum Barry. Sen de ölüyorsun.”

Helena doğrulup ağzını sildi.

Saçları dökülüyordu; nefesi hırıltılı ve acılı çıkıyordu.

Barry’ninki gibi.

“Bence başarabiliriz” dedi Barry.

“Başarmalıyız. Neden Denver’ı vurdular ki?”

“Bütün cephanelerini boşalttılarsa Amerika’daki bütün büyük şehirleri vurmuş olabilirler. Binlerce savaş başlığı kullanıp koltuğu yok etmeyi umuyorlar sanırım.”

“Başarmış da olabilirler.”

Yola devam ettiler; uzaklarda yükselmeye devam eden kül bulutlarına ve alevlere bakılırsa patlamanın merkezine yaklaştıklarını anladılar.

Sarısı siyaha dönmüş, camları patlamış, içinden çığlıklar yükselen ters dönmüş okul aracının yanından geçtiler.

Barry yavaşlayıp o tarafa yöneldi ama Helena, “Onlara yardım etmenin tek yolu bir an önce eve ulaşmamız” diyerek ona engel oldu.

Barry onun haklı olduğunu biliyordu ama en azından o çocuklara sakinleştirici birkaç sözle yardım etmemek için kendini zor tuttu.

“Böyle bir güne tanık olmaktansa hiç yaşamamış olmayı tercih ederdim” dedi.

Bir motosikletin çarptığı ve sürücüsünün on metre yukarıdaki dalına fırladığı yanan bir ağacın önünden koştular.

Daha sonra, derisi bir huş ağacının kabuğu gibi soyulmuş, gözleriyse çevresindeki dehşeti özümsemeye çalışıyormuşçasına açılmış gibi kocaman ve beyaz görünen ama aslında kör olan,

yolun ortasındaki saçsız ve çıplak bir kadının yanından geçtiler.

“Bakma ona” dedi Helena ağlayarak. “Bunu değiştireceğiz.”

Barry, yavaş yavaş bütün vücudunu saran acının arasını da ağzında kan tadı hissetti.

İçi eriyordu sanki.

Bir patlama daha oldu, diğerinden çok daha uzaktan gelen bu patlama ayaklarının altındaki zemini sarstı.

“İşte” dedi Helena.

İtfaiye hemen önlerindeydi.

Barry kendi semtlerine geldiklerini zar zor fark etti.

Hissettiği acı yüzünden.

Daha çok da kendi caddelerine benzemediği için.

Ahşap evlerin hepsi yerle bir olmuş, elektrik kabloları devrilmiş, ağaçlar yanmış, yeşil yapraklarından tümüyle arınmışlardı.

Araçlar her yana yayılmıştı; bazıları ters dönmüş, diğerleri yan yatmıştı, birkaçı yanmaya devam ediyordu.

Kül ve radyoaktif serpinti yağıyordu ve geceye kadar bu cehennemde kalırlarsa akut radyasyon zehirlenmesi yaşayacaklardı.

Tek hareket yerde sürünen kararmış siluetlerdi.

Yollarda.

Eskiden insanların yaşadığı, şimdi için için yanan evlerde.

Barry o siluetlerin insan olduğunu fark edince midesinin bulandığını hissetti.

Onların itfaiye binası hâlâ ayaktaydı.

Camlar patlamış, yer yer delikler açılmıştı, kırmızı tuğlalar kömür rengine dönmüştü.

Giriş basamaklarını tırmanıp yerle bir olmuş halde yere yığılan ön kapının üzerinden geçerken Barry yüzündeki ve ellerindeki acıyı daha fazla hissetti.

O acıya rağmen yirmi bir yıllık evlerini o halde görmek onu mahvetmişti.

Zayıf bir ışık pencerelerden içeri süzülüp tam bir harabe-ye dönen evi gözler önüne serdi.

Mobilyaların büyük kısmı patlamıştı.

Mutfakta doğalgaz sızıntısı vardı ve binanın uzak köşesinde dumanlar açık kapıdan, alevlerin titreşimlerinin duvarlara yansıdığı yatak odalarına süzülüyordu.

Evin içinde koştururken Barry yemek odası ile oturma odasının arasındaki kemer altında dengesini kaybetti. Düşmemek için kemere tutunup acıyla bağırırken duvarı tuttuğu yere kanlı parmak izini ve derisini bıraktı.

Güvenli laboratuvara ulaşmak için bir yeraltı kapısından daha geçmeleri gerekiyordu; bu defaki, idare merkezi olarak kullanılan bir depoydu. Kapı evin geri kalanına bağlı olduğu için tuş kilidini kullanmak gerekiyordu. Helena cep telefonundan el feneri aplikasyonunu açıp beş rakamlı kombinasyonu yarı karanlıkta girdi.

Çarka uzandı ama Barry, "İzin ver" dedi.

"Sorun değil."

"Senin havuzda ölmen gerekiyor."

"Doğru."

Barry kapıya gidip üç telli çarkı tuttu ve acı içinde inleyerek çarkı çevirmeye çalıştı. Soyup çıkardığı deri parçaları dışında hiçbir şey kımıldamıyordu ve o an Barry'nin aklına korkunç bir şey geldi; ya patlamanın sıcaklığı kapının iç kısmının erimesine sebep olduysa? Birlikte geçirdikleri son gün gözünün önüne geldi; yanıp küle dönmüş evlerinde koltuğa ulaşamayıp başarısız olmanın bilinciyle termal radyasyondan ağır ağır ölüyorlardı. Bir patlama daha olduğunda, tabii olursa ya tümüyle yok olacaklar ya da başka birinin yarattığı bir dünyaya geçeceklerdi.

Sonunda çark yerinden oynadı ve döndü.

Kilitler geri çekildi ve kapı açılıp Tucson'un dışındaki çölde yaptıklarının neredeyse aynısı olan laboratuvara inen spiral merdivenler ortaya çıktı. Tek fark, burada toprağa gö-

mlmek yerine eski itfaiyenin taştan yapılmış bodrumunu elik duvarlarla rmşlerdi.

Işık yoktu.

Barry arkı çevirirken elinin bir parçasını onun üzerinde bıraktı ve cep telefonunun kesintisiz loş ışığında sarmal merdivenleri inen Helena'nın peşinden gitti.

Laboratuvar garip bir sessizliğe gömülmüştü.

Sunucuları serinleten havalandırmanın uğultusu duyulmuyordu.

Yoksunlaştırma havuzundaki suyun sıcaklığını insan vücudunun sıcaklığıyla aynı tutan ısı pompasının da.

Lityum iyon pillerinin g bankasının olduğu sunucu rafının son kısmına doğru yürüdüklerinde duvarları süpüren cep telefonunun ışığı laboratuvarı aydınlatan tek şeydi.

Barry elektrik ağından pillere g taşıyan duvardaki düğme paneline gitti. O an içini yeni bir korku dalgası sardı, çünkü eğer patlama, herhangi bir teçhizat bağlantısına ya da pillere zarar verdiyse hiçbir şey yapamazlardı.

"Barry?" dedi Helena. "Ne bekliyorsun?"

Barry düğmelere dokundu.

Tepedeki lambalar yandı.

Sunucular uğuldamaya başladı.

Helena da çalışmaya başlayan terminaldeki koltuğa oturmaya hazırlanıyordu.

"Piller bize yalnızca otuz dakikalık g verir" dedi.

"Jeneratrmz ve yeterli gazımız var."

"Evet ama gücün yönünü değiştirmek çok uzun sürer."

Barry alevlerin yaktığı montu ile kar pantolonunu çıkarıp ağzından ve göz kenarlarından kanlar akan, kavrulmuş parmak uçlarının izin verdiği ölçüde aceleyle tuş takımına şifreyi giren Helena'nın yanındaki sandalyeye oturdu.

Helena kışlık kıyafetlerini çıkartırken Barry dolaba gidip şarjı tam dolu olan tek başlığı aldı. Onu güce takıp karısının

kabarcıklanmaya başlayan kafasına taktı.

Barry'nin yüzündeki ikinci dereceden yanıklar işkence arenasına adım atıyordu. Ecza dolabındaki morfin onu çağırıyordu ama buna vakit yoktu.

"Başlığı yerleştiriyorum" dedi Helena. "Sen enjeksiyon portunu getir."

Barry portu alıp açtı ve terminalle Bluetooth bağlantısının kurulup kurulmadığını kontrol etti.

Helena'nın nükleer-güneş yanığı ellerinin tersine krem-si ve pürüzsüz kolları, montuyla birkaç kat tişörtü ve termal iç çamaşırı sayesinde korunmuştu. Barry'nin yıpranmış parmaklarıyla şırıngayı onun damarına enjekte etmesi için birkaç deneme gerekti. Sonunda enjeksiyonu karısının koluna soktu ve yoksunlaştırma havuzuna gitti. Su olması gereken 98,6 dereceden bir buçuk derece soğuktu ama iş görürdü.

Barry kapağı kaldırdı ve kırık bir melek misali kendisine doğru tökezleyen Helena'ya döndü.

Kendisinin de daha iyi durumda olmadığını biliyordu.

"Bir sonraki aşamada senin yerine geçmeyi isterdim" dedi.

"Biraz daha uzun bir süre acı çekeceğim" dedi Helena, gözyaşları yüzüne akarken. "Ayrıca ben bunu hak ettim."

"Bu doğru değil."

"Bu yolu bir kez daha benimle yürümek zorunda değilsin" dedi Helena.

"Kaç defa gerekirse o kadar yürürüm."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

Helena havuzun kenarına tutunup bacağını üzerinden sallandırdı.

Elleri suya değdiği anda çığlık attı.

"Ne oldu?" diye sordu Barry.

"Tuz. Aman Tanrım..."

"Morfini getireyim."

"Hayır, hafızanın yeniden etkinleştirmesini etkileyebilir. Elini çabuk tutman yeterli."

"Tamam. Görüşürüz."

Barry kapağı, tuzlu suda acı içinde yüzen karısının üstüne kapattı.

Terminale koşup enjeksiyon sekansını başlattı. Felç edici ilaç ateşlendiğinde oturmaya çalıştı ama acıdan yerinde duramadı.

Laboratuvardan spiral merdivenlere, oradan çalışma odasına ve alev topundan nasibini almış evden geriye kalan bölüme geçti.

Dışarıda, itfaiye basamaklarına çıktığında hava gece kadar karanlıktı ve gökyüzünden kıvılcımlar yağıyordu.

Barry basamakları inip yolun ortasına yürüdü.

Yanmış bir gazete yolda sürükleniyordu.

Yolun karşı tarafında kararmış bir figür, cenin pozisyonunda yatmış, ebedi istirahat yeri gibi kaldırımın kenarına kıvrılmıştı.

Sıcak esintinin fısıltısı duyuluyordu.

Uzaklardan çığlık ve inleme sesleri geliyordu.

Ve hiçlik.

Daha bir saat önce üç bin metre yükseklikteki karlı bir açıklıkta oturmuş, kusursuz bir bahar öğleden sonrasını yaşayan Denver'ı izlediğine inanmak imkânsız görünüyordu.

Kendimizi mahvetmeyi ne kadar da kolay hale getirdik.

Daha fazla dayanamayacaktı.

Dizleri büküldü; yere yığıldı.

Şimdi itfaiyenin önündeki yolun ortasında oturmuş, dünyanın yanışını izliyor, hissettiği acının onu alt etmesine izin vermemeye çalışıyordu.

Laboratuvardan çikalı birkaç dakika olmuştu.

Helena havuzun içinde ölüyordu.

Kendisi de dışarıda ölüyordu.

Yola uzandı ve üzerine yağan kıvılcımların altında karanlık gökyüzünü izledi.

Kafatasının arkasında bıçak saplanır gibi bir acı duydu ve hafif bir rahatlama hissetti. Bunun, sonun yaklaştığına, Helena'nın beynine DMT salgılanırken önünde koca bir ömür olan on altı yaşında genç bir kız olarak beyaz mavi Chevy'ye doğru yürüdüğü anısına geri gittiğine işaret ettiğini biliyordu.

Hepsini yeni baştan yapacaklardı ve bir dahakine çok daha iyisi olacaktı.

Ateş parçaları gittikçe daha az yağıyordu, milyarlarca ateşböceği havada asılı kalmış gibi...

Soğuk ve nemliydi.

Denizin tuz kokusu burnuna doldu.

Kayalara çarpan dalgaların sesini, açık denizlerden gelen kuş cıvıltılarını duydu.

Görüşü netleşti.

Birkaç yüz metre ötede bakımsız bir kıyı vardı ve mavi-gri suyun üstündeki sis tabakası, hayali bir kaligrafi gibi kıyı boyunca sıralanan uzaklardaki ladin ağaçlarını belirsizleştirmişti.

Eriyen yüzünün acısı geçmişti.

Islak kıyafetleri ve kucağında kürekle bir kanoya oturmuş, burnunu silerken nerede olduğunu düşündü.

Helena nerede?..

Neden bu zaman tüneline dair anıları hâlâ hatırlamıyordu?..

Daha birkaç saniye önce Denver'daki itfaiye evlerinin önündeki yolun ortasında uzanmış, acı içinde gökten yağan ateş parçalarını izliyordu.

Şimdi ise... her neredeyse. Hayatı rüya gibi, bir gerçeklikten diğerine geçiyor, gerçekliğe dönüşen anılar kâbusa dönüşüyordu. Şu an her şey gerçektir ama geçici bir süreliğine öyleydi. Görüntü ve duygular sürekli bir akış halindeydi ama hep-

sinde bir mantık sapması vardı; bir rüyanın yalnızca siz onu görürken bir anlam ifade etmesi gibi.

Küreği suya daldırıp kanoyu ilerletmeye başladı.

Korunaklı bir koy görüş alanına girdi. Ada, beyaz fırça darbeleriyle aralara huş ağaçlarının nazikçe serpiştirildiği birkaç yüz metrelik koyu ladin ormanından oluşuyordu.

Tepenin alt kısımlarında, zümrüt yeşili çimlerin üstüne oturan bir ev, iki misafirhane ve bir çardak, kıyıda ise kayık-hane ile iskeleden oluşan daha küçük yapılarla çevrelenmişti.

Barry koya doğru kürek çekip karaya yaklaşırken hızlandı ve kanoyu kıyıdaki kırma taşlardan bir yatağın üzerine çekti. Hantalca inmeye çalışırken tek bir anı hatırladı; *Portland'daki o barda otururken Helena sürekli tekrarlanan o garip varoluşlarında üçüncü defa yanındaki tabureye oturuyor.*

"Bana bir içki ısmarlamak istiyorsun sanırım."

Gerçekte zamanın aynı anına ait olan üç farklı anıyı hatırlamak ne garipti.

Çıplak ayaklarla taşlık kıyıya ve çimenliğe çıkarken zihnine doluşacak olan anı dalgalanmasına karşı kendini korumaya çalıştı ama bugün geç kalmışlardı.

Ev taş bir temel üzerine kurulmuştu ve on yıllar boyunca tuz, güneş, rüzgâr ve şiddetli kışa maruz kalan ahşap kıyıya vuran dalların rengine bürünmüştü.

İri bir köpek avludan ona doğru koşturdu. İskoç tazısıydı ve evin yıpranmış dış cephesiyle aynı renkteydi. Barry'yi salıyalı bir sevgiyle karşılayıp arka bacaklarının üstünde yükselerek onunla göz göze geldi ve suratını yaladı.

Barry basamaklardan, koya ve ötesindeki denize bakan verandaya çıktı.

Sürgülü cam kapıyı açıp evin ortasından yükselen desteksiz taş şömine etrafına kurulmuş sıcak oturma odasına girdi.

Ocaktaki küçük ateş, evin içini odun ateşinin kokusuyla doldurmuştu.

“Helena?”

Cevap gelmedi.

Ev sessizliğe gömülmüştü.

Üzerinde bir kalın kesme tahtası, etrafını ise oturak ve kışların çevrelediği geniş bir masanın olduğu Fransız taşra tipi mutfığa girdi.

Daha sonra uzun ve karanlık koridordan geçerken kendini başka birinin evine izinsiz girmiş gibi hissetti. Uzak köşede keyifli bir dağınıklığı olan çalışma odasının girişinde durdu. Orada bir odun sobası, ormana bakan bir pencere ve odanın ortasında, kitap yığınlarının altında çökmüş görünen eski bir masa vardı. Yakın bir noktada, üzeri karmakarışık biçimlerde çatallanan zaman tünellerinin akıl almaz denklemleri ve diyagramlarıyla kaplı bir karatahta duruyordu.

Anılar bir anda zihnine doluştu.

Bir an hiçbir şey hatırlamazken...

Hemen ardından nerede olduğunu, Helena onu bulduktan sonra hayatının nasıl değiştiğini hatırladı ve karatahtadaki denklemler anlam kazandı.

Çünkü o denklemleri kendisi yapmıştı.

Schwarzschild çözümünün ekstrapolasyonuydu bunlar, teklik oluşturmak için bir cismin yarıçapının kütlesine bağlı olarak ne olması gerektiğini belirleyen bir denklem. Bu teklik daha sonra teoride zamanın uzaklara yayılmış bölgelerini, hatta zamanı bile anında bağlayan Einstein-Rosen Köprüsü'nü (solucan deliği) şekillendirir.

Önceki zaman tünellerindeki bilinci bu zaman tünelineki bilinciyle birleştiği için son on yıl boyunca çalışmalarına bakış açısı, paradoksal ve eşzamanlı olarak çok yeni ve çok tanıdıktı.

Hayatının büyük kısmını kara delik fiziği üzerine çalışarak geçirmişti. Başlangıçta Helena onun yanında olsa da herhangi bir ilerleme kaydedemedi 16 Nisan 2019'a yaklaştıkları beş yıl öncesinde kendini geri çekmeye başlamıştı.

Her şeye baştan başlayacak olmanın bilinci onu mahvediyordu.

Barry'nin yıllar önce ormana bakan pencere camına siyah keçeli kalemle yazdığı temel soru hâlâ cevaplanmamıştı.

Schwarzschild hafıza yarıçapı nedir?

Çılgın fikir... öldüğümüzde çöken anılarımızın yoğun yerçekimi mikro düzeyde bir kara delik yaratabilir mi?

Daha çılgın bir fikir... hafıza yeniden etkinleştirme prosedürü –ölüm anında– bilincimizi kendimizin önceki versiyonuna bağlayan bir solucan deliği açar mı?

Bütün bu bilgileri kaybedecekti. Aslında bu teoriden öteye gitmiş değildi; perdeyi açıp Helena'nın koltuğunun bunu neden yaptığını anlama çabasıydı yalnızca. Bilimsel deney olmadan bu bilginin bir anlamı yoktu. Ancak son iki yılda Barry teçhizatlarını İsviçre'nin Cenevre şehrindeki CERN laboratuvarına taşıyıp Büyük Hadron Çarpıştırıcısı'nın⁵ mevcudiyetinde havuzda birini öldürmeleri gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Havuzda biri öldüğü sırada mikro solucan deliğine girişin ve bilinçlerinin daha erken bir zamandaki bedenlerine yeniden yüklendiği sırada solucan deliğinden çıkışın gerçekleştiğini kanıtlayabilirlerse hafızanın geri dönüşünün mekanizmasını anlamaya başlayabilirlerdi.

Helena bu fikirden nefret etmişti. Öğrenecekleri bilginin, teknolojilerini yeniden açığa çıkarma riskine değer olduğuna inanmıyordu ki, koltukla ilgili bilgilerini LHC'deki bilim camiasıyla paylaştıkları takdirde bu kesinlikle olacaktı. Üstelik yöneticileri, parçacık dedektörüne erişim izni vermeye ikna etmeleri yıllar sürecekti, bilim insanlarından oluşan ekiplerin fizik verisini sistemden almaları için gereken algoritmayı ve yazılım yazmaları ise birkaç yıl daha çalışma gerektirecekti. Sonuç olarak koltuğun parçacık fiziğini incelemek, koltuğun kendisini yapmaktan daha zordu ve daha fazla zaman alacaktı.

5. Dünyanın en büyük ve en güçlü parçacık çarpıştırıcısı.

Ama zamandan çok neleri vardı ki?

“Barry.”

Barry döndü.

Helena kapıda duruyordu ve önceki iki tekrardan farklı olarak karısının şimdiki tekrarını görmenin şokuyla Barry'nin içinde korku çanları çalmaya başladı. Sevdği kadının ufalanmış versiyonu duruyordu karşısında; çok zayıftı, gözleri kararıp çukurlaşmıştı, göz çukuru kemikleri bir parça daha belirginleşmişti.

O an bir anıyı hatırladı; iki yıl önce Helena kendini öldürmek istemişti. Kollarındaki beyaz yara izleri hâlâ görünüyordu. Onu, deniz manzarası olan pencereci bir odanın pençe ayaklı küvetinde bulmuş, küvetteki su şarap rengine dönmüştü. Onu neredeyse cansız halde sudan çıkardığını, üzerinden damlayan sularla fayansa yatırdığını hatırlıyordu. Dehşet içinde bileklerini gazlı bezle sarmış, kanamayı tam vaktinde durdurmuştu.

Neredeyse ölüyordu.

İşin en kötü yanı, Helena'nın konuşacak kimseyi bulamamasıydı. Varlığının yükünü paylaşabileceği bir psikiyatrist yoktu. Yalnızca Barry vardı ve ona yetememenin verdiği vıdan azabı Barry'nin içini yıllardır kemirip durmuştu.

Şimdi karısının kapıdaki halini gördüğünde ona olan bağılılığına kendini tümüyle teslim etti.

“Tanıdığım en cesur kadınsın” dedi.

Helena cep telefonunu kaldırdı. “Füzeler on dakika önce fırlatıldı. Yine başarısız olduk.” Elindeki kırmızı şarap bardağından bir yudum içti.

“Havuza girmeden önce onu içmemelisin.”

Helena bardağı kafasına dikti. “Sinirlerimi yatıştırmak için biraz içtim.”

Son dönemde araları biraz bozulmuştu. Barry en son ne zaman onun yatağında uyuduğunu, ne zaman seks yaptıkla-

rını hatırlamıyordu. En son ne zaman saçma sapan bir şeye güldüklerini hatırlamıyordu ama bunu ona çok göremezdi. Barry için her tekrarda ilişkileri hep kendisinin yirmi bir, Helena'nın yirmi yaşında olduğu Portland'daki o barda başlıyordu. Yirmi dokuz yılı birlikte geçiriyorlardı ve her döngü kendisi açısından yeni olsa da (bu kıyamet gününe ulaşp önceki zaman tünellerinin anılarını hatırlayana kadar) Helena açısından bakınca o seksen yedi yıldır, yirmi yaşından kırk dokuz yaşına kadarki aynı zaman periyodunu aynı adamla tekrar tekrar yaşayıp duruyordu.

Tartışmalar aynı.

Korkular aynı.

Dinamik aynı.

Her şey... aynıydı.

Gerçek bir sürpriz yoktu.

Valerius şimdi bu küçük anda esitl

11 11 11 11

ir en ufak şansın bile devam etmeye değer olduğunu savunmuştu. Daha da önemlisi, kısacık bir an için de olsa bütün zaman tünellerini ve birlikte üstesinden geldikleri her şeyi hatırlayan Barry'yle birlikte olmak istiyordu. Barry kendine dürüst olsa o da bunu isterdi.

Bu, ortak varoluşlarının bütünlüğünde gerçek anlamda birlikte olabildikleri tek andı.

Helena pencereye gidip Barry'nin yanında durdu.

Bir parmağıyla camdaki yazıyı silmeye başladı.

"Hepsi boşunaydı, ha?" dedi.

"CERN'e gitmeliydik."

"Peki senin solucan deliği teorisinin doğruluğu ispatlansa ne olacaktı?"

"Koltuğun nasıl ve neden bilincimizi bir anıya yollayabildiğini anlayabilirsek sahte anıları durdurmak konusunda daha iyi bir noktada olacağımıza dair fikrimin arkasındayım."

"Bunun bilinemeyeceği olasılığını hiç düşündün mü peki?"

"Ümidini mi kaybediyorsun?" diye sordu Barry.

"Ah, hayatım. Ben ümidimi çoktan kaybettim. Kendi acım bir yana her geri döndüğümde o on altı yaşındaki kızın, kamyonete gidip özgürlüğe ilk adım attığına dair bilincini de yıkıyorum. Onu tekrar tekrar tekrar öldürüyorum. Kendi hayatını yaşama şansı hiç olmadı onun. Marcus Slade yüzünden. Benim yüzümden."

"O zaman izin ver, bir süreliğine o ümidi ikimiz adına ben taşıyayım."

"Taşydın zaten."

"Taşımaya devam edeyim o halde."

Helena ona baktı. "Bunu düzelteceğimize hâlâ inanıyor-sun."

"Evet."

"Ne zaman? Bir sonraki tekrarda mı? On üçüncüde mi?"

"Çok garip" dedi Barry.

“Nedir o?”

“Beş dakika önce bu odaya girdiğimde o denklemlerin ne anlama geldiğini bilmiyordum bile. Sonra bu zaman tüneli-
nin anılarını hatırladım ve kısmi türevli diferansiyel denk-
lemleri anladım.” Başka bir zaman tünelineki bir konuşma-
dan bir parça beyninin nöronal yapısında titreşti. “Marcus
Slade’in, otelinin laboratuvarında vurulma tehdidiyle karşı
karşıyayken söylediklerini hatırlıyor musun?”

“Benim açımdan bakınca bunun neredeyse yüz yıl ve üç
zaman tüneli öncesinde olduğunu unutma lütfen.”

“Ona, dünya koltuğun varlığından haberdar olursa o bilgi-
nin asla geri alınamayacağını söyledin. Tam da bizim şu an
mücadele ettiğimiz şey yani. Hatırladın mı?”

“Şöyle böyle.”

“O da sana sınırlamalarının seni kör ettiğini, hâlâ hiçbir
şey görmediğini ve kendisi gibi yolculuk etmediğin sürece de
göremeyeceğini söyledi.”

“O delinin tekiydi.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Ama o zaman tünelineki sen
ile bu zaman tünelineki sen arasındaki fark da bu; belki de-
lirmene sebep oluyor ama bilimin her alanında uzmanlaştın,
o ilk Helena’nın hayalini bile kuramayacağı hayatlar yaşa-
dın. Dünyayı onun görmediği şekilde gördün. Benim için de
öyle. Kim bilir Slade kaç hayat yaşadı ve neler öğrendi? Ya
bir yolunu bulduysa? Ölü anı problemiyle ilgili bir açık kapı
yakaladıysa? Ya bu döngülerin çok daha fazlasını kendin için
çözmen gerekiyorsa? Ya bunca zamandır çok önemli bir şeyi
gözümüzden geçiriyorsak?

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum ama Slade’e sormak istemez miydin?”

“Böyle bir şeyi nasıl teklif edersin dedektif?”

“Bilmiyorum ama öylece vazgeçemeyiz.”

“Hayır, *ben* vazgeçemem. Sen istediğin zaman vazgeçip

bugünün geleceğini bilmemenin keyfiyle hayatını yaşayabilirsin.”

“Hayatındaki varlığım artık bu kadar önemsiz mi?”

Helena iç geçirdi. “Tabii ki hayır.”

Arkalarındaki masanın üstündeki kâğıt tutucu takırdadı.

Pencere camında örümcek ağına benzer bir çatlak oluştu.

Uzaktan gelen bir patlamanın gümbürtüsü içlerini ürperti.

“Bu cehennem gibi bir şey” dedi Helena karanlık bir ifadeyle. “Laboratuvara gelip beni tekrar öldürmeye hazır mısın sevgilim?”

Barry artık onun ve Helena’nın Maine kıyısındaki adada bulunan yeraltı laboratuvarında değil, tanıdık bir odadaki tanıdık bir masada oturuyordu. Başı bir süredir yaşamadığı bir hisle ağrıyordu; ağır bir içki sersemliğinin ardından gelen zonklama.

Önündeki bilgisayar ekranında bir tanık ifadesine bakıyordu ve bu zaman tüneline dair bir anıyı henüz hatırlamasa da gittikçe büyüyen bir dehşetle NYPD’nin 24. Polis Merkezi’nin dördüncü katında olduğunu fark etti.

Batı 100. Cadde.

Yukarı Batı Yakası.

Manhattan.

Burada daha önce çalışmıştı. Yalnız bu binada değil. Bu katta. Bu noktada. Ve buna *benzer* bir masada değil. Bu masada. Tükenmezkalemıyla yaptığı ufak bir kaza sonucu ortaya çıkan mürekkep lekesini de hatırlıyordu.

Barry cep telefonunu çıkartıp ana ekrana baktı: 16 Nisan 2019.

Helena’nın DARPA laboratuvarında ölmesinin dördüncü zaman tüneli yıldönümüydü.

Bu da ne demek oluyor?

Sandalyesinden kalktı. Maine, Colorado ve Arizona'ya kıyasla daha kiloluydu şimdi ve ceketinin içinde uzun zamandır kullanmadığı bir şeyin, tabanca kılıfının ağırlığını hissetti.

Ürkütücü bir sessizlik dördüncü kattaki bölmelerin tamamına hâkim olmuştu.

Kimse yazmıyordu.

Konuşmuyordu.

Afallamış bir sessizlik vardı yalnızca.

Barry karşısındaki kadına baktı; bu zaman tüneline değil de zamanın Helena'nın koltuğuyla parçalara ayrılma-
dan önceki orijinal zaman tüneline bir polisti bu. Softbol
liginde kısa topçu olarak oynayan Sheila Redling adında bir
cinayet masası dedektifiydi. Bir kolu yaralıydı ve ekipteki
en iyi içiciydi. Sheila'nın burnundan akan kan beyaz gömle-
ğine damladı ve yüzündeki ifade tartışmasız dehşete kapıl-
mış bir kadının ifadesiydi.

Yandaki adamın da burnu kanıyordu ve gözyaşları yanak-
larına akıyordu.

İğne atılsa duyulabilecek sessizliğin hâkim olduğu katın
diğer tarafındaki patlamayı bölmelerin arasından yükselen
çığlıklar ve şaşkın bakışlar izledi.

Bir patlama daha oldu, bu defaki daha yakındandı.

Birisi, "*Neler oluyor? Lanet olsun, neler oluyor?*" diye ba-
ğırdı.

Üçüncü patlamadan sonra Barry ceketinden Glock'unu çı-
kardı ve saldırı altında olup olmadıklarını düşündü ama ya-
kınlarda bir tehdit unsuru görmedi.

Dehşete düşmüş suratlardan bir deniz gördü yalnızca.

Sheila Redling aniden ayağa kalkıp silahını aldı, kafasına
dayayıp ateş etti.

Kadın yere yığılırken onunla aynı bölme duvarını payla-
şan adam sandalyesinden kalkıp kan gölünün ortasındaki si-
lahı aldı ve ağzına soktu.

Barry, "Hayır!" diye bağırdı.

Adam tetiği çekip Sheila'nın üzerine düşerken Barry bütün bunların korkunç bir anlam ifade ettiğini fark etti. Onun önceki zaman tüneline dair anıları Helena'yla birlikte Maine kıyısında geçiyordu ama bu insanlar New York City'deki nükleer saldırının ortasındaydı ve hepsi ölmüş ya da korkunç bir ölümün sancısını yaşamışlardı. Üstelik başka bir nükleer saldırının gerçekleştiği önceki zaman tüneline de aynı kaderle boğuşmuşlardı.

Şimdi bu zaman tüneline anıları, sert bir dalga gibi zihnine çarpıyordu.

Yirmili yaşlarının başında New York'a yerleşip polis oldu.

Julia'yla evlendi.

Hırsızlık Bürosu'nda dedektif olmak için NYPD'nin aşamalarını tırmandı.

Orijinal hayatını baştan yaşamıştı.

Ve Helena'nın Portland'daki barda onu bulmaya gelmediği o an kafasına dank etti. Onunla hiç karşılaşmamıştı. Ondan hiç haber almamıştı. Nedense Helena bu zaman tüneline onsuz yaşamayı seçmişti. Onu yalnızca ölü anılarından biliyordu.

Onu aramak için cep telefonunu çıkartıp numarasını hatırlamaya çalıştı ama bu zaman tüneline numarasının aynı olamayacağını fark etti. Onunla irtibata geçmesinin yolu yoktu ve bunun çaresizliği şu an taşıyabileceğinden çok daha fazlaydı; düşünceler zihnine dolup duruyordu.

Bu Helena'nın ondan ayrıldığı anlamına mı geliyordu?

Başkasını mı bulmuştu?

Aynı adamla yirmi dokuz yıllık döngüyü tekrar tekrar yaşamaktan bıkmış mıydı?

Etraftan gelen silah sesleri çoğalıp insanlar kaçışmaya başlarken Barry, Helena'yla Maine'deki evlerinde yaptığı son konuşmayı ve Slade'i bulmakla ilgili fikrinden bahsettiğini hatırladı.

Buna odaklan. Geçmiş zaman tünelleri rehberlik edecekse New York'a cehennem ateşi yağmaya başlamadan önce çok sınırlı vaktin kalıyor.

Barry o kaostan sıyrılıp sandalyesini masasına yaklaştırarak bilgisayarını uyku modundan çıkardı.

Google'daki "Marcus Slade" araması, Slade'in önceki Noel'de aşırı doz uyuşturucudan öldüğüne dair *San Francisco Chronicle*'daki detaylı ölüm haberi sonucunu verdi.

Lanet olsun.

"Jee-woon Chercover" araması birçok sonuç verdi. Chercover, Yukarı Doğu Yakası'nda Apex Venture adında bir VC firması işletiyordu. Barry web sitesindeki iletişim bilgilerinin fotoğrafını çekip anahtarlarını kaptığı gibi merdivenlere koştu.

Basamakları inerken Apex'i aradı.

"Tüm hatlar meşgul, lütfen daha sonra..."

Giriş katındaki lobiye, oradan da öğleden sonrasının yaşadığı sokağa kendini atıp nefes nefese bir halde Batı 100. Cadde'nin kaldırımına ulaştığında telefonunun ekranında yeni bir uyarı belirdi:

Acil Durum

ABD'DE BİRDEN FAZLA HEDEFE BALİSTİK FÜZE TEHDİDİ. HEMEN BİR SİĞINAK BULUN. BU BİR TATBİKAT DEĞİLDİR.

Daha fazlası için kaydırın

Tanrım.

Bu zaman tüneline dair anıları olsa bile kimliği yaşadığı bütün zaman tünellerini kuşatıyordu. Ne yazık ki bu çoklu zaman tüneli bakış açısı füzeler vurduğunda son bulacaktı.

Ya hayatı burada bitiyorsa?

Ya herkesin hayatı burada bitiyorsa?

Yarım saat süren aynı türde sonsuz ve tekrarlayan korku.
Aynı cehennem.

Yolun karşısındaki binanın on beşinci katında bir pencere kırılıp camlar kaldırıma döküldü. Ardından bir sandalye ve ince çizgili takım elbise giymiş bir adam.

Adam bir arabanın tepesine baş aşağı düşünce arabanın alarmı delici bir sesle ötmeye başladı.

İnsanlar Barry'nin yanından koşarak geçiyordu.

Kaldırımlarda.

Sokaklarda.

Gökdelenlerden başka adamlar ve kadınlar da atlıyordu, çünkü nükleer saldırıda ölmenin nasıl olduğunu hatırlıyorlardı.

Bir sivil savunma sireninin sesi duyuldu ve insanlar çevre binalardan fare misali çıkıp gizlenmek için yeraltı otoparkına akın ediyordu.

Barry arabasına atlayıp motoru çalıştırdı. Apex, Yukarı Doğu Yakası'nda parkın hemen karşısında, şu an bulunduğu yerin en fazla altı blok ötesindeydi.

Yola çıktı ama tek yapabildiği insan sürüsünün arasından adım adım ilerlemektir.

Barry kornaya abandı ve sonunda bir nebze daha boş olan Columbus'a döndü.

Trafiğe karşı ilerleyip önüne çıkan ilk geçide girdi ve apartman binalarının arasında hızlandı.

Tepe lambasını yakıp sireni açtı ve dehşet içinde koşturan telaşlı insanların arasından iki sokak daha ilerledi.

Daha sonra Crown Vic'i Central Park'taki bir yürüyüş yoluna sokup yeniden Apex'i aramayı denedi.

Bu kez telefon çaldı.

Lütfen, lütfen, lütfen aç.

Çaldı.

Çaldı.

Önünde çok fazla insan olduğu için North Meadow'a dönüp eskiden oynadığı beysbol sahasından geçti.

"Alo?"

Barry frene basıp arabayı sahanın ortasında durdurdu ve telefonu hoparlöre aldı.

"Kimsiniz?"

"Jee-woon Chercover. Barry sen misin?"

"Nereden bildin?"

"Aramanı bekliyordum."

Barry, Jee-woon'la son konuştuğunda Helena'yla birlikte onu Slade'in laboratuvarında silaha uzanırken vurmuşlardı.

"Şu anda neredesin?" diye sordu Barry.

"Binamın on üçüncü katındaki ofisimde. Şehri izliyorum. Tekrar ölmeyi bekliyorum, hepimiz gibi. Bunu sen ve Helena mı yapıyorsunuz?"

"Biz buna engel olmaya çalıştık. Slade'i bulmak istedim..."

"Geçen yıl öldü."

"Biliyorum. O halde sana sormam gerekiyor, Helena ve ben Slade'i otelde bulduğumuzda ölü anıları yok etmenin bir yolu olduğunu söylemişti bize. Farklı bir yolculukla, koltuğun farklı kullanımıyla."

Hattın diğer ucunda sessizlik oldu.

"Yani beni öldürdüğün zamandan mı bahsediyorsun?"

"Evet."

"Sonra ne oldu?.."

"Bak, vaktimiz yok. Biliyorsan bu bilgiye ihtiyacım var. Helena'yla birlikte dünyanın koltuğa dair bilgisini silmek için yirmi dokuz yıllık döngüyü tekrar tekrar yaşadık. Bu cehennem gününü tekrar tekrar yaşamamızın sebebi bu. Ve yaşamaya da devam edeceğiz, ta ki..."

"Sana tek söyleyebileceğim şu: Marcus, ölü anıların yok olması için bir zaman tünelini baştaki konumuna getirmenin bir yolu olduğuna inanıyordu. Hatta bir defasında bunu başarmıştı."

“Nasıl?”

“Detayları bilmiyorum. Bak, ebeveynlerimi aramam lazım. Mümkünse düzelt lütfen. Hepimiz cehenneme düştük.”

Jee-woon telefonu kapattı. Barry de kendi telefonunu yolcu koltuğuna fırlatıp arabadan indi. Çimlere oturup başını bacaklarına yasladı.

Bacakları titriyordu.

Bütün vücudu titriyordu.

Bir sonraki zaman tüneline Jee-woon’la 16 Nisan 2019’da yaptığı konuşmayı hatırlamayacaktı.

Bir sonraki zaman tüneli olursa tabii.

Bir kuş yakınlarda bir noktaya kondu ve hareketsizce durup ona baktı.

Yukarı Doğu Yakası’ndaki binalar parkın çevresinde yükseliyordu ve şehrin gürültüsü de olması gerekenden daha yüksekti; silah sesleri, çığlıklar, sivil savunma sirenleri, it-faiye sirenleri, ekip araçları, ambulanslar, hepsi de ahenksiz bir senfoniye başlamıştı.

Aklına bir şey geldi.

Kötü bir şey.

Ya Helena 1986 ve 1990 yılları arasındaki dört yıllık periyotta, yani onu Portland’da bulmadan önce ölmüşse? Gerçekliğin akıbeti, bir kişinin rastgele bir otobüsün altında *kalmamasına* bağlı olabilir miydi?

Peki ya hiçbirini yapmak istemediyse? Yalnızca hayatını yaşamak, koltuğu yapmayıp dünyanın kendini yok etmesine izin vermek istediye? Kimse onu suçlayamazdı ama bu, bir sonraki gerçeklik kaymasının başka birinin tercihi- ne kılacağı anlamına gelirdi. Ya da dünya başarılı biçimde kendini yok ederse ona bile gerek kalmazdı.

Etrafındaki bütün binalar, açık alan ve ağaçlar Barry’nin gördüğü en parlak beyaza bürünmüştü, Denver’den bile parlaktı.

Ses yoktu.

Parlaklık küçülmeye başlamıştı bile ve onun yerine Yukarı Doğu Yakası'ndan bir cehennem hızla ona doğru gelirken sıcaklık da işkence edecek kadar yoğundu ama Barry'nin yüzündeki sinir uçlarının yanması yarım saniye sürdü.

Uzaklarda korkunç sonlarından kaçmaya çalışan insanların sahada koşturduğunu izledi.

Ve kendini Central Park'a yayılan lav rengi alevden duvarların ve ölümün onu çepeçevre sarmasına hazırladı ama şok dalgası daha önce davranıp onu akıl almaz bir hızla çimenlere savurdu ve yavaşladı.

Yavaşladı.

Yavaşladı.

Ama yalnız kendisi değil.

Her şey.

Bu zaman tüneli durup onu yerden dokuz metre yukarıda, şok dalgasından kalma cam ve çelik, polis arabası, erimiş insan yüzleri parçaları gibi kalıntılarla çevrelenmiş halde sabitlediğinde bilinci yerindeydi.

Ateş topu dört yüz metre ötede, North Meadow yolunda durmuş, çevresindeki binalar buharlaşma noktasında kalmıştı; cam, mobilya, muhteviyatlar, insanlar... hapsirmeye benzer bir gürültüyle patlayan erimiş çelik çerçeveler dışında her şey. New York'taki vuruş noktasının üzerinde beliren büyük ölüm bulutu ise gökyüzüne yükseldikten bir buçuk kilometre sonra durmuştu.

Dünyanın rengi solmaya başladı ve Barry her şeyin donduğunu izlerken o donukluğun arasındaki zaman aklına yığınla soru getirdi.

Madde eğer yaratılamıyor ya da parçalanamıyorsa bu zaman tüneli son bulduğunda madde nereye gidecekti? Geride bıraktıkları ölü zaman tünellerindeki maddeye ne oldu? Çok daha yüksek, ulaşılmaz boyutlardaki zaman kapsüllerine mi

girdiler? Ve eğer öyleyse zaman olmadan madde nedir? Sürekliliği olmayan madde mi? Nasıl bir görüntüsü vardı ki?

Bilinci bu ölüm gerçekliğinden geçmeden önce son bir farkındalığa daha ulaştı; zamanın yavaşlaması Helena'nın bir yerlerde yaşıyor olabileceği, bu zaman tünelini öldürüp yenisine başlamak için şu an bir havuzda ölüyor olabileceği anlamına geliyordu.

Ve onun hayatta olabileceği ihtimaliyle içini bir sevinç doldurdu ve sonraki gerçeklikte, bir dakikalığına da olsa tekrar onunla birlikte olabileceği umuduyla doldu.

Barry serin odanın yarı karanlığında yatağında uzanmıştı. Açık pencereden hafif hafif yağan yağmurun sesini duyabiliyordu. Saatine baktı; 09.30'du. Batı Avrupa Saati. Manhattan'dan beş saat ilerideydi.

Yanı başında kitap okuyan yirmi dört yıllık karısına baktı.

"Saat dokuz buçuk" dedi.

Helena son hayatında, yoksunlaştırma havuzuna saat yaklaşık 16.35'te (EST) girmişti. Dolayısıyla 04.16.19'un beşinci zaman tüneli yıldönümüne daha çabuk giriyorlardı.

Şu an Barry'nin bakış açısına göre tek bir ömür yaşıyordu. Şimdi yaşadığı. Helena onun kapısını yirmi bir yaşında Portland'da çalmıştı ve o zamandan beri de birbirlerinden ayrılmamışlardı. Tabii birlikte geçirdikleri önceki hayatları da biliyordu. Çalışmalarını, aşklarını. 16 Nisan 2019'da dünya hafıza koltuğunun varlığını ve sebep olduğu dehşeti öğrendiğinde Helena'nın yoksunlaştırma havuzunda nasıl öldüğünü biliyordu. Hatta birbirlerinden ayrı geçirdikleri önceki zaman tünelini de biliyordu. Helena o zaman Boulder'da ailesinin yanında kalmış, koltuğu tek başına yapmıştı ve Alzheimer baş gösterdiğinde annesinin yaşam kalitesini geliştirmek için onu kullanmıştı. Ama Barry'nin her an hatırlayacağını bildiği ölü anıların baskınını durdurma konusunda asla ilerleme kay-

dedememişti. Helena, Barry'nin önceki hayatında ne yaptığını bilmiyordu, Barry de öyle. Ona rağmen bu hayatta beynin ölü anıları nasıl işlediğini araştırmaya devam ettiler ve kol-tuğun kullanımıyla ilgili parçacık fiziği konusundaki çalışmalarını ilerlettiler. Bir sonraki zaman tüneline kullanma ümidiyle, CERN'den birkaç kişiyle de irtibata geçtiler.

Oysa gerçek, hayatlarının geçen tekrarında olduğu gibi yaşanmak üzere olan şeyi durdurmak için anlamlı bir yol kat etmiş değillerdi. Yalnızca iki kişilerdi ve yüzleştikleri problem son derece karmaşıktı. Üstesinden gelinemez düzeyde hatta.

Helena kitabını kapatıp Barry'ye baktı. On yedinci yıldan kalma malikânelerinin çatısındaki padavraya düşen yağmurun tıptırtısı bu dünyada en sevdikleri şeydi.

Helena, "Önceki zaman tüneline dair hafızan geri geldiğinde seni terk ettiğime dair bir hisse kapılmandan korkuyorum" dedi. "Sana ihanet etmişim gibi. Önceki zaman tüneline seninle geçirmediğim ama seni sevmediğimden ya da ihtiyaç duymadığımdan değildi. Umarım bunu anlarsın. Yalnızca hayatın sonunu düşünmeden bir hayat sürmeni istedim ve umarım güzel bir hayattı. Umarım aşkı bulmuşsundur. Ben bulamadım. Her gün seni özledim. Her gün sana ihtiyaç duydum. Diğer birçok hayatım içinde hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim."

"Eminim ne gerekiyorsa onu yapmışsındır. Bu işin senin için çok daha zor olduğunun farkındayım."

Zaman 09.34'ten 09.35'e geçerken Barry saatine baktı.

Helena ona olacakları söylemişti. Baş ağrısı, geçici bilinç ve kontrol kaybı. Dünyanın nasıl bir anda patlayacağı. Buna rağmen Barry'nin bir yanı bunların olmayacağına inanıyordu. Helena'nın yalan söylediğini düşündüğünden değil. Dünyanın sorunlarının burada onları bulabileceğini hayal etmekte zorlanıyordu yalnızca.

Barry gözlerinin arkasında bir acı hissetti.

Keskin ve kör edici.

Karısına baktı. "Sanırım başlıyor."

Gece yarısına kadar birçok ömür yaşamış bir Barry'ydi o artık ama gariptir ki en son hatırladığı önceki, yani New York City'deki ömrüydü. Belki de çok fazla ömür yaşadığı için anılar önceki yıldönümlerinden daha yavaş geliyordu.

Helena ona geri gelip küçük masanın başında kucasına oturduktan sonra yüzünü öpüp parmaklarını saçlarında gezdirerek çok üzgün olduğunu söylediğinde ve onu bir daha hiç bırakmayacağına söz verdiğinde Barry sevinç gözyaşları döktü.

"Lanet olsun" dedi Barry. "Şimdi hatırladım."

"Neyi?"

Barry, Helena'ya baktı. "Haklıydım. Bu kıyamet döngüsünden bir çıkış yolu olduğunu biliyordum."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Önceki zaman tünelinin son dakikalarında Slade'i aradım. Geçen Noel'de ölmüş ama Jee-woon'la konuştum. O da bana Slade'in, yıldönümü noktasında herhangi bir ölü anıya sebep olmayan yeni bir zaman tüneli başlatabildiğini söyledi."

"Aman Tanrım, nasıl?"

"Jee-woon bilmiyordu. Telefonu suratıma kapattı, sonra dünyanın sonu geldi."

Çaydanlıktan ıslık sesi yükseldi.

Helena ocağa gidip çaydanlığı ateşin üstünden aldı ve kaynayan suyu demliğe doldurdu.

"Bir sonraki zaman tüneline, yıldönümüne ulaşana kadar" dedi Barry, "bunları unutmuş olacağım. Sen bu bilgiyi unutmamalısın."

"Unutmam."

Gece boyunca hiç uyumadılar, ancak gün ışıırken haberleri açmaya cesaret ettiler. Bir zaman tünelinin yıldönümü noktasını geçtikten sonra, orada kalmaya en uzun süre devam

ettikleri zaman tüneli şimdi bulunduklarıydı. Gezegendeki bütün nükleer silahlar ateşlenmiş, Rusya ve Çin, ABD'deki bütün büyük şehirleri vurmuş görünüyordu. ABD'nin müttefiklerinin Londra, Paris, Berlin ve Madrid gibi metroları bile hedef alınmıştı. Helena ve Barry'ye en yakın darbe, iki yüz doksan kilometre ötedeki Glasgow'du. Ama şimdilik güvendelerdi. Şiddetli rüzgâr radyoaktif serpintileri doğuda İskandinavya'ya taşıyordu.

Helena'yı yoksunlaştırma havuzuna sokmak için şafak vaktinde arka avluya geçtiler. Bu mülkü on beş yıl önce satın almışlardı ve her metrekaresini yenilemişlerdi. Ev üç yüz yıldan daha eskiydi ve çevre araziden, yarımadaı çevreleyen Cromarty Halici'yle birleşen Kuzey Denizi ve karşıdaki Kuzey İskoçya Dağları görünüyordu.

Bütün gece yağmur yağmış, her şey sıırıslılam olmuştu.

Güneş hâlâ denizden alçaktaydı ama gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı. Haberlerdeki dehşete rağmen her şey son derece normal görünüyordu. Otlaktaki koyunlar onları izliyordu. Soğuk bir sessizlik. Islak toprak kokusu. Taş duvarlardaki yosunlar. Çakıl taşlı yaya yolundaki ayak sesleri.

Laboratuvara dönüştürdükleri misafirhanenin girişinde durdular ve ikisi de hayatlarını verdikleri ve bir daha göremeyecekleri eve baktılar. Birlikte yaşadıkları onca yer içinde Barry'nin en çok sevdiği ev bu olmuştu.

"Bir planımız var, değil mi?" dedi.

"Var."

"Seninle birlikte aşağıya geleceğim" dedi Barry.

"Hayır, işlem bitene kadar araziye gözetlemen daha iyi olur. Sen o manzarayı da seversin."

"Emin misin?"

"Eminim. Bu hayatta seni böyle bırakmak istiyorum."

Helena onu öptü.

Barry gözyaşlarını sildi.

Bir sonraki hayatta Barry, Helena'yla birlikte ahırlara doğru yürüyordu. Gece havası güzeldi ve vadiyi çevreleyen tepeler de yıldızların altında ışıldıyordu.

“Hâlâ bir şey yok mu?” diye sordu Helena.

“Hayır.”

Ahşap çerçeveli ambarın kapısından içeri girdiler ve dizginlerle eyerlerin olduğu odadan koridora, oradan da on yılı aşkın süredir atların barınmadığı boş bölmelere girdiler.

Giriş, bir çift sürgü kapının ardına gizlenmişti. Helena şifreyi gördü ve ses geçirmeyen bodrumun spiral merdivenlerini indiler.

Hücre iki yandan taş duvarlarla, diğer iki yandan ise üzerinde havalandırma delikleri olan ultra güçlü cam levhalarla çevrelenmişti. Hücrenin içinde bir tuvalet, duş, küçük bir masa ve yatak vardı, yatakta da Marcus Slade yatıyordu.

Marcus okuduğu kitabın kapağını kapatıp oturdu ve kendisini zapt edenlere baktı.

Bu zaman tüneline Slade'e yakın olup bu ana hazırlanmak için evlerini San Francisco'nun yarım saat kuzeyindeki Marin County kırsalından seçmişlerdi. Geçen Noel'de aşırı dozdan ölmesini önlemek için onu alıkoyup çiftliğe getirmişlerdi.

Slade o günden beri onu tuttukları ambarın altındaki hücrede uyanmıştı.

Barry cama doğru bir sandalye çekip oturdu.

Helena hücrenin içinde gezindi.

Slade onları izledi.

Onu neden buraya getirdiklerini söylememişlerdi. Önceki zaman tünellerinden ya da hafıza koltuğundan da bahsetmemişlerdi. Hiçbir şey söylememişlerdi.

Slade yataktan kalkıp cama yaklaştı. Eşofman altı ve çıplak gövdesiyle Barry'ye baktı. Sakalı düzensiz, pis saçları bir-

birine dolanmış, gözleri ise hem korkulu hem öfkeliydi.

Barry onu camdan izlerken eski zaman tünellerinde yaptıklarına rağmen ona acımadan edemedi. Neden burada olduğunu bilmiyordu. Barry ve Helena birkaç defa ona zarar vermek istemediklerini söylemişlerdi ama bu vaatler şüphesiz inandırıcı gelmiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, Barry de yaptıkları şeyden hiç memnun değildi. Helena'nın öngörüsü ve inanılmaz özellikleri olan hafıza koltuğunu yapması düşünüldüğünde karısına güveni sonsuzdu. Ona, Marcus Slade adlı bir adamı, Dogpatch'teki evinde aşırı dozdan ölmeden önce kaçırmaları gerektiğini söylediğinde de.

"Ne?" diye sordu Slade. "Sonunda bunu neden yaptığınızı mı söyleyeceksiniz?"

"Birkaç dakika içinde her şeyi anlayacaksın" dedi Helena.

"Bu da ne böyle..."

Slade'in burnundan kan damladı. Geriye tökezleyip şakaklarını tutarken yüzü acı içinde buruştu ve Barry'nin gözlerinin ardında beliren zonklama da oturduğu yerde iki büküm kıvrılmasına sebep oldu.

Zaman tüneli yıldönümü gelmişti ve önceki zaman tünellerinin anılarını hatırlamaya başlarken iki adam da sızlandı.

Slade şimdi yatağının ucunda oturuyordu. Gözlerindeki korku gitmişti. Vücut dili bile değişmiş, daha önce olmayan bir denge ve özgüvenle dolmuştu.

Gülümserken başını salladı.

"Barry" dedi. "Seni yeniden gördüğüme sevindim Helena."

Barry sersemlemişti. Diğer zaman tünellerinde olanları başkasından dinlemek başkaydı, ölen kızıyla ilgili anıları hatırlayıp dünyanın kendini tekrar tekrar yok etmesini izlemek başka. Şok dalgası vurduğunda Central Park'ın ortasında öldüğünü hatırladı birden. Ama geçen zaman tüneline dair anılar he-

nüz geri gelmemiştir. Helena son zaman tünelinin İskoçya'da geçtiğini, bu fikrin de aklına orada geldiğini anlatmıştı ama hafızası serum damlaları gibi azar azar zihnine doluyordu.

Barry, Slade'e baktı. "Manhattan'daki otelini hatırlıyor musun?"

"Elbette."

"Orada öldüğün geceyi hatırlıyor musun? Ölmeden hemen önce Helena'ya ne dediğini?"

"Biraz hatırlatmaya ihtiyacım olabilir."

"Senin yaptığın gibi yolculuk etmeyi öğrendiği takdirde eski zaman tünellerine dair ölü anıların hatırlanmasının önlenebileceğini söyledin."

"Ah" diye gülümsedi Slade tekrar. "Siz ikiniz kendi koltuğunuzu yaptınız."

Helena, "Sen otelde öldükten sonra DARPA gelip her şeyi aldı" diye anlatmaya başladı. "Başta her şey yolunda gidiyordu ama 16 Nisan 2019'da, yani altı zaman tüneli öncesinde bugün, teknoloji yayıldı. Dünya çapında kullanılan bir sürü hafıza koltuğu oldu. WikiLeaks'te şematikleri yayınlandı. Gerçeklik sürekli değişmeye başladı. Ölü anıları durdurmanın bir yolunu bulup yeni bir zaman tüneli başlatmak için otuz üç yıl geçmişe gittim. Ama her defasında anılar geri geldi. Ne yaparsak yapalım dünya koltuğu hatırladı."

"Demek bu döngüden çıkmanın, zamanı sıfırlamanın bir yolunu arıyorsunuz."

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü sana olacağını söylediğim şey gerçekten de oldu. Pandora'nın kutusu açıldı ve nasıl kapatacağımı bilmiyorum."

Slade lavaboya gidip yüzünü yıkadı.

Tekrar cama döndü.

"Ölü anıların hatırlanmasını nasıl durdururuz?" diye sordu Helena.

“Bir hayatta beni öldürdün, diğerinde esir aldın. Şimdi söyler misin, sana neden yardım edeyim?”

“Çünkü içinde biraz olsun nezaket kalmış olabilir.”

“İnsanlık, bizim zaman hapishanemizin ötesine geçme şansını hak ediyor. Gerçek bir gelişimi hak ediyor. Senin işin koltuğu yapmaktı. Onu insanlığa sunmaksa benim.”

Barry içinde bir öfke dalgasının büyüdüğünü hissetti.

“Marcus, beni dinle” dedi. “Herhangi bir gelişme filan yok. Şu an dünya hafıza koltuğunun varlığını hatırlamaya başlıyor ve bu ölü anılar nükleer bir kıyafeti tetikleyecek.”

“Neden?”

“Çünkü düşmanlarımız, ABD’nin tarihi değiştirdiğini düşünüyor.”

“Bu bana nasıl geliyor biliyor musunuz?” diye sordu Slade. “Palavra.”

Barry kalkıp cama doğru yürüdü. “Ben binlerce zaman tüneli boyunca yeterince dehşet yaşadım. Füze saldırısı olduğunda Helena ve ben Denver’da neredeyse ölüyorduk. New York City’nin buharlaşmasını izledim. Yüz milyonlarca kişi nükleer bir katliamda öldüğünü hatırlamaya başlıyor.”

Helena, Barry’ye bakıp telefonunu aldı. “Uyarız, az önce geldi. Laboratuvara gitmeliyim.”

“Bir saniye bekle” dedi Barry.

“San Francisco’ya çok yakınız. Bu konuyu konuşmuştuk.”

Barry camın arkasından gözlerini Slade’e dikti. “Yolculuğun özel yöntemi nedir?”

Slade bir adım geriledi ve yatağın kenarına kendini bıraktı.

Barry, “Ben sırf sana bunu sormak için neredeyse yetmiş yıl yaşamışken öylece yere bakmakla mı yetineceksin?” diye sordu.

Helena’nın omzuna dokunduğunu hissetti. “Gitmeliyim.”

“Bekle.”

“Bekleyemem. Biliyorsun. Seni seviyorum. Dünyanın di-

binde görüşürüz. Mikro solucanların peşine düşeriz. Sanırım tek yapabileceğimiz bu, değil mi?"

Barry dönüp onu öptü. Helena metal basamaklarda takırdayan ayak sesleriyle koşarak çıktı.

Şimdi Barry ve Slade bodrumda yalnız kalmıştı.

Barry telefonunu çıkartıp Slade'e, ABD'de birden fazla hedefe balistik füze tehdidi olduğunu belirten acil durum uyarısını gösterdi.

Slade gülümsedi. "Dediğim gibi sen beni öldürdün, kaçır-dın, şu anda da büyük ihtimalle yalan..."

"Doğru söylediğime yemin ederim."

"Kanıtla. Kendi telefonuna yolladığın sahte bir uyarı olmadığını bana kanıtla. Gözlerimle görmemi sağla, yoksa defol git."

"Zamanımız yok."

"Benim zamanım bol."

Barry hücrenin cam kapısına gidip anahtarlarını çıkardı ve sürgüyü açtı.

"Ne?" diye sordu Slade. "Benden zorla bilgi alabileceğine inanıyor musun?"

Barry, Slade'in kafasını taş duvara vura vura onu öldürmeyi kesinlikle çok isterdi.

"Hadi gidelim" dedi Barry.

"Nereye?"

"Dünyanın sonunu birlikte izlemeye."

Üst kata çıkıp bölmelerin önünden geçerek ahırdan çıktılar ve bir tepenin uzun çimlerinin arasından çiftliğin yukarılarına tırmandılar.

Ay yükselmişti; kırsal ışıl ışıldı. Solda, birkaç kilometre ötede Pasifik karanlık bir çarşaf gibi parlıyordu.

Güneyde Körfez bölgesinin ışıkları da titreşiyordu.

Bir süre sessizlik içinde oturdular.

Ardından Barry, "Helena'yı o ilk zaman tüneline neden öldürdün?" diye sordu.

Slade iç geçirdi. “Ben bir hiçtim. Tam bir hiç. Yaşayan bir ölü. Sonra böyle bir fırsatla... ödüllendirildim. Her şeye baştan başlama ödülü. Neler yapabileceğimi bir düşün, ama koltuğu kendime saklamadım.”

Golden Gate Köprüsü’nün yakınlarında beliren ateş topu gökyüzü ile denizi en parlak günden daha fazla aydınlattı. Öylesine kör ediciydi ki Barry gözlerini çevirmeden edemedi. Tekrar baktığında koy ile Presidio’nun üzerinden Financial District’e doğru bir şok dalgasının yayıldığını gördü.

İkinci savaş başlığı Palo Alto’ya düştüğünde Barry, Slade’e baktı. “Bir saniye içinde sence kaç kişi öldü? Helena bu zaman tüneline sıfırlamadığı takdirde önümüzdeki birkaç saatte kaç kişi radyasyon zehirlenmesinden acı içinde ölecek? San Francisco’da olanlar Amerika’nın genelinde yaşanıyor. Müttefiklerimizin başlıca şehirlerinde de. Biz de cephanemizi Rusya ve Çin üzerine boşaltıyoruz. Senin o büyük hayalinin bizi getirdiği nokta bu. Üstelik beşinci defa yaşıyordu. Ellerin bunca kişinin kanına bulandığını bile bile öylece oturmaya devam edecek misin? Sen insanlığın ilerlemesine yardımcı olmuyorsun Marcus. Bize işkence ediyorsun. Bundan böyle türümüzün bir geleceği olmayacak.”

Slade iki alev kulesinin el feneri misali gökyüzüne yükseldiğini izlerken yüzü ifadesizdi. San Francisco, Oakland ve San Jose elektrik şebekeleri çökmüştü ama şehirler, sönme-ye yüz tutmuş ateş gibi için için yanmaya devam ediyordu.

İlk patlamanın sarsıntısı onlara ulaştı ve top sesi gibi uzaktaki tepelerde yankılandı. Ayaklarının altındaki zemin titredi.

Slade çıplak kollarını ovdu. “Her şeyin ilk başladığı zamana gitmeniz gerekiyor.”

“Denedik. Hem de defalarca. Helena 1986’ya gitti...”

“Doğrusal düşünmeyi bırak. Bu zaman tünelinin başına değil. Son beş altı zaman tüneline de değil. Bütün bunların

başladığı olaya gitmelisiniz ki o da orijinal zaman tüneline.”

“Orijinal zaman tüneli yalnızca ölü anıda var.”

“Kesinlikle. Geri gidip tekrar başlamalısınız. İnsanların hatırlamasını önlemenin tek yolu bu.”

“Ama ölü anıyı eşleştirmek mümkün değil.”

“Denedin mi?”

“Hayır.”

“Yaptığınız en zor iş olacak. Büyük ihtimalle başarısız olacaksınız, yani öleceksiniz ama mümkün.”

“Nereden biliyorsun?”

“Helena benim petrol kulemde bunun nasıl yapılacağını buldu.”

“Bu doğru değil. Balsa biz...”

Slade güldü. “Beni iyi dinle Barry. İşe yaradığını nereden biliyorum sence? Tekniği bulduğumuz anda ben onu kullandım. Bir ölü anıya gittim ve zaman tüneline, Helena’nın bu bilgiyi bulmasından hemen önce sıfırladım.” Slade parmaklarını şıklattı. “Ve puf, o buluşa dair anısı silindi. Onun ve diğer herkesinki.”

“Neden?”

“Çünkü bunu kim öğrenirse senin şimdi önerdiğin şeyi yapabilirdi. Koltuğu benden alıp hiç var olmamasını sağlayabilirlerdi.” Barry’nin gözlerine bakarken alevler içindeki şehirlerin ışığı gözbebeklerinde parlıyordu. “Ben bir hiçtim. Uyuşturucu müptelasıydım. Hayatım boşa harcanmıştı. Koltuk kendimi önemli hissettirdi. Tarihin akışını değiştirmem için bana bir şans verdi. Bunu riske atamazdım.” Slade başını iki yana sallayıp gülümsedi. “Üstelik bu çözümün de belli bir zarafeti de yok mu sence? Bu buluşu, kendini silmesi için kullanmak.”

“Bütün bunları başlatan olay neydi?”

“Ben Helena’yı 5 Kasım 2018’de, orijinal zaman tüneline öldürdüm. O güne mümkün olduğunca yakın bir tarihe gidin... ve bana engel olun.”

"Peki nasıl?.."

Güneye doğru yüz elli kilometre ötede gerçekleşen bir patlama bütün denizi ışığa boğdu.

"Git hadi" dedi Slade. "Helena havuzda ölmeden önce ona yetişemezsen sana söylediklerimi bir sonraki zaman tüneline kadar..."

Barry hiç vakit kaybetmeden kalkıp tepeden eve doğru koşmaya başladı. Telefonunu cebinden çıkartmaya çalışırken düştü, tekrar ayağa kalkıp sonunda Helena'nın numarasını aradı.

Telefonu kulağına götürürken evlerinin ışıklarına doğru koştu.

Çalıyor.

Çalıyor.

İkinci patlamanın ses dalgasını hissetti.

Telefon hâlâ çalıyordu.

Ve sonunda telesekretere bağlandı.

Terden gözleri yanıp evi tam karşısında gördüğü düz araziye vardığında telefonu elinden fırlattı.

"Helena! Bekle!" diye bağırdı.

Ev, vadiye doğru kıvrılarak akan derenin kenarına inşa edilmiş büyük bir kır eviydi.

Barry veranda basamaklarını tırmanıp ön kapıdan içeri daldı ve bir sehpayı devirip üzerindeki su bardağının da yerde parçalanmasına sebep olarak oturma odasından geçerken Helena'ya seslenmeye devam etti.

Daha sonra doğu kanadındaki koridoru geçip büyük yatak odasının önünden hole ve oradaki laboratuvarın açık kapısına koştu.

"Helena dur!"

Barry, hafıza koltuğu ile yoksunlaştırma havuzunun olduğu yeraltı laboratuvarına doğru merdivenleri koşarak indi. Cevabı almışlardı. En azından otuz üç yıllık bir denemeyi

daha gerektirmeyecek bir şeye ulaşmışlardı. Uzaktaki nükleer yangınların ışığında parlayan Slade'in yüzündeki bakış yalan söyleyen bir adamın değil, neye ve nasıl bir acıya sebep olduğunun farkına varan birinin bakışıydı.

Barry laboratuvara inen basamakların sonuna gelmişti. Helena görünürde yoktu, ki bu çoktan yoksunlaştırma havuzuna girdiğine işaretti. Terminal ekranlarından birinde yanıp sönen DMT SALGISI BELİRLENDİ mesajı da bunu destekliyordu.

Barry yoksunlaştırma havuzuna vardı, ellerini kapağa götürdü.

Dünya adeta durdu.

Laboratuvardaki renkler söndü.

İçten içe çığlık atıyordu, bunu engellemeliydi, cevabı almışlardı.

Ama hareket edemiyor, konuşamıyordu.

Helena gitmişti, gerçek olan buydu.

Sınırsız bir karanlığın içinde yan yattığının farkına vardı.

Doğruldu ve bu hareketi tepesindeki ışık panelini tetikledi. Başta loş olan, yavaş yavaş parlayan ışık, içinde bir yatak, dolap ve komodinin olduğu küçük, penceresiz bir odanın varlığını ortaya çıkardı.

Barry üzerindeki battaniyeyi atıp yataktan kalktığında dengesini bulmakta zorlandı.

Kapıya gidip boş koridora çıktı. On beş metre sonra, bu ve bundan başka üç koridora, diğer taraftan da bir kat aşağıdaki oturma odasına açılan büyük hole girdi.

Dolu bir mutfak gördü.

Masa tenisi ve bilardo masaları.

Bir de bir kadının yüzünün ekranda donmuş görüldüğü büyük bir televizyon. Barry o yüzü hatırlar gibiydi ama adını çıkartamıyordu. Bütün geçmişi yüzeye çıkmaya başlıyordu ama algılamakta zorlanıyordu.

“Merhaba?”

Sesi evin içinde yankılandı.

Cevap gelmedi.

Ana koridora yönelip bir sonraki koridora açılan yerdeki duvara bir afiş asılmıştı.

2. Kanat - 2. Kat - Laboratuvar

Bir tane daha gördü.

1. Kanat - 2. Kat - Ofisler

Daha sonra birkaç basamak indi ve ana kata vardı.

İleride, her adımda biraz daha soğuyan ve bir uzay gemisini mühürleyecek kadar karmaşık görünen bir kapıda son bulan hafif eğimli bir antre vardı.

Yanındaki dijital gösterge, diğer taraftaki gerçek zamanlı durumu bildiriyordu:

Rüzgâr: KD 56.2 mph; 90.45 kph

Sıcaklık: -51.9 °F; -46.6 °C

Rüzgârın soğutma etkisi: -106.9°F; -77.2 °C

Nem: % 27

Ayakları, çorap olmasına rağmen donuyordu ve rüzgârın sesi burada derin sesli bir hayaletin inlemesini andırıyordu. Kapının kolunu kavradı ve görsel talimata uyarak aşağıya ve sol tarafa doğru çevirdi.

Birkaç kilit art arda serbest kaldı ve kapı menteşeler üzerinde serbestçe döndü.

Barry kapıyı açtığında o güne kadar karşılaştığı en soğuk hava, ısı derecesinin ötesinde bir duyguyla suratına çarptı. Biri tırnaklarıyla derisini parçalıyordu sanki. Burnundaki tüylerin donduğunu hissetti ve nefes aldığı anda yemek borusundan aşağıya doğru inen acıyla boğulacağını sandı.

Açık kapaktan, istasyondan buz tabakasına doğru giden bir geçit gördü, dünya karanlığa gömülmüş, şarapnel parçaları gi-

bi yüzüne batan kar taneleriyle birlikte fırl fırl dönüyordu.

Dört yüz metreden ötesi görülmüyordu ama ay ışığında yalnızca yakındaki yapıları görebiliyordu. Bir su arıtma tesisi olduğunu düşündüğü silindir şeklinde bir dizi büyük tank. Bir tür portal ya da sondaj platformuna benzeyen sallanan bir kule. Fırtınaya karşı bükülmüş bir teleskop. Uçsuz bucaksız yollarda her boyutta araç.

Daha fazlasına dayanamayacaktı. Çoktan katılaşmaya başlayan parmaklarıyla kapıyı kavrayıp kapatmaya çalıştı. Kilit dilleri yerine oturdu. Rüzgârın çığlık atan sesi, yerini o sonu gelmeyen ve hayaletimsi inlemeye bıraktı.

Barry antreden çıkıp istasyonun saf ve görünürde boş olan ışıklarının altından geçerken soğuk havanın bir dokunuşuyla yeniden uyanan yüzü adeta yanıyordu.

Şu an hafızası olmayan bir adamdı ve zamanın akıntısına kapılma duygusu ezici ve varlıksal bir dehşetti. Gerçeklik ile rüya arasındaki çizginin hâlâ belirsiz olduğu ve hayaletlere seslenmeye devam ettiğiniz sıkıntılı bir uykudan uyanmak gibiydi.

Tek bildiği ilk adıydı ve bulanık benlik duygusuydu.

Televizyonun çevresindeki oturma alanında açık bir DVD oynatıcısı ve bir uzaktan kumanda buldu. Kanepelerden birine oturup uzaktan kumandayı aldı ve Oynat tuşuna bastı.

Ekrandaki kadın tam da şu an onun oturduğu yerde oturmuş, omuzlarına bir örtü atmıştı ve önündeki masada da üzerinden buharlar yükselen bir fincan çay duruyordu.

Kameraya gülümseyip bir tutam beyaz saçı yüzünden geriye iterken Barry'nin kalbi onu görür görmez hızlanmaya başladı.

"Bu çok garip." Kadın gergin bir kahkaha attı. *"Bu kaydı 16 Nisan 2019'da, en sevdiğimiz günde izliyor olmalısın. Önceki zaman tüneline dair bilincin ve hafızan yeni değişti ya da değişmesi gerekiyor. Her yeni tekrarda anıların bi-*

raz daha yavaş ve düzensiz geliyor. Bazen bütün bir zaman tünelini unuttuğun oluyor. O yüzden bu videoyu hazırladım; neden Antarktika'daki bir araştırma merkezinde olduğunu merak ettiğini düşünerek öncelikle sana korkmamamı söylemek istiyorum. İkinci olarak, benim şu an birlikte yaşadığım Barry'den çok farklı olan ve bütün zaman tünellerini hatırlayan Barry'ye söylemek istediğim bir şey var. Dolayısıyla lütfen her şeyi hatırlayana kadar beni dondur."

Barry videoyu dondurdu.

İçerisi çok sessizdi.

Rüzgârın uğultusundan başka ses yoktu.

Mutfağa geçip bir fincan kahve demlerken göğsünün sıkıştığını hissetti.

Ufukta bir duygu fırtınası görünüyordu.

Ensesinden başlayan bir baş ağrısı hissederken burnu kanamaya başladı.

Portland'daki bar.

Helena.

Onun kim olduğunu yavaş yavaş anlaması.

Milenyuma girerken bu eski araştırma istasyonunu almaları.

Onu yeniden döşemiş, koltuğu ve tüm bileşenlerini, kutuplardaki bu piste rahatsız edici bir iniş yapan özel olarak kiralanmış 737'yle buraya taşımışlardı.

Araştırmanın gerçek doğası hakkında hiçbir fikri olmayan ve görünüşe bakılırsa önceki zaman tünellerinden birinde birlikte çalıştıkları parçacık fizik uzmanlarından oluşan bir ekibi de getirmişlerdi. Kutuplardaki buz tabakasında 2500 metre derinliğinde 45 santim çapında çekirdekler açmışlar ve buzun bir buçuk kilometre aşağısına son derece hassas ışık dedektörleri yerleştirmişlerdi. Sensörler, evrendeki en gizemli parçacıklardan biri olan nötrinoları tespit etmek üzere tasarlanmıştı. Nötrinoların herhangi bir yükü yoktur, nadiren

normal maddeyle etkileşirler ve süpernova, galaktik çekirdek ve kara delikler gibi kozmik olaylardan ortaya çıkarlar (ve bu yüzden belirtilirler). Bir nötrino yeryüzünde bir atoma çarptığında katı madde içinde ışıktan daha hızlı giderek buzun ışığı emmesine sebep olan muon adında bir parçacık oluşturur. İşte aradıkları da bu katı buzun içinden geçen muonların sebep olduğu ışık dalgalarıdır.

Barry'nin önceki zaman tünellerinden getirdiği teoriye göre, kişinin bilinci önceki anıda yeniden ortaya çıktığında bu mikro kara delikler ve solucanlar da bir var olup bir yok oluyorsa bu ışık dedektörleri, kara deliklerden çıkıp toprağa bağlı atomların özüne çarpan nötrinoların ortaya çıkardığı muonlardan kaynaklanan ışık dalgalarını kaydedebilirdi.

Hiçbir yere varamamışlardı.

Hiçbir şey keşfedememişlerdi.

Parçacık fizik uzmanlarından oluşan ekip eve dönmüştü.

Hafıza koltuğunu daha derinden anlama arayışıyla altı ömür geçirmişlerdi ama kaçınılmaz olanı ertelemekten başka bir şey yapamamışlardı.

Barry, Helena'nın bir mimiğin orta yerinde donduğu ekrana baktı.

Şimdi önceki zaman tünellerinin ölü anıları geri geliyordu. Arizona, Denver ve Maine'in inişli çıkışlı kıyısında. New York City'deki Helena'sız hayatı, İskoçya'da birlikte geçirdikleri hayatları. Ama buna rağmen boşluklar vardı. San Francisco yakınlarındaki son zaman tüneline bazı anları hatırlıyordu ama yarım yamalak; bütün dünya hatırlamaya başlarken kendisi oradaki son günlerini hatırlamıyordu.

Oynat tuşuna bastı.

"Demek hatırladın? Güzel. Bunu ben öldüğüm için izleyebiliyorsun."

Barry'nin gözleri doldu. Çok garip bir duyguydu bu. Bu zaman tünelineki Barry onun öldüğünü bilse de önceki za-

man tünellerindeki Barry'ler onun yokluğunun acısını eşzamanlı olarak ilk defa hissediyordu.

“Çok üzgünüm hayatım.”

Barry onun, sekiz hafta önce öldüğü günü hatırlıyordu. O noktaya geldiğinde artık iyice çocuklaşmış, aklını yitirmişti. Barry'nin onu yedirip giydirmesi, yıkaması gerekiyordu.

Ama bu evre, yaşadığı kargaşanın farkında olacak bilişsel fonksiyona sahip olduğu önceki evreden çok daha iyiydi. Aklının başında olduğu zamanlarda o duyguyu, rüyaya benzer bir ormanda kaybolmak şeklinde anlatmıştı; kimliğini, nerede ve hangi zamanda olduğunu bilmeden. Ya da on beş yaşında ve ailesinin Boulder'daki evinde yaşadığından emin olarak etrafındaki yabancı ortamı yer, zaman ve kimlik duygusuyla çevrelemeye çalışıyordu. Annesinin son yılında yaşadığının böyle bir şey olup olmadığını merak ediyordu.

“Bu zaman tüneli –akıl sağlığını kaybedene kadar– en güzel olanıydı. Upuzun hayatımın en güzeli. İmparator penguenlerinin göçünü izlemeye gittiğimiz yolculuğu hatırlıyor musun? Sanırım birlikte geçirdiğimiz ilk hayatta gitmiştik. O kıtaya nasıl âşık olduğumuzu hatırlıyor musun? Dünyada bizden başka insan yokmuş gibi hissettirdiğini? Bir bakıma doğru, değil mi?” Helena bakışlarını kameradan ayırıp devam etti. *“Ne oldu? Kıskanma. Günün birinde bunu sen izleyeceksin. Birlikte geçirdiğimiz her anın, yüz kırk dört yılın bilgisini sen taşıyacaksın.”*

Sonra tekrar kameraya döndü. *“Sana şunu söylemeliyim Barry, sen olmasan bu noktaya gelemezdim. Kaçınılmaz olanı durdurmaya çalışmazdım. Ama bugün buna son veriyoruz. Şimdiye kadar çoktan öğrendiğin üzere ben hafızayı eşleştirme becerimi kaybettim. Slade gibi ben de koltuğu defalarca kullandım. Dolayısıyla geri dönmeyeceğim. Ve sen de bilincimin taze olduğu ve henüz zaman tüneli yolculuğuna çıkmadığım bir noktaya ulaştın bile beni koltuğu yapmaya ikna et-*

menin bir garantisi yok. Hem neden yapasın ki? Her şeyi denedik. Fizik, farmakoloji, nöroloji. Slade'i bile bulduk. Artık başarısız olduğumuzu kabul edelim ve dünyanın kendini yok etmesine izin verelim ki buna çok meraklı olduğu kesin."

Barry kendisinin de görüntüye girip Helena'nın yanına oturduğunu gördü. Kolunu onun omzuna doladı. Helena ona sokulup başını göğsüne yasladı. Helena'nın günün birinde bilincin içinde kaybolacak olan Barry'ye bir mesaj kaydetmeye karar verdiği günü hatırlamak çok sürreal bir duyguydu.

"Kıyamete dört yıl kaldı."

"Dört yıl, beş ay, sekiz gün" dedi ekrandaki Barry. "Ama sayan kim ki?"

"Bu zamanı birlikte geçireceğiz. Şimdi bu anıları hatırlıyorsun. Umarım güzeldirler."

Güzeller.

Helena akıl sağlığını tamamen kaybetmeden önce çok güzel iki yılları olmuştu. Dünyanın hatırlamasını engellemeye çalışmanın yükünden uzak geçirdikleri çok güzel iki yıldı bu. Sade ve sakın yaşamışlardı. Güney kutup ışıklarını görmek için buzullarda yürümüşlerdi. Burada, bu ana katta maç, film izleyip yemek yapmışlardı. Yeni Zelanda'daki Güney Adası'na ya da Patagonya'ya sık sık gidip baş başa kalmışlardı. Binlerce küçük anıydı hepsi de ama hayatı yaşama-ya değerdı.

Helena haklıydı. Bu, Barry'nin de bütün hayatlarının en iyi yılı olmuştu.

"Çok garip" dedi Helena. "Sen şimdi büyük ihtimalle bunu izliyorsun, tahminimce şu andan dört yıl sonra ama eminim ondan önce, ölümümün ardından da yüzümü görüp sesi mi duymak için defalarca izleyeceksin."

Doğruydı bu. İzlemişti.

"Ama yaşadığım an, tıpkı senin hissettiğin kadar gerçek geliyor bana. Her ikisi de gerçek mi? Bunu böyle yapan bizim

bilincimiz mi? Şu an, benim anımda yanı başımda oturuyor olsan da dört yıl sonra orada oturduğunu hayal edebiliyorum ve kameranın ötesine uzanıp sana dokunabileceğim gibi hissediyorum. Keşke yapabilsem. İki yüz yıldan uzun bir deneyimim oldu ve hepsinin sonunda Slade'in haklı olduğunu düşünüyorum. Gerçekliği ve zamanı dakika dakika deneyimleme şeklimiz bizim evrimimizin bir ürünüdür yalnızca. Geçmiş, şimdi ve gelecek arasındaki ayrımı yapmamızda. Ancak biz illüzyonun farkında olacak kadar zekiyiz, onunla birlikte yaşamamıza rağmen ve böylece böyle anlar, yani senin şu an benim oturduğum yerde oturduğunu, beni dinlediğini, sevdiğini, özlediğini hayal edebildiğim anlar bize işkence ediyor. Çünkü ben bu ana hapsedilmişim, sense senin anına."

Barry, onunla geçirdiği iki yılın duygusal ağırlığını ve tek başına geçirdiği iki ayın baskısını üzerinde hissederek göz yaşlarını sildi. Zaman tünelinin yedinci yıldönümünü beklemesinin tek sebebi, sayısız geçmişi olan biri olmanın ne hissettireceğine dair merakıydı. Kendini tümüyle anlamak istiyordu. Birine bir kızının olduğunu söylemek başka bir şeydi, onun kahkahasının sesini hatırlamak başka. Onu kucakladığı ilk saniyeler. Bütün bu anıların bütünlüğü taşıyamayacağı kadar ağırdı.

"Benim için geri dönme Barry."

Ama dönmüştü. Barry yatakta ona dönüp yanı başında öldüğünü fark ettiği sabah, onunla biraz daha uzun süre birlikte kalabilmek için koltuğu kullanmıştı. Tekrar öldüğünde tekrar kullanmıştı. Sonra tekrar. Helena'nın yokluğunda yaşadığı o büyük sessizlik ve yalnızlığı ertelemek için havuzda on defa ölmüştü.

Helena devam ediyordu. *"O bu garip dünyayı benden kısa bir süre önce terk etti. Bunun bir anlamı yok. 'Bizim gibi fiziğe inanan insanlar geçmiş, şimdi ve gelecek arasındaki ayrımın çok inatçı bir illüzyondan ibaret olduğunu biliyor.' Eins-*

tein bunu arkadaşı Michele Besso için söylemiş. Ne güzel, değil mi? Bence haklı.”

Ekrandaki Barry ağlıyordu.

Şimdiki Barry de ağlıyordu.

“Seni hayatıma soktuğu için dünyayı yok eden o koltuğu tesadüfen yapmaya değerdi, demek isterdim ama bu biraz münasebetsizlik olur. 16 Nisan 2019’da uyanırsan ve dünya bir şekilde hatırlamaz ya da yok olmazsa umarım sen de hayatına bensiz devam eder, olağanüstü bir yaşam sürersin. Mutluluk peşinde koş. Onu benimle bulabildiğine göre demek ki ulaşılabilirmiş. Dünya hatırlarsa biz elimizden geleni yaptık ve sonunda kendini yalnız hissedersen yanında olduğumu bil Barry. Senin yaşadığın anda olmayabilirim. Ama ben de bu andayım. Kalbim.”

Helena yanında oturan Barry’yi öptü ve kameraya da bir öpücük yolladı.

Ekran karardı.

Barry haberleri açtı ve dehşet içindeki BBC muhabirinin, ABD’nin birkaç bin nükleer füzeyle vurulduğu haberini okumasını beş saniye izledikten sonra televizyonu kapattı.

Barry antreden, onu o öldürücü soğuktan koruyan kapıya doğru yürüdü.

Şimdi Julia’ya dair eski bir anı gelmişti aklına. O anıda Julia gençti, kendisi de öyle. Meghan oradaydı ve Adirondacks’ın yukarısındaki Bulutların Gözyaşı Gölü’nde kamp yapıyorlardı.

O an, dokunabileceği kadar yakınındaydı. Yaprak dökmeyen ağaçların kokusu. Kızının sesi. Ama o anının acısı, göğsünde kara bir bulut gibi asılıydı.

Son dönemde büyük filozoflar ile fizikçileri okuyordu. Platon’dan Aristoteles’e. Newton’un mutlak zamanından Einstein’ın göreceliliğine. Bu teori ve felsefe ahenksizliğinden yüzeye bir gerçek çıkıyordu; kimsenin bir fikri yoktu. Aziz Augustinus dördüncü yüzyılda bunu kusursuzca dile getirmişti:

“O halde nedir zaman? Kimse sormazsa ne olduğunu biliyorum. Ama onu sorana açıklamak istersem bilmiyorum.”

Bazı günler yanından bir nehir akıp gidiyormuş gibi hissediyordu. Diğer günlerdeyse bir şeyin yüzeyinde kayıyordu sanki. Bazen hepsi çoktan olmuş ve hepsini anbean, kademeli olarak deneyimlediğini hissediyordu, bilinci, bir taş plak iğnesi misali zaten var olanı yansıtıyordu; giriş, gelişme ve sonuç.

Tercihlerimiz, kaderimiz ilk nefesimizle birlikte sıkıştırılmış gibi.

Barry kapıdaki yazıyı inceledi.

Rüzgâr: Sakin

Sıcaklık: -83.9 °F; -64.4 °C

Rüzgârın soğutma etkisi: -83.9°F; -64.4 °C

Nem: % 14

Ama bunun gibi bir gecede, düşünceler ve hayalet düşleri zihnini terk etmiyor; zaman, gerçek ana işletici olan hafızanın yanında ikinci sırada kalıyordu. Belki de esas olan hafızaydı, zamanı doğuran şey.

Hafızanın verdiği acı son bulmuştu ama ziyaretlerinden kaçınmıyordu. Yıllar önce, bir ölü anıda kusursuz bir an yaşadığı için hafızanın acıttığını bilecek kadar uzun yaşamıştı.

Saatin kaç olduğunu bir önemi yoktu. Önümüzdeki altı ay boyunca sürekli gece olacaktı.

Rüzgâr dinmişti ama sıcaklık kirpiklerini donduracak soğuklukta, eksi yirmi beş derecelere kadar düşmüştü. Araştırma istasyonu sekiz yüz metre ötede, kutupların ıssızlığında insan eliyle yapılmış tek lambanın ışığını yansıtıyordu.

Bahsetmeye değer bir arazi özelliği yoktu. Barry'nin oturduğu yerden, her ufka doğru uzanan, rüzgârın şekillendirdiği buzdan beyaz düzlükten başka bir şey görünmüyordu.

Dünyanın geri kalanı paramparça olurken bu kusursuz sakinlikte yapayalnız oturmak imkânsız görünüyordu. Bütün bunların, sevdiği kadının tesadüfen yaptığı bir koltuktan kaynaklanması ise daha da garipti.

O kadın yanı başındaki buzun bir buçuk metre altına, marangozdan aldığı fazlalıklardan kendi eliyle yaptığı tabutun içine gömülmüştü. Bulduğu en iyi meşeden de küçük bir mezar taşı yapmış, odunun üstüne küçük bir mezar yazısı oymuştu; son iki aydır tek amacı bu olmuştu.

Helena Gray Smith

19 Haziran 1970'te Boulder, Colorado'da doğdu

14 Şubat 2019'da Antarktika'da öldü

Cesur, güzel, dâhi

Barry Sutton onu çok sevdi

Barry Sutton'ı kurtardı

Buz tabakasının ötesine baktı.

Ufacık bir esinti bile yoktu.

Hiçbir şey hareket etmiyordu.

Kusursuzca donmuş bir dünya.

Zamanın ötesinde gibi.

Meteorlar gökyüzünden hızla geçerken Güney Işıkları ufukta dans etmeye başlıyordu; titreşen yeşil ve sarı kurdeleler gibi.

Barry, Helena'nın yanındaki çukurun kenarına baktı.

Buz gibi bir nefes aldı ve bir bacağını sarkıtıp düzlüğün yüzeyinin aşağısına kendini bıraktı.

Omuzları iki yana değdi ve elini uzatıp Helena'nın çam ağacından tabutuna dokunabilmek için iki mezar arasına bir delik açtı.

Ona ya da ondan geriye kalana yeniden yakın olmak güzel bir duyguydu.

Kendi mezarının boyutu gece karanlığını çerçevesliyordu.

Antarktika'dan uzaya bakmak, uzaydan uzaya bakmak gibiydi. Bunun gibi rüzgârsız, fırtınasız, aysız bir gecede Samanyolu, Dünya'nın başka hiçbir yerinden göremeyeceğiniz renklerle dolu göksel bir ateşe benziyordu.

Uzay, zamanın onun için anlamı olan birkaç yerden biriydi. Entelektüel düzeyde herhangi bir cisme baktığında geçmişe baktığını biliyordu. Kendi durumunda ışığın görüntüyü onun gözlerine nakletmesi nanosaniyede, yani saniyenin milyarda birinde gerçekleşiyordu. Sekiz metre ötedeki araştırma istasyonuna baktığında o yapıyı 2640 nanosaniye önce var olduğu haliyle görüyordu.

Anlık bir şey gibiydi ve esas olarak öyleydi de.

Ama Barry karanlık gökyüzüne baktığında, ışıklarının kendisine ancak bir, yüz veya bir milyon yılda ulaştığı yıldızları görüyordu. Uzayın derinliklerine bakan teleskoplar, kâinatın başlangıcından hemen sonra bütünleşen yıldızların on milyar yıllık ışığına bakıyorlardı.

Barry geçmişe bakıyordu, yalnız uzay yoluyla değil, zaman yoluyla da.

Mezarlığa yürürken üşüdüğünden daha fazla üşüyordu ama yeterince üşümüyordu. Montunu açıp birkaç kat kıyafetini çıkarması gerekecekti.

Doğrulup sağ eldivenin dış koruyucusunu çıkartarak elini cebine soktu.

Vücudu ve kat kat giysisinin arasında sıcaklığını koruyan küçük viski şişesini aldı. Dışarısı, şişenin muhteviyatını bir dakikada donduracak kadar soğuktu.

Daha sonra oksikodon şişesini çıkardı. İçinde 20 mg'lık beş tablet vardı ve onu hemen öldürmese bile soğuktan donmasına yetecek kadar sersemletirdi.

Şişeyi açıp ilaçları ağzına attı ve midesine inerken bile sıcaklığını hissettiği buz gibi birkaç yudum viskiyle içti.

Helena öldüğünden beri bu anı takıntılı biçimde hayal etmişti.

Onsuz bu yalnızlık çekilmezdi ve dünya var olmaya devam etse bile orada artık onun için bir şey kalmamıştı. Bundan sonra ne olacağını da merak etmiyordu.

Tekrar mezara uzandı ve ceketini açmak için bir anıyı hatırlamaya, ilacın ilk etkilerini beklemeye karar verdi.

Her şeyi hatırladığını sanıyordu ama önceki zaman tünelinin son dakikaları şimdi aklına gelmişti.

Slade konuşuyordu:

"Her şeyin ilk başladığı zamana gitmeniz gerekiyor."

"Denedik. Hem de defalarca. Helena 1986'ya gitti..."

"Doğrusal düşünmeyi bırak. Bu zaman tünelinin başına değil. Son beş altı zaman tüneline de değil. Bütün bunların başladığı olaya gitmelisiniz ki o da orijinal zaman tüneline."

"Orijinal zaman tüneli yalnızca ölü anıda var."

"Kesinlikle. Geri gidip tekrar başlamanız. İnsanların hatırlamasını önlemenin tek yolu bu. Ben Helena'yı 5 Kasım 2018'de, orijinal zaman tüneline öldürdüm. O güne mümkün olduğunca yakın bir tarihe gidin... ve bana engel olun."

Lanet olsun.

Barry şimdi tepeden koşarak indiğini, Helena'ya seslenerek eve girdiğini hatırlıyordu. Zaman tüneli son bulduğunda yoksunlaştırma havuzunun kapağını tutan elleri buz gibiydi.

Ya Slade haklıysa? Ya o eski zaman tünelleri hâlâ bir yerlerde varsa? Bulutların Gözyaşı Gölü'ndeki anısı gibi. Julia ve Meghan'ın yüzünü net görebiliyordu. Seslerini hatırlıyordu. Ya bilincinin gücü sayesinde gri olana can ve ateş vererek ölü bir anıyı yeniden canlandırabilirse?

Herkesin bilincini o ölü zaman tüneline kaydırma şansı var mıydı?

Ve eğer yalnızca önceki zaman tünellerinden birine değil,

orijinal zaman tüneline dönebilirse sonraki ve tabii önceki zaman tünellerine dair sahte anı da olmayacaktı.

Çünkü orijinalinden önce gelen zaman tüneli yoktu.

Bu yaşananlar hiç yaşanmamış gibi olacaktı.

İlaçları çoktan almıştı. Etkilerini göstermelerine büyük ihtimalle yarım saat, belki biraz daha fazla zaman vardı.

Barry tümüyle uyanık bir halde mezarda doğruldu.

Düşünceler zihninde dolanıp duruyordu.

Belki Slade yalan söylemişti ama burada kalıp Helena'ya dair anılarda boğularak onun cesedinin yanında kendini öldürmek de Meghan'da yaptığı fetişleştirici nostaljinin aynısı değil miydi? Ulaşılamaz geçmişe duyulan özlemin başka bir örneği değil miydi?

Barry istasyona döndüğünde başlığı ve terminali uzaktan kontrol eden tableti aldı. Koltuğa oturup MEG mikroskobunu başlığa doğru eğdi ve başlık hafifçe uğuldamaya başladı.

Helena'nın mezarından istasyona kadar olan sekiz yüz metreyi koşarak geçmiş, ilacın etkisini göstermesine on ila on beş dakika arası bir şey kaldığını fark etmişti.

Orijinal zaman tünelindeki olayları birkaç defa yaşamıştı; Julia, Meghan, kızının ölümü, boşanması, New York City'de polis olduğu hayatı. Zihninde ölü anılar üst üste binmişti ve her bir ömür gözünde gri, hayali bir tablo gibi canlanıyordu. Ama zaman tüneli ne kadar eskiyse o kadar karanlık oluyordu, fıçıda kalan viski gibi. Sonunda en eski zaman tüneline belirledi; en karamsar filmde daha karanlıktı ve orijinaliğin somut ağırlığını taşıyordu.

Tableti uyku modundan çıkartıp anıyı kaydetmek için yeni bir dosya açtı.

Zamanı tükeniyordu.

5 Kasım 2018'e dair bir şey hatırlamıyordu. Bu yalnızca

Slade'den duyduğu ve kaç ömür öncesinde Helena'yla yaptığı bir konuşmada geçen bir tarihi onun için.

Ama 4 Kasım Meghan'ın doğum günüydü. Nerede olduğunu çok iyi biliyordu.

Barry, Kayıt tuşuna bastı ve hatırladı.

Bitirdiğinde programın, anının sinaptik sayısını hesaplamasını bekledi. Sayı çok düşük gelirse yazılıma girip güvenlik duvarını devre dışı bırakacaktı ki bu, tahmininden uzun sürecekti.

Tablette bir rakam belirdi.

121.

Güvenlik bölgesine güçbela giriyordu.

Barry sol koluna bir enjeksiyon portu takıp ilaç karışımını mekanizmaya yükledi.

Oksikodonun ilk etkilerini hissetmeye başlarken terminalde hafıza yeniden etkinleştirme sekansını programlıyordu ama şimdi soyunmuş, havuza giriyordu.

Suyun içinde sırtüstü yüzerken uzanıp kapağı üzerine kapattı.

Zihni binlerce farklı yöne gidiyordu.

Başarısız olacak ve sen de bu havuzda öleceksin.

Dünyayı boş ver, sen Meghan'ı kurtar.

Geri dön ve son iki aydır amaçladığın gibi karının yanında öl.

Denemeye devam etmelisin. Helena bunu isterdi.

Sol kolunda belirgin bir titreşim hissetti. Gözlerini kapatıp derin bir nefes alırken bunun son nefesi olup olmadığını düşündü.

Barry

Dünya bir resim kadar hareketsizdi; ne bir kıpırtı, ne yaşam, ne renk vardı, buna rağmen Barry kendi varlığının farkındaydı.

Yalnızca yüzünün dönük olduğu tarafı görebiliyordu, nehre doğru batı yönündeki masa düzenlemesini izlerken suyun neredeyse kapkara olduğunu gördü.

Her şey donmuştu.

Her şey grinin tonlarına bürünmüştü.

Tam karşıda, karanlık bir silüet olarak görünen bir garson buzlu su dolu bir sürahi taşıyordu.

İnsanlar şemsiyelerin gölgesindeki masalara oturmuş, kahkahalar atıp, yiyip içerken, ağızlarını peçeteyle silerken donmuştu. Sıfır hareket. Bir kupanın üzerindeki oyma desenler bile olabilirlerdi.

İleride kendi masalarında oturan Julia'yı gördü. Onu bekliyordu; dalgın, endişeli bir hali vardı ve sonsuza dek beklemekten korktuğu Barry'nin gözünden kaçmadı.

Canlı zaman tünelindeki bir anıya dönmekten çok farklıydı bu. O anıya dair duygular içinize dolarken yavaş yavaş cisim bulduğunuz bir süreçti bu. Hareket ve enerji *ediniyordunuz*.

Burada ise hiçbiri yoktu.

Ve Barry o an fark etti: Sonunda *şimdiye* ulaşmıştı.

Barry nasıl bir şeye dönüştüyse daha önce hiç bilmediği bir hareket özgürlüğüne kavuştu. Artık üç boyutlu bir yerde değildi ve Slade'in bunu kastetmiş olabileceğini düşündü; *Belki de hiç bakamayacaksın, benim geçtiğim yollardan geçmediğin sürece tabii*. Slade evreni böyle mi deneyimlemişti?

Mümkün olmayacak biçimde kendi içine dönüp arkasına baktı...

Ne olduğunu tam anlayamadı.

En azından hemen.

Ona zamanaşımli yıldız yolunu hatırlatan bir şeyin önünde buldu kendini ama bu şey onun parçası olmasının yanı sıra, kolu ya da zihni gibi varlığının da bir uzantısıydı; kendi içinde spiral gibi dönerek, deneyimlediği her şeyden daha güzel ve gizemli bir şeyin parlak, fraktal benzeri şeklini alıyor-

du. Açıklayamayacağı bir düzeyde biliyordu ki bu onun orijinal hayat çizgisiydi ve anıların şekillendirdiği varoluşunun genişliğini içeriyordu.

Bugüne dek biriktirdiği bütün anıların.

Onu o yapan bütün anıların.

Ama onun tek hayat çizgisi bu değildi. Diğerleri de bu hayat çizgisinden dallara ayrılıyor, uzay-zamanda bükülüp kendi içlerine dönüyorlardı.

Meghan'ı trafik kazasından kurtardığı anılara ait hayat çizgilerini hissetti.

Bunların her biri Slade'in otelindeki kendi ölümüyle son bulan üçlü hayat çizgisiydi.

Gerçekliği bertaraf etme girişimi içinde Helena'yla birlikte yaşadığı sonraki hayatları.

Antarktika'daki son hayatlarında ortaya çıkardığı dalları, Helena'yla yeniden birlikte olabilmek için havuzdaki on ölümünü şekillendiren, hafızanın jant teline benzer radyallerini bile hissetmişti.

Ama hiçbirinin önemi yoktu artık.

Şu an yaşadığı zaman tüneli orijinal olandı ve hayatının akıntısına karşı hızla ilerliyor, unutulmuş anlara çarpıp aslında anılardan ibaret olduğunu nihayet anlıyordu.

Her şey anılardan ibaretti.

Bilincinin iğnesi bir anıya dokunduğunda hayatı oynamaya başlıyordu ve kendini donmuş bir anda buluyordu.

Boşanma evraklarını imzaladıktan sonra Central Park'taki Ramble'da oturup ağlarken burnuna dolan kuru yaprakların kokusu ve şehre hâkim olan sonbaharın serin havası.

Tekrar hareket etti.

Bu defa daha hızlı.

Sayabileceğinden çok daha fazla anının arasında.

Yıldızlar kadar çok; kendisi olan evrene bakmak gibi bir şey.

Annesinin cenazesi, açık tabutuna bakıyor, elleri onun ellerinde, yüzünü incelerken ellerinin soğuk sertliğini hissediyor, Bu sen değilsin, diye düşünüyor.

Meghan'ın morg yatağındaki bedeni; mosmor olmuş ezik gövdesi.

Onu evlerinin yakınındaki yol kenarında buluyor.

Neden bu anlar? diye merak etti.

Şükran Günü ile Noel arasında soğuk, karanlık bir gece; şehir dışında araba sürüyor, Julia yanındaki yolcu koltuğunda, Meghan arkada, herkes sessiz ve halinden memnun, camdan Noel ışıklandırmasını seyrediyorlar; her şeyin geçici bir uyum içine girdiği, fırtınalarla dolu hayat yolculuğunun ortasında adeta bir nefes.

Barry yine bir girdaba girdi, hafıza duvarlarının üzerine çullandığı bir tüneldeydi.

Meghan, Camry'sinin direksiyonunda, arka yarısı garaj kapısına çarpmış, yüzü kızarık ve direksiyonu sımsıkı kavrarken gözyaşları sel olmuş akıyor.

Futbol maçından sonra çim lekesi olan Meghan'ın dizleri, altı yaşında, yüzü kızarmış ve mutlu.

Brooklyn'deki stüdyo tipi evlerinde Meghan'ın ilk kararsız adımları.

Bu anın gerçekliği neydi?

Hastane odasında kızına ilk dokunuşu; elini onun minik yanağına götürüşü.

Julia'nın onu elinden tutup ilk yaşadıkları evin yatak odasına götürmesi, onu yatağa oturtup hamile olduğunu söylemesi.

Şu an Antarktika'daki yoksunlaştırma havuzundaki son saniyelerimde elimden kayıp giden hayatıma mı bakıyorum?

Julia'yla ilk buluşmasının ardından eve dönerken sevebileceği birini bulmuş olabileceği ümidinin verdiği o rahatlatıcı mutluluk.

Ya bu ölüme yaklaşan beynimin son elektriksel ateşlemele-
rinden başka bir şey değilse? Telaşlı nöronal aktivite gerçek-
lik algımı büküp rastgele anılar ortaya çıkartıyor olabilir mi?

Ölürken herkesin yaşadığı bu muydu?

Tünel ve ışık?

Bu sahte cennet?

Orijinal zaman tünelini yeniden başlatmakta başarısız ol-
duğum ve dünyanın son bulduğu anlamına mı geliyor bu?

Yoksa ben zamanın dışına çıktım, kendi anılarımın ezici
kara deliğine mi çekiliyorum?

*Elleri babasının tabutunda ve hayatın acı demek olduğun-
nun, hep de öyle olacağının şiddetli farkındalığı.*

*On beş yaşında müdürün odasına çağrıldığı gün, annesi
koltukta oturmuş, ağlıyor ve Barry kendisine daha söylenme-
den babasına bir şey olduğunu anlıyor.*

*Ortaokulda bir kızla ilk öpüştüğünde dudaklarının kuru-
ması, ellerinin titremesi.*

*Annesi bir marketin kahve bölümünde alışveriş arabasını
iterken, kendisi de cebinde çaldığı şekerle onu takip ediyor.*

*Bir sabah babasıyla Portland, Oregon'daki evlerinin araç
yolunda duruyor; kuşlar sessiz, her şey hareketsiz ve hava ge-
ce kadar soğuk. Babasının o bütünlük anını izleyen yüzü, tu-
tulmanın kendisinden daha etkileyici. Anne babanızın dehşe-
te düşmüş haline ne sıklıkta tanık oluyordunuz ki?*

*Büyükbabasının New Hampshire'daki on dokuzuncu yüz-
yıldan kalma çiftlik evinin ikinci katındaki yatağında yatar-
ken Beyaz Dağlar'dan gelen yaz yağmurunun tarlaları ve el-
ma ağaçlarını sulaması, teneke çatıya tıpır tıpır düşmesi.*

Altı yaşındayken bisikletten düşüp kolunu kırması.

*Bir pencereden ışık geliyor ve yaprakların gölgesi beşiğin
tepesindeki duvarda dans ediyor. Akşam oluyor; bunu nere-
den bildiğini bilmiyor ve annesinin şarkısının melodisi du-
vardan onun odasına süzülüyor.*

İlk anım.

Sebebini açıklayamıyordu ama hayatı boyunca aradığı anı ve nostaljinin yatıştırıcı ağırlığı bilincini içine çekiyordu, çünkü bu yalnızca eve dair mükemmel bir anı değildi, güvenli ve kusursuz bir andı; hayat ona gerçek bir acı tattırmamıştı henüz.

Başarısız olmamıştı.

Sevdiği insanları kaybetmemişti.

En güzel günlerinin geçmişte kaldığı korkuyla uyanmayı deneyimlememişti henüz.

Sıcak ve yumuşak bir yatağa giren yaşlı bir adam gibi bilincini bu anıya sıkıştırabilir miydi acaba?

Bu kusursuz anı sonsuza dek yaşayabilir miydi?

Çok daha kötü akıbetler olabilir.

Belki daha iyisi de yoktu.

İstediğin bu mu? Hayat kalbini kırdığı için bir anının natürmort resmine mi kendini atmak istiyorsun?

Sayırsız ömürde sürekli bir pişmanlık içinde yaşamış, takıntılı ve yok edici biçimde daha iyi zamanlara, değiştirebilmeyi dilediği anlara dönmüştü. Bu hayatların çoğunu bir dikiz aynasına bakarak yaşadı.

Helena'ya kadar.

O düşünce bir dua gibi gelmişti aklına: *Artık geriye bakmak istemiyorum. Varlığımın zaman zaman acılarla dolumasını kabul etmeye hazırım. Artık kaçmaya çalışmayacağım, ne nostaljiye kapılarak ne de hafıza koltuğuna oturarak. İkisi de aynı bok.*

Hile şifresi kullanılan hayat, hayat değildir. Varlığımız, acıdan kurtulmak için tasarlanabilecek ya da iyileştirilebilecek bir şey değildir.

İnsan olmak budur; güzellik ve acı, ikisi de diğeri olmadan anlamsız.

Şimdi yine kafedeydi.

Hudson'ın suyu maviye dönüp akmaya başladı. Gökyüzü,

müşterilerin yüzü, binalar, tüm yüzeyler renklendi. Nehirden yüzüne vuran serin sabah havasını hissetti. Yiyecek kokusunu aldı. Dünya aniden canlanmış, çevresinde kahkaha atan, konuşan insan sesleriyle dolup taşmaya başlamıştı.

Nefes aldı.

Gözlerini kırptırdı.

Gülümseyip ağladı.

Ve sonunda Julia'nın yanına gitti.

Sonuç

Hayat ancak geriye doğru bakarak anlaşılır ama
ileriye bakarak yaşanmalıdır.

– Søren Kierkegaard –

Barry

4 Kasım 2018

Kafe, West Side Otoyolu'nun gölgesinde, Hudson kıyısında manzaralı bir noktadaydı. Barry ve Julia nazikçe kucaklaştı.

“İyi misin?” diye sordu Julia.

“Evet.”

“Geldiğine sevindim.”

Garson, içecek siparişlerini almak için yanlarına uğradı

Barry masanın karşısındaki Julia'ya bakıp, "Seni gördüğüme gerçekten sevindim" dedi.

Meghan'dan konuştular, hayatta olsa neler yapacağını ayrı ayrı hayal ettiler ve Barry'nin elinden gelen tek şey, Julia'ya aslında kızlarının ne yapacağını bildiğini söylemek oldu. Uzak, ulaşılmaz bir anıda bunu ilk elden gördüğünü, kızlarının, kendi zihinlerinde yarattıkları bir kurgunun adil davranabileceğinden çok daha önemli, çok daha ilginç, çok daha iyi biri olacağını da.

Yemekler geldiğinde Barry, Meghan'ın onlarla oturduğunu hatırladı. Varlığını, hayali bir organ gibi hissettiğine yemin edebilirdi. Ve canı yanmasına rağmen eskiden olduğu için yıkılmadı. Kızının anısı canını yakıyordu, çünkü artık gitmiş olan güzel bir şey yaşamıştı. Julia'yla da aynısı söz konusuydu. Yaşadığı tüm kayıplar için aynı şey söz konusuydu.

Julia'yla bu anı son yaşadığında Adirondacks'a, Hudson'ın kaynağı olan Bulutların Gözyaşı Gölü'ne ailece yaptıkları geziyi konuşmuşlardı.

Ve yanlarına gelip duran kelebek de ona Meghan'ı hatırlatmıştı.

Julia, "Daha iyi görünüyorsun" dedi.

"Öyle mi?"

"Evet."

Şehir sonbaharın sonlarını yaşıyordu ve Barry bu gerçekliği her an daha güçlü bir şekilde hissediyordu. Her şeyi yok etmekle tehdit eden bir kayma yoktu.

Hafızasını diğer zaman tünelleriyle ilgili sorgulayıp duruyordu. Helena bile dokunup sevdiği bir kadından çok gittikçe kaybolan bir hayal gibi geliyordu artık.

Şu an ona gerçek gelen şey, Yukarı Batı Yakası'nı buharlaştıran bir şok dalgasının hayali anısı değildi. Ona gerçek gelen şey, şehrin sesleriydi, etrafındaki masalarda oturan insanlar, eski karısı, ciğerlerine girip çıkan hava.

Kendisi dışında herkes için geçmiş tek bir kavramdı.

Çelişkili hikâyeler yoktu.

Sahta anılar yoktu.

Kargaşa ve yıkım dolu ölü zaman tünelleri yalnızca kendisinin hatırlayacağı şeylerdi.

Hesap geldiğinde Julia ödemek istedi ama Barry faturayı alıp kartını bıraktı.

“Teşekkürler Barry.”

Barry masanın üzerinden uzanıp Julia’nın elini tutarken bu yakınlık göstergesi karşısında Julia’nın gözlerinde beliren şaşkınlığı fark etti.

“Sana bir şey söylemeliyim Julia.”

Barry, Hudson’a baktı. Sudan gelen esinti serin havayı da beraberinde getirmişti ve güneş de sıcaklığını Barry’nin omuzlarına düşürmüştü. Turist tekneleri nehirde gidip geliyordu. Yukarıdaki otoyoldan gelen trafiğin gürültüsü durmuyordu. Gökyüzü, binlerce jetin zikzak çizen yoğunlaşma izleriyle doluydu.

“Sana uzun süre kızgındım.”

“Biliyorum” dedi Julia.

“Meghan yüzünden beni terk ettiğini sandım.”

“Olabilir, bilmiyorum. O karanlık günlerde seninle aynı havayı solumaya devam etmek çok zor geldi.”

Barry başını iki yana salladı. “Bence Meghan’ın ölümünden önceki zamana gidebilseydik, bir şekilde onu kurtarabilseydik bile ikimiz de kendi yolumuza gidecektik. Bizim belli bir süre birlikte olmamız gerekiyordu. Meghan’ın ölümü birlikteliğimizin ömrünü kısaltmış olabilir ama yaşasa bile şu an ayrılmış olacaktık.”

“Gerçekten buna inanıyor musun?”

“Evet ve öfke duyduğum için özür dilerim. Bunu ancak şimdi görebildiğim için özür dilerim. Çok güzel zamanlarımız oldu ve uzun süre bunların değerini bilemedim. Geçmi-

şe yalnızca pişmanlıkla bakıp durdum. Sana söylemek istediğim şu: Ben hiçbir şeyi değiştirmek istemezdim. Hayatıma o dönemde girdiğin için memnunum. Birlikte geçirdiğimiz zamandan memnunum. Meghan için, ikimizin kızı olduğu için memnunum. Başka iki kişinin kızı olmadığı için memnunum. O günlerin bir saniyesini bile geri almak istemem.”

Julia gözünden düşen tek damlayı sildi. “Bunca yıldır benimle hiç tanışmamış olmayı dilediğini sanıyordum. Beni hayatını mahvetmekle suçladığını düşündüm.”

“Canım yanıyordu çünkü.”

Julia onun elini sıktı. “Birbirimize göre olamadığımız için özür dilerim Barry. Bu konuda haklısın ve diğer her şey için özür diliyorum.”

Barry

5 Kasım 2018

Çatı katı, San Francisco’nun koy üzerindeki eski tersane bölgesi olan Dogpatch’teki depodan dönüştürülmüş bir binanın üçüncü katındaydı.

Barry kiralık arabasını üç blok öteye park edip binanın girişine yürüdü.

Sis o kadar yoğundu ki şehrin dış kenarlarını yumuşatmış, her şeyin üstüne gri bir astar çekip sokak lambalarının küre biçimli ışıklarını dağıtarak gökcisimlerine çeviriyordu. Bu ona ölü bir anının renk paletini hatırlatmıştı ama sunduğu bilinmezlik hoşuna gitmişti.

Akşam dışarı çıkan bir kadın ön kapıyı açtı. Barry onun yanından geçip lobiye girdi ve iki kat yukarı çıkıp uzun kordondan 7. Birim’e yürüdü.

Kapıyı çalıp bekledi.

Kimse cevap vermedi.

Bu defa daha hızlı çaldı ve bir dakika sonra bir adamın yumuşak sesi kapıdan duyuldu.

“Kim o?”

“Dedektif Sutton.” Barry geri adım atıp yaka kartını gözetleme deliğine tuttu. “Sizinle konuşabilir miyim?”

“Hangi konuda?”

“Lütfen kapıyı açın.”

Beş saniye geçti.

Barry, *Beni içeri almayacak*, diye düşündü.

Yaka kartını yerine koyup kapıyı tekmeleyerek açmak için geri adım attığında diğer taraftan zincir sesi geldi ve kilit dili döndü.

Marcus Slade kapı eşiğinde duruyordu.

“Nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu Slade.

Barry onun yanından geçip tersaneye, koya ve daha ötedeki Oakland’in ışıklarına bakan geniş pencereci küçük, dağınık çatı katına adım attı.

“Güzel yer” dedi Barry, Slade kapıyı kapatırken.

Barry mutfak masasına doğru yürüyüp 1990 takvimini ve ardından da *The SRC Green Book of 35-Year Historical Stock Charts*’ın büyük cildini aldı.

“Hafif bir şeyler mi okumak istedin?” diye sordu.

Slade gergin ve kızgın gibiydi. Ellerini yeşil hırkasının ceplerine sokmuş, ileri geri kayan gözlerini düzensiz aralıklarla kırıştırıyordu.

“Ne iş yapıyorsunuz Bay Slade?”

“Ion Industries’te çalışıyorum.”

“Göreviniz nedir?”

“Araştırma ve geliştirme. Uzman bilim insanlarından birinin asistanıyım.”

“Peki orada ne yapıyorsunuz?” diye sordu Barry, bir web sitesinden yeni çıktısı alınmış sayfaları inceleyerek; *eyalette*

geçmiş yıllar boyunca kazanan piyango rakamları.

Slade yanına gelip sayfaları Barry'nin elinden aldı.

"Yaptığımız iş gizlilik sözleşmesiyle korunuyor. Neden buradasınız Dedektif Sutton?"

"Bir cinayeti soruşturuyorum."

Slade doğruldu. "Kim öldürülmüş?"

"Şey, bu biraz garip." Barry, Slade'in gözlerine baktı. "Henüz gerçekleşmedi."

"Anlayamıyorum."

"Bu gece gerçekleşecek bir cinayet için buradayım."

Slade yutkundu, sonra gözlerini kırptırdı. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Sizin işyerinizde gerçekleşecek ve kurbanın adı Helena Smith. Sizin amiriniz, değil mi?"

"Evet."

"Benim de sevdiğim kadın."

Slade, mutfak masasının diğer tarafından Barry'ye bakarken gözleri ardına kadar açıldı. Barry kitapları işaret etti. "Buradaki her şeyi ezberledin mi? Onları yanına alamayacaksın ne yazık ki."

Slade ağzını açtı ve tekrar kapattı. Sonra, "Gitmenizi istiyorum" dedi.

"İşe yaradı bu arada."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Planın. Tam istediğin gibi işledi her şey. Zengin ve ünlü oldun. Ne yazık ki bu gece yaptığın şey milyarların acı çekmesine ve bizim bildiğimiz gerçeklik ile zamanın sona ermesine sebep oldu."

"Kimsin sen?"

"New York City'li bir polisim yalnızca." Barry, Slade'e on saniye daha uzun baktı.

"Çık dışarı."

Barry yerinden kımıldamadı. Çatı katındaki tek ses Slade'in

gittikçe hızlanan nefesinin sesi oldu. Masanın üstünde duran Slade'in telefonu titreşti. Barry telefona baktığında ekranda "Helena Smith"ten gelen mesajı gördü.

Elbette. İki saat sonra buluşabiliriz. Konu neydi?

Barry sonunda kapıya yürüdü.

Üç adım attıktan sonra bir *klik* sesi duydu. Sonra bir tane daha. Bir tane daha.

Yavaşça döndü ve birkaç saat sonra Helena'yı öldüreceği .357 revolvele şaşkın gözlerini diken Slade'e baktı. Slade daha sonra gözlerini çoktan kanlar içinde yere yığılmış olması gereken Barry'ye çevirdi. Silahı Barry'ye çevirip tetiği çekti ama yine bir şey olmadı.

"Bugün sen isteyken evine girdim" dedi Barry. "Silahlarını boş mermi kovanlarıyla doldurdum. Neler yapabileceğini gözlerimle görmeliydim."

Slade, yatak odasına doğru baktı.

"Evde gerçek mermi yok Marcus. Ashında tam olarak öyle değil." Barry, Glock tabancasını kılıfından çıkardı. "Benim tabancam dolu."

Mission'daki bar, Papazın Kazanı adında ahşap panelli, hoş bir yerdi ve pencereleri, soğuk ve sisli gecede içeriden buğulanmıştı. Helena burayı ona en az üç ömürlerinde anlatıp durmuştu.

Barry pusun içinden içeri girip parmaklarını, nemden yapışan saçlarında gezdirdi.

Pazartesi gecesi geç bir saatti ve mekân neredeyse boştu.

Helena'yı barda tek başına oturmuş, dizüstü bilgisayarına eğilmiş halde buldu. Yanına yaklaşırken heyecanlandı; tahmin ettiğinden çok daha fazla.

Ağzı kurudu; elleri terledi.

Altı ömrünü birlikte geçirdiği enerjik kadından çok farklı görünüyordu. Bir kedinin ya da köpeğin yüzlerce küçük delik açtığı gri bir hırka giymişti ve gözlükleri lekeliydi, saçları bile farklıydı; daha uzundu ve atkuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Onu izlerken hafıza koltuğuyla ilgili takıntısının onu tükettiği anlaşıyordu ve bu da Barry'nin yüreğini burktu.

Yanına oturduğunda Helena onu fark etmedi.

Barry onun nefesindeki bira kokusunu, onun altındaysa milyon kişinin içinde bile olsa ayırt edebileceği karısının o hoş, doğal kokusunu aldı. Ona bakmamaya çalıştı ama onun yanında oturmanın verdiği duygu fazlasıyla yoğundu. Onun yüzünü son gördüğünde çam ağacından tabutunun kapağına çivi çakıyordu. Helena bir e-posta yazarken Barry de sessizce yanında oturup paylaştıkları ömürleri düşündü.

Güzel zamanları.

Kötü zamanları.

Vedalaşmaları, ölümleri.

Ve bunun gibi tanışmaları.

Kendisi yirmi bir yaşındayken Portland'daki o köhne bar da altı defa yanına oturan o genç, canlı, güzel ve korkusuz kadınla tanıştıklarında olduğu gibi.

Bana bir içki ısmarlamak istiyorsun sanırım.

Barry kendi kendine gülümsedi, çünkü Helena'nın şu an bir yabancıya içki ısmarlamak ister gibi bir hali yoktu. Tam Helena gibi görünüyordu; etrafındaki dünyanın farkında olmadan işine dalmıştı.

Garson geldi, Barry siparişini verdi ve birasıyla oturup kendine o anın en önemli sorusunu sordu: Yarım düzine olağandışı ömrü paylaştığın, birlikte dünyayı kurtardığın, akla gelebilecek her şekilde seni kurtaran ama senin varlığından bile haberdar olmayan dünyanın en cesur kadınına ne söyledin?

Barry birasından bir yudum alıp bardağı bıraktı. Hava fırtına öncesindeki gibi elektrik yüklüydü. Sorular zihninde çığ gibi büyüyordu.

Beni tanıyacak mısın?

Bana inanacak mısın?

Beni sevecek misin?

Korkmuş, coşmuş, duyuları yükselmiş, kalbi küt küt atarken sonunda Helena'ya döndü. Helena da bakışlarını üzerinde hissederek okyanus yeşili gözleriyle ona baktı.

Ve Barry dedi ki...

Teşekkür

Yaratıcılık ve hayat eşim (bazen de suç ortağım) olan Jacques Ben-Zekry'nin sonsuz desteği olmasa bu kitap yazılmazdı. Bu hikâye ve karakterler hakkında (genelde en sevdiğimiz barlarda otururken) yaptığımız binlerce sohbet için teşekkür ederim. Bu kitabın hayatımıza hükmettiği zamanlarda gösterdiği sabır ve *Sahte Bellek*'i her yönden çok daha iyi yapan elzem editoryal katkıların için teşekkür ederim.

Benim Ninja-kovboy-suikastçı temsilcim David Hale Smith dokuz yıl boyunca müthiş bir destekçi oldu. Hayatımda olduğun için minnettarım dostum.

Inkwell Management'tan devam edecek olursak kitaplarımı dünya çapında tanıtmakla görevli olan Alexis Hurley'ye, çıkardığı muhteşem, incelikli ekip işi için Nathaniel Jacks'e ve Inkwell gemisindeki hâkimiyet için Richard Pine'a bir beşlik çakıyorum.

Angela Cheng Caplan ve Joel VanderKloot; savaş gemisini Hollywood çılgınlığına doğru süren sizin gibi bir ekibe sahip olan her yazarın çok şanslı olduğunu söylemekten başka ne diyebilirim ki?

Ben uzun zamandır yazıyorum ve Crown'daki ekiple yaşadığım deneyimden daha iyi bir yayıncılık deneyimim olmadı. Editörüm Julian Pavia, yayıncım Molly Stern, Maya Mavjee, Annsley Rosner, David Drake, Chris Brand, Angeline Rodri-

guez ve olağanüstü reklamcım Dyana Messina en iyinin de iyisiydi.

Bu hikâyenin her parçasını hak ettiği kadar, *okurun* hak ettiği kadar şaşırtıcı ve önemli kılmam için beni destekleyen Julian'a çifte teşekkür ediyorum. Kendini bu romana adayıp daha iyi götürme çaban benimkine fazlasıyla uyuyor, bir yazar editöründen daha ne isteyebilir? Senin cesur editoryal gözün olmasa *Sahte Bellek* kendi kabuğunda sıkışıp kalırdı.

İngiltere'deki Pan Macmillan'dan Wayne Brooks'a; kitabımı okyanusun diğer tarafında desteklediğin için mutluluktan havalara uçuyorum.

Rachelle Mandik taslağın son halini kontrol edip düzeltmekte harika bir iş çıkardı.

Güney California Üniversitesi Fizik ve Astronomi profesörü Clifford Johnson'a taslağımın son aşamalarında sağladığı değerli bilgiler için teşekkür ederim. Bütün hatalar, tahminler ve çılgın teoriler bana aittir.

Bu benim yazdığım şüphesiz en zor kitap ve arkadaşlarımdan fikrine her zamankinden daha fazla ihtiyaç duydum. *Sahte Bellek* hakkında fikrini belirten değerli insanlara teşekkür etmek ve hayran olduğum yazar ve diğer arkadaşlarımı takdirle anmak için isimleri şu şekilde yer aldı:

Barry Sutton: Aldığı notlarla sınırını aşıp tavsiyeye en çok ihtiyaç duyduğum bir zamanda kitabın içeriğiyle ilgili bana yardım eden eşsiz Barry Eisler.

Ann Voss Peters: Başta karakterlerimin arkasındaki motivasyon olmak üzere ince fikirleriyle kitaplarımdan büyük kısmını daha iyi hale getiren tatlı ve yetenekli Ann Voss Peterson.

Helena Smith: Dünyanın en iyi Cards Against Humanity okuma sesine sahip olan İngiliz gerilim yazarı Helen Smith.

Jee-woon Chercover: Şahsen tanıdığım en güzel kokulu yazar ve en sevdiğim insanlardan biri olan Sean Chercover.

Marcus Slade: Bu kitabı yazma yolculuğunun çeşitli kilometre taşlarında ölçüsüz yardımını olan ve beyin fırtınası yaptığımız kardeşim Marcus Sakey.

Amor Towles: Son beş yıldır en sevdiğim kitap olan *E Gentleman in Moscow*'un dâhi yazarı Amor Towles.

Dr. Paul Wilson: Korku ve sci-fi manyağı ve yılan şarabından uzak duran Dr. F. Paul Wilson.

Reed King: Long Island'ın kara şairi ve gizem toplumunun iyi yürekli manevi babası Reed Farrel Coleman.

Marie Iden: D.C.'li yazar, BoJack'in hayranı (köpeğim) ve Washington Capitals'ın belki de en büyük taraftarı Matt Iden.

Joseph Hart: Muhteşem sci-fi yazarı ve Kuzey Minnesota vahşi doğasının efendisi Joe Hart.

Sheila Redling: Tanıdığım en komik insanlardan biri olan ve Batı Virginia'lı harika yazar Sheila Redling.

Timoney Rodriguez: Bu gruptaki tek romancı olmayan ama kendi adına muhteşem bir yapımcı/kreatör olan ve her yönden olağanüstü bir insan olan Timoney "havalı" Korbar.

Yazma sürecinin çeşitli aşamalarında bana fikir vermek için zamanını ayıran Jeroen ten Berge, Steve Konkoly, Chad Hodge, Olivia Vigrabs, Alison Dasho ve Suzanne Blue'ya yürek dolusu teşekkürler.

Akıllı çocuklarım Aidan, Annslee ve Adeline'e kucak dolusu sevgiler ve öpücükler. Siz benim ilham kaynağımsınız.

Ve sonunda 2012 yılının Noel döneminde MIT'in iki nöroloğu Steve Ramirez ve Xu Liu bir farenin beynine sahte anı yerleştirdi. Helena'nın "hafıza koltuğu"nun genel hatları onların bu çarpıcı başarısından ilham aldı. Onlara ve hayatlarını varoluşumuzun inanılmaz gizemini ortaya çıkarmaya adanmış tüm bilim insanlarına minnettarım.

BIÇAK SIRTİ	Tess Gerritsen
ASLA ARKANA BAKMA	Tess Gerritsen
KARANLIĞIN AYAK İZLERİ	Tess Gerritsen
GECE YARISINDAN SONRA	Tess Gerritsen
1793 KURT VE BEKÇİ	Niklas Natt Och Dag
SON AV	Jean-Christophe Grangé
HATIRLA!	Su Tunc
BIÇAK	Jo Nesbo
GECE GELEN	Tess Gerritsen
İZCİ	Rene Denfeld
REHİNE	Tess Gerritsen
ŞÜPHE	B. A. Paris
KUM ADAM	Lars Kepler
AYNALAR ŞEHİRİ	Justin Cronin
SUSUZLUK	Jo Nesbo
İSİMSİZ CESET	Tess Gerritsen
EVDEKİ YABANCI	Shari Lapena
ÖLÜLER DİYARI	Jean Christophe Grange
KARDAKİ KIZ	Danya Kukafka
KIZILGERDAN	Jo Nesbo
KAN GÖLÜ	Tess Gerritsen
İKİZ BEDENLER	Tess Gerritsen
POLİS	Jo Nesbo
GÜNAHKÂR	Tess Gerritsen
ARAMIZDAKİ KADIN	Greer Hendricks, Sarah Pekkanen
BİR SIRRIM VAR	Tess Gerritsen
ÇIRAK	Tess Gerritsen
KAYIP KIZLAR	Tess Gerritsen
UCUBELER	Tess Gerritsen
KARANLIK MADDE	Blake Crouch
KAPALI KAPILAR ARDINDA	B. A. Paris
DENİZ KIZI	Camilla Lackberg
HAMAMBÖCEKLERİ	Jo Nesbo
İNFAZ	David Baldacci
HAYALET	Jo Nesbo
KONGO'YA AĞIT	Jean Christophe Grangé
İKİNCİ HAYAT	S. J. Watson
YAN EVİN SIRRI	Shari Lapena
ŞAHANE GÜNLER	Raphael Montes

YARASA	Jo Nesbo
İSVEÇ ÇETESİ	Stefan Thunberg, Anders Roslund
İÇİMDEKİ HAYAL	Steena Holmes
UNUTAMAYAN ADAM	David Baldacci
DOĞAL NEDENLER	James Oswald
LONTANO	Jean Christophe Grange
HEPİMİZ KATİLİZ	Onur Akhan, Mesut Demirbilek
LEOPAR	Jo Nesbo
İTİRAFLAR	Kanae Minato
ATEŞTEN VE KANDAN	Sire Cédric
ŞEYTANBİLİMCİ	Andrew Pyper
KARDAN ADAM	Jo Nesbo
YÜZÜCÜ	Joakim Zander
ÖLÜLERİN YANKILARI	Johan Theorin
KUTUP SOĞUĞU	Arnaldur Indridason
YABANCI	Cämilla Lackberg
DAĞIN TEPEŚİNE DOĞRU	Arne Dahl
EN DERİNDE	Sabine Durrant
BENİM OLANA DEK	Samantha Hayes
AMELIA'NIN SIRLARI	Kimberly McCreight
KURTARICI	Jo Nesbo
EFENDİ VE KÖLE	Cüneyt Ülsever
TEK	Hakan Nordik
LEXICON	Max Barry
HASAT	Tess Gerritsen
CİNAYET SOHBETLERİ	Onur Akhan, Mesut Demirbilek
HACI	Cüneyt Ülsever
ON BİRİNCİ BELA	Aurélien Molas
MELEĞİN ÇAĞRISI	Guillaume Musso
MANŞETİ YIKIN	Doğın Yurdakul
TAŞ USTASI	Camilla Läckberg
KÖTÜ KAN	Arne Dahl
ŞEYTAN YILDIZI	Jo Nesbo
ON İKİ	Justin Cronin
ASLA YAPMA	Koethi Zan
SULAR ÇEKİLDİĞİNDE	Arnaldur Indridason
HAYATA TUTUNANLAR	Charlotte Rogan
SESSİZ KIZ	Tess Gerritsen
SÜRÜNGEN	Tania Carver
GEMİ	Stefan Mani
ZAMANIN EFENDİSİ	Maxime Chattam
AYNA PARAMPARÇA	Cüneyt Ülsever
KALKEN	Jean-Christophe Grangé

ÖLÜMÜN SESİ	Arne Dahl
VAİZ	Camilla Läckberg
NEMESIS	Jo Nesbo
HİSARÜSTÜ CİNAYETLERİ	Cüneyt Ülsever
PORTOBELLO SOKAĞI	Ruth Rendell
BABİL CADISI	D. J. McIntosh
SESLER	Arnaldur Indridason
SAPKIN	S. J. Parris
BUZ GİBİ SOĞUK	Tess Gerritsen
DÜŞKÜNLER	Antonin Varenne
BEN ÖLDÜRÜRÜM	Giorgio Faletti
LEŞ	Maxime Chattam
EMANETÇİ	Tania Carver
SİSLE GELEN YOLCU	Jean-Christophe Grange
BUZ PRENSES	Camilla Läckberg
HİÇLİKTEN GELEN KIZ	Justin Cronin
UYUYANA KADAR	S. J. Watson
KUTUDAKİ CANAVAR	Ruth Rendell
ÖLÜM MELEĞİNİN ŞARKISI	Craig Russell
AZRAİL AYNASI	Cüneyt Ülsever
TEMİZLİKÇİ	Franz-Olivier Giesbert
ÂDEM'İN KOKUSU	Jean-Christophe Rufin
RUH KOLEKSİYONCUSU	Tess Gerritsen
ÇOK GÖZYAŞI DÖKÜLDÜ	Ruth Rendell
GÖRÜŞME ODASI	Roderick Anscombe
SORRY	Zoran Drvenkar
ÖLÜ RUHLAR ORMANI	Jean-Christophe Grange
KAYBEDEN ÖLECEK	Patrick Senécal
KARNAVALIN EFENDİSİ	Craig Russell
SU ÇOK GÜZEL	Ruth Rendell
47. SAMURAY	Stephen Hunter
GAİA TEORİSİ	Maxime Chattam
KOLONİ	Jean-Christophe Grange
KEMİK BAHÇESİ	Tess Gerritsen
MEFİSTO KULÜBÜ	Tess Gerritsen
CERRAH	Tess Gerritsen
ŞEYTAN YEMİNİ	Jean-Christophe Grange
SİYAH KAN	Jean-Christophe Grange
KURTLAR İMPARATORLUĞU	Jean-Christophe Grange
LEYLEKLERİN UÇUŞU	Jean-Christophe Grange
TAŞ MECLİSİ	Jean-Christophe Grange
KIZIL NEHİRLER	Jean-Christophe Grange

İlk başta bir hastalık gibi görünüyor... Nasıl yayıldığı bilinmiyor... Kurbanlarını hiç yaşamadıkları bir hayatın anılarıyla çıldırtan gizemli bir hastalık... Sahte Anı Sendromu...

New York Polis Teşkilatı'ndan Barry Sutton, bir kadının intiharının ardından öğrendiği bu hastalığı araştırdıkça kendisi de benzer sorunlar yaşamaya başlar. Yıllar önce trafik kazasında kaybettiği kızının ölmediği, karısından boşanmadığı bir hayatın içinde bulur kendini... O da artık Sahte Anı Sendromu'ndan mustariptir, sahte ve gerçek hayatı iç içedir...

Nörolog Helena Smith ise kendini Alzheimer hastası olan annesinin hafızasından geri kalanı korumak için bir cihaz geliştirmeye adanmıştır. Ancak yapmaya çalıştığı şeyin, yanlış ellerde dünyayı mahvedecek bir silaha dönüştüğünü fark ettiğinde artık çok geçtir...

Yolları kesişen Barry ile Helena, dünya sürekli büyüyen bir kaos döngüsüne hapsolmadan önce her şeyi eski haline getirmek için güçlerini birleştirirler...

Blake Crouch, kitapları otuzdan fazla dile çevrilen ve bir milyondan fazla satan bir romancıdır. Aynı zamanda senaryo yazarı olan Crouch'un "Wayward Üçleme" adlı televizyona uyarlanmıştır. Yazarın bu kitabı **Doğan Kitap** tarafından yayımlanmıştır.

Çeviren: Solina Silahlı

